JOSEPH FINDER

PARANOIA

Joseph Finder

PARANOIA

Traducere din limba engleză și note
GABRIEL STOIAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FINDER, JOSEPH
Paranoia / Joseph Finder; trad.: Gabriel Stoian. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-781-3

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

JOSEPH FINDER
Paranoia

© 2004 by Joseph Finder
All Rights Reserved

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-781-3

Pentru Henry: frate şi sfătuitor
şi, ca întotdeauna, pentru cele două fete din viaţa mea:
Michele, soţia mea, şi Emma, fiica mea.

Partea întîi

ŢINTA

Ţintă: Termen folosit de CIA în cursul Războiului Rece, care se referă la o persoană care urmează a fi compromisă sau şantajată pentru a acţiona după cum i se comandă.

Dicţionar de spionaj

1

Pînă la întîmplarea aceea n-am crezut niciodată zicala potrivit căreia trebuie să fii atent la dorinţele pe care ţi le pui, fiindcă s-ar putea să ţi se împlinească.

M-am convins că aşa e.

Acum dau crezare tuturor proverbelor care încearcă să ne avertizeze. Cred că trufia e trîmbiţa prăbuşirii. Cred că aşchia nu sare departe de trunchi, că necazurile nu vin niciodată singure, că nu tot ce zboară se mănîncă şi că minciuna are picioare scurte. Lista rămîne deschisă. Le cred pe toate.

Aş putea încerca să vă spun că totul s-a născut dintr-un gest de mărinimie, dar afirmaţia n-ar descrie întru totul adevărul. A fost mai curînd o neghiobie. Să spunem că a reprezentat un strigăt de ajutor. Sau poate, mai degrabă, un deget mijlociu ridicat sfidător. În fine, am greşit. Mi-am închipuit că voi scăpa nepedepsit sau că, în cel mai rău caz, voi fi concediat. Recunosc, acum, cînd îmi aduc aminte cum am stîrnit evenimentele, că rămîn uimit de aroganţa mea nemăsurată de atunci. Nu pot nega: am primit ceea ce meritam. N-a ieşit exact cum anticipasem – dar cine s-ar fi aşteptat chiar la ceea ce a urmat?

Eu, unul, n-am făcut mare lucru, ci am dat cîteva telefoane. Am pretins că sînt vicepreşedinte pentru evenimentele corporaţiei şi am sunat firma de catering care asigura aprovizionarea pentru toate petrecerile de la Wyatt Telecom. Le-am solicitat să repete comanda pe care o primiseră cu o săptămînă în urmă, pentru recepţia în cadrul

căreia se acordase titlul de Cel Mai Bun Agent de Vînzări al Anului. (Sigur, habar n-aveam cît de bogată fusese masa atunci.) Le-am transmis numerele corecte ale conturilor pentru efectuarea plăţii şi am aprobat transferul sumelor în avans. Totul a decurs cu o uşurinţă surprinzătoare.

Patronul firmei Mese Sclipitoare mi-a spus că nu mai organizase petreceri la platforma de încărcare a vreunei companii, că asta prezenta „dificultăţi de decor", însă eu ştiam că nu era în stare să refuze o sumă grasă de la Wyatt Telecom.

În sinea mea mă îndoiam şi că firma aceea mai asigurase hrana pentru festivitatea de pensionare a vreunui adjunct de şef de echipă.

Cred că asta i-a deranjat cel mai rău pe şefii de la Wyatt. Finanţarea petrecerii de pensionare a lui Jonesie – *Auzi, un hamal oarecare, ce Dumnezeu!* – însemna o răsturnare a ordinii firești. A, dacă aş fi folosit banii drept avans pentru un Ferrari 360 Modena decapotabil, poate că Nicholas Wyatt ar fi fost mai înţelegător. Ar fi calificat lăcomia mea drept trăsătură de caracter comună, precum slăbiciunea faţă de băutură sau faţă de „gagici", după cum numea el femeile.

Dacă mi-aş fi imaginat cum avea să se sfîrşească totul, aş mai fi procedat la fel? Nu, Doamne fereşte!

Şi totuşi, trebuie să recunosc, a fost o petrecere grozavă. Însă doar eu ştiam că distracţia se plătise dintr-un fond destinat, printre altele, unei „ieşiri" pentru directorul general executiv şi vicepreşedinţii lui la staţiunea Guanahani de pe insula St. Barthélemy.

Pe de altă parte, mi-a făcut plăcere să-i văd pe salahori gustînd din bunătăţile de care aveau parte doar şefii cei mari. Majoritatea lucrătorilor şi soţiile lor, pentru care noţiunea de destrăbălare însemna să mănînce creveţi conservaţi la Homarul Roşu sau costiţă la grătar la un restaurant de mîna a şaptea, nu aveau idee cum se mîncau anumite feluri mai ciudate, precum caviar osetra şi file de viţel à la Provençal, în schimb au devorat fileul de vită *en croûte,* friptura de miel sau homarul cu ravioli. Sculpturile în gheaţă s-au bucurat de un succes enorm. Şampania Dom Perignon a curs gîrlă, deşi nu la fel de iute ca berea Budweisser. (De amănuntul acesta aveam cunoştinţă, fiindcă vinerea după-amiaza obişnuiam să trec fumînd pe la rampa de încărcare şi atunci vedeam pe cîte cineva, de obicei Jonesie sau Jimmy Connolly, şeful de echipă, aducînd un bax de bere de la rece pentru a sărbători încheierea săptămînii de muncă.)

Jonesie, un tip în vîrstă, cu faţa blîndă şi aspră de vreme, care îi făcea pe oameni să-l placă instantaneu, a fost toată noaptea în al nouălea cer. Soţia lui de patruzeci şi doi de ani, Esther, mi-a făcut impresia că ar fi cam distantă, dar apoi s-a arătat o dansatoare neîntrecută. Angajasem un grup jamaican de reggae şi toţi s-au lăsat furaţi de muzică, pînă şi unii pe care nu-i bănuiam în stare să danseze.

Asta s-a întîmplat după marele „dezgheţ" tehnic, bineînţeles, iar companiile de pretutindeni au început să disponibilizeze oameni şi să introducă politici de „austeritate", ceea ce însemna că trebuia să-ţi plăteşti cafeaua proastă şi să te lingi pe bot de băuturi răcoritoare gratis la bufet şi alte chestii asemenea. Jonesie urma să-şi termine activitatea într-o zi de vineri, să omoare cîteva ceasuri la Departamentul de resurse umane semnînd formulare, iar apoi să stea acasă tot restul vieţii, fără petreceri, fără nimic. În acest timp, cei din conducerea executivă de la Wyatt Telecom plănuiau să dea o fugă pînă la St. Bart cu avioanele personale Learjet, să-şi satisfacă nevestele sau prietenele în vilele lor private, să-şi ungă şuncile de pe burtă cu ulei de cocos şi să discute despre extinderea politicilor de austeritate, iar asta, avînd în faţă dejunuri obscen de copioase din papaia şi limbi de colibri. Jonesie şi amicii lui n-au ţinut să afle în amănunt cine plătea pentru petrecerea aceea. Însă asta mi-a oferit o plăcere secretă şi perversă.

Asta pînă la ora unu şi jumătate dimineaţa, cînd sunetul chitarelor electrice şi răcnetele cîtorva dintre tinerii participanţi, care îşi ieşiseră uşor din minţi, trebuie să fi atras atenţia unui agent de securitate, unul destul de proaspăt în slujbă (salariul e de mizerie, iar schimbările de personal, permanente), care nu ne cunoştea pe nici unul dintre noi şi nici nu părea dispus să tolereze o asemenea debandadă.

Era un tip grăsuţ, cu o faţă uşor porcină, care nu avea nici treizeci de ani. A strîns între degete staţia de parcă ar fi fost cel puţin un pistol Glock şi a zis:

– Ce naiba se petrece aici?

Iar viaţa mea aşa cum o ştiam a devenit ceva de domeniul trecutului.

2

Cînd am ajuns tîrziu la slujbă, ca de obicei, mă aştepta un mesaj vocal.

Dacă-mi amintesc bine, ajunsesem mai tîrziu decît de obicei. Aveam o stare de greaţă, capul îmi duduia şi inima îmi bătea prea grăbită, după cana uriaşă de cafea proastă pe care o dădusem pe gît în drum spre metrou. Simţea clipoceala aciditătii din stomac. Mă gîndisem să telefonez pentru a anunţa că sînt bolnav, însă glasul pierit al bunului-simţ parcă-mi şoptise că, după întîmplările din noaptea precedentă, era mai înţelept să apar la serviciu pentru a suporta consecinţele.

Adevărat, aveam deplina convingere că mă vor concedia – şi aproape că savuram clipa aceea, aşa cum te cutreieră teama şi speranţa înainte de a ţi se poliza vreun dinte. După ce am ieşit din lift şi am pornit pe drumul interminabil presărat cu vreo patruzeci de cubiculumuri pînă la staţia mea de lucru, am văzut cum unii îşi ridicau capetele, cam aşa cum procedează cîinii de prerie, ca să mă măsoare din ochi. Devenisem o celebritate, se dusese vestea. Pesemne că devenisem subiectul unor e-mailuri care zburaseră de colo-colo.

Ochii mi-erau injectaţi, părul, vîlvoi şi arătam ca un afiş cu un personaj dat ca exemplu negativ, faţă de care publicul trebuia să ia atitudine şi să spună NU.

Pe micul afişaj cu cristale lichide al telefonului meu apăruse anunţul: „Ai primit unsprezece mesaje vocale“. Am comutat pe audio şi le-am parcurs repede. Doar auzind mesajele, unele disperate, altele sincere şi linguşitoare, am ajuns să simt cum îmi creşte tensiunea. Am scos flaconul de Advil din sertarul de jos al biroului şi am înghiţit două pastile, fără apă. În felul acesta, ajunsesem la şase pastile în dimineaţa aceea, ceea ce depăşea doza maximă recomandată. Ei, ce mi se putea întîmpla? Din cauza unei supradoze de ibuprofen, să mor cu doar cîteva clipe înainte de a fi concediat?

Eram manager adjunct pentru produse din gama rutere din cadrul Departamentului producţie. Sper că nu vreţi şi o explicaţie amănunţită, fiindcă v-aş zăpăci de tot. Îmi petreceam zilele ascultînd exprimări de genul „serviciu de emulare a circuitului dinamic de lărgime de bandă“, sau „dispozitiv integrat de acces“, sau „coloana vertebrală a dispozitivului de efectuare operaţiuni bancare“, sau „protocol de asigurare a securităţii protocolului Internet“ şi jur că nu ştiam nici parţial ce însemnau toate bălmăjelile acelea.

Într-un mesaj, un tip de la Vînzări, pe nume Griffin, care mă considera „măreţ“, se lăuda că tocmai vînduse vreo douăzeci de rutere de care mă ocupam eu doar asigurîndu-l pe client că ele au o caracteristică deosebită – protocoale suplimentare multitransmisie pentru imagini video pe viu –, ştiind totuşi prea bine că produsul nu mergea atît de departe. Însă ar fi fost bine dacă respectiva caracteristică s-ar introduce acelui produs, să zicem în următoarele două săptămîni, înainte de livrarea lui. Mda, continuă să visezi, băiete.

Un apel la cinci minute după aceea, din partea şefului lui Griffin, pentru a se interesa de „progresele înregistrate la protocolul multitransmisie de care am aflat că vă ocupaţi“, de parcă tot eu aş fi răspuns şi de concepţia tehnică.

Apoi glasul sec şi plin de importanţă al unui bărbat pe nume Arnold Meacham, care s-a prezentat drept director al Securităţii corporaţiei şi care îmi cerea să „trec“ pe la biroul lui imediat ce soseam în clădire.

În afară de funcţie, habar n-aveam cine era Arnold Meacham. Nu mai auzisem numele acela pînă atunci. Nu ştiam nici măcar unde-şi avea biroul Securitatea corporaţiei.

Ciudat lucru: cînd am ascultat mesajul, inima n-a pornit să-mi bată conform aşteptărilor dumneavoastră. În realitate, şi-a încetinit

ritmul, ca şi cum trupul meu îşi dăduse seama că se terminase cu joaca. Se întîmpla ceva ieşit din comun, adică se înstăpînise acea seninătate interioară care apare cînd îţi dai seama că nu mai e nimic de făcut. Aproape că savuram momentul acela.

Vreme de cîteva clipe am rămas cu ochii holbaţi la pereţii cubiculumului meu, la ţesătura neagră ca tăciunele care arăta ca mocheta din apartamentul tatei. Păstrasem pereţii fără nici un semn al existenţei umane în acel spaţiu – nici fotografii ale soţiei şi ale copiilor (lucru lesne de realizat, fiindcă n-am nici una, nici alta), nici desene umoristice, nici altă urmă de şmecherie sau ironie care să comunice că sînt un protestatar, fiindcă depăşisem de mult toate astea. Aveam un raft pe care se afla un îndrumar de protocoale de rutere şi patru dosare groase, cu coperte negre, care cuprindeau „lista de caracteristici“ ale ruterului MG-50K. N-aveam să duc dorul acelui cubiculum.

Pe de altă parte, se părea că nu voi fi împuşcat. Fusesem deja împuşcat, mi-am închipuit eu. Acum se mai punea problema de a scăpa de cadavru şi de a îndepărta urmele de sînge. Ţin minte că în colegiu am citit despre utilizarea ghilotinei de-a lungul istoriei Franţei şi despre un călău, medic, de altfel, care a făcut un experiment înspăimîntător (trăieşti senzaţii tari cînd şi cum poţi, bănuiesc). La cîteva secunde după ce capul se separa de corp, el urmărea tresărirea ochilor şi a buzelor, precum şi ultimul spasm, după care pleoapele se închideau şi totul înceta. Apoi striga numele mortului, iar ochii din capul decapitat se deschideau şi priveau direct spre călău. După alte cîteva secunde, ochii se închideau, iar doctorul striga din nou numele individului, iar aceştia se deschideau, privind în gol. Interesant. Aşadar, la treizeci de secunde după ce era separat de corp, capul încă reacţiona. Aşa m-am simţit şi eu. Lama căzuse deja, iar ei mă strigau pe nume.

Am ridicat receptorul şi am apelat numărul de la biroul lui Arnold Meacham. I-am comunicat secretarei lui că tocmai plecam spre ea şi doream să ştiu cum să ajung acolo.

Am simţit o uscăciune în gîtlej, aşa că m-am oprit la bufet să beau un pahar cu apă minerală de cincizeci de cenţi, care înainte era gratis. Bufetul se afla undeva la mijlocul etajului, în apropierea grupurilor de lifturi, şi, cum mă îndreptam spre el, într-o stare ciudată, care amintea de o fugă simfonică, alţi cîţiva colegi m-au zărit şi, jenaţi, au făcut cale întoarsă.

Am trecut în revistă vitrina frigorifică în care se găseau cutii aburite, cu apă minerală, şi am hotărît să renunţ la obişnuitul Diet Pepsi – în acele momente chiar că nu mai aveam nevoie de un surplus de cafeină – şi am ales o cutie cu Sprite. Ca să-mi duc revolta pînă la capăt, n-am lăsat nici un bănuţ în tăviţă. Aşa, ca să ţineţi minte. Am desfăcut cutia şi am pornit spre lift.

Îmi uram slujba, ba chiar o disprețuiam, astfel că ideea de a mi-o pierde nu mă dădea gata cu totul. Pe de altă parte, nici nu trăiam ca un rentier, fiindcă aveam mare nevoie de bani. Asta era singura problemă, înţelegeţi? Mă angajasem acolo în primul rînd ca să pot achita costurile îngrijirii medicale pentru tata – omul care mă considera un ratat. În Manhattan, ca barman, cîştigam jumătate din banii de acum, dar o duceam mai bine. Şi locuiam în Manhattan! Acum locuiam într-un apartament prăpădit, situat la parter, pe Pearl Street, care puţea a gaze de eşapament şi ale cărui ferestre zăngăneau cînd, pe la cinci dimineaţa, pe stradă treceau camioane. De acord, puteam să ies undeva de cîteva ori pe săptămînă cu prietenii, dar, cu o săptămînă înainte de apariţia miraculoasă a salariului, mai precis pe cincisprezece ale lunii, mă trezeam că extrăsesem mai mult decît aveam în cont.

N-aş putea spune că îmi rupeam fundul muncind. Mă descurcam. Lucram numărul minim de ore cerut, ajungeam tîrziu la slujbă şi plecam devreme, dar îmi făceam treaba. Fişele mele de evaluare a performanţei nu sunau grozav – eram „un lucrător de bază“, undeva la mijloc, la un pas de „contribuţie scăzută“, calificativ pe care, cînd îl primeşti, trebuie imediat să începi să-ţi pregăteşti bagajele.

Am intrat în lift, m-am controlat să văd cum sînt îmbrăcat – blugi negri, o bluză gri, adidaşi – şi am regretat că nu-mi pusesem cravată.

3

Cînd munceşti la o corporaţie mare, nu ştii ce să mai crezi. Auzi neîncetat cuvinte dure, bărbăteşti, care te bagă în răcori. Eşti tot timpul îndemnat „să ucizi concurenţii“ şi „să le vîri o ţepuşă prin inimă“. Ţi se spune „să ucizi, altfel eşti mort“, „să-i mănînci pe alţii, altfel eşti înghiţit“, „să le iei caşcavalul de la gură“, dar şi „să-ţi mănînci de sub unghii“ sau „să-ţi devorezi copiii“.

Tu eşti doar un prăpădit de inginer programator sau manager de produs sau vînzător asociat, însă, după o vreme, începi să crezi că, nu se ştie cum, ai devenit membru al vreunui trib de aborigeni din Papua Noua Guinee, care poartă colţi de mistreţ trecuţi prin cartilajul nasului sau tigve în jurul penisului. În realitate, dacă transmiţi prin e-mail vreo glumă nevinovată, dar nepotrivită din punct de vedere politic unui prieten care lucrează la Departamentul de tehnologie informatică, iar el o transmite cuiva mai departe, la cîteva cubiculumuri mai încolo, eşti convocat imediat într-o sală de şedinţe urît mirositoare de la Resurse umane pentru a-ţi petrece o săptămînă chinuitoare de instruire în Chestiuni de Diversitate. Şterpeleşte agrafe şi te trezeşti plesnit peste degete cu rigla aspră a vieţii.

Problema era că făcusem ceva mai grav decît să dau iama prin dulapul cu rechizite de birou.

M-au lăsat să stau într-o anticameră vreme de jumătate de oră, apoi patruzeci şi cinci de minute, dar aşteptarea mi s-a părut mai lungă. N-am găsit nimic de citit – doar *Organizarea măsurilor de securitate* şi alte chestii de acelaşi gen. Secretara îşi ţinea părul blond-cenuşiu strîns într-un coc şi avea sub ochi cearcăne gălbui, specifice fumătorilor. Răspundea la telefon, scria ceva la computer şi-şi arunca din cînd în cînd privirea spre mine, aşa cum procedezi cînd te străduieşti să zăreşti mai clar vreun accident cumplit de circulaţie în vreme ce încerci să nu-ţi dezlipeşti ochii de la drum, ca să nu păţeşti la fel.

Am zăcut acolo atît de mult, încît încrederea mea a început să se subţieze. Pesemne că asta îşi puseseră în gînd cei care mă chemaseră acolo. Acum ideea salariului lunar începea să pară ispititoare. Probabil că sfidarea nu reprezenta cea mai bună cale de a rezolva problema. Poate că trebuia să mă umilesc. Sau poate că nici asta nu mi-ar fi slujit la nimic.

Arnold Meacham nu s-a ridicat de pe scaun cînd secretara m-a condus în biroul lui. A rămas la biroul uriaş, întunecat, care părea făcut din granit lustruit. Avea în jur de patruzeci de ani, zvelt şi lat în umeri, cu o constituţie de păpuşă Gumby[1], cu capul pătrăţos şi lunguieţ, nas subţire şi lipsit de buze. Păr cărunt rărit, semne de calviţie prematură. Purta un blazer bleumarin la două rînduri şi o cravată albastră, amintind de preşedintele unui club de iahting. S-a holbat la mine prin ochelarii supradimensionaţi, cu rame din oţel, ca de aviator. Oricine şi-ar fi dat seama că n-avea pic de umor. Pe scaunul din dreapta lui stătea o femeie cu cîţiva ani mai în vîrstă decît mine, care părea să ia notiţe. Biroul era spaţios, avînd agăţate pe pereţi tot felul de diplome înrămate. La un capăt al încăperii, uşa întredeschisă dădea spre o sală de conferinţe cufundată în întuneric.

– Aşadar, tu eşti Adam Cassidy, a început el. Avea un stil precis şi mironosit de a vorbi. S-a terminat petrecerea, amice?

Apoi a strîns din buze, sugerînd un zîmbet răutăcios.

Of, Doamne! Nu începusem deloc bine.

– Ce pot face pentru tine? am întrebat eu. Am încercat să mimez perplexitatea şi dorinţa de a-i fi de folos.

---

[1] Serie de personaje de desene animate create în 1955, după care s-au creat jucării. Iniţial din lut, în prezent sunt confecţionate din materiale plastice gumate, iar unele companii le folosesc, în cadrul unor seminarii sau campanii de vînzări, pentru a sugera cît de „flexibilă“ este politica lor de afaceri. (n. tr.)

– Ce poţi face pentru mine? Ce-ar fi să începi prin a spune adevărul? *Asta* poţi face.

Am detectat în glasul lui o urmă de accent tipic pentru sudul Americii.

În general, oamenii mă plac. Mă pricep foarte bine să-i cuceresc – fie că e vreun profesor de matematică morocănos, fie vreun client căruia nu i s-a livrat comanda nici după şase săptămîni, şi nu numai. Însă mi-am dat seama imediat că nu mă aflam într-o situaţie în care puteam face uz de sfaturile lui Dale Carnegie[1]. Şansa de a-mi salva respingătoarea slujbă se diminua de la o clipă la alta.

– Bineînţeles, l-am aprobat. Adevărul, despre ce?

A pufnit, vădit amuzat.

– Despre evenimentul din noaptea trecută, să zicem.

Am tăcut o clipă şi m-am gîndit.

– Te referi la mica petrecere de pensionare? am făcut eu.

Nu aveam idee cît de multe ştiau, fiindcă fusesem extrem de precaut şi ascunsesem calea pe care o urmaseră banii. Trebuia să fiu atent la ce afirmam. Femeia cu carneţelul, slăbuţă, cu părul roşcat proaspăt coafat şi ochi mari şi verzi, probabil se afla acolo ca martor. Apoi am adăugat:

– Aceea a reprezentat o susţinere a moralului şi a fost bine-venită. Te rog să mă crezi, domnule, asta va face minuni în ceea ce priveşte productivitatea.

Şi-a arcuit ceea ce numea el buze.

– Susţinere a moralului, zici. Iar amprentele tale apar în fondul acela doar pentru atîta lucru...

– Fond?

– Hai, termină cu prostiile, Cassidy.

– Stai puţin, domnule, că nu înţeleg.

– Mă iei drept *tîmpit?*

Deşi mă aflam la aproape doi metri de biroul acela din imitaţie de granit, am simţit cîteva picături de salivă pe faţă.

– Mă gîndeam... A, nu, domnule.

[1] Aluzie la ideile promovate de Dale Carnegie în *Secretele succesului* şi *Lasă grijile, începe să trăieşti* (n.tr.)

În colţul gurii mi-a apărut umbra unui zîmbet. Nu m-am putu abţine: trufia celui care a stîrnit o asemenea reacţie. Mare greşeală.

Chipul incolor al lui Meacham s-a congestionat.

– Îţi închipui că e amuzant să pătrunzi ilegal în bazele de date ale companiei pentru a obţine numere de conturi? Crezi că asta e o distracţie, că e *inteligent?* Că nu *contează?*

– Nu, domnule.

– Mincinos nenorocit, *neisprăvitule,* e ca şi cum i-ai fi furat geanta unei bătrîne în îngrămădeala din metrou.

M-am gîndit să adopt o atitudine spăşită, dar pricepusem deja încotro se îndrepta discuţia şi mi s-a părut inutil să fac acest efort.

– Ai furat *şaptezeci şi opt de mii de dolari* din contul pentru evenimente ca să organizezi o petrecere nenorocită pentru amicii tăi de la *platforma de încărcare?*

Am înghiţit în sec. Drace. Şaptezeci şi opt de mii? Bănuisem eu că fusese cam costisitoare, dar nu-mi dădusem seama că se ridicase chiar la o asemenea sumă.

– Tipul e implicat în chestia asta?

– La cine faci aluzie? Poate ai încurcat lucrurile...

– La Jonesie. Bătrînul al cărui nume a apărut pe tort.

– Jonesie n-are nimic de a face cu asta, m-am grăbit eu să răspund.

Meacham s-a rezemat de spătar cu un aer triumfător, fiindcă acum avea un punct sigur de sprijin.

– Dacă vrei să mă concediezi, n-ai decît, dar Jonesie e complet nevinovat.

– Să te concediem? Meacham m-a privit de parcă i-aş fi vorbit în sîrbo-croată. Crezi că aici e vorba de a te *concedia?* Eşti un tip deştept, te pricepi la computere şi la matematică, ştii să faci socoteli, aşa e? Atunci, adună următoarele numere. Deturnare de fonduri, pentru asta capeţi cinci ani de închisoare şi o amendă de două sute cincizeci de mii. Fraudă electronică şi prin corespondenţă, astea-ţi aduc alţi cinci ani de închisoare, dar, stai puţin – dacă frauda afectează o instituţie financiară –, şi, norocosul de tine, ai dezinformat şi banca noastră *şi* banca de destinaţie, aceea a fost ziua ta norocoasă, netotule – cu asta ajungi la treizeci de ani închisoare şi o

amendă de un milion de dolari. Mă urmăreşti? Cum adică, treizeci şi cinci de ani în închisoare? Şi încă n-am ajuns la fals intelectual şi infracţiuni prin computer, culegere de informaţii dintr-un computer protejat pentru a fura date, iar asta îţi mai aduce o pedeapsă între unu şi douăzeci de ani, plus amenzile de rigoare. Şi-atunci la cît ajungem, patruzeci, cincizeci, *cincizeci şi cinci* de ani de închisoare? Acum ai douăzeci şi şase de ani, şi-o să ai, ia să vedem, *optzeci şi unu* cînd te liberează.

Transpiraţia mi-a răzbătut prin bluză şi m-am simţit lipicios şi cuprins de frig. Îmi tremurau picioarele.

– Păi, am început eu pe un ton răguşit, apoi mi-am dres glasul: Şaptezeci şi opt de mii de dolari înseamnă doar o eroare de rotunjire pentru o corporaţie de treizeci de miliarde.

– Îţi recomand să-ţi ţii gura, a zis Meacham fără să ridice vocea. Ne-am consultat cu avocaţii noştri, iar ei sînt convinşi că pot susţine acuzaţia de deturnare de fonduri în faţa oricărui tribunal. Pe de altă parte, se vede clar că puteai face mai multe infracţiuni şi considerăm că asta a reprezentat doar o etapă în intenţia ta de a frauda Wyatt Telecommunications, o părticică dintr-un plan ce cuprinde retrageri multiple şi alte diversiuni. Ăsta-i doar vîrful aisbergului. Am observat că femeia tăcută ca un şoricel se apucase abia acum să-şi noteze ceva. Procurorul general al SUA a fost coleg de cameră la colegiu cu consilierul nostru, domnule Cassidy, şi avem toată certitudinea că îşi va folosi influenţa ca să fii condamnat. Ca să nu mai vorbim de procuratură, care, poate ai băgat şi singur de seamă, a pornit o campanie împotriva criminalităţii informatice şi tocmai caută pe cineva ca să dea un exemplu. Au nevoie de cineva care să devină model, Cassidy.

Am rămas cu ochii căscaţi la el. Îmi revenise şi durerea de cap. Am simţit o picătură de sudoare rostogolindu-se pe sub bluză, pornind de la subsuoară şi ajungînd la talie.

– Avem de partea noastră şi statul, şi autorităţile federale. *Te-am prins,* pur şi simplu. Acum se mai pune problema cît de tare te lovim, cît de distrugători vrem să fim. Şi să nu-ţi închipui cumva că o să mergi la vreun club. Tinerii deştepţi de teapa ta îşi ispăşesc

pedeapsa într-o celulă de la Penitenciarul Federal Marion. Cînd o să ieşi, o să fii un bătrîn ştirb şi nevolnic. Iar în caz că nu eşti la curent cu sistemul juridic, pentru infracţiuni federale nu se mai acordă eliberare condiţionată. Din clipa asta, viaţa ta a luat altă cale. Eşti terminat, amice. S-a uitat spre femeia cu carneţelul. Acum revenim la discuţia oficială. Să auzim ce ai de spus, şi ai face bine să fii sincer.

Am înghiţit, dar am constatat că mi se uscase gura de tot. La marginea cîmpului meu vizual am perceput sclipiri albicioase. Omul nu glumea defel.

Pe vremea liceului şi a colegiului am fost oprit destul de des pentru exces de viteză şi eram recunoscut drept un virtuoz în arta de a scăpa de amenzi. Şmecheria era să-l faci pe poliţist să-ţi înţeleagă durerile. E un război psihologic. Tocmai de aceea poartă ei ochelari de soare cu oglindă, ca să nu-i poţi privi direct în ochi în timp ce te văicăreşti. Pînă şi poliţiştii sînt oameni. Ţineam pe scaunul din dreapta cîteva cărţi de legislaţie şi le spuneam că studiam pentru a deveni poliţist şi că speram ca amenda aceea să nu-mi afecteze şansele de a intra la academie. Sau le arătam un flacon şi o reţetă şi le spuneam că mă grăbisem ca să-i duc mamei medicamentul contra crizelor de epilepsie. În esenţă, am învăţat că, dacă porneşti pe o cale anume, trebuie să mergi pînă la capăt; trebuie să pui tot sufletul în ceea ce spui.

Mi-era clar că nici nu se mai punea problema de a-mi păstra slujba. Nu-mi dispărea din minte imaginea patului îngust de la Penitenciarul Federal Marion. Eram înspăimîntat de moarte.

Aşadar, nu sînt mîndru de ceea ce a trebuit să fac, dar, vedeţi dumneavoastră, n-am avut de ales. Ori îmi scormoneam sufletul ca să înjghebez cea mai impresionantă poveste cu care să-l dau gata pe ticălosul acela care se ocupa de securitatea companiei, ori ajungeam să înfund puşcăria.

Am respirat adînc.

– Ascultă, am început eu. O să fiu cinstit cu tine.

– Era şi timpul.

– Uite care-i treaba. Jonesie – da, Jonesie are cancer.

Meacham a surîs vag şi s-a rezemat de spătar, de parcă ar fi vrut să spună: „Bine, spune-mi povestea“.

Am suspinat, mi-am supt obrazul ca şi cum urma să spun ceva ce aş fi vrut să păstrez pentru mine.

– Cancer la pancreas. Inoperabil. Meacham s-a mulţumit să mă fixeze, cu chipul împietrit. I s-a pus diagnosticul acum trei săptămîni. Cu alte cuvinte, nu se poate face nimic – tipul are să moară. Dar Jonesie, ştii – ba nu, nu-l cunoşti, dar el întotdeauna a bravat. De aceea l-a şi întrebat pe medicul oncolog: „Adică pot să nu mai folosesc aţa dentară?“ Am surîs cu tristeţe. Cam ăsta-i Jonesie.

Femeia s-a oprit o clipă din scris; pe faţa ei a apărut o expresie de amărăciune, apoi şi-a reluat ocupaţia.

Meacham şi-a lins buzele. Oare reuşisem să-l impresionez? Încă nu-mi dădeam seama. Mai trebuiau subliniate anumite amănunte, asta era sigur.

– N-aveţi nici un motiv să ştiţi toate astea, am continuat eu. Asta e, Jonesie nu-i chiar atît de important pentru companie. Nu e nici vicepreşedinte, nici altceva, ci doar un lucrător oarecare. Dar pentru mine contează, deoarece... Am închis ochii cîteva clipe şi am tras adînc aer în piept. Adevărul e că... deşi n-am vrut să spun nimănui pînă acum, fiindcă acesta era secretul nostru, dar Jonesie e tatăl meu.

Scaunul lui Meacham s-a mişcat uşor în faţă. Începuse să fie atent.

– Avea alt nume, normal – mama mi-a pus numele ei cînd l-a părăsit acum douăzeci de ani şi m-a luat cu ea. Eram mic, ce ştiam eu?! Dar tata... Mi-am muşcat buza de jos. Acum îmi răsăriseră lacrimi în ochi. A continuat să ne ajute, avea două, ba uneori chiar trei slujbe. N-a cerut niciodată nimic. Mama nu voia să-l vadă în ochi, dar de Crăciun... O respiraţie precipitată, aproape un sughiţ. Tata a trecut pe la noi la fiecare Crăciun, uneori suna şi cîte o oră, stînd în frig, pînă mama se milostivea de el şi-i deschidea uşa. Avea întotdeauna cîte un cadou pentru mine, vreun obiect mare şi scump pe care nu şi-l putea permite. Mai tîrziu, cînd mama mi-a spus că nu are bani să mă ţină la colegiu cu salariul ei de asistentă medicală, tata a început să trimită bani. Spunea că, hmm, că nu voia ca eu să duc viaţa pe care o avusese el. Mama nu i-a arătat nici o consideraţie

şi, într-un fel, mă învrăjbise împotriva lui, înţelegi? Aşa se face că nu i-am mulţumit niciodată. Nici măcar nu l-am invitat la festivitatea de absolvire, fiindcă ştiam că mama nu s-ar fi simţit bine ştiindu-l în preajmă, însă el a apărut, l-am văzut umblînd stingherit, purtînd un costum vechi şi dizgraţios – pînă atunci nu-l mai văzusem în costum sau cu cravată, parcă le primise de la Armata Salvării, asta pentru că dorea cu adevărat să mă vadă absolvent de colegiu şi nu voia să mă simt prost din cauza lui.

Lui Meacham i se umeziseră ochii. Femeia încetase să mai scrie şi mă urmărea, clipind des ca să-şi reţină lacrimile.

Mi-era imposibil să mă opresc. Meacham merita să-i ofer tot ce eram în stare şi exact asta făceam.

– Cînd am început să lucrez aici, la Wyatt, nu mă aşteptam să-l găsesc pe tata muncind la rampa de încărcare. Mi s-a părut de nesuportat. Mama a murit în urmă cu cîţiva ani şi eu m-am trezit legat numai de tata, acest individ simpatic şi agreabil, care nu-mi ceruse niciodată nimic, muncise pe deşelate, ajutîndu-şi fiul nerecunoscător pe care nu-l vedea mai deloc. Asta-i soarta unora, înţelegi? Pentru ca apoi să primească vestea aceea, că are cancer de pancreas care nu poate fi operat, şi să înceapă să spună că se va sinucide înainte de a-l răpune boala, adică...

Femeia care lua notiţe şi-a căutat o batistă de hîrtie şi şi-a suflat nasul. Aproape că-l fulgera cu privirea pe şeful securităţii. Iar Meacham parcă a încercat să se facă mai mic.

Am continuat în şoaptă:

– Trebuia să-i arăt ce înseamnă pentru mine – ce a reprezentat pentru noi. Cred că a fost ceva care avea rolul de a-i îndeplini ultima dorinţă. I-am spus... i-am zis că dădusem lovitura la curse, n-am vrut să ştie adevărul, ca să nu-şi facă probleme. Serios, crede-mă, ştiu că am procedat greşit, total greşit. Am greşit de o mie de ori, recunosc asta. Dar poate că într-un fel, chiar dacă nu eşti de acord, am procedat corect.

Femeia şi-a căutat altă batistă şi s-a uitat la Meacham ca la ultimul gunoi. Îmbujorat şi incapabil să se uite fix în ochii mei, Meacham a lăsat privirea în jos. Pînă şi eu aveam frisoane.

Apoi, dinspre capătul întunecat al biroului, am auzit deschizîndu-se uşa şi un sunet care amintea de aplauze. Rare, dar puternice.

Era Nicholas Wyatt, fondatorul şi directorul general executiv la Wyatt Communications. În timp ce bătea din palme, s-a apropiat zîmbind generos.

– Minunată interpretare, a zis el. De-a dreptul magnifică.

Uimit, am ridicat ochii, apoi am clătinat din cap plin de amărăciune. Wyatt era un bărbat înalt, de peste doi metri şi zece centimetri, avînd constituţia unui luptător. Pe măsură ce s-a apropiat, a devenit tot mai mare, pînă cînd, oprindu-se la cîţiva paşi de mine, mi s-a părut pur şi simplu uriaş. Ştiam că Wyatt ţinea foarte mult la îmbrăcăminte şi, bineînţeles, purta un costum din stofă cenuşie cu dungi extrem de discrete, care părea croit de Armani. Nu era doar puternic, ci emana forţă.

– Domnule Cassidy, vreau să-ţi pun o întrebare.

N-am ştiut cum să reacţionez, de aceea m-am ridicat şi am întins mîna.

El a ignorat mîna mea întinsă.

– Care e numele mic al lui Jonesie?

Am şovăit, doar o clipă mai mult decît s-ar fi cuvenit.

– Al, am zis eu într-un tîrziu.

– Al? Ca în... ce?

– Al... Alan, am răspuns. Albert. La naiba.

Meacham s-a holbat la mine.

– Vreau amănunte, domnule Cassidy, a spus Wyatt. Astea trebuie să-ţi dea mereu de gîndit. Dar, trebuie să recunosc, m-ai dat gata – serios. Partea aceea, cu costumul de la Armata Salvării, m-a atins exact aici – şi s-a bătut uşor cu pumnul în piept. Extraordinar.

Am surîs ruşinat, simţindu-mă ca un idiot, şi am spus:

– Omul tău mi-a zis să fiu sincer.

Wyatt a zîmbit.

– Cassidy, eşti un tînăr extrem de dotat. O adevărată Şeherezada. Şi cred că trebuie să purtăm o discuţie.

4

Nicholas Wyatt era un om care putea băga groază în tine. Nu-l mai întîlnisem, dar îl văzusem la televizor, pe CNBC şi pe site-ul corporaţiei, în mesaje video înregistrate. În cei trei ani cît lucrasem pentru compania pe care o înfiinţase, îl zărisem de cîteva ori. Dar văzut de aproape te intimida şi mai mult. Era bine bronzat, avea părul de un negru-intens, dat cu gel şi pieptănat drept peste cap. Dinţii îi erau de o regularitate neomenească şi de un alb orbitor.

Avea cincizeci şi şase de ani, dar nu arăta de acea vîrstă, chiar dacă ar există vreun standard în privinţa asta. În sfîrşit, sigur nu arăta ca tatăl meu la cincizeci şi şase de ani: un bătrîn burtos, pe cale de a cheli, chiar dacă mai era în ceea ce se cheamă floarea vîrstei. Aici era vorba de alt mod de a număra anii.

N-aveam habar de ce apăruse. Directorul general executiv al companiei îmi putea adresa alte ameninţări decît cele expuse deja de Meacham? Cu ce mă mai putea speria: cu moartea, după ce mi s-ar fi făcut o mie de crestături cu cuţitul de deschis scrisori? Sau că voi fi mîncat de viu de mistreţi?

Pentru o clipă, prin minte mi-a trecut ideea, pe care n-aş fi mărturisit-o nicicum, că avea să mă aprecieze, felicitîndu-mă pentru faptul că reuşisem ceva ieşit din comun, că îi plăcuse ideea, spiritul de iniţiativă. Însă nălucirea aceea s-a risipit de îndată ce mi s-a născut în minte. Nicholas Wyatt nu era un preot care joacă baschet. Era un ticălos răzbunător.

Auzisem multe despre el. Ştiam că, dacă aveai cît de cît minte, merita să faci orice efort ca să-l eviţi. Trebuia să stai cu capul plecat umil, ca să nu atragi atenţia asupra ta. Era renumit pentru ieşirile lui de furie, pentru capriciile şi disputele răcnite din care nu aveai cum să ieşi cîştigător. Se ştia că îi concedia pe unii fără multă vorbă, punîndu-i chiar pe cei de la serviciul de pază să îi împacheteze lucrurile nefericitului, pe care apoi îl escortau pînă la ieşirea din clădire. La şedinţele cu conducerea executivă, îi căşuna mereu pe cîte cineva, pe care îl umilea tot timpul. Nu era recomandabil să te duci la el cu vreo veste proastă şi nici nu trebuia să-i răpeşti vreo secundă din preţiosul timp. Dacă aveai ghinionul să-i faci o prezentare în Power Point, trebuia să repeţi totul pînă îţi ieşea perfect, dar dacă făceai chiar şi cea mai mică eroare, te întrerupea, urlînd: „Nu înghit *aşa ceva!!*“

Se spunea că omul se înmuiase mult faţă de anii de început, dar atunci cum fusese? Avea concurenţa în sînge, ca un viciu, şi practica halterele şi triatlonul. Cei care se menţineau în formă la sala de forţă a companiei susţineau că Wyatt îi provoca mereu la întrecere pe cei mai bine pregătiţi fizic. Nu pierdea niciodată, iar cînd adversarul se dădea bătut, avea obiceiul să-l zgîndărească, întrebîndu-l ironic: „Vrei să vezi cît mai pot eu?“ Se mai zicea că avea corpul lui Arnold Schwarzenegger, fiind comparat cu un prezervativ îndesat cu nuci.

Dorinţa dementă de a cîştiga era dublată de plăcerea de a-şi ridiculiza adversarul. Odată, la o petrecere de Crăciun organizată de companie, a scris numele principalului concurent, Trion Systems, pe o sticlă de vin şi a spart-o trîntind-o de perete, iar gestul lui a fost însoţit de uralele şi strigătele celor care se afumaseră binişor.

Ţinea să aibă o companie în care bărbăţia, testosteronul era la mare preţ. Cei din conducerea superioară se îmbrăcau la fel ca el, cu alte cuvinte, aveau costume de şapte mii de dolari purtînd marca Armani, Prada, Brioni, Kiton sau a altor designeri de care nici nu auzisem. Iar oamenii îndurau porcăria asta pentru că erau dezgustător de bine plătiţi. În ultima vreme circula chiar o glumă care-l avea pe Wyatt ca personaj: Care e diferenţa dintre Dumnezeu şi Nicholas Wyatt? Dumnezeu nu se crede Nicholas Wyatt.

Dormea trei ore pe noapte, la dejun şi prînz părea să mănînce doar cereale cu vitamine, radia energie ca un reactor nuclear şi transpira abundent. Oamenii îl numeau „Exterminatorul“. Conducea provocînd spaimă şi nu uita niciodată vreo greşeală comisă de cineva. Cînd un fost prieten a fost detronat din funcţia de director general executiv al unei mari companii tehnice, i-a trimis o coroană de trandafiri negri – secretara lui ştia de unde să cumpere astfel de flori. Citatul care îl făcuse celebru şi pe care îl repeta atît de frecvent încît ar fi trebuit gravat pe o placă de granit plasată deasupra intrării principale sau transformat într-un screen saver de pe computerul fiecărui angajat suna: „Sigur că sînt paranoic. Vreau ca toţi care muncesc pentru mine să fie paranoici. Succesul *impune* paranoia“.

Am ieşit din biroul şefului securităţii corporaţiei şi l-am urmat pe Wyatt spre apartamentul lui, fiindu-mi greu să ţin ritmul cu el – păşea ca un robot. Aproape că m-am văzut silit să alerg. În spatele meu venea Meacham, care vîntura o mapă din piele neagră de parcă era un baston. Cînd ne-am apropiat de zona rezervată birourilor conducerii, zugrăveala albă a pereţilor a făcut loc lambriurilor din mahon, iar mocheta a devenit moale şi groasă. Am ajuns la biroul sau, mai bine zis, la bîrlogul lui Wyatt.

Cînd am trecut prin dreptul secretarelor, acestea au ridicat ochii spre el şi i-au zîmbit elegant. Una blondă, cealaltă, de culoare. El a rostit: „Linda, Yvette“, de parcă le-ar fi marcat. Nici nu m-am mirat că amîndouă erau frumoase ca nişte manechine care prezintă modă – aici, totul era la superlativ, la fel ca pereţii, mocheta sau mobilierul. M-am întrebat dacă fişele lor de post includeau răspunderi ce nu ţineau de secretariat, precum sex oral. Oricum, aşa se zvonea.

Biroul lui Wyatt era uriaş. Acolo ar fi putut trăi comod întreaga suflare a unui sat bosniac. Doi pereţi erau din sticlă, de la podea şi pînă în tavan, iar panorama oraşului mi s-a părut incredibilă. Ceilalţi pereţi erau lambrisaţi cu lemn de culoare închisă şi acoperiţi cu tot felul de chestii înrămate; coperte de revistă pe care apărea mutra lui, *Fortune, Forbes, Business Week*. Holbînd ochii cît cepele, le-am privit în revistă, în timp ce am trecut mai mult în fugă pe lîngă ele.

Am văzut şi o fotografie a lui împreună cu nişte bărbaţi şi prinţesa Diana. Apoi el, alături de cei doi George Bush.

Ne-a condus spre un „colţ intim", alcătuit din cîteva scaune îmbrăcate în piele neagră şi o canapea, toate arătînd de parcă ar fi fost aduse de la Muzeul de Artă Modernă. S-a aşezat pe un capăt al canapelei enorme, făcînd pernele să se scufunde.

Am avut senzaţia că se învîrte pămîntul cu mine. Am ameţit, ca şi cum mă aflam în altă lume. Nu-mi puteam imagina ce căutam acolo, în biroul lui Nicholas Wyatt. Pesemne că în copilărie îi plăcuse să smulgă picioarele insectelor, unul cîte unul, cu penseta, dîndu-le apoi foc cu ajutorul unei lupe.

– Aşadar, ai pus la cale o escrocherie destul de complicată, a constatat el. M-ai dat gata.

Am surîs şi am confirmat părerea lui printr-o înclinare uşoară a capului. N-avea nici un rost să neg. „Slavă Cerului", am gîndit. Se părea că urma să luăm ceaiul împreună, ca altădată.

– Deşi cred că ştii asta, ţin să te anunţ că încă nu s-a născut omul care să mă lovească unde mă doare mai tare şi să scape cu una, cu două. Ai priceput?

Îşi scosese deja penseta şi lupa.

– Bun, să vedem ce-avem aici: eşti în aceeaşi funcţie de trei ani, calificativele anuale put, n-ai primit nici o creştere de salariu sau vreo gradaţie de cînd te-am angajat; te faci că munceşti, întîrzii. N-aş spune că eşti un tip foarte ambiţios, aşa e?

Mi-a expus toate astea în cîteva clipe, vorbind precipitat, ceea ce m-a făcut să devin şi mai agitat.

Am zîmbit din nou.

– Cred că nu. Să spunem că am alte priorităţi.

– Şi care sînt acelea?

Am şovăit. Mă prinsese. Am ridicat din umeri.

– Fiecare trebuie să fie atras de *ceva,* altfel nu valorează nici cît o ceapă degerată. Se vede de la o poştă că nu te interesează munca pe care o faci, dar atunci ce te pasionează?

Aproape niciodată nu rămîn fără replică, dar de data asta nu mi-a venit nimic inteligent în minte ca să-i răspund. Şi Meacham

stătea cu ochii pe mine, avînd un surîs răutăcios şi sadic pe mutra ascuţită ca o lamă de cuţit. Mi-am adus aminte că ştiam cîţiva tipi din cadrul companiei, chiar din departamentul meu, care plănuiau mereu cum să prindă treizeci de secunde ca să discute cu Wyatt, măcar în lift sau la lansarea vreunui produs sau cu cine ştie ce ocazie. Oamenii aceia îşi pregătiseră pînă şi replicile pe care să le rostească. Iar eu, aflîndu-mă chiar în biroul lui, tăceam ca o momîie.

– În timpul liber faci pe actorul sau ceva de genul ăsta?

Am clătinat din cap.

– Ei, atunci eşti bun, să ştii. Un adevărat Marlon Brando. S-ar putea să nu te pricepi de nici o culoare să le vinzi rutere clienţilor industriali, însă pentru actorie poţi participa chiar la o *Olimpiadă.*

– Dacă e vorba de un compliment, mulţumesc, domnule.

– Am auzit că mă poţi imita de minune – adevărat? Ia să te vedem!

Am roşit şi am negat cu un gest din cap.

– În fine, ca să tragem linia, m-ai jefuit şi s-ar părea că-ţi imaginezi că o să scapi basma curată.

L-am privit îngrozit.

– Nu, domnule, *nu* cred că voi scăpa basma curată.

– Scuteşte-mă! N-am nevoie de încă o demonstraţie. Ţi-am urmărit scena finală. Apoi a făcut un semn cu mîna, ca un împărat roman, iar Meacham i-a întins un dosar. Wyatt a aruncat o privire prin el. Calificativele pentru aptitudini tehnice sînt dintre cele mai bune. La colegiu ai urmat cursuri avansate de tehnologie, dar ce specialitate?

– Electronică.

– Pe vremea aceea doreai să te faci inginer?

– Tatăl meu a vrut să termin o facultate care să-mi asigure o slujbă. Eu, unul, aş fi preferat să fiu chitarist solist în grupul Pearl Jam.

– Aşa de bun eşti?

– Nu, am recunoscut.

Pe faţa lui a apărut o umbră de zîmbet.

– Văd c-ai făcut colegiul în cinci ani. Ce s-a întîmplat?

– Am fost exmatriculat un an.

– Îți apreciez sinceritatea. Bine măcar că nu-mi servești povestea aceea cum că ai fi făcut primul an în străinătate. Ce-ai făcut?

– Am făcut o glumă neroadă. Aveam rezultate slabe, de aceea am pătruns în sistemul informatic al colegiului și mi-am modificat calificativele. Dar și pe ale colegilor de cameră.

– Deci isprava asta nu e nouă. Și-a privit ceasul, a aruncat o privire spre Meacham, apoi spre mine. Adam, îți propun ceva. Nu mi-a plăcut felul în care mi-a rostit numele mic; mi-a dat fiori. O propunere excelentă. De fapt, oferta e extrem de generoasă.

– Mulțumesc, domnule.

Habar nu avea la ce se referea, dar am priceput că nu putea fi nici bună, nici generoasă.

– Voi nega total că am rostit ceea ce-ți voi spune în continuare. La o adică, nu numai că o să neg, dar o să te dau în judecată pentru defăimare dacă îți scapă vreo vorbă, e clar? Te fac zob.

Indiferent despre ce era vorba, sigur avea puterea să și pună în aplicare. Era miliardar, cam al treilea sau al patrulea în topul celor mai bogați oameni din America, dar fusese o dată chiar al doilea, asta înainte de prăbușirea cursului acțiunilor companiei. Voia să fie cel mai bogat – pornise pe urmele lui Bill Gates –, dar nu prea avea șanse.

Am simțit că-mi bubuie capul.

– Sigur.

– Ți-e limpede situația ta? Pentru ce-ai făcut poți avea certitudinea – repet, *certitudinea* – că te alegi cu cel puțin douăzeci de ani de pușcărie. Prin urmare, alegi închisoarea sau ceea ce încă nu știi. Ești dispus să accepți un tîrg?

Am înghițit în sec.

– Sigur.

– Atunci să-ți spun ce nu știi, Adam. Un viitor foarte frumos pentru un inginer electronist ca tine, numai că trebuie să joci cum ți se cere. Adică, eu fac regulile jocului. Fața i-a luat foc. Vreau să te ocupi de un proiect special.

Am aprobat din cap.

– Vreau să fii angajat la Trion.

– La... la Trion Systems? Nu pricepeam.

– La Departamentul de marketing pentru produse noi. În cadrul companiei există cîteva posturi libere.

– Dar n-am nici o șansă să fiu angajat acolo.

– Adevărat, nu te-ar angaja. Mai ales un trîntor de talia ta. Însă ar lua într-o clipită un superstar de la Wyatt, un tînăr extrem de inteligent, care e pe cale să uimească pe toată lumea.

– Nu înțeleg.

– Un tip isteț și uns cu toate alifiile, ca tine? Tocmai ți-am scăzut cîteva puncte din coeficientul de inteligență. Lucid – de el te ocupai, nu?

Se referea la produsul reprezentativ al companiei, acel PDA (Personal Data Assistant) compact, un soi de Palm Pilot îndopat cu steroizi. O jucărie incredibilă. Eu n-aveam nici o legătură cu asta. Nici măcar nu-mi cumpărasem așa ceva.

– N-o să mă creadă nimeni, am spus eu.

– Ascultă bine, Adam. Eu iau cele mai importante hotărîri de afaceri folosindu-mi instinctul, iar instinctul îmi spune acum că tu ai priceperea, inteligența și talentul de a reuși. Intri în joc sau nu?

– Adică vrei să-ți transmit informații, dacă am înțeles bine.

M-a fixat cu o privire glacială.

– Ba chiar mai mult. Vreau să-mi aduci informații utile.

– Cu alte cuvinte, să devin spion? Cîrtiță, sau cum s-o fi chemînd?!

Și-a răsucit mîinile cu palmele în sus, de parcă ar fi vrut să spună: „Chiar atît de idiot ești sau te prefaci?“

– N-are importanță cum o numești. Vreau să pun mîna pe ceva de valoare, hmm, adică o *proprietate intelectuală* de la Trion, iar măsurile lor de securitate sînt de netrecut. Doar cineva dinăuntru poate obține ce doresc, dar nu orice individ de acolo. Îmi trebuie o persoană importantă. Ori recrutezi pe cineva, ori îl cumperi, ori îl vîri acolo pe ușa din față. Și vom avea un tînăr simpatic, deștept, cu recomandări deosebite – cred că putem încerca asta, cu șanse reale.

– Și dacă sînt prins?

– N-o să fii, a zis Wyatt.

– Dar dacă...?

– Dacă primeşti slujba potrivită, a intervenit Meacham, nu te prinde nimeni. Iar dac-o dai în bară şi *eşti* prins – ei, atunci te protejăm noi.

Aveam îndoieli serioase.

– Vor fi foarte suspicioşi.

– Din ce motiv? a întrebat Wyatt. În domeniul nostru, oamenii trec permanent de la o companie la alta. Oamenii de talent sînt vînaţi. Ca fructele coapte la care ajungi. Tu tocmai ai înregistrat un mare succes la Wyatt, nu obţii susţinerea pe care crezi că o meriţi, vrei să faci lucruri mai măreţe, cauţi şanse mai mari, mai mulţi bani – chestiile care se poartă.

– Mă vor citi imediat.

– Ba nu, dacă-ţi faci treaba cum se cuvine, m-a contrazis Wyatt. Trebuie să înveţi cum se face marketingul, trebuie să devii sclipitor, să munceşti mai serios decît ai făcut-o în viaţa ta demnă de milă. O să-ţi rupi fundul trudind. Doar un tip ambiţios poate obţine ce vreau eu. Încearcă la Trion şmecheria pe care ai reuşit-o aici şi-o să te trezeşti împuşcat sau trecut pe linie moartă şi cu asta ai terminat cu experienţele. Şi te alegi cu prima variantă: închisoarea.

– Ştiam că tipii care se ocupă de produse noi au toţi masterate.

– O, nu! Goddard e de părere că toate masteratele astea sînt nişte rahaturi – o chestie cu care sînt şi eu de acord. Nici el n-are aşa ceva. Consideră că asta îţi limitează viziunea. Şi, fiindcă am adus vorba de limite... A pocnit din degete, iar Meacham i-a întins ceva, o cutiuţă din metal, ce mi s-a părut cunoscută. Un flacon cu Altoid. A deschis-o cu un pocnet. Înăuntru erau cîteva pastile care arătau ca aspirinele, dar nu erau aşa ceva. Imaginea mi se părea tot mai cunoscută. O să termini cu porcăriile astea, Ecstasy, sau cum le spui tu. Ţineam cutia cu pastile acasă, pe măsuţa de cafea; m-am întrebat cînd şi cum puseseră gheara pe ea, dar eram prea ameţit ca să protestez. A dat drumul flaconului într-un coş de gunoi îmbrăcat în piele neagră, aflat alături de canapea. Am auzit un bufnet înfundat. A, la fel şi cu alte droguri, băutura şi alte prostioare. Trebuie să renunţi la toate ca să simţi că poţi zbura, ai priceput, domnule?

Asta mi se părea a fi cea mai neînsemnată dintre problemele mele.

– Şi ce se întîmplă dacă nu mă angajează?

– Puşcăria. Mi-a zîmbit diabolic. Şi-n cazul ăsta, nu cumva să-ţi pregăteşti pantofi de golf. Mai curînd saboţi.

– Chiar dacă fac toate eforturile?

– Treaba ta e să nu dai greş. Ţinînd seama de calificativele pe care o să ţi le acordăm şi cu un antrenor ca mine, n-o să ai nici o scuză dacă dai greş.

– Şi despre ce sumă va fi vorba?

– Ce sumă? De unde dracu' să ştiu? Cu mult mai mult decît primeşti la noi, crede-mă. Ceva cu şase cifre, asta-i clar.

M-am străduit să nu-mi dau de gol emoţia.

– Plus salariul pe care-l am în prezent.

Şi-a întors faţa spre mine şi m-a fixat cu o privire ca de mort. În ochi nu i-a licărit nici o expresie. „O fi luat Botox?“, m-am întrebat eu.

– Îţi baţi joc de mine!

– Îmi asum un risc enorm.

– Poftim? *Eu* risc, nu tu. Tu eşti doar un ratat, un mare semn de întrebare.

– Dacă ai fi crezut asta cu adevărat, nu mi-ai fi cerut aşa ceva.

S-a întors către Meacham.

– Ce spune căcăciosul ăsta?

Meacham arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit ceva pe nemestecate.

– Măi puţoiule, a zis el, ar trebui să dau un telefon şi...

Wyatt a ridicat din nou braţul cu un gest imperial:

– Gata, gata. Face pe grozavul. Îmi pac tipii care se dau mari. Bun, dacă te angajează şi-ţi faci treaba, primeşti din ambele părţi. Dar dacă nu-ţi iese...

– Mi-e clar, am continuat eu. Puşcăria. Aş vrea un timp de gîndire şi vă dau răspunsul mîine dimineaţă.

Wyatt a rămas cu gura căscată, fără nici o expresie în ochi. A stat o clipă pe gînduri, apoi a zis, cît se poate de rece:

– Te las pînă mîine la nouă. Ora la care procurorul general ajunge la birou.

Nici Meacham nu s-a lăsat mai prejos:

– Te sfătuiesc să nu scoţi o vorbă despre discuţia asta faţă de amici, taică-tău sau oricine altcineva. Altfel, nici n-o să apuci să vezi ce te-a lovit.

– Am înţeles, l-am asigurat eu. Nu-i nevoie să mă ameninţaţi.

– He-he, asta nu-i ameninţare, a zis Nicholas Wyatt. E o promisiune.

5

Am considerat că nu mai avea nici un haz să mă duc la lucru, aşa că am plecat direct acasă. Mi se părea ciudat să călătoresc cu metroul la ora unu, alături de bătrîni, studenţi şi mame cu copii. Prin minte mi se învîrtejeau atîtea gînduri încît mi s-a făcut greaţă.

Apartamentul meu se găsea la mai bine de zece minute depărtare de staţia de metrou. Era o zi însorită, sfidător de veselă.

Cămaşa mi-era încă umedă şi emana un damf neplăcut de sudoare. Cîteva fete îmbrăcate cu salopete, avînd nenumărate inele pe unde se putea, trăgeau după ele o grup de copii care se ţineau de o funie lungă. Puştii făceau o gălăgie de mama focului. Nişte negri, în bustul gol, jucau baschet pe un teren betonat, marcat doar de un gard de plasă. Dalele trotuarului stăteau strîmb şi am fost cît pe ce se mă împiedic, după care am simţit ceva alunecos sub talpă, semn că tocmai călcasem în ceva făcut de un cîine. Simbolism care venea să sublinieze situaţia mea.

Intrarea în apartamentul meu puţea a urină, fie de pisică, fie de la vreun boschetar. Poşta încă nu-mi sosise. În timp ce umblam la una dintre cele trei încuietori, cheile de pe inel au zăngănit. Bătrîna din apartamentul de vizavi a crăpat uşa, atît cît îi permitea lanţul de siguranţă, după care a închis-o cu o bufnitură: era prea scundă ca să ajungă la vizor. I-am făcut un semn amical cu mîna.

Încăperea era cufundată în semiobscuritate, cu toate că storurile erau ridicate. Aerul dinăuntru părea sufocant, mirosind apăsat a fum

stătut de ţigară. Cum apartamentul era situat la nivelul trotuarului, în cursul zilei nu puteam lăsa ferestrele deschise ca să aerisesc.

Mobilierul arăta de-a dreptul jalnic: unica încăpere era dominată de canapeaua care-mi slujea şi de pat, avînd spătar înalt şi îmbrăcată în stofă de culoare verzuie, cu fire aurii, însă acum pătată de bere. În faţa ei se găsea un televizor Sanyo, cu diagonala de 49 de centimetri, căruia îi lipsea telecomanda. Un corp de bibliotecă înalt, din lemn de pin nefinisat, stătea stingher într-un colţ. M-am aşezat pe canapea, ridicînd un nor de praf în aer. Am simţit o durere, semn că mă aşezasem pe bara din metal de sub perne. Mi-am adus aminte de canapeaua îmbrăcată în piele a lui Nicholas Wyatt şi m-am întrebat dacă el ar fi trăit într-o asemenea gaură. Se spunea că pornise de jos, dar eu nu credeam aşa ceva; mi se părea imposibil ca el să fi locuit vreodată într-o grotă ca a mea. Am găsit bricheta Bic sub măsuţa de cafea, cu tăblia din sticlă, apoi am trecut în revistă mormanul de note de plată de pe masă. Nici nu mă mai deranjasem să desfac plicurile. Aveam două cărţi de credit MasterCard şi trei Visa, toate cu solduri ca vai de lume, aşa că abia dacă puteam achita cîteva dintre facturi.

Dar, bineînţeles, făcusem deja alegerea.

6

– Te-au pus pe liber?

Seth Marcus, cel mai bun amic al meu de pe vremea liceului, făcea pe barmanul trei seri pe săptămînă la o bombă cu pretenţii ce se numea Alley Cat[1]. În cursul zilei era jurist la o firmă de avocatură din zona comercială a oraşului. Zicea că avea nevoie de bani, dar eu eram convins că, în sinea lui, îşi luase slujba de barman ca să-şi păstreze o vagă detaşare şi să nu devină robotul corporat de care amîndurora ne plăcea să facem haz.

– Pe liber, pentru ce?

Oare cît mă destăinuisem? Îi povestisem cumva despre telefonul lui Meacham, directorul pentru securitate? Speram că nu făcusem prostia asta. Iar acum nu-i puteam sufla nici o vorbă despre cleştele în care mă prinseseră.

– Pentru petrecerea aceea. Era gălăgie şi nu l-am auzit prea bine, iar de la celălalt capăt al barului cineva, ţinîndu-şi două degete în gură, a fluierat puternic şi strident. Tipul acela fluieră *la mine?* Da' ce, eu sînt *cîine?* Şi l-a ignorat pe client.

Am clătinat din cap.

– Aşadar, ai scăpat? Eşti mare dacă pînă la urmă ţi-a ieşit şmecheria. Ce să-ţi ofer pentru a sărbători isprava?

– Brooklin Brown?

A respins ideea cu un gest, adăugînd:

– Nuu.

[1] „Pisica de pripas“ (n.tr.)

– Newcastle? Guinness?

– Nu vrei o bere de la dozator? La astea nu se ţine socoteala.

Am ridicat indiferent din umeri.

– Bun şi aşa.

Mi-a turnat o bere, gălbuie şi avînd spuma ca nişte clăbuci de săpun; se vedea că nu avea încă îndemînarea necesară. O parte din lichid s-a scurs pe tăblia zgîriată a barului. Seth era înalt, simpatic, cu părul negru – atrăgînd femeile ca un magnet – şi avea o bărbuţă ridicolă şi un cercel într-o ureche. Pe jumătate evreu, ar fi vrut să fie negru. Cînta într-o trupă pe nume Slither, despre care auzisem în cîteva rînduri; nu erau prea grozavi, dar se lăudau mereu că „vor semna un contract". Mai avea vreo alte zece mici afaceri, iar asta doar ca să nu recunoască faţă de nimeni că se omora cu munca.

Seth era singura mea cunoştinţă care dovedea mai mult cinism decît mine. Tocmai de aceea cred că rămăsesem prieteni. Pe de altă parte, fiindcă nu-l lăuda pe taică-meu, cu toate că jucase în echipa de fotbal antrenată (şi tiranizată) de Frank Cassidy. În clasa a şaptea, cînd ne făceam temele în aceeaşi încăpere, ne-am simţit atraşi unul de celălalt instantaneu fiindcă fuseserăm aleşi ţinte ale batjocurii de către profesorul de matematică, domnul Pasquale. Într-a noua, m-am mutat de la şcoala de stat şi m-am înscris la Bartholomew Browning & Knightley, o şcoală particulară cu ştaif, unde tata tocmai fusese angajat ca antrenor de fotbal şi de hochei, iar eu beneficiam de scutire de taxe. Numai că tata a fost concediat pentru îi rupsese unui puşti antebraţul drept în două locuri şi antebraţul stîng într-un loc. Mama copilului era şefa comitetului de supraveghere de la Batholomew Browning. Şi uite-aşa s-a terminat cu scutirea de taxe şi am revenit la vechea şcoală de stat. După concedierea de la Bartholomew Browning, tata s-a angajat la aceeaşi şcoală la care mergeam eu.

Apoi, cît eram în liceu, am lucrat amîndoi la aceeaşi benzinărie Gulf pînă cînd Seth s-a săturat de atîtea jafuri armate şi s-a angajat în schimbul de noapte la Dunkin' Donuts ca să facă gogoşi. Cîteva veri la rînd, am muncit amîndoi ca spălători de geamuri la o companie din zona comercială, care avea contracte cu mulţi zgîrie-nori,

pînă cînd am socotit amîndoi că atîrnatul în corzi la etajul douăzeci şi şapte era pasionant doar teoretic. Nu numai că ne plictisiserăm, dar era şi înspăimîntător, o combinaţie total nefericită. Poate unii îşi închipuie că legănarea în corzi pe faţada unei clădiri, la mai bine de o sută de metri deasupra străzii, înseamnă sport extrem, dar mie îmi suna mai degrabă a încercare de sinucidere filmată cu încetinitorul.

Fluieratul s-a repetat, mai intens şi sfredelitor. Lumea a început să se uite la cel care fluierase, un tip durduliu şi cu un început de chelie, îmbrăcat în costum, iar cîţiva au început să chicotească.

– Mă duc să-i spun cîteva, a făcut Seth.

– Abţine-te, l-am sfătuit, dar ratasem momentul, fiindcă el pornise deja către celălalt capăt al barului.

Mi-am scos o ţigară şi am aprins-o, timp în care l-am urmărit cum se apropie peste bar, fulgerîndu-l cu privirea pe individ şi dînd impresia că o să-l ia de guler, dar apoi oprindu-se brusc. Omul a zis ceva. Cei din jurul lui au început să rîdă. Cu un aer calm şi detaşat, Seth a revenit. A zăbovit cîteva clipe să schimbe cîteva cuvinte cu două femei frumoase, una blondă, cealaltă brunetă, apoi le-a zîmbit.

– Gata. Nu-mi vine să cred că mai fumezi, a constatat el. Mare tîmpenie, cînd îl ai pe taică-tău ca exemplu.

A luat o ţigară din pachetul meu, a aprins-o, a tras un fum, după care a aşezat-o în scrumieră.

– Mulţumesc pentru că nu-mi eşti recunoscător că încă mai fumez, altfel ce te făceai acum? am zis eu. Dar tu ce scuză îţi găseşti?

A scos fumul pe nări.

– Fraiere, mie-mi place să fac de toate. În altă ordine de idei, de familia mea nu se prinde cancerul. Doar nebunia.

– Dar n-are cancer.

– Emfizem, tot aia. Cum se simte bătrînul?

– Bine, am răspuns, ridicînd din umeri.

Nu ţineam să discut despre asta, şi nici Seth.

– Doamne, una dintre tipele alea vrea un Cosmopolitan, iar cealaltă, „o băutură cu multă gheaţă". Ce silă mi-e...

– De ce?

– Prea mult chin, şi-o să-mi dea bacşiş vreo monedă de douăşcinci de cenţi. Femeile nu-s generoase, am învăţat pe pielea

mea. Isuse, uneori desfaci două Budweiser şi te alegi cu doi dolari. Auzi, băutură cu gheaţă! A scuturat iritat din cap. Ce oameni...

A dispărut vreme de cîteva minute, amestecînd băuturi şi alte ingrediente, după care s-a auzit mugetul mixerului. Apoi le-a servit pe tipe, aruncîndu-le un surîs să le dea gata. Amîndouă s-au întors şi mi-au zîmbit mie.

După ce a revenit, Seth m-a întrebat:

– Ce faci mai tîrziu?

– Mai tîrziu?

Era deja aproape zece, iar la şapte şi jumătate dimineaţa trebuia să mă întîlnesc cu un inginer de la Wyatt. Omul, mare sculă în cadrul proiectului Lucid, trebuia să mă instruiască, după care, în următoarele zile, treceam la un director de vînzări de produse noi, plus şedinţe de rutină cu un om specializat în probleme executive. Îmi alcătuiseră un program demenţial. Tabără de instrucţie în toată regula, aşa vedeam eu lucrurile. Se terminase cu trîndăveala, cu sosirea la slujbă la nouă sau zece. Dar nu-i puteam spune toate astea lui Seth; trebuia să-mi ţin gura faţă de toată lumea.

– Termin la ora unu, a spus el. Tipele de colo m-au întrebat dacă vreau să merg cu ele la Nightcrawler. Le-am spus că am şi un prieten. Tocmai te-au măsurat din ochi şi eşti acceptat.

– Nu pot, am zis eu.

– Ce?

– Trebuie să ajung la slujbă devreme. La timp, mai precis.

Seth m-a privit speriat, nevenindu-i să creadă.

– Hei? Dar ce-ai păţit?

– S-a terminat cu joaca. Mîine încep devreme de tot. Un mare proiect.

– Glumeşti, nu?

– Din păcate, nu. Tu nu trebuie să te duci la muncă de dimineaţă?

– Ai devenit unul dintre ăia? Un carierist?

Am surîs strîmb.

– A venit vremea să mai cresc. Gata cu joaca!

Seth m-a privit cu dezgust.

– Fraiere, niciodată nu-i prea tîrziu să-ţi faci copilăria fericită.

7

După zece zile chinuitoare de dădăceală şi îndoctrinare sub îndrumarea inginerilor şi a directorilor de marketing produse care se ocupaseră de jucăria portabilă numită Lucid, capul mi-era doldora de tot soiul de informaţii inutile. Mi s-a pus la dispoziţie un „birou“ minuscul, situat în apartamentul prezidenţial, care slujea drept cămară, cu toate că n-am stat mai deloc acolo. Cuminte, m-am prezentat la toate instructajele, n-am creat probleme nimănui. Nu ştiam cît o să fiu în stare să suport tratamentul fără să dau bir cu fugiţii, dar perspectiva patului de închisoare de la Marion m-a ajutat să fiu motivat.

Apoi, într-o dimineaţă, am fost chemat într-un birou la două uşi mai departe de bîrlogul lui Nicholas Wyatt. Placa de alamă de pe uşă preciza că aparţine cuiva pe nume JUDITH BOLTON. Înăuntru, totul era alb – covorul, tapiţeria mobilierului, tăblia biroului, pînă şi florile erau albe.

Nicholas Wyatt şedea pe o canapea albă, alături de o femeie atrăgătoare, deşi bătea spre patruzeci de ani, care flecărea cu el cu un aer familiar, ba atingîndu-l pe braţ, ba rîzînd. Păr arămiu, picior peste picior, un trup zvelt pentru care trăgea din greu la sală, îmbrăcată într-un taior bleumarin. Avea ochii albaştri, buzele bine rujate, arcuite în formă de inimioară, sprîncenele ridicate provocator. Se vedea că fusese o mare frumuseţe, dar se mai băbise puţin.

Mi-am dat seama că o mai zărisem, cu vreo săptămînă înainte, alături de Wyatt, într-una dintre scurtele lui inspecţii la şedinţele

mele de instruire cu tipi de la marketing şi ingineri. Stînd cu ochii pe mine, ea îi şoptise mereu ceva la ureche, dar nu s-au făcut prezentări şi chiar mă întrebasem cine era.

Cînd m-am apropiat, mi-a întins mîna, fără să se ridice de pe canapea – degete lungi, ojă roşie –, şi mi-a strîns-o ferm, aproape bărbăteşte.

– Judith Bolton.

– Adam Cassidy.

– Ai întîrziat, a zis ea.

– M-am rătăcit, am explicat, încercînd să mai înveselesc atmosfera.

A clătinat din cap, a surîs şi a strîns din buze.

– Ai un defect: lipsa punctualităţii. Te rog să nu mai întîrzii, clar?

I-am întors surîsul, acelaşi pe care îl folosesc faţă de poliţişti cînd mă întreabă dacă ştiu cu cît goneam. „Dură această doamnă", mi-am zis.

– Bineînţeles, am spus, apoi m-am aşezat pe scaunul din faţa ei.

Wyatt a urmărit schimbul de replici cu o mină amuzată.

– Judith e una dintre cele mai apropiate colaboratoare, a precizat el. „Antrenorul" meu pe probleme executive. *Consigliere,* dar şi manipulatoarea ta. Te sfătuiesc să asculţi fiece cuvînt de-al ei. Eu aşa procedez.

S-a ridicat şi a plecat, motivînd că are treabă. Cînd a ieşit, ea i-a făcut un semn cu mîna.

Devenisem de nerecunoscut. Mă schimbasem total. Îmi luasem adio de la rabla mea: acum conduceam un Audi A6 argintiu, închiriat de companie. Aveam şi o garderobă nouă. Într-o zi, una dintre asistentele lui Wyatt, despre care am aflat apoi că fusese model la British West Indies, m-a dus la cumpărături într-un magazin scump, căruia nu îndrăznisem să-i trec pragul pînă atunci, şi m-a lămurit că de acolo îi lua hainele lui Wyatt. A ales cîteva costume, cămăşi, cravate şi pantofi şi le-a achitat cu o carte de credit a companiei. Mi-a luat pînă şi ceea ce ea numea ciorapi, adică şosete. Şi nici acestea nu erau ieftine, cum purtasem mereu, ci Armani sau Emenegildo Zegna. Păreau să radieze ceva: puteai spune că fuseseră tricotate de italience văduve, în timp ce ascultau vreo operă de Verdi.

Tot ea a hotărît că perciunii – sau „favoriţii", după cum îi numea ea – trebuiau să dispară. La fel şi aspectul ciufulit, de parcă aş fi dormit prost. M-a dus la un salon modern de coafură şi am ieşit semănînd cu un model Ralph Lauren, numai că nu la fel de apetisant. M-am îngrozit la gîndul următoarei mele întîlniri cu Seth; ştiam că o să-mi vină să-mi astup urechile.

S-a însăilat şi o întreagă legendă. Colaboratorii şi managerii mei de la Diviziunea Producţie/Rutere au fost anunţaţi că fusesem „detaşat". S-au pus în mişcare zvonuri cum că urma să fiu trimis în Siberia, fiindcă directorul diviziunii mele se săturase de atitudinea mea. Un alt zvon susţinea că primul vicepreşedinte al lui Wyatt fusese cucerit de un raport alcătuit de mine şi-i „plăcuse atitudinea" mea, drept care mi se încredinţaseră răspunderi sporite, nu invers. Nimeni nu ştia adevărul. Tot ce pricepuseră era că dispărusem subit din cubiculumul pe care îl ocupasem pînă atunci.

Dacă cineva s-ar fi deranjat să verifice organigrama, care se găsea pe site-ul corporaţiei, ar fi observat că funcţia mea era acum aceea de director Proiecte speciale, la biroul directorului general executiv.

Mi se fabricase o adevărată biografie electronică şi birocratică.

Judith s-a întors către mine şi a continuat de parcă Wyatt nici nu trecuse pe acolo:

– *Dacă* te angajează cei de la Trion, trebuie să ajungi la locul de muncă cu patruzeci şi cinci de minute înaintea tuturor. Nu mai bei la prînz sau după orele de program sub nici o formă. S-a terminat cu distracţia, cocteilurile, şuetele cu „amici" de la serviciu. Gata cu petrecerile. Dacă trebuie să participi la vreo recepţie în cadrul companiei, bei doar apă minerală.

– Mă faci să cred că am devenit membru al Alcoolicilor Anonimi.

– Consumul de alcool e un semn de slăbiciune.

– Atunci, presupun că şi fumatul trebuie eliminat.

– Greşit, a spus ea. E un obicei respingător, dezgustător şi indică lipsa autocontrolului, dar mai există şi alte aspecte. Prezenţa în locurile de fumat reprezintă un mod excelent de a trage cu urechea, de a cunoaşte oameni din diferite locuri de muncă şi de a afla informaţii utile. A, să nu uităm de felul în care strîngi mîna. A clătinat

din cap. Aici ai fost lamentabil mai devreme. Hotărîrea de a angaja pe cineva se ia în primele cinci secunde – cît durează o strîngere de mînă. Cine-ţi spune altceva, minte. Primeşti slujba după cum dai mîna cu cel cu care ai interviul, iar în cursul discuţiei, te zbaţi să păstrezi impresia, să nu o schimbi. Mi-ai oferit o strîngere moale, fiindcă sînt femeie. Să nu mai procedezi aşa. Fă-o cu fermitate, forţă şi reţine mîna celuilalt...

Am surîs ironic şi am întrerupt-o:

– Ultima femeie care mi-a spus asta... Am observat că trăsăturile feţei îi îngheţaseră odată cu întreruperea mea. Iartă-mă.

După aceea, cu capul înclinat într-o parte, ca un pisoi mîngîiat, mi-a zîmbit.

– Mulţumesc. A făcut o pauză, după care a continuat: Reţine-mi mîna încă o secundă sau două. Priveşte-mă în ochi şi zîmbeşte-mi. Îndreaptă-ţi inima spre mine. Mai încercăm o dată.

M-am ridicat şi i-am strîns din nou mîna.

– Ceva mai bine, a zis ea. Înveţi repede. Oamenii care te întîlnesc vor gîndi: „Tipul ăsta are ceva ce-mi place, nu-mi dau seama de ce“. Şi aşa îi cîştigi. S-a uitat la mine cu un aer cercetător. Ai avut cumva nasul spart?

Am confirmat cu un gest.

– Dă-mi voie să ghicesc: la fotbal.

– La hochei, de fapt.

– Interesant. Adam, faci atletism?

– Am făcut, am răspuns şi m-am aşezat.

S-a aplecat în faţă, către mine, cu bărbia prinsă în palma făcută căuş, examinîndu-mă.

– Mi-am dat seama. După cum mergi, după felul în care îţi mişti corpul. Îmi place. Dar nu te sincronizezi.

– Poftim?

– Trebuie să te sincronizezi. *Se devii ca o oglindă.* Dacă mă aplec în faţă, procedezi la fel. Dacă mă las pe spătar, mă imiţi. Dacă stau picior peste picior, tu, la fel. Urmăreşte-mă cum aplec capul şi imită-mă. Trebuie să-ţi potriveşti chiar şi *respiraţia* cu a mea. Numai s-o faci cu subtilitate, nu ostentativ. Aşa intri în legătură cu oamenii la nivelul subconştientului, îi faci să se simtă în siguranţă lîngă tine. *Oamenilor le plac cei care le seamănă.* Ne-am înţeles?

Am surîs dezarmant sau, oricum, aşa mi-am închipuit.

– Şi încă ceva. S-a aplecat şi mai aproape, încît faţa ei a ajuns la cîţiva centimetri de a mea. A şoptit: Ai folosit prea multă loţiune după ras.

De jenă, am simţit că-mi ia foc faţa.

– Dă-mi voie să ghicesc: Drakkar Noir. N-a mai aşteptat confirmarea mea, fiindcă ştia că avusese dreptate. Şmecherie din liceu. Pariez că aşa le făceai pe majorete să li se înmoaie genunchii.

Ulterior, am aflat cine era Judith Bolton. Vicepreşedinte, adusă la Wyatt Telecom în urmă cu cîţiva ani în calitate de consultant special pentru Mc Kinsey & Company, pentru a-l sfătui personal pe Nicholas Wyatt în chestiuni delicate de personal, „rezolvarea conflictelor“ de la eşaloanele cele mai de sus ale companiei, anumite aspecte psihologice ale contractărilor, ale negocierilor şi ale achiziţiilor. Avea diplomă în psihologie comportamentală, motiv pentru care i se spunea „doctor Bolton“. Indiferent dacă o numeai „antrenor pentru directori“ sau „strateg în probleme de conducere“, ea devenise instructorul personal al lui Wyatt. Ea îi spunea dacă cineva era croit sau nu pentru a deveni director, dacă altcineva trebuia concediat sau dacă cineva îl lucra pe la spate. Radiografia din ochi orice umbră de lipsă de loialitate. Nici nu era de mirare că o convinsese să plece de la McKinsey şi o angajase cu un salariu corespunzător. Sigură pe sine, ea avea tăria să-l contrazică vehement sau să-i spună lucruri pe care Wyatt nu le-ar fi acceptat din partea altcuiva.

– Aşa, în prima noastră lecţie trebuie să înveţi cum să te porţi la interviu, a zis ea.

– Păi, aici am fost angajat, am spus eu fără vlagă.

– Adam, acum jucăm la alt nivel, mi-a replicat ea zîmbind. Eşti un tînăr de viitor şi trebuie să te porţi ca atare, dovedindu-te o persoană pentru care cei de la Trion ar fi în stare să se dea peste cap pentru a o fura altei companii. Îţi place munca la Wyatt?

Am privit-o lung, avînd senzaţia că sînt handicapat, pentru că nu pricepeam rostul întrebării:

– Păi, tocmai încerc să plec de aici, nu?

Şi-a rostogolit ochii cu un aer disperat şi a tras scurt aer în piept.

– Ba nu. Vorbeşti la modul pozitiv despre asta. A întors capul într-o parte şi m-a uimit prin fidelitatea cu care mi-a imitat vocea: *Sînt mort* după ceea ce fac! *Mă inspiră!* Colaboratorii mei sînt *extraordinari!*

Interpretarea fusese atît de bună, încît m-a speriat; parcă mi-aş fi auzit propriul glas pe banda robotului telefonic.

– Şi atunci de ce mă prezint la interviu la Trion?

– Pentru *oportunităţi,* Adam. *Nu* ai motive să te plîngi de actuala slujbă de la Wyatt. *Nu* eşti nemulţumit. Pur şi simplu, faci un nou pas în carieră şi crezi că la Trion există şanse mai mari de a face lucruri *mai bune, mai importante.* Adam, care-i cea mai gravă slăbiciune a ta?

Am rămas o clipă pe gînduri.

– N-am nici una, serios, am răspuns. Nu-i bine să-ţi recunoşti slăbiciunile.

S-a strîmbat.

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu. O să creadă că te autoamăgeşti sau că eşti de-a dreptul prost.

– E o întrebare încuietoare.

– Bineînţeles. Interviurile pentru angajare sînt ca nişte *cîmpuri minate,* amice. *Trebuie* să-ţi recunoşti slăbiciunile, dar niciodată să nu declari ceva care să te acuze. Şi atunci, recunoşti că eşti *un soţ prea credincios* sau *un tată prea iubitor.* Apoi şi-a asumat din nou şi vocea mea: Uneori sînt atît de satisfăcut de o aplicaţie software, că nu mai încerc şi altele“. Sau: „Uneori, cînd mă sîcîie lucruri minore, nu le menţionez cuiva cu glas apăsat, fiindcă îmi închipui că ele se vor rezolva de la sine“. *Nu te plîngi suficient!* Sau, ce zici de asta: „Sînt înclinat să *mă las absorbit de cîte-un proiect,* motiv pentru care muncesc prea mult, uit să mai plec acasă, iar asta pentru că-mi place să rezolv totul, pînă la ultimul amănunt. Poate muncesc mai mult decît e nevoie“. Ai priceput? Adam, abia atunci vor începe să te vrea cu adevărat.

Am surîs, gest însoţit de o încuviinţare din cap. Mamă, Doamne, în ce mă vîrîsem?!

– Care-i cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o în activitate?

– E clar că trebuie să recunosc ceva, am spus eu, destul de neliniştit.

– Văd că înveţi repede, a zis ea, sec.

– Poate mi-am asumat prea multe sarcini o dată şi...

– Şi ai dat rasol? Deci nu-ţi cunoşti limitele şi incompetenţa? Nu cred că-i bine. O să spui: „A, nu mare lucru. Odată, pregăteam un raport pentru şeful meu şi am uitat să-mi fac o copie de rezervă, iar *computerul meu s-a buşit,* aşa că am pierdut totul. M-am văzut silit să stau pînă a doua zi la trei dimineaţă, ca să refac tot ce pierdusem. Da, dar m-am învăţat minte – de atunci, întotdeauna fac copii“. Ai priceput? Cea mai mare greşeală a ta nu ţi se poate pune în cîrcă, mai ales că ai făcut totul cum trebuia.

– Am priceput.

Am simţit că mă strînge gulerul cămăşii şi aş fi vrut să o şterg din biroul ei.

– Adam, din cîte văd, te adaptezi din mers, a conchis ea. O să reuşeşti de minune.

8

În seara dinaintea primului meu interviu la Trion, m-am dus să-l văd pe tata. Făceam asta cel puţin o dată pe săptămînă, uneori de mai multe ori, asta dacă îmi telefona el ca să mă cheme. Şi o făcea des, pe de o parte fiindcă era singur (mama a murit acum şase ani), pe de alta, fiindcă devenise paranoic din cauza steroizilor pe care îi lua şi era convins că îngrijitoarele încercau să-l omoare. Din cauza asta, niciodată nu telefona din curtoazie, ca să mai schimbăm şi noi o vorbă; auzeam numai reclamaţii, mîrîieli şi acuzaţii. Dispăruseră analgezicele, susţinea el, convins că asistenta, pe nume Caryn, le şterpelea. Oxigenul furnizat de nu ştiu ce companie avea o calitate îndoielnică. Sau Rhonda, altă îngrijitoare, călca mereu pe furtunul cu aer, smulgîndu-i tuburile sau canulele din nas, aproape rupîndu-i urechile.

Dacă aş spune că îmi venea greu să păstrez femeile care aveau grijă de el, aş face o glumă de care n-ar rîde nimeni. Rareori rămîneau mai mult de cîteva săptămîni. Francis X. Cassidy era un tip irascibil – nici nu mi-l aminteam altfel –, iar, pe măsură ce îmbătrînea şi boala se agrava, furia lui căpăta noi proporţii. De cînd îl ştiu a fumat cîteva pachete de ţigări pe zi şi avea o tuse răsunătoare şi plină, făcînd mereu bronşită. Aşadar, n-am fost deloc surprins cînd a fost diagnosticat cu emfizem pulmonar. La ce altceva ar fi putut să se aştepte? Ani la rînd nu reuşise să stingă nici lumînările de pe tortul aniversar. Acum, emfizemul ajunsese în fază terminală, ceea ce însemna că putea muri peste cîteva săptămîni, luni sau chiar ani. Nimeni nu putea preciza un termen.

Din nefericire, toată povara de a mă ocupa de îngrijirea lui îmi revenise mie, singura lui progenitură. Locuia tot în apartamentul de la parter al unei clădiri cu trei etaje în care crescusem şi nu clintise nici un lucruşor de cînd murise mama – acelaşi frigider prăpădit care nu funcţiona bine, aceeaşi canapea cu arcurile slăbite într-o latură, aceleaşi perdele din dantelă, care se îngălbeniseră cu vremea. Nu-şi pusese nici un ban deoparte, iar pensia îi era demnă de milă; abia acoperea plata medicamentelor. Asta însemna că o parte din salariul meu se ducea pe chirie, salariul femeii care îl îngrijea şi cîte altele. Nu mă aşteptam la mulţumiri şi nici nu m-am ales cu vreuna. Puteam să aştept un milion de ani pînă să-mi ceară el vreun ban. Ne prefăceam amîndoi că banii pentru toate cheltuielile lui proveneau din vreo rentă sau ceva de genul ăsta.

Cînd am ajuns la el, stătea pe fotoliul extensibil preferat, în faţa televizorului cu ecran uriaş, asta fiind principala lui ocupaţie. Cu tuburile în nas (ajunsese să aibă permanent nevoie de oxigen), urmărea nu ştiu ce prezentare comercială difuzată de televiziunea prin cablu.

– Bună, tată, am zis eu.

Mai bine de un minut nu m-a luat în seamă, atît era de hipnotizat de reclama aceea, de parcă ar fi urmărit scena duşului din *Psycho*. Slăbise, deşi avea pieptul cît un butoi, iar părul tuns scurt îi albise tot. Cînd a ridicat privirea spre mine, a zis:

– Javra aia pleacă, ştiai?

„Javra“ în chestiune era cea care îl îngrijea, o irlandeză capricioasă, cu faţa suptă şi părul vopsit într-un roşu-aprins, trecută de cincizeci de ani, pe nume Maureen. Ca şi cum abia ar fi aşteptat sosirea mea, şchiopătînd, fiindcă avea probleme cu un şold, femeia a apărut aproape imediat în camera de zi, ducînd în braţe un coş de rufe din plastic, în care aşezase în ordine tricouri şi chiloţi cu picior, bogata garderobă a tatei. Nu mă surprindea că voia să renunţe la slujbă, ci faptul că îi trebuise atît de mult pînă să ia hotărîrea asta. Tata ţinea pe capătul măsuţei din apropierea fotoliului o mică sonerie de uşă, fără fir, pe care o folosea pentru a o chema pe

Maureen ori de cîte ori avea nevoie de ceva, adică tot timpul. Ba nu-i funcţiona bine tubul de oxigen, ba tuburile din nas îi uscau mucoasa, ba avea nevoie de sprijin pentru a merge la baie să facă pipi. Cînd şi cînd, ea îl ducea la „plimbare“ cu căruciorul electric, pentru ca el să se învîrtă prin supermagazinul din zonă, să se plîngă de „dobitoci“ şi să-i mai aducă jigniri. O acuza că încerca să-l otrăvească. Asta ar fi făcut pe oricine să turbeze, iar Maureen părea şi aşa destul de uşor de scos din sărite.

– De ce nu-i spui motivul pentru care m-ai chemat? a zis ea, în timp ce a aşezat coşul cu rufe pe canapea.

– Of, pentru Dumnezeu, a făcut tata. Vorbea în propoziţii scurte, rostind cuvintele sacadat, fiindcă nu mai avea suflu. Îmi pui antigel în cafea. Simt gustul. Asta se numeşte crimă, ucidere de bătrîni.

– Dacă aş vrea să te omor, aş folosi ceva mai bun decît antigel, l-a pus ea la punct. (Maureen îşi păstrase încă accentul irlandez, cu toate că era în America de peste douăzeci de ani. Tata le acuza permanent pe îngrijitoare că încearcă să-l omoare. Iar dacă ar fi fost adevărat, cum să le găseşti vină?) M-a făcut... nici nu vreau să repet cuvîntul.

– Ce mama păcatelor, i-am zis că e o gaură. Şi încă am fost prea politicos faţă de cum se poartă. M-a atacat. Eu stau ţintuit aici cu tuburile astea împuţite, iar tîrfa asta sare să mă pălmuiască.

– I-am smuls ţigara din mînă, a precizat Maureen. A încercat să fumeze pe furiş, cît am coborît să mă ocup de rufe. De parcă n-ar mirosi a fum în toată casa. Apoi m-a privit. Avea un uşor strabism şi un ochi îi fugea. N-are voie să fumeze! Nici nu ştiu unde-şi ascunde ţigările – le ţine pitite undeva, *ştiu sigur!* Tata a surîs triumfător, dar n-a scos o vorbă. Şi, oricum, ce-mi pasă mie? a continuat ea cu amărăciune. Azi e ultima mea zi aici. *Nu* mai suport.

Cei care alcătuiau publicul de studio şi erau plătiţi să participe la reclamă au scos un chiot şi au început să aplaude frenetic.

– Să nu-ţi închipui c-o să-mi lipseşti, a zis tata. Nu face nici pe dracu'. Uită-te ce praf e aici. Ce naiba face muierea asta toată ziua?

Maureen a ridicat coşul cu rufe.

– Trebuia să plec acum o lună. Nici n-ar fi trebuit să accept slujba asta.

Şi a ieşit din cameră şontîcăind ca un ponei la trap mărunt.

– Trebuia s-o concediez din clipa cînd am văzut-o, a bombănit tata. Mi-am dat seama imediat că e o ucigaşă de bătrîni.

Apoi a respirat printre buzele strînse, de parcă ar fi tras aer printr-un pai.

Nu aveam idee ce să fac. Tata nu putea sta singur – nici la baie nu ajungea fără ajutor. Refuza să-l duc la un cămin de bătrîni; zicea că mai curînd se sinucide.

Mi-am lăsat palma pe mîna lui stîngă, la care degetul arătător era conectat la un aparat cu un led care clipea, cred că se numeşte oximetru de puls. Cifrele de pe ecranul monitorului arătau 88 la sută.

– Lasă, tată, că găsim noi pe cineva, l-am liniştit eu.

A ridicat mîna, repezindu-mi-o iritat pe a mea.

– Ce fel de asistentă e asta? a perorat el. Nu-i pasă nici cît negru sub unghie de alţii. A izbucnit într-o criză de tuse, a hîrîit şi apoi a scuipat într-o batistă mototolită pe care a scos-o nu ştiu de unde. Nu înţeleg de ce dracu' nu te muţi înapoi aici. Şi-aşa n-o să ajungi nicăieri cu slujba aia.

Am clătinat din cap şi am spus pe un ton răbdător:

– Nu pot, tată. Am de achitat împrumuturile făcute pentru studii.

Nu ţineam să-i amintesc că cineva trebuia să facă bani pentru a plăti femeile care nici nu veneau bine, că şi doreau să plece.

– Şi la ce ţi-a slujit colegiul? m-a luat el la rost. O risipă de bani, asta a fost. Ţi-ai omorît timpul distrîndu-te cu prietenii tăi din lumea bună; nu trebuia să cheltuiesc eu douăzeci de mii de dolari pe an ca să-ţi faci tu de cap. Te descurcai şi fără.

Am surîs, ca să-l fac să priceapă că nu mă simţeam jignit. Nu-mi dădeam seama dacă ieşirile acelea tembele se datorau steroizilor, Prednisonului pe care îl lua pentru a-i menţine căile respiratorii deschise sau era vorba doar de caracterul lui obişnuit.

– Maică-ta, odihnească-se în pace, te-a răsfăţat la culme. Te-a transformat într-un fătălău. A tras aer cu un şuierat. Îţi risipeşti viaţa. Cînd mama dracului o să-ţi găseşti şi tu o slujbă ca lumea?

Tata se pricepea ca nimeni altul să te zgîndărească unde te durea mai tare. Am făcut un nou efort ca să nu mă enervez. Dacă l-aş

fi luat în serios, aş fi înnebunit. Avea temperamentul unui cîine ţinut în lanţ. Mereu am avut sentimentul că izbucnirile lui de furie aduceau cu turbarea – nu se mai controla, aşa că nu avea rost să-l învinuieşti de ceva. Cînd eram mic, adică suficient de prăpădit ca să nu mă zbat, îşi scotea cureaua de la brîu şi, pentru nimica toată, mă bătea de mă lăsa fără suflare. După ce-mi administra bătaia, bolborosea în mod invariabil: „Vezi ce m-ai silit să fac?“

– Caut în continuare, am zis eu.

– Ăştia te miros de la o poştă că eşti un neisprăvit, să ştii.

– Care ăştia?

– Companiile. Nimeni nu vrea fraieri. Toţi vor oameni de succes. Adu-mi o Cola, te rog.

Ăsta era laitmotivul lui şi îl dobîndise pe vremea cînd fusese antrenor – acela că eram un neisprăvit, că singurul lucru care conta era victoria, cine sosea al doilea era un ratat. Existase chiar o vreme cînd vorba asta mă irita. De-acum mă obişnuisem, îmi intra pe o ureche şi-mi ieşea pe alta.

M-am dus în bucătărie, gîndindu-mă în acest timp la ce urma să facem. Avea nevoie de asistenţă zi şi noapte, problema nici nu se putea pune altfel. Numai că agenţiile nu voiau să mai trimită pe nimeni. La început, am angajat asistente medicale de spital, care mai făceau cîte o tură pentru bani. După ce le-am epuizat pe astea, am reuşit să găsim o serie de persoane a căror calificare medicală se realizase la vreun curs de două săptămîni, după încheierea căruia primeau o diplomă care le dădea dreptul să îngrijească bolnavi. După aceea, luam pe cine mai puteam găsi la mica publicitate.

Maureen făcuse în frigider o ordine care mi-a amintit de cea dintr-un laborator medical. Cutiile de Cola stăteau aliniate pe un raft pe care îl aşezase la înălţimea potrivită. Pînă şi paharele din dulap, de obicei prăfuite şi pătate cu de toate, sticleau. Am umplut două cu gheaţă, apoi am turnat din cutie în fiecare. Trebuia să o domolesc pe Maureen, să-mi cer iertare în numele tatei, să mă milogesc şi să mă umilesc, chiar să o mituiesc, dacă trebuia. Să rămînă măcar pînă-i găseam înlocuitor. Poate reuşeam să fac apel la sentimentul ei de răspundere faţă de bătrîni şi bolnavi, deşi eram conştient că acel sentiment, atîta cît fusese, se risipise din cauza crizelor de isterie ale tatei. Adevărul era că mă cuprinsese disperarea. Dacă aş fi ratat interviurile de a doua zi, aş fi avut tot timpul din lume, dar m-aş fi aflat într-o celulă din Illinois. Şi n-ar mai fi folosit la nimic.

M-am întors cu paharele, făcînd cuburile de gheaţă să scoată clinchete în ritmul paşilor. Emisiunea de reclamă cu public încă nu se încheiase. Cît Dumnezeu avea să mai ţină? Şi, la o adică, cine se uita la ele? În afară de oameni ca taică-meu, bineînţeles.

– Tată, să nu-ţi faci probleme, am zis, însă el adormise deja.

Am rămas în faţa lui cîteva secunde, urmărindu-l, ca să văd dacă mai trăia. Respira. Stătea cu capul căzut în bărbie, înclinat într-o poziţie ciudată. Oxigenul scotea un susur uşor. Undeva la subsol, Maureen trîntea tot felul de lucruri, pesemne repetîndu-şi replicile dinaintea plecării. Am aşezat paharele pe capătul măsuţei pe care stăteau îngrămădite medicamentele şi telecomenzile.

Apoi m-am aplecat şi l-am sărutat pe bătrîn pe fruntea roşie şi pătată de puncte maronii.

– O să găsim noi pe cineva, am zis eu încet.

9

Sediul corporaţiei Trion Systems arăta ca un Pentagon din crom lustruit. Fiecare dintre cele cinci laturi era o „aripă“ de cîte cinci etaje. Clădirea fusese proiectată de nu ştiu ce arhitect renumit. Dedesubt se afla parcarea, plină de automobile BMW şi Range Rover, plus Volkswagen-broscuţă şi cîte altele, dar, din cîte mi-am dat seama, nu existau locuri rezervate.

Ajuns la Aripa B, m-am prezentat la „ambasadorul de recepţie“, numele fistichiu dat recepţionerei. Ea mi-a tipărit un ecuson de identificare, pe care scria „VIZITATOR“. L-am lipit pe buzunarul de la piept al costumului meu cenuşiu, marca Armani, şi am aşteptat în hol sosirea unei femei, pe nume Stephanie, care trebuia să mă conducă.

Această Stephanie era asistenta vicepreşedintelui care se ocupa de angajări, Tom Lundgren. Am încercat să mă orientez, să meditez şi să mă calmez. Am ţinut să-mi reamintesc că îmi surîsese norocul. Cei de la Trion doreau să completeze postul de director de marketing pentru produs – tocmai le plecase cineva, iar eu fusesem pregătit exact pentru slujba asta, instruit din punct de vedere genetic şi tehnic şi renovat din temelii. În ultimele cîteva săptămîni, li se povestise cîtorva dintre cei mai tari căutători de talente despre un tînăr uimitor de la Wyatt, care putea fi racolat imediat. Ca fructul copt, care atîrnă la îndemînă. Vestea s-a răspîndit la o şuetă, la cîte-o conferinţă din domeniu, din gură-n gură. Pe mesageria vocală a telefonului am început să primesc tot soiul de mesaje de la recrutori.

Nici nu mai e nevoie să spun că îmi învăţasem bine lecţia în ceea ce privea Trion Systems. Am aflat astfel că gigantul producător de aparatură electronică de larg consum fusese înfiinţat la începutul anilor şaptezeci de legendarul Augustine Goddard, a cărui poreclă nu era Gus, ci Jock. Omul devenise o figură legendară. Absolvise Institutul Tehnic din California, îşi satisfăcuse stagiul militar la marină, lucrase la Fairchild Semiconductor, apoi la Lockheed şi inventase o tehnologie foarte avansată de producere a tuburilor cinescop pentru televizoare. În general, era considerat un geniu, dar, spre deosebire de alţi tirani geniali care înfiinţaseră corporaţii multinaţionale, despre el se afirma că nu se purta ca un ticălos. Oamenii ţineau la el, fiindu-i devotaţi orbeşte. Constituia o prezenţă distantă, paternă. Cei care îl zăreau cînd şi cînd pe Jock Goddard se considerau norocoşi, de parcă ar fi reuşit să fotografieze vreun OZN.

Chiar dacă Trion nu mai producea cinescoape color, licenţa pentru tub fusese vîndută companiilor Sony şi Mitsubishi şi celorlalte firme japoneze care fac televizoare pentru America. Ulterior, propulsat de faimosul modem Goddard, Trion se profilase pe comunicaţii electronice. În prezent, compania se ocupa de telefoane celulare şi pagere, componente de computer, imprimante laser color, asistenţi digitali personali şi alte chestii de genul ăsta.

Pe una dintre uşile ce dădea spre hol a apărut o femeie uscăţivă, cu păr castaniu, elegant coafat.

– Cred că tu eşti Adam.

I-am strîns mîna cu fermitate.

– Mă bucur să te cunosc.

– Sînt Stephanie, a precizat ea. Asistenta lui Tom Lundgren.

Apoi m-a condus spre şirul de lifturi. Am schimbat cîteva banalităţi. M-am străduit să mă arăt entuziasmat, dar nu copleşit, iar ea mi s-a părut cu mintea în altă parte. La etajul şase se găseau cubiculumurile obişnuite, doar cubiculumuri cît vedeai cu ochii, despărţite prin pereţi înalţi. Drumul pe care m-a dus mi-a dat impresia unui labirint; n-aş fi reuşit să regăsesc drumul pînă la lift decît dacă aş fi presărat firimituri ca în nu ştiu ce basm. Aici, totul era standardizat, cu excepţia unui monitor, al cărui screen saver era o imagine

tridimensională a lui Jock Goddard zîmbind şi rotindu-se, de parcă ar fi fost capul actriţei Linda Blair în *Exorcistul*. Încearcă să faci asta la Wyatt – cu capul lui Nick Wyatt, adică – şi s-ar putea ca hienele corporaţiei să-ţi spargă rotulele.

Am ajuns la o sală de şedinţe ce avea pe uşă o placă pe care scria „STUDEBAKER".

– Studebaker, nu?

– Da, toate sălile de şedinţă poartă nume de maşini clasice americane. Mustang, Thunderbird, Corvette, Camaro. Jock e mort după maşinile americane. A rostit „Jock" cu oarecare stîngăcie, de parcă i-ar fi pus şi semnele citării, ceea ce arăta că nu i se adresa directorului general executiv pe numele mic, dar că toată lumea îi spunea aşa. Vrei ceva de băut?

Judith Bolton îmi recomandase să accept întotdeauna, fiindcă oamenilor le place să le facă servicii altora, şi mă avertizase că toţi cei care m-au văzut, pînă şi cei de la recepţie, vor fi invitaţi să emită o părere în privinţa mea.

– Da, Cola, Pepsi, orice, am spus eu. N-aş fi vrut să par pretenţios. Mulţumesc.

M-am aşezat pe o latură a mesei, cea de unde puteam privi spre uşă, nu spre capătul ei. Cîteva minute mai tîrziu, un bărbat masiv cu pantaloni kaki şi o bluză bleumarin de golf, avînd semnul companiei pe ea, a intrat furtunos în cameră. Tom Lundgren: l-am recunoscut instantaneu, pentru că-i văzusem figura în dosarul pe care doctorul Bolton îl pregătise pentru mine. Vicepreşedintele pentru Sectorul comunicaţii personale. Patruzeci şi trei de ani, cinci copii, jucător pasionat de golf. În spatele lui a apărut şi Stephanie, care aducea o Cola şi o sticlă de apă Aquafina.

Lundgren mi-a strîns mîna gata să mi-o strivească.

– Adam, sînt Tom Lundgren.

– Încîntat de cunoştinţă.

– Ba eu sînt încîntat. Am auzit lucruri mari despre tine.

Ridicînd cu modestie din umeri, am zîmbit. „Lundgren nu poartă nici măcar cravată, m-am gîndit, iar eu arăt ca un antreprenor de pompe funebre." Judith Bolton mă prevenise că s-ar putea întîmpla aşa ceva, dar a adăugat că era preferabil să exagerez cu îmbrăcămintea decît să apar acolo îmbrăcat prea sport. Semn de respect şi alte baliverne.

Lundgren s-a aşezat alături şi s-a întors cu faţa spre mine. La plecare, Stephanie a închis uşa cu delicateţe în urma ei.

– Aşadar, se munceşte intens la Wyatt, pariez.

Avea buze subţiri de tot şi un zîmbet care se stingea şi aprindea una-două. Faţa îi era aspră, roşiatică, semn că juca prea mult golf ori avea o acnee rozacee. Piciorul drept îi tresălta ca un piston. Deborda de energie; părea să fi băut mai multă cafea decît ar fi trebuit, iar asta m-a făcut să vorbesc repede. Apoi mi-am adus aminte că era mormon, deci nu bea cafea. N-aş fi vrut să-l văd după ce ar fi băut un ibric întreg. Pesemne că ar fi ţîşnit pe o orbită intergalactică.

– Îmi place şi să muncesc intens, am spus.

– Mă încîntă să aud asta. Şi la noi e la fel. Mi-a zîmbit scurt, apoi a redevenit sobru. Cred că aici sînt mai mulţi oameni cu grupa de sînge A decît la oricare altă companie. Tuturor le merg mai iute ceasurile. A desfăcut capacul sticlei de apă şi a luat o gură. Am afirmat mereu că e grozav să lucrezi la Trion – dar asta în concediu. Poţi răspunde la poşta electronică, la mesaje vocale, să faci tot felul de lucruri, dar, Dumnezeule, pentru vacanţa asta plăteşti cu vîrf şi îndesat. Cînd revii, căsuţa vocală e plină şi te trezeşti strivit de atîta muncă.

Am aprobat cu un gest din cap şi am surîs, ca unul care cunoştea secretul ăsta. La marile corporaţii, pînă şi celor de la marketing le place să vorbească de parcă ar fi ingineri, de aceea i-am ţinut hangul.

– Ştiu prea bine cum e, am zis eu. Ai la dispoziţie doar o anumită perioadă, de aceea trebuie să hotărăşti cum îţi cheltuieşti timpul.

Am afirmat asta repetînd în oglindă mişcările lui, aproape maimuţărindu-l, dar se părea că nu observă.

– Bineînţeles. Aşa, în perioada de faţă nu prea ţineam să angajăm personal nou – mai nimeni nu face asta. Numai că unul dintre managerii de produs a fost transferat peste noapte.

Am dat din cap.

– Produsul acesta – Lucid – s-a vădit genial şi l-a ajutat foarte mult pe Wyatt să rămînă pe un segment de piaţă care este destul de agitat. De el te-ai ocupat, nu?

– Mai mult echipa mea. Eu doar am făcut parte din echipă. N-am rezolvat totul chiar singur.

Am avut impresia că i-a plăcut răspunsul meu.

– Da, dar din cîte-am auzit, ai fost pionul principal.

– N-aş zice chiar aşa. Muncesc din greu şi-mi place mult ce fac, apoi s-a întîmplat să mă aflu în locul potrivit la momentul potrivit.

– Eşti prea modest.

– Tot ce se poate.

Am surîs. Se lăsase păcălit, înghiţise, cu fir cu tot, nada cu modestia şi sinceritatea.

– Cum reuşeşti? Care e secretul?

Am expirat lung printre buzele strînse, de parcă mi-aş fi amintit cum alergasem într-o cursă de maraton.

– Nici un secret. Munca de echipă. Realizarea consensului, motivarea oamenilor din echipă.

– Mai precis.

– Sincer să fiu, ideea de la care s-a pornit a fost să realizăm ceva care să bată Palm Pilot-ul. (Mă refeream la PDA, cel care bătea de departe Palm Pilot-ul.) La primele şedinţe pentru stabilirea conceptului, am înfiinţat un grup funcţional mixt – ingineri, oameni de la marketing, de la DI, dar şi o firmă externă de DI. (DI e expresia celor din companie pentru a denumi designul industrial. Dădeam pe afară. Ştiam răspunsul pe de rost.) Am analizat studiile de piaţă, am văzut care sînt minusurile produselor Trion, Palm, Handspring sau Blackberry.

– Şi care a fost minusul produsului nostru?

– Viteza. Legătura fără fir e slabă, dar sînt convins că ştii asta deja.

Afirmaţia această fusese planificată cu multă migală: Judith tocmai luase de pe Net nişte declaraţii sincere pe care Lundgren le făcuse la cîteva conferinţe, unde recunoscuse slăbiciunea produsului. Devenea un critic înverşunat cînd eforturile celor de la Trion nu dădeau rezultatele dorite. Menţionarea adevărului de către mine constituia un risc pe care Judith îl calculase. După ce-i analizase stilul managerial, ea ajunsese la concluzia că Lundgren disprețuia servilismul şi aprecia adevărul spus în faţă.

– Corect, a recunoscut el.

Mi-a aruncat unul dintre acele surîsuri de o milisecundă.

– În orice caz, am studiat toate scenariile posibile. Ce şi-ar dori o mamă de fotbalist, un director de companie, un şef de echipă din domeniul construcţiilor. Am discutat despre setul de caracteristici, formă şi cîte altele. Consultările au avut un caracter foarte liber, fără formalităţi. Ideea mea a fost să îmbin eleganţa designului cu simplitatea.

– Mă întreb dacă nu cumva ai greşit acordînd prea mare importanţă designului, sacrificînd funcţionalitatea, a sugerat Lundgren.

– La ce te referi?

– I-ar fi trebuit şi o intrare pentru legătură instantanee. Singurul punct slab al produsului, din cîte mi-am dat eu seama.

Asta reprezenta o provocare deosebită şi am profitat de ea.

– Sînt perfect de acord. (Ce Dumnezeu, doar mă înarmasem cu o sumedenie de poveşti privind succesele „mele“, iar în privinţa aşa-ziselor mele eşecuri mă descurcam atît de bine, încît ele ar fi fost interpretate drept victorii pe cîmpul de luptă.) Da, a fost o eroare monumentală. Sigur, aceea a fost cea mai importantă caracteristică la care s-a renunţat – ea figura în conceptul iniţial al produsului, dar făcea ca forma să se modifice dincolo de limitele pe care le doream, de aceea s-a renunţat la ea pe parcurs. (Ei, de asta ce mai zici?)

– Şi o să se rezolve problema asta la următoarea generaţie de produse?

Am clătinat din cap:

– Îmi pare rău, nu-ţi pot spune asta. Asta o decide doar Wyatt Telecommunications. Nu e vorba doar de o chestiune juridică, ci de o îndatorire morală pentru mine – cînd îţi dai cuvîntul, trebuie să procedezi întocmai. Dacă te deranjează asta...

Mi-a aruncat o privire în care, după părerea mea, se vedea o sinceră apreciere. Punct ochit, punct lovit.

– Nu, deloc. Respect acest principiu. Cel care ar transmite informaţii secrete de la ultimul loc de muncă va proceda la fel şi cu mine.

Nu mi-a scăpat formularea „ultimul loc de muncă“: Lundgren mă alesese deja şi se dăduse de gol.

Şi-a scos pagerul şi a verificat lista de apeluri. Cît durase discuţia dintre noi, primise cîteva mesaje, aparatul fiind dat pe modul silenţios.

– N-aş vrea să-ţi mai răpesc din timp, Adam. Aş dori ca acum să o cunoşti pe Nora.

10

La cincizeci de ani, Nora Sommers era blondă şi avea ochi mari, destul de depărtaţi de nas, care te ţineau tot timpul sub observaţie. Mi-a amintit de aspectul feroce al unui animal de haită. Poate mă influenţase dosarul ei, care o descria drept nemiloasă şi tiranică. Era directoare, şefa proiectului Maestro, un fel de aparat ca al celor de la Blackberry, dar de mai mici dimensiuni, care îşi cam trăise traiul. Era recunoscută pentru faptul că organiza şedinţe cu personalul chiar la şapte dimineaţa. Nimeni nu voia să fie inclus în echipa ei, motiv pentru care compania întîmpina dificultăţi pentru ocuparea posturilor.

– Aşadar, nu-i o plăcere extraordinară să lucrezi pentru Nick Wyatt, adevărat? a început ea.

Nu mai aveam nevoie de Judith Bolton care să-mi spună că nu trebuie niciodată să te plîngi de fostul şef.

– Dacă vrei părerea mea sinceră, am zis eu, e exigent, dar m-a făcut să dau din mine tot ce aveam mai bun. E un perfecţionist. Nu pot decît să-l admir pentru asta.

A aprobat din cap cu gravitate, de parcă aş fi ales răspunsul potrivit la un examen grilă.

– Te ţine mereu în priză, nu?

Oare se aştepta să-i spun adevărul despre Nick Wyatt? Că era un nesuferit şi un înfumurat? Cred că nu. Am întins coarda ceva mai mult:

– Cînd lucrezi la Wyatt e ca şi cum ai dobîndi experienţa de zece ani într-unul – în loc să capeţi treptat experienţă.

– Frumos ai spus-o, a recunoscut ea. Îmi plac oamenii de la marketing care vor să mă îmbrobodească. Asta e o calitate esenţială în meseria noastră. Dacă mă poţi mănguli pe mine, vei fi în stare să faci acelaşi lucru şi cu cei de la *Journal*.

Am mirosit primejdia: Will Robinson. Trebuia să devin precaut. Aproape că zărisem colţii ascuţiţi ai capcanei. De aceea am privit-o pe Nora cu un aer nedumerit.

– Da, a continuat ea, s-a dus vestea despre tine. Care a fost cea mai grea luptă pe care a trebuit s-o duci în cadrul proiectului Lucid?

Am reformulat povestea pe care i-o servisem lui Tom Lundgren, iar ea nu s-a arătat impresionată.

– Nu mi se pare că s-a purtat chiar o bătălie, m-a contrazis ea. Aş spune mai curînd că a fost un compromis.

– Poate că trebuia să vezi totul, am zis. Mă atinsese. Mi-am derulat prin minte toate anecdotele referitoare la elaborarea proiectului Lucid şi am continuat: A, aproape că a ieşit o păruială în legătură cu designul pad-ului. E vorba de un pad pe care se lucrează în cinci direcţii şi are şi difuzor încorporat.

– Da, cunosc produsul. Şi la ce se referea neînţelegerea?

– Păi, cei de la design industrial considerau asta punctul esenţial al produsului, fiindcă îţi atrăgea imediat atenţia. Însă eu eram presat destul de mult de ingineri, care susţineau că e aproape imposibil şi riscant; ei voiau să separe difuzorul de pad-ul direcţional. Oamenii de la design erau convinşi că, dacă se separau cele două funcţii, aspectul va fi asimetric şi aglomerat. Asta a creat tensiuni. De aceea a trebuit să pun piciorul în prag. Am zis că rezolvarea acestei probleme era primordială. Designul nu se adresa numai ochiului, ci constituia o caracteristică tehnologică – arăta concurenţei că noi putem realiza ceva ce nu se mai făcuse pînă atunci.

Îşi aţintise ochii ca nişte lasere asupra mea de parcă devenisem un pui olog.

– Of, inginerii ăştia, a zis ea şi s-a cutremurat înfiorată. Uneori se dovedesc de-a dreptul imposibili. N-au deloc simţul afacerilor.

Colţii metalici ai capcanei sclipeau de stropi de sînge.

– Dacă mă gîndesc bine, n-am avut probleme cu inginerii, am zis eu. Consider că ei sînt inima unei companii. Niciodată nu-i contrazic definitiv; prefer să îi *inspir,* sau măcar mă străduiesc s-o fac. Ideea directoare şi intuiţia, cam astea ar fi armele secrete. Acestea ar fi cîteva dintre lucrurile care mă atrag la Trion – aici, inginerii sînt la mare cinste, lucru absolut normal. E vorba de o cultură a inovaţiei.

„De ajuns“, mi-am zis, pentru că începusem să repet papagaliceşte dintr-un interviu acordat cîndva de Jock Goddard revistei *Fast Company,* dar am avut impresia că a dat roade. Se ştia cît de mult îl iubeau inginerii pe Goddard, fiindcă şi el făcea parte din aceeaşi tagmă. Inginerii considerau că e o plăcere să lucreze la Trion, fiindcă Departamentul de cercetare-dezvoltare beneficia de fonduri substanţiale.

Nora Sommers a rămas mută preţ de o clipă. Apoi a zis:

– În ultimă analiză, inovaţia se dovedeşte esenţială.

Isuse, crezusem că îmi jucasem prost rolul, dar femeia aceea folosea clişeele verbale ca pe o a doua natură. Ca şi cum le-ar fi învăţat dintr-un manual de conversaţie.

– Evident, am aprobat-o eu.

– Ia spune-mi, Adam, care ar fi cea mai mare slăbiciune a ta?

Am surîs, înclinînd din cap, iar în minte am rostit o rugăciune de recunoştinţă pentru sfaturile primite de la Judith Bolton.

Mi-am intrat din nou în rol.

Dumnezeule, totul se dovedise mult prea uşor.

11

Am primit vestea direct de la Nick Wyatt. Cînd, condus de Yvette, am intrat în biroul lui, l-am găsit stînd pe un aparat de fitness tip Precor, plasat într-un colţ. Purta un tricou îmbibat de sudoare şi un şort de culoare roşie şi părea în mare formă. M-am întrebat dacă lua steroizi. Avea pe cap un dispozitiv telefonic cu microfon şi cască şi tocmai răcnea nişte ordine.

Trecuse mai bine de o săptămînă de la interviurile pe care le dădusem la Trion şi, de atunci, linişte totală. Ştiam că totul mersese strună şi nu aveam nici o îndoială că recomandările mele sunau spectaculos, însă, cine ştie, se putea întîmpla orice.

Îmi închipuisem, cu totul greşit, că după interviuri mi se va da liber de la şcoala de spioni, dar n-am avut parte de un asemenea noroc. Pregătirea a continuat, inclusiv ceea ce ei numeau „secretele meseriei" – cum să fur materiale fără să fiu prins, cum să copiez documente şi fişiere, cum să cercetez baza de date Trion, cum să-i contactez pe stăpînii mei dacă apărea ceva care nu suferea amînare pînă la întîlnirea programată. Meacham şi un alt veteran din serviciul de securitate de la Wyatt, care lucrase vreo douăzeci de ani la FBI, m-au învăţat cum să iau legătura cu ei prin poşta electronică, folosind un sistem care te făcea anonim, adică un server de e-mailuri aflat în Finlanda, care îţi ascunde numele şi adresa; cum să codific mesajele cu ajutorul unui program elaborat, prin încălcarea legilor SUA, undeva, în străinătate. M-au instruit în legătură cu chestii tradiţionale din spionaj, cum ar fi căsuţe poştale şi semnale,

cum să le dau de ştire că aveam de transmis documente. M-am mai învăţat cum să copiez ecusoanele de identificare folosite de majoritatea corporaţiilor, cele care-ţi deschid uşi cînd le fluturi prin faţa unui senzor. O parte dintre chestiile astea mi s-au părut extrem de interesante. Începeam să mă simt ca un adevărat spion. În momentele acelea, asta şi eram. Altceva nici nu puteam face.

Însă după cîteva zile de aşteptare zadarnică fără să aud ştiri de la Trion, m-am speriat de moarte. Meacham şi Wyatt îmi spuseseră fără ocolişuri ce mă aştepta dacă nu primeam slujba.

Nick Wyatt nici măcar n-a catadicsit să se uite la mine.

– Felicitări! Am primit telefon de la vînătorul de capete. Te eliberăm condiţionat.

– Am primit oferta?

– Pentru început, o sută şaptezeci şi cinci de mii, drept de opţiune la acţiunile companiei, tot tacîmul. Te angajează pe post de consultant la nivel managerial, dar fără să primeşti rapoarte personale.

M-am simţit uşurat, dar m-a uimit salariul. Era de trei ori mai mare decît primeam în prezent. Dacă adăugam şi salariul de la Wyatt, asta însemna două sute treizeci şi cinci de mii. Mamă, Doamne!

– Frumos, am zis eu. Şi-acum ce facem, negociem?

– Despre ce dracu' vorbeşti? Au primit la interviu alţi opt tipi pentru slujba asta. Dacă are cineva vreun candidat preferat, vreo rubedenie sau ceva? Te sfătuiesc să nu rişti, măcar o vreme. Important e să ajungi acolo, să le arăţi de ce eşti în stare.

– Adică...

– Arată-le ce grozav eşti. I-ai făcut deja să saliveze doar după cîteva aperitive. Acum trebuie să-i dai gata. Dacă nu reuşeşti asta după ce te-am şcolit atît, după ce eu şi Judith ţi-am şoptit atîtea secrete, înseamnă că eşti un ratat mai mare decît mi-am închipuit.

– Corect.

Mi-am dat seama că tocmai îmi încolţise în minte ideea bolnavă de a-i spune cîteva lui Wyatt la ieşirea pe uşă, dar mi-am adus aminte nu numai că-mi rămăsese şef, dar şi că mă avea la mînă.

Încă scăldat în sudoare, Wyatt a coborît de pe aparatul de fitness, a înşfăcat un prosop de pe mîner şi şi-a şters faţa, braţele şi

subsuorile. S-a apropiat atît de mult de mine că mi-a fost imposibil să nu-i simt mirosul tare al transpirației și răsuflarea ușor acră.

– Acum te rog să asculți cu atenție, m-a avertizat el, cu nota inconfundabilă de amenințare. În urmă cu șaisprezece luni, consiliul de conducere de la Trion a aprobat fonduri de aproape de cinci sute de milioane pentru a finanța nu știu ce porcărie.

– Ce anume?

A pufnit.

– Un proiect ultrasecret. În orice caz, e ieșit din comun ca un consiliu de administrație să aprobe o asemenea investiție fără să dețină informațiile necesare. În cazul de față, l-au aprobat orbește, exclusiv pe baza asigurărilor date de directorul general executiv. Goddard e fondatorul companiei, astfel că au avut încredere în el. Pe de altă parte, el i-a asigurat că tehnologia pe care o au în vedere, care naiba o fi asta, reprezintă un progres epocal. Și, cînd spun asta, înseamnă că e vorba de ceva uriaș, care va schimba multe, un adevărat salt cuantic. Care va răsturna tot ce cunoaștem acum. I-a asigurat că va fi cea mai mare chestie de la descoperirea tranzistorului încoace, iar cine nu prinde trenul e aproape terminat.

– Ce anume?

– Dacă aș ști, n-ai mai fi aici, nătărăule! Sursele mele m-au asigurat că proiectul lor va transforma industria telecomunicațiilor, va întoarce totul pe dos. Iar eu n-am de gînd să rămîn de căruță, ai priceput?

N-am priceput, dar am încuviințat din cap.

– Am investit prea mult în firma asta ca să dispar ca pasărea dodo sau ca mastodonții. Prin urmare, amice, misiunea ta este să afli tot ce poți despre proiectul acesta, ce-o să facă, ce se elaborează. Vreau să știu, chiar dacă e vorba de un bățț electronic de scobit în urechi, pentru că nu vreau să risc. Limpede?

– Dar cum?

– Asta-i treaba ta. S-a răsucit pe călcîie și a traversat biroul, către o ieșire pe care n-o observasem pînă atunci. A deschis ușa și am zărit marmura sclipitoare a unei săli de baie cu duș. Am rămas locului ca trăsnit, neștiind dacă e cazul să-l aștept, să plec sau ce altceva trebuia să fac. O să fii anunțat în dimineața asta, a adăugat Wyatt, fără să se întoarcă spre mine. Să te arăți surprins.

Partea a doua

LEGENDA

Legenda: O serie de documente inventate pentru acoperire, care pot rezista unor investigații extrem de amănunțite, ce se emit pentru un agent operativ.

Dicționar de spionaj

12

Dădusem anunț în trei ziare pentru a găsi o persoană care să îngrijească un bătrîn – pe tata. Textul arăta clar că era bine-venită orice persoană, cerințele nefiind foarte severe. Mă îndoiam că voi găsi vreun amator – anunțul meu apăruse de prea multe ori.

Am primit exact șapte răspunsuri. Trei veneau din partea unor oameni care nu prea înțeleseseră despre ce era vorba, ba chiar erau ei înșiși în căutarea unei îngrijitoare. Alte două mesaje mi-au fost transmise de persoane care aveau un accent atît de ciudat că nici nu m-am lămurit dacă vorbeau engleză sau altă limbă. Iar unul era al unui bărbat cu o voce plăcută, făcîndu-mi o ofertă destul de rezonabilă, care a precizat că îl chema Antwoine Leonard.

Nu prea aveam timp liber, dar am reușit să-l întîlnesc pe acest Antwoine la o cafea. Nu țineam să-l pun față în față cu tata decît la momentul potrivit – voiam ca mai întîi să-l angajez, înainte de a descoperi ce-l așteptă, ca să nu mai poată da înapoi.

Am descoperit că Antwoine era un negru uriaș, cu un chip înfricoșător, care avea pe corp tatuajele obișnuite ale celor care trec prin pușcărie, iar părul îi era împletit în codițe. Nu mă înșelasem: imediat ce a avut prilejul, mi-a spus că abia ieșise din închisoare, unde executase o sentință pentru furt de mașini, și că asta nu era prima lui cunoștință cu sistemul penitenciar. Mi-a dat, drept referință, numele ofițerului de poliție la care trebuia să se prezinte periodic. Mi-a plăcut că fusese atît de sincer și că nici măcar nu încercase să-și ascundă trecutul. În realitate, mi-a plăcut tipul. Era disperat,

dar mă şi gîndeam că doar unul ca el îl putea ţine la respect pe tata, de aceea l-am angajat fără a sta prea mult la discuţie.

– Ascultă, Antwoine, am zis, în timp ce mă pregăteam să plec. În legătură cu detenţia.

– Te deranjează, nu? a întrebat şi m-a privit direct în ochi.

– Nu, nu-i vorba de asta. Mi-a plăcut că ai fost cinstit.

A ridicat din umeri.

– Da, şi...

– Cred că nu trebuie să fii la fel de cinstit şi cu tatăl meu.

În seara dinaintea zilei în care începeam munca la Trion m-am culcat devreme. Seth îmi lăsase un mesaj prin care mă invita să ieşim cu nişte prieteni comuni, fiindcă în noaptea aceea nu lucra, dar i-am comunicat că nu pot.

Deşteptătorul a sunat la cinci şi jumătate şi am avut impresia că se stricase, fiindcă era încă întuneric beznă. Cînd mi-am adus aminte, m-am simţit străpuns de un fior, un amestec ciudat de groază şi emoţie. Intram în marele joc, acesta era adevărul, se terminase cu joaca. Am făcut duş şi m-am bărbierit folosind o rezervă nouă, avînd mare grijă să nu mă tai. Îmi pregătisem hainele încă de cu seară, cînd îmi alesesem costumul şi cravata şi-mi lustruisem atent pantofii. Mă gîndisem că era bine să apar în prima zi acolo în costum, indiferent cît de nelalocul meu aş fi fost; la o adică, puteam oricînd să-mi scot haina şi cravata.

Bizar lucru – era pentru prima oară în viaţă cînd aveam un salariu de şase cifre, chiar dacă nu primisem încă nimic, dar continuam să locuiesc în grota aceea. Ei, curînd aveam să mă mut de acolo.

Cînd m-am suit în Audi-ul 6 argintiu, care încă mirosea a nou, m-am simţit şi mai exaltat, iar pentru a sărbători noul meu statut, m-am oprit la Starbucks şi am cumpărat o cafea cu lapte. Aproape patru dolari pentru o cană prăpădită de cafea, dar, ce Dumnezeu, de-acum eram în bani. Cînd i-am auzit pe cei de la Rage Against the Machine, am dat volumul radioului la maximum, iar cînd am ajuns la Trion, Zack de la Rocha tocmai cînta *Bullet in the Head*[1],

[1] *Un glonţ în cap,* piesă din albumul de debut al grupului Rage Against the Machine (1992), fuziune de hip-hop şi heavy metal. Versurile exprimă protestul împotriva societăţii de consum, a televiziunii şi a marilor corporaţii. (n.tr.)

iar eu răcneam: „Nu-i scăpare de violul împotriva gîndirii“ împreună cu el, iar asta îmbrăcat în costum şi cravată Zegna şi purtînd pantofi Cole-Haan. Ajunsesem în culmea excitaţiei.

Uimitor, în garajul subteran se găseau destul de multe maşini, chiar dacă nu se făcuse nici şapte şi jumătate. Am parcat la nivelul doi.

Ambasadoarea de recepţie de la Aripa B nu mi-a găsit numele pe lista vizitatorilor sau a noilor angajaţi. Eram un nimeni. Am rugat-o s-o caute pe Stephanie, asistenta lui Tom Lundgren, dar ea nu sosise încă. Pînă la urmă, a dat de cineva de la Resurse umane, care i-a comunicat să mă trimită la etajul trei din Aripa E, ceea ce a însemnat o plimbare sănătoasă pe jos.

Mi-am petrecut următoarele două ore în recepţia de la Resurse umane cu un dosar, ca să completez fişă după fişă: W-4, W-9, cont de credit sindical, asigurare, depunere automată în contul meu bancar, dreptul de opţiune la acţiuni ale companiei, conturi de pensie, contracte de confidenţialitate... m-au fotografiat şi mi-au dat un ecuson de identificare, precum şi alte cîteva cartele din plastic pe care le-am anexat la suportul pentru ecuson. Pe ele erau imprimate chestii precum: „TRION – SCHIMBĂ LUMEA“, „COMUNICARE NEÎNGRĂDITĂ“ sau „AMUZAMENT“, sau „CUMPĂTARE“. Îmi amintea de birocraţia sovietică, dar nu m-a deranjat în mod deosebit.

O doamnă de la Departamentul de resurse umane m-a dus într-un mic tur al companiei, care m-a impresionat. Un uriaş centru de fitness, bancomate, un loc în care-ţi puteai aduce lenjeria, curăţătorie chimică, camere de odihnă unde aveai gratuit apă minerală la sticlă, floricele de porumb sau cappuccino.

Tot acolo am văzut mari afişe color care înfăţişau un grup de femei şi bărbaţi cu umeri pătrăţoşi (asiatici, negri şi albi) stînd triumfători pe planeta Pămînt, avînd deasupra capetelor cuvintele: „BEŢI CU RĂSPUNDERE! BEŢI CUMPĂTAT!“ „În general fiecare angajat Trion consumă cinci băuturi pe zi“ scria pe afiş. „Prin reducerea consumului cu o băutură, Trion ar putea economisi 2,4 milioane dolari pe an!“

Tot în cadrul companiei îţi puteai spăla şi curăţa maşina; beneficiai de bilete cu preţ redus la filme, concerte şi meciuri de baseball; aveau şi un program de premiere pentru fiecare nou-născut („un cadou pentru fiecare familie, la fiecare nou-născut"). Am observat că liftul din Aripa D nu oprea la etajul cinci – „Proiecte speciale", mi-a explicat însoţitoarea mea. Nu avem acces. M-am străduit să nu las impresia că mi-ar păsa în mod deosebit. M-am întrebat dacă acolo se afla ceea ce îl interesa atît de mult pe Wyatt.

Într-un tîrziu, a apărut şi Stephanie ca să mă ducă la etajul şase al Aripii B. Cînd am ajuns, Tom vorbea la telefon, dar mi-a făcut semn să intru. Biroul era plin cu fotografii ale puştilor lui – cinci băieţi, am observat eu –, surprinşi fie singuri, fie în grupuri, precum şi desene de-ale lor şi alte asemenea chestii. Cărţile de pe raftul din spatele lui era cele la care te puteai aştepta într-un asemenea loc – *Cine mi-a luat caşcavalul?; Întîi încalcă toate regulile; Cum să devii director general.*[1] Mişca dezlănţuit din picioare, iar faţa lui arăta de parcă ar fi fost frecată cu praf de curăţat.

– Steph, a zis el, vrei s-o chemi pe Nora pînă aici?

Cîteva minute mai tîrziu a trîntit receptorul în furcă şi a sărit în picioare ca să-mi strîngă mîna. Am remarcat că verigheta lui era latră şi sclipitoare.

– Hei, Adam, bun venit în echipă! a zis el. Domnule, nici nu ştii ce bucuros sînt că te-am angajat! Stai jos, stai. Am procedat întocmai. Avem mare nevoie de tine, amice. Rău de tot. Am ajuns aproape fără oameni, au rămas doar cîţiva. Ne ocupăm de douăzeci şi trei de produse, am pierdut oameni de nădejde şi nu mai facem faţă. Fata pe care ai înlocuit-o a fost transferată. O să faci parte din echipa Norei, pentru a da lustru liniei Maestro, care, după cum vei afla, a cam intrat în impas. Sînt o serie de lucruri care ard, aşa că trebuie rezolvate cît mai repede, şi... a, uite-o!

[1] Cărţi care se adresează managerilor şi celor care doresc să aibă succes în carieră. *Cine mi-a luat caşcavalul?*, Spencer Johnson, Kenneth H. Blanchard; *Întîi încalcă toate regulile*, Marcus Buckingham, Curt Coffman; *Cum să devii director general*, Jeffrey J. Fox. (n.tr.)

Apărută la uşă, Nora Sommers stătea rezemată cu o mînă de canatul ei, într-o poziţie de manechin. Mi-a întins delicat cealaltă mînă.

– Bună, Adam, bun venit! Încîntată să te ştiu printre noi.

– Mă bucur că am ajuns aici.

– Nu ne-a fost uşor să facem alegerea, îţi spun cu toată sinceritatea. Au existat o mulţime de candidaţi tari. Dar, cum se spune, crema iese la suprafaţă. Bun, trecem direct la subiect?

Glasul ei, care pînă atunci amintea de al unei fetiţe, a părut că se îngroaşă imediat ce a ieşit din biroul lui Tom Lundgren. A început să vorbească repede, parcă scuipînd cuvintele.

– Aici e cubiculumul tău, a spus, împungînd spre el cu degetul arătător. Aici folosim telefoane prin Web – presupun că te descurci.

– Nici o grijă.

– Computer, telefon – ai tot ce-ţi trebuie. Dacă mai ai nevoie de ceva, îi chemi pe cei de la Asigurări servicii. Încă ceva, Adam, cred că e cazul să te previn, nu avem timp de dădăceală. Trebuie să înveţi din mers, şi încă repede, dar sînt convinsă că o să faci faţă. Noi te aruncăm în apă, te duci la fund sau înoţi, a încheiat ea şi m-a privit provocator.

– Prefer să înot, am zis eu cu un zîmbet şiret.

– Mă bucur, a spus ea. Îmi place atitudinea ta.

13

Nora m-a băgat în răcori. Era tipul de femeie în stare să-ţi toarne cizme din beton, să te îngrămădească în portbagajul vreunei maşini, pentru ca apoi să-ţi facă vînt în East River. La fel o să-mi spună şi atunci: „Înoată sau te duci la fund“.

M-a lăsat la cubiculumul meu ca să termin de citit regulamentele interne, numele de cod al tuturor proiectelor şi altele. Fiecare companie mare îşi botează produsele; la Trion, ele căpătau nume de furtuni – Tornadă, Taifun, Tsunami şi aşa mai departe. Numele de cod pentru Maestro era Vîrtej. Era ameţitor să învăţ atîtea nume şi, colac peste pupăză, încercam să fac şi o recunoaştere în numele lui Wyatt. Pe la amiază, cînd începuse să mi se facă foame, la biroul meu a apărut un tip masiv, peste patruzeci de ani, cu părul negru înspicat cu alb strîns într-o coadă şi purtînd o cămaşă înflorată de colecţie şi ochelari rotunzi, cu rame groase şi negre.

– Cred că tu eşti ultima victimă, a făcut el. Carne proaspătă azvîrlită în cuşca leilor.

– Şi voi păreţi din cale afară de prietenoşi, am răspuns eu. Sînt Adam Cassidy.

– Ştiam. Noah Mordden. Inginer specialist la Trion. Aşa e în prima zi, nu ştii în cine să ai încredere, cu cine să te aliezi... Cine vrea să se joace cu tine şi cine ţine să te vadă cu mutra în ţărînă. Bun, mă aflu aici ca să-ţi dau răspuns la toate întrebările. Ce-ai zice să mergem să mîncăm ceva la bufetul subvenţionat?

Ciudat individul, dar m-a făcut curios. În timp ce ne îndreptam spre lift, mi-a zis:

– Aşadar ţi-au dat ţie slujba pe care n-o voia nimeni, nu?

– Chiar aşa? „Grozav“, m-am gîndit eu.

– Nora a ţinut să completeze schema cu cineva din companie, dar nici unul dintre cei eligibili n-a vrut să lucreze cu ea. Alana, fata care a avut postul înaintea ta, s-a rugat cu cerul şi pămîntul să scape de sub papucul ei, de aceea au transferat-o. Din cîte se aude, e mare fierbere cu Maestro. (Abia îl auzeam; mormăia mai mult pentru sine, în timp ce mergeam spre lift.) Aici întotdeauna se declanşează o criză de nedescris cînd nu merge ceva. Numai să răceşti puţin, şi încep să-ţi ia măsurile pentru sicriu.

Am încuviinţat din cap şi am zis:

– Produsul e cam în plus.

– O prostie. N-are nici o şansă. Trion scoate şi un mobil integrat, care are acelaşi pachet de mesaje text, şi atunci, ce rost mai are? Decît atîta chin, mai bine ar renunţa cu totul la el şi gata. Ca să nu mai spunem că Nora a devenit o scorpie.

– Serios?

– Dacă nu ţi-ai dat seama de asta după primele zece secunde petrecute cu ea, înseamnă că nu eşti chiar atît de tare cum ţi-a mers vestea. Dar să n-o subestimezi: e superspecializată în politica de aici şi are şi susţinători, aşa că fii cu ochii în patru.

– Mulţumesc.

– Goddard se dă în vînt după automobilele americane clasice, aşa că ea s-a aliniat. Are cîteva maşini vechi, cu motoare puternice, pe care le-a recondiţionat, dar n-am văzut-o conducînd nici una dintre ele. Cred că vrea să-i dea de înţeles lui Jock Goddard că e croită din acelaşi aluat cu el. Cam perfidă, Nora asta.

Liftul s-a umplut cu angajaţi care mergeau la bufetul de la etajul trei. Mulţi purtau bluze cu însemnele Trion. Liftul a oprit la fiecare etaj, iar cineva din spatele meu a aruncat o glumă: „S-ar părea că am luat personalul“. Sînt convins că în fiecare companie se găseşte cîte cineva care să spună gluma asta.

Bufetul, sau sala de mese a angajaţilor, cum i se spunea oficial, era imens, parcă vibrînd de energia debordantă a sute, poate chiar mii de oameni de la Trion. Aducea cu un restaurant dintr-un centru comercial elegant – bar cu sushi, avînd doi specialişti în aşa ceva; o secţiune în care îţi alegeai singur ingredientele pentru pizza; un bar burrito; mîncare chinezească; fripturi şi burgeri; un galantar cu o uimitoare varietate de salate; pînă şi un sector cu mîncare exclusiv vegetariană.

– Dumnezeule, mi-a scăpat.

– Oferă-le oamenilor pîine şi circ, a zis Noah. Asta-i din Juvenal. Hrăneşte-i bine pe ţărani şi nici n-o să bage de seamă că sînt sclavi.

– De acord.

– Văcuţele fericite dau cel mai bun lapte.

– Orice dă roade, am zis eu privind în jur. Deci asta se înţelege prin cumpătare, nu?

– Sigur. Uită-te numai la automatele din camerele pentru pauze – douăzeci şi cinci de cenţi un sandviş cu pui şi unt de arahide, dar un dolar un baton de îngheţată glazurată Klondike. Răcoritoarele şi substanţele cu cafeină sînt gratis. Anul trecut, contabilul-şef, un tip pe nume Paul Camilletti, a încercat să elimine micile petreceri săptămînale cu bere, dar după aceea directorii au început să cumpere berea din banii lor, iar cineva a trimis mai tuturor un e-mail care a făcut o chestiune de afaceri din păstrarea obiceiului. Berea costă x bani pe an, în vreme ce angajarea şi instruirea personalului nou costă y, aşa că, avînd în vedere creşterea moralului, costurile pentru păstrarea personalului, randamentul investiţiei şi aşa mai departe, ce să-ţi mai zic. Camilletti, care nu visează decît cifre, a cedat. Cu toate astea, campania lui în favoarea cumpătării e la mare trecere.

– Aceeaşi istorie şi la Wyatt, am spus eu.

– Chiar şi cînd pleacă în străinătate, angajaţilor li se cere să zboare la clasa turist. Pînă şi Camilletti trage la un motel cînd călătoreşte prin ţară. Trion nu are avion cu reacţie – dar, să ne fie clar, soţia lui Jock Goddard i-a cumpărat unul, cadou de ziua lui, aşa că nu e cazul să-l căinăm şi pe el.

Mi-am luat un burger şi un Pepsi fără zahăr, iar el, o chestie prăjită, specific asiatică. Era ridicol de ieftină. Rămaşi cu tăvile în braţe, am aruncat o privire prin încăpere, dar Mordden n-a găsit pe nimeni cu care să vrea să împartă o masă, aşa că ne-am aşezat singuri. Trăiam senzaţia specifică primei zile de şcoală, cînd nu cunoşti pe nimeni din jur. Asta mi-a adus aminte de experienţa trăită cînd m-am mutat la Bartholomew Browning.

– Dar Goddard nu stă la moteluri, aşa e?

– Mă îndoiesc. Numai că el nu este atît de ostentativ în privinţa banilor. Nu umblă cu limuzina. Îşi conduce propria maşină – deşi trebuie să recunoaştem că are cel puţin o duzină, toate nişte antichităţi pe care le-a restaurat singur. De asemenea, le oferă celor cinci directori executivi maşinile de lux pe care şi le doresc şi toţi au bani cu carul – de-a dreptul scandalos ce salarii primesc. Goddard e deştept – ştie că trebuie să-i plătească bine pe cei talentaţi, altfel îi pierde.

– Şi ce-i cu voi, inginerii specialişti?

– A, şi eu am cîştigat aici bani de mi-e ruşine. Le-aş putea spune tuturor să se ducă dracului şi tot mi-ar ajunge ce am pentru educaţia copiilor şi altele, asta dacă aş avea copii.

– Şi totuşi muncesti.

A suspinat.

– Cînd am dat de bine, adică după cîţiva ani petrecuţi aici, mi-am dat demisia şi am pornit într-o călătorie în jurul lumii, luîndu-mi doar nişte haine şi cîteva geamantane pline cu înţelepciune occidentală.

– Asta ce-i?

– Tot ce-i mai bun în literatura occidentală.

– Cum ar fi Louis L'Amour[1]?

– Mai curînd Herodot, Tucidide, Sofocle, Shakespeare, Cervantes, Montaigne, Kafka, Freud, Dante, Milton, Burke...

– Mamă, la orele astea am cam dormit, am recunoscut eu.

Mi-a zîmbit din nou. Se vedea că mă considera un idiot.

---

[1] Louis L'Amour, scriitor de literatură western (n.tr.)

– În fine, a continuat el, după ce am citit tot, mi-am dat seama că nu-s făcut să stau degeaba şi m-am întors la Trion. Ai citit *Discurs despre servitutea voluntară*[1] de Étienne de la Boétie?

– Asta ar fi cea care a atîrnat cel mai mult?

– Singura putere pe care o au tiranii e cea la care renunţă victimele lor.

– Asta, şi puterea de a oferi Pepsi pe gratis, am zis eu, ridicînd cutia spre el, în semn de salut. Deci eşti inginer?

Mi-a aruncat un zîmbet politicos care aducea mai mult a grimasă.

– Nu doar inginer, bagă de seamă, ci, aşa cum am spus, inginer specialist. Asta înseamnă că sînt mai sus pe scară şi pot face aproape tot ce-mi trece prin cap. Dacă prin asta înţeleg să devin un ghimpe în coasta Norei Sommers, atunci asta sînt. Iar acum, cîteva cuvinte despre personajele care se ocupă de partea de marketing în departamentul tău. Să vedem, pe otrăvita Nora ai cunoscut-o deja. Şi pe Tom Lundgren, vicepreşedintele cel exaltat care, în esenţă, merge numai pe chestii sigure şi trăieşte pentru biserică, familie şi golf. Apoi, Phil Bohjalian, bătrîn ca Matusalem şi aproape la fel de priceput la tehnologia de azi, care a început la Lockheed Martin pe vremea cînd se numea altfel, iar computerele erau mari cît casa şi funcţionau cu cartele perforate, tip IBM. Zilele lui sînt numărate. Şi – priveşte şi minunează-te, uite-l şi pe Elvis în persoană, aventurîndu-se în mijlocul nostru!

Am întors capul în direcţia în care privea el. Lîngă vitrina cu salată se găsea un tip cu părul alb şi adus de spate, cu faţa profund ridată, sprîncene stufoase şi albe, urechi mari şi cu o expresie de spiriduş. Purta un pulover negru. Am simţit imediat că atmosfera se electrizase, toate energiile se îndreptau în valuri spre el, fiindcă cei prezenţi acolo se întorseseră să vadă, şoptind unii către alţii, străduindu-se să se arate nepăsători sau distinşi.

Augustine Goddard, fondatorul şi directorul general executiv în carne şi oase.

[1] Scriere critică despre psihologia şi corupţia iminentă pe care o presupune puterea politică şi socială a lui Étienne de la Boétie (1530-1563). (n.tr.)

Părea mai în vîrstă decît în fotografiile în care îl văzusem. Alături de el stătea un bărbat mai tînăr şi ceva mai înalt, care îi spunea ceva. În jur de patruzeci de ani, acesta era subţirel şi vioi, cu părul negru puţin înspicat. Cu un aspect de italian, atrăgător ca o stea din filme de acţiune care îmbătrînea frumos, însă avînd obrajii ciupiţi ca de vărsat. Lăsînd deoparte tenul nesănătos, îmi amintea de Al Pacino din primele serii din *Naşul*. Individul purta un costum de culoare cenuşie ce bătea în negru.

– Acela e Camilletti? am întrebat eu.

– Temutul Camilletti, a precizat Mordden, înfigînd beţişoarele în friptură. Marele şef al finanţelor. Ţarul cumpătării. Ăştia doi stau cam mult împreună. Mi-a spus astea printre înghiţituri. Îi vezi faţa, cicatricele de la *acne vulgaris?* Se spune că în Braille înseamnă „înghite orice şi apoi mori". Oricum ar fi, Goddard îl consideră un al doilea Hristos, omul care va reduce drastic cheltuielile de funcţionare, va spori marjele de profit, relansînd acţiunile Trion pînă în stratosferă. Unii susţin că a devenit alter ego-ul lui Goddard, un fel de Jock cel rău. Un soi de Iago. Drăcuşorul pe care-l poartă pe umăr şi care-i şopteşte la ureche. Eu aş spune mai curînd că e poliţistul rău care îl lasă pe Jock să fie poliţist bun.

Tocmai terminasem de mîncat burgerul. Am observat că, aflaţi la rînd, directorul general şi finanţistul lui îşi plăteau salatele. N-ar fi putut pleca fără să plătească? Sau să se vîre în faţă?

– Camilletti a lansat moda de a lua masa alături de angajaţi, a continuat Mordden, pentru a le demonstra maselor hotărîrea lui de a reduce serios cheltuielile. Nu le reduce, le demolează. La Trion nu există bufet pentru conducere. Şi nici bucătari speciali. Nici nu li se duce mîncarea la nas, a, în nici un caz. Îşi împart pîinea cu ţăranii. A luat apoi o înghiţitură de Dr Pepper. A, unde rămăsesem cu micuţul program de sală şi cu distribuţia de aici? Aşa, da. Mai e Chad Pierson, băiatul cu păr de aur şi protejat al Norei, copil minune şi lingău desăvîrşit. Şi-a luat masteratul la Universitatea Tuck, o şcoală de mîna a doua, şi a ajuns să facă marketing de produs la Trion, iar recent a urmat un curs de perfecţionare în domeniu, aşa

că, neîndoielnic, te va considera o amenințare care trebuie îndepărtată. Şi-ar mai fi Audrey Bethune, singura negresă din...

Nah a amuțit brusc şi şi-a îndesat în gură încă o bucată de friptură. Am văzut un tip blond şi atrăgător, cam de vîrsta mea, strecurîndu-se rapid către masa noastră, ca un rechin prin apă. Cămaşa albastră încheiată la toți nasturii, supermanierat, din lumea bună. Arăta ca oricare dintre tinerii cu păr blond spre alb pe care îi poți vedea prin reclamele din reviste elegante, care stau alături de alte exemplare ale rasei stăpînilor la cîte-un cocteil, pe peluza proprietății lor regeşti.

Noah Mordden s-a grăbit să ia o gură de Dr Pepper şi s-a ridicat. Pe cămaşa lui înflorată se vedeau cîteva pete maronii de la friptură.

– Iartă-mă, a spus el jenat. Am întîlnire cu cineva, uitasem.

Şi-a lăsat farfuriile împrăştiate pe masă şi s-a îndepărtat exact cînd tipul blond a ajuns la masă, cu mîna întinsă către mine.

– Hei, domnule, cum îți merge? m-a luat el imediat. Chad Pierson.

Am dat să-i strîng mîna, iar el a mi-a şters doar palma cu a lui, ca un cîntăreț de hip-hop, căruia i se pare că n-ar avea farmec să procedăm ca toată lumea. Am avut impresia că avea unghiile făcute.

– Domnule, a zis el. Am auzit că eşti ce mai grozav, serios!

– Prostii, l-am contrazis. Chestie de marketing, înțelegi?

A rîs cu un aer conspirativ.

– Ba nu, chiar trebuie să fii omul potrivit. O să stau prin preajmă, poate prind şi eu cîte ceva.

– O să am mare nevoie de sprijin. Mi s-a spus că politica pe aici e „înoată sau te duci la fund", şi s-ar părea că mă aflu la capătul bazinului unde apa e adîncă.

– Deci Mordden ți-a servit cîteva dintre părerile lui cinice?

Am surîs cu un aer neutru.

– Mi-a împărtăşit părerile lui.

– Toate negative. Consideră că joacă într-o telenovelă sau e prins în vreo înțelegere machiavelică. Poate că o fi *el,* dar eu nu i-aş acorda prea multă atenție.

Mi-am dat seama că mă apropiasem de cel mai hulit dintre puşti, chiar din prima zi de şcoală, dar asta m-a făcut să-i iau partea lui Mordden.

– Mi-a plăcut tipul, am zis.

– E inginer. Toți sînt nişte trăsniți. Joci *squash?*

– Da, o idee.

– În fiecare marți şi joi la prînz, la sală se face cîte un joc, aşa că trebuie să văd cum te mişti. După aceea, poate mergem la un bar sau la vreun meci, cine ştie?

– Grozav, am făcut eu.

– Ți-a povestit cineva despre meciurile pe bere?

– Încă nu.

– Cred că nu intră în domeniul lui Mordden. În orice caz, e ceva nemaipomenit. A mai făcut cîteva mişcări, răsucindu-şi corpul dintr-o parte în alta, ca un baschetbalist care-şi caută loc spre panou pentru a trece mingea prin coş cu ambele mîini. Bun, amice, ne vedem la două, de acord?

– N-aş vrea să ratez ocazia.

– Excelent. Mă bucur că vei face parte din echipă. Noi doi o să facem o partidă mare.

Apoi mi-a aruncat un zîmbet pînă la urechi.

14

Chad Pierson stătea în picioare lîngă o tablă pe care scria cu roşu şi albastru subiectele care urmau a fi discutate. Tocmai intrasem în *Corvette;* o sală de şedinţe la fel cu toate celelalte pe care le văzusem – masa mare (deşi doar din lemn obişnuit, negru, nu din lemn de nuc), o consolă cu microfon aşezată în mijlocul tăbliei, ca o văduvă neagră, un coş cu fructe şi vasul cu gheaţă pentru răcoritoare şi sucuri.

Cînd m-am aşezat la un capăt al mesei lungi, mi-a făcut un semn scurt din ochi. În încăpere mai erau şi alţii. Nora Sommers stătea în capul mesei şi purta ochelari de citit cu rame negre, legaţi cu un lănţişor petrecut pe după gît; citea un dosar şi cînd şi cînd murmura ceva către Chad, scribul ei. N-a dat impresia că mă văzuse intrînd.

Alături de mine s-a aşezat un bărbat cu păr cărunt, cu o bluză avînd pe ea însemnele Trion, care s-a apucat imediat să-şi facă de lucru cu un Maestro, pesemne îşi rezolva e-mailurile. Era slab, dar avea burtă, iar din mînecile scurte ale bluzei îi ieşeau la iveală braţele subţiri şi coatele noduroase. Avea perciunii încărunţiţi uimitor de lungi şi urechile mari şi împurpurate. Purta ochelari bifocali. Dacă ar fi avut pe el altă bluză sau cămaşă, probabil că şi-ar fi pus vreo apărătoare de plastic la buzunar. Arăta ca un inginer de stil vechi cu aer de geniu de pe vremea calculatoarelor Packard. Dinţii îi erau mici şi negricioşi, de parcă ar fi mestecat tutun.

Acela trebuia să fie Phil Bohjalian, veteranul, deşi, după cum vorbise Mordden despre el, mă aşteptasem să apară cu pană, călimară la cingătoare şi pergament. Arunca mereu priviri agitate şi furişe spre mine.

Noah Mordden s-a strecurat discret în sală, n-a lăsat de înţeles că ar fi recunoscut pe cineva sau pe mine, apoi, alegîndu-şi un loc la capătul îndepărtat al mesei, şi-a deschis computerul. Rîzînd şi discutînd, au mai sosit şi alţii. Acum, în încăpere erau vreo doisprezece oameni. Chad a terminat de scris pe tabla albă şi şi-a aşezat lucrurile pe scaunul gol de lîngă mine. M-a bătut cu palma pe umăr.

– Mă bucur că te afli printre noi, mi-a zis el.

Nora Sommers şi-a dres glasul, s-a ridicat şi s-a apropiat de tablă.

– Bun, ce-ar fi să începem? Mai întîi însă, aş dori să-l prezint pe noul membru al echipei celor care încă n-aţi avut onoarea de a-l cunoaşte. Bun venit, Adam Cassidy.

Şi-a fluturat degetele cu unghii roşii spre mine şi toţi au întors capetele. Am surîs cu modestie şi am plecat capul în semn de salut.

– Am avut norocul de a-l fura pe Adam de la Wyatt, unde a fost unul dintre oamenii importanţi pentru proiectul Lucid. Sper să facă o minune şi cu Maestro.

După care a zîmbit ca o cadră. Apoi, privind cînd într-o parte, cînd în cealaltă, ca şi cînd ar fi împărtăşit un secret, Chad a spus:

– Acest băiat rău e un geniu, am stat de vorbă cu el, aşa că tot ce aţi auzit e adevărat.

S-a răsucit spre mine, m-a privit cu ochii lui albaştri, ca de bebeluş, şi mi-a strîns mîna.

Nora a continuat:

– După cum ştim cu toţii prea bine, sîntem presaţi serios în legătură cu Maestro. Toată lumea din Trion e cu ochii pe noi, şi nu cred că e nevoie să dau nume. S-au auzit cîteva rîsete înfundate. Avem un termen ameninţător, care ne pîndeşte – o prezentare chiar în faţa domnului Goddard, unde trebuie să oferim argumente privind menţinerea liniei de produse Maestro. Asta înseamnă mai mult decît o expunere în faţa conducerii, mai mult decît o discuţie de referinţă. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Duşmanii noştri

vor să ne vadă pe scaunul electric; noi cerem o amînare a execuţiei. Este clar acest aspect?

A privit ameninţător în jur şi a luat aminte de încuviinţarea tăcută a tuturor. Apoi s-a răsucit şi a tăiat primul punct de pe ordinea de zi cu un marker purpuriu, făcînd asta cu un gest mai violent decît ar fi fost nevoie. Revenind cu faţa spre noi, i-a întins un teanc de hîrtii capsate lui Chad, care a început să le distribuie celor din dreapta şi din stînga lui. Păreau nişte specificaţii, prezentarea, protocolul produsului sau cam aşa ceva, însă numele acestuia, care ar fi trebuit să apară pe prima pagină, fusese şters.

– Acum, a zis ea, aş dori să facem un exerciţiu sau o demonstraţie, dacă vreţi. S-ar putea ca unii dintre voi să recunoaşteţi protocolul acestui produs, iar, dacă nu greşesc, vă rog să nu comentaţi. Dacă tot lucrăm pentru a-i da lui Maestro o faţă nouă, aş vrea ca preţ de cîteva minute să vă gîndiţi şi la altceva, şi ţin să îl rog pe noul nostru coleg să arunce o privire pe document şi să ne împărtăşească părerea lui.

A spus acest lucru cu ochii aţintiţi asupra mea.

Am dus mîna la piept şi am întrebat:

– Eu?

A zîmbit:

– Da, tu.

– Părerea... mea?

– Exact. Merge sau nu. Dacă dăm undă verde proiectului sau nu. Adam, tu eşti paznicul acestui produs care se lansează. Spune-ne ce crezi despre el. Continuăm sau nu?

Am avut o senzaţie de gol în stomac. Inima mi-a luat-o razna. Am încercat să-mi controlez respiraţia, dar am simţit cum, în timp ce răsfoiam paginile, faţa mi s-a împurpurat. Mi se părea de nedescifrat. Nu-mi dădeam seama la ce slujea jucăria aceea. Am auzit cîteva sunete produse de agitaţia celorlalţi – Nora scoţînd şi punînd la loc capacul markerului şi răsucind capacul, care scotea un scîrţîit enervant. Cineva se juca cu paiul de la o cutie cu suc de mere, împingîndu-l înăuntru şi scoţîndu-l, ceea ce producea un ţiuit slab.

Trecîndu-mi privirea peste document, am dat încet din cap, cu un aer înţelept, străduindu-mă să nu arăt ca o căprioară surprinsă de faruri în mijlocul drumului, deşi exact aşa mă simţeam. Am remarcat o formulare alambicată referitoare la „analiza segmentului de piaţă“ şi „estimare aproximativă a dimensiunii şanselor de piaţă“. Mamă, Doamne. Acordurile enervante ale muzicii de la *Jeopardy*[1] îmi răsunau obsedant în minte.

Hîr-hîr. Scîrţ-scîrţ.

– Ia spune, Adam. Mergem sau nu?

Am înclinat încă o dată din cap, încercînd să par în acelaşi timp fascinat şi amuzat.

– Îmi place, am spus. Isteţ.

– Hmm, a făcut ea.

Am auzit şi cîteva rîsete reţinute. Mi se pregătea ceva. Mi-am dat seamă că răspunsesem greşit, dar acum nu mai puteam schimba mare lucru.

– Ascultă, am zis, sigur, pornind exclusiv de la definirea produsului, nu poţi afirma decît că...

– Asta-i tot ce avem în acest moment, m-a întrerupt ea. Înţelegi? Plusăm sau nu?

Am încercat să cînt pe aceeaşi strună.

– Mi-am impus mereu să fiu îndrăzneţ, am replicat. Acum mă intrigă ceva. Îmi place forma, specificaţia de recunoaştere a scrisului de mînă... Dat fiind modelul preponderent şi şansele pe piaţă, aş continua, bineînţeles, măcar o etapă.

– Aha, a pufnit ea. Un colţ al gurii i s-a înălţat într-un surîs răutăcios. Şi cînd te gîndeşti că amicii noştri de la Cupertino n-au avut nevoie de înţelepciunea lui Adam ca să aprobe bomba asta urît mirositoare. Adam, acestea sînt specificaţiile pentru Apple Newton. Una dintre cele mai răsunătoare eşecuri înregistrate de Cupertino. I-a costat mai bine de o sută de milioane ca să-l creeze, iar *apoi*, cînd l-au lansat, au pierdut şaizeci de milioane de dolari *pe an*. Am auzit

[1] Joc de testare a cunoştinţelor de cultură generală, de genul *Vrei să fii miliardar*, popular în SUA, care se poate juca şi online (n.tr.)

alte cîteva chicoteli. Sigur, asta le-a oferit celor de la *Doonesbury* şi Jay Leno un material grozav în 1993.

Cei prezenţi şi-au mutat privirile de la mine. Cu un aer grav, Chad şi-a supt obrazul, parcă vrînd să şi-l muşte. Mordden părea să se afle în cu totul altă lume. Mi-a venit să-i sfîrtec faţa Norei Sommers, însă am jucat rolul celui care pierde cu graţie.

Cu sprîncenele ridicate, Nora s-a uitat în jur, trecîndu-şi privirea de la unul la altul.

– Asta e o lecţie utilă. Trebuie să pătrundem cît mai adînc, să mergem dincolo de excesele marketingului şi să privim şi ce se află sub capotă. Credeţi-mă, cînd facem prezentarea în faţa lui Jock Goddard, adică peste două săptămîni, el sigur o să ridice capota. Să nu uităm nici o clipă acest lucru.

Toată lumea a zîmbit politicos: se ştia prea bine că Goddard era un perfecţionist, înnebunit după maşini.

– În regulă, a zis ea. Cred că m-am făcut înţeleasă. Să ne apucăm de treabă.

Da, m-am gîndit eu. La treabă. Bun venit la Trion. Te-ai făcut înţeles. Am simţi un gol în capul pieptului.

În ce dracu' mă vîrîsem?

15

Întîlnirea dintre tata şi Antwoine Leonard n-a mers chiar strună. Dimpotrivă, a fost un dezastru total, ireparabil. Altfel spus, Antwoine s-a confruntat cu o opoziţie considerabilă. Nici urmă de înţelegere. Nici vorbă de o criză de formă.

Am sosit la apartamentul tatei imediat după ce mi-am terminat prima zi la Trion. Am parcat Audi-ul ceva mai departe, fiindcă ştiam că, atunci cînd nu stă cu ochii lipiţi de ecranul uriaş al televizorului, bătrînul se uită pe fereastră şi n-aş fi vrut să aud cine ştie ce proteste în legătură cu noua mea maşină. Chiar dacă i-aş fi spus că am primit o creştere mare, tot ar fi găsit ceva ca să-şi verse răutatea.

Am ajuns exact la vreme ca să o văd pe Maureen ducînd o valiză din nailon, mare şi neagră, pe rotile, spre un taxi care aştepta. Trăgea căruciorul cu buzele strînse şi era îmbrăcată în costumaţia ei „de zile mari", un taior cu pantaloni, verde-deschis, cu o explozie de flori tropicale şi cu nişte pantofi de un alb orbitor. Am reuşit să o prind exact în clipa în care striga la şofer să-i pună valiza în portbagaj şi să-i înmînez ultimul cec (inclusiv o primă substanţială pentru durerea şi suferinţele îndurate), i-am mulţumit din inimă pentru devotament, ba chiar am încercat să o sărut ceremonios pe obraz, însă ea s-a ferit cu un aer demn. Apoi a trîntit portiera, iar taxiul a demarat.

Sărmana femeie. Nu-mi plăcuse mai deloc, dar nu puteam să n-o compătimesc pentru chinurile la care o supusese tatăl meu.

Cînd am intrat, tata se uita la o emisiune cu Dan Rather[1], răcnind la amfitrion. Tata îi disprețuia deopotrivă pe toți realizatorii de dezbateri și nu era cazul să-l stîrnești ca să-i auzi părerile despre „fraierii“ care aveau televiziune prin cablu. Singurele emisiuni care îl atrăgeau erau cele în care gazdele cu aere de vedete și cu păreri de dreapta îșI momeau oaspeții, încercînd să-i scoată din sărite, ba chiar să facă spume la gură. Cam ăsta era sportul pe care îl mai aprecia acum.

Era îmbrăcat cu o cămașă de corp, albă și fără mîneci. Cînd vedeam asemenea obiecte de lenjerie, mă apucau sudorile. Le asociam cu ceva neplăcut – ori de cîte ori mă „pusese la punct“ cînd eram mic, părea să poarte cîte o asemenea cămașă. Încă țin minte, cu limpezimea unei fotografii, momentul în care, cînd aveam opt ani, am vărsat fără să vreau Kool Aid peste fotoliul lui, iar el a și pus cureaua pe mine, dominîndu-mă – cu acea bluză pătată și cu fața înroșită și năpădită de sudoare –, urlînd: „Vezi ce m-ai silit să fac?“ Nu e o amintire dintre cele mai plăcute.

– Cînd vine tipul ăla? m-a luat tata de cum am intrat. Întîrzie din prima zi, nu?

– Încă nu. (Maureen refuzase să mai stea cîteva minute ca să-i spună ce are de făcut, așa că nu avea să se petreacă nici o predare de ștafetă.)

– Și ce te-ai împopoțonat așa? Arăți ca un antreprenor de pompe funebre – mă bagi în boală.

– Doar ți-am spus, de azi am altă slujbă.

S-a răsucit spre Rather, clătinînd dezgustat din cap.

– Te-au concediat, nu?

– De la Wyatt? Nu, am plecat eu.

– Ai încercat să faci pe grozavul, ca întotdeauna, și te-au dat afară. Știu eu cum se întîmplă chestiile astea. Te-au mirosit de la o poștă că ești un fraier. Apoi a respirat adînc de cîteva ori. Mereu te-a cocoloșit maică-ta. La fel și cu hocheiul – puteai ajunge profesionist dacă te țineai de treabă.

– Tată, nu eram chiar atît de bun.

– Ți-e la îndemînă să spui asta acum, nu? E mai ușor decît să recunoști adevărul. Atunci te-am scăpat din mînă – te-am trimis la colegiul acela scump ca să-ți omori vremea în petreceri cu amicii tăi cu nasul pe sus. Avea dreptate doar în parte, desigur: învățasem și lucrasem în același timp ca să mă întrețin pe perioada colegiului. Cu toate astea, l-am lăsat să-și aducă aminte ce voia el. S-a întors să mă privească, iar atunci i-am observat ochii umezi și iritați. Și-acum unde-ți sînt prietenii cei eleganți, ia spune?

– O duc bine, tată, am răspuns eu.

Iar îl apucase o criză, dar, din fericire, tocmai atunci s-a auzit soneria și aproape că am alergat pînă la ușă ca s-o deschid.

Antwoine sosise la fix. Era îmbrăcat cu o uniformă de spital, de un albastru-pal, care îl făcea să arate a brancardier sau asistent medical. M-am întrebat de unde găsise uniforma aceea, fiindcă, din cîte știam, nu lucrase niciodată într-un spital.

– Cine-i ăsta? a exclamat tata cu glas răgușit.

– Antwoine, am răspuns.

– *Antwoine?* Ce nume mai e și ăsta? Mi-ai angajat un homosexual francez? N-am apucat să-i explic, pentru că s-a întors să-l vadă pe Antwoine stînd la ușă, iar fața i s-a împurpurat. Cu gura căscată de groază, clipea des din ochi, nevenindu-i să creadă? Isuse mare! a exclamat el, abia gîfîind.

– Cum merge treaba? m-a întrebat Antwoine, strîngîndu-mi mîna de să mi-o sfărîme. Deci el este faimosul Francis Cassidy, a zis el, apropiindu-se de fotoliu. Sînt Antwoine Leonard. Încîntat să te cunosc, domnule.

A spus toate acestea cu glas grav, baritonal.

Tata a continuat să se holbeze la el, respirînd greu. Într-un tîrziu, a zis:

– Adam, vreau să-ți vorbesc, imediat.

– Sigur, tată.

[1] Prezentator la postul de televiziune CBS și jurnalist, care are și o emisiune intitulată *60 de minute*. Între altele, i-a luat un interviu în exclusivitate lui Saddam Hussein în 2003 și a prezentat abuzurile comise de militarii americani în închisoarea Abu Ghraib din Irak. (n.tr.)

– A, nu – spune-i lui *An-twoine* sau cum dracu' zici că-l cheamă să iasă afară, ca să vorbim numai noi doi.

Mirat, Antwoine s-a uitat la mine, neştiind cum să procedeze.

– Ce-ar fi să-ţi duci lucrurile în camera ta? i-am sugerat. A doua uşă pe dreapta. Poţi începe să despachetezi.

Şi-a dus pe hol cele două genţi de voiaj din nailon. Tata nici n-a aşteptat ca el să iasă din cameră, că s-a şi pornit:

– În primul rînd, nu vreau să se ocupe de mine *un bărbat,* ai priceput? Găseşte-mi o femeie. În al doilea rînd, să nu văd picior de *negru* aici. Sînt neserioşi. Dar ce credeai? Că o să mă laşi singur cu Leroy? La o adică, uită-te numai la el, cu tatuaje, codiţe... N-are ce să caute în casa mea. Sau îţi cer prea mult? Începuse să respire tot mai precipitat. Cum poţi să-mi aduci un negru în casă, după ce am avut atîtea necazuri cu puştii din cartier care au încercat să-mi spargă apartamentul?

– Da, şi pleacă imediat de unde-au venit, cînd îşi dau seama că n-au ce să fure. N-am ridicat deloc glasul, deşi eram furios. Unu, tată, nu prea avem de ales, fiindcă agenţiile nici nu vor să mai discute cu noi, după ce le-ai făcut atîtea infirmiere să plece, clar? Doi, eu nu pot sta cu tine, fiindcă am o slujbă, înţelegi? Şi, trei, nici măcar nu ai văzut de ce-i în stare.

Antwoine a revenit de pe hol. A ajuns lîngă tata, ameninţător de aproape, dar i s-a adresat cu glas blînd, delicat:

– Domnule Cassidy, dacă vrei să plec, nici o problemă. Plec imediat, nu mă deranjează deloc. Nu rămîn unde nu-s dorit. Nu sînt *disperat* să capăt slujba asta. Atîta vreme cît ofiţerul pentru eliberări condiţionate află că am încercat cu adevărat să obţin o slujbă, îmi convine.

Tata privea concentrat la televizor, o reclamă pentru Depends, iar o venă i se zbătea sub ochiul stîng. Mai văzusem expresia aceea, de obicei cînd i-o cocea cuiva, şi faţa lui te băga în sperieţi. Obişnuia să-şi pună jucătorii să alerge pînă cînd vreunul se prăbuşea, iar dacă ceilalţi refuzau să continue alergarea, erau priviţi în acel fel. Însă tata folosise de atîtea ori trucul acela împotriva mea, încît îşi

pierduse orice putere de convingere. Acum s-a răsucit cu totul către Antwoine care, nu mă îndoiam, văzuse altele şi mai şi în închisoare.

– Ai zis *ofiţerul pentru eliberări condiţionate?*

– Aşa am zis.

– Cum, eşti puşcăriaş?

– *Fost* puşcăriaş.

– Ce dracu' ai cu mine? s-a răstit el, fulgerîndu-mă cu privirea. Încerci să mă omori înainte să mă termine boala? Uită-te la mine, abia mă mişc, şi tu mă laşi singur în casă cu un *puşcăriaş?*

Antwoine n-a lăsat impresia că asta l-ar deranja.

– Aşa cum zice fiul tău, chiar dacă mi-ar veni ideea, nu văd ceva care merită să fie furat, a zis el calm, cu un aer somnoros. Măcar crede-mă că, dacă aş vrea să fac vreo măgărie, nu mi-aş lua *o asemenea* slujbă.

– *Ai auzit?* a pufnit tata, plin de furie. *Auzi ce spune?*

– Plus că, dacă o să rămîn, noi doi trebuie să ne înţelegem asupra cîtorva lucruri. Antwoine a adulmecat aerul. Simt iz de tutun şi o să termini cu prostia asta imediat. A întins palma uriaşă spre fotoliu şi a atins un braţ. S-a deschis un mic compartiment pe care nu-l ştiam acolo, iar dinăuntru, ca un Hopa Mitică, a apărut, roşu cu alb, un pachet de Marlboro. Ştiam eu. Acolo şi le ascundea şi taică-meu.

– Hei! a răcnit tata. Uite ce îndrăzneală!

– Şi o să începi să faci mişcare. Ţi se atrofiază muşchii. Nu-i vorba de plămîni, ci de muşchi.

– Ţi-ai ieşit din minţi? a făcut bătrînul.

– Dacă ai probleme respiratorii, trebuie să te mişti. Cu plămînii e clar, s-au dus, dar trebuie să facem ceva în privinţa muşchilor. O să începem cu mişcarea picioarelor, stînd pe fotoliu, să-ţi pui muşchii în mişcare din nou, iar după aceea o să ne plimbăm puţin. Bătrînul meu a avut tot emfizem, iar eu şi fratele meu...

– Spune-i negrului ăstuia... tatuat, a zis tata printre icnete, să-şi ia calabalîcul – din camera aceea... şi să se ducă dracului din casa mea!

Eram pe punctul de a pierde totul. Avusesem o zi nenorocită şi mă simţeam gata să plesnesc, plus că luni şi luni de zile mă chinuisem să găsesc pe cineva care să-l suporte pe bătrîn, căutînd înlocuitor

pentru fiecare dintre infirmierele care plecau, alcătuind un şir lung şi pierzîndu-mi o groază de vreme. Iar acum, îl alunga pe ultimul care, de acord, poate n-o fi fost candidatul ideal, dar rămînea singurul pe care îl aveam. Îmi venea să mă reped la el şi să-mi vărs amarul, dar nu m-a lăsat inima. Nu puteam răcni la tatăl meu, acel bătrîn muribund de emfizem în ultimul stadiu. De aceea, cu riscul de a exploda mai tîrziu, m-am abţinut.

N-am apucat să răspund, fiindcă Antwoine s-a întors spre mine.

– Din cîte ştiu, fiul tău m-a angajat, aşa că doar el mă poate concedia.

Am clătinat din cap.

– N-ai tu aşa noroc, Antwoine. Nu pleci tu de aici chiar cu una, cu două. Hai să începem!

16

Simţeam nevoia să mă răcoresc. Trecusem prin prea multe – Nora Sommers, care mă făcuse de rîsul lumii şi căreia nu-i puteam spune răspicat să se ducă dracului, imposibilitatea de a supravieţui la Trion nici cît să apuc a fura măcar o cană de cafea, senzaţia generală că mă băgasem în ceva ce mă depăşea. Apoi, colac peste pupăză, tata. Faptul că trebuia să-mi stăpînesc furia, că trebuia să mă abţin să-i răcnesc în faţă – „Ticălos bătrîn şi nerecunoscător, mori odată!“ – mă rodea cumplit.

Din aceste motive, ştiind că Seth lucra în noaptea aceea, am apărut la Alley Cat. Voiam doar să stau la bar şi să mă fac praf cu băutură pe gratis.

– Hei, frumosule, a făcut Seth, încîntat să mă vadă, asta a fost prima zi la noua slujbă, nu?

– Mda.

– Chiar aşa de rău a fost?

– Nici nu vreau să discut despre asta.

– Atunci e grav. Mamă... Mi-a turnat un whisky de parcă aş fi fost vreun beţivan bătrîn, unul cu vechi state de plată în localul acela. Îmi place tunsoarea, amice. Să nu-mi spui că te-ai îmbătat şi cînd te-ai trezit erai tuns aşa.

Nu l-am luat în seamă. Băutura mi s-a urcat imediat la cap. Sărisem peste masa de seară şi eram frînt. Am avut o senzaţie grozavă.

– Păi, cît de rău a fost, domnule? Doar a fost prima zi, cînd ţi se arată doar unde e veceul, nu?

A ridicat ochii spre ecranul pe care se desfăşura un meci de baschet, apoi şi-a mutat privirea spre mine.

I-am povestit despre Nora Sommers şi despre păcăleala ei şmecheroasă cu Apple Newton.

– Ce javră... Ce i-a venit să se dea aşa la tine? La ce se aştepta, abia ai fost angajat, de unde să ştii tu?

Am clătinat din cap.

– Ba nu, ea...

Brusc, mi-am dat seama că eliminasem o parte esenţială din toată povestea, aceea că aş fi fost cel mai tare de la Wyatt Telecom. Drace! Întîmplarea putea fi explicată doar dacă ştiai că balaurul acela de femeie încercase să-mi mai taie nasul. Mă simţeam lovit mortal. Depăşirea acelui moment de slăbiciune mi se părea o încercare de netrecut, ca aceea de a urca pe Everest sau de a traversa Atlanticul înot. Fusesem deja prins cu minciuna. Simţeam o sfîrşeală interioară şi o oboseală cumplită. Din fericire, cineva l-a atenţionat pe Seth, făcîndu-i un semn.

– Îmi pare rău, domnule, în seara asta doar hamburgerii sînt la jumătate de preţ, a anunţat el şi s-a dus să ia două beri pentru cineva.

M-am trezit gîndindu-mă la cei pe care îi cunoscusem în cursul zilei, „personajele“, după cum se referise la ei ciudatul acela de Noah Mordden, care acum îmi defilau prin minte, devenind tot mai groteşti. Simţeam nevoia să mă sfătuiesc cu cineva, dar nu puteam. Întîi de toate, voiam să mă *descarc,* să vorbesc despre Chad şi Phil-Nu-Ştiu-Cum, veteranul. Doream să povestesc cuiva despre Trion şi cum era acolo, despre cum îl zărisem pe Jock Goddard în bufet. Dar nu se putea, fiindcă nici eu nu ştiam cîte lucruri mi se interziseseră, ce anume puteau să afle şi alţii.

Ameţeala de la whisky a început să se risipească, iar un sunet grav şi continuu de nelinişte, ca o notă susţinută prin pedală, creştea în intensitate, devenind treptat tot mai ascuţit, aducînd cu fenomenul de microfonie, ţiuitor şi asurzitor. Pînă să revină, Seth a uitat despre ce discutasem. Ca mai toată lumea, pe Seth îl interesează mai curînd propriile probleme decît ale altora. Şi astfel fusesem salvat de narcisismul lui masculin.

– Dumnezeule, femeile îi iubesc pe barmani, a zis el. Oare de ce?

– Habar n-am, Seth. Poate e vorba numai de tine, am zis şi am ridicat uşor paharul gol spre el.

– Sigur. Fără îndoială. Apoi a mai lăsat să picure cîteva guri de scotch şi a adăugat bucăţi de gheaţă. Cu glas scăzut, cu care se fac de obicei confidenţele, şi abia perceptibil în vacarmul creat de cei din bar şi de prezentatorul meciului de baschet, a zis: Şefului nu-i place cum torn în pahare. Ţine să folosesc o măsură, pe care ar trebui să o aplic tot timpul. În ultima vreme mă supune la teste. Cică: „Toarnă-mi! Prea mult! Mă ruinezi!“

– După mine, torni excelent, am zis eu.

– Să ştii că de data asta chiar trebuie să fac un bon.

– Nici o problemă. Acum cîştig o groază de bani.

– A, nu, ne dau voie să dăm pe gratis patru pahare pe seară, aşa că nu-i nici o problemă. Şi, cum spuneai, ai avut o zi proastă la serviciu. Şeful de la firmă îmi face un scandal monstru dacă întîrzii zece minute.

Am clătinat din cap.

– Serios, Shapiro nu ştie să folosească nici copiatorul. N-are habar să trimită un fax. Nu ştie nici măcar cum să facă o căutare pe Internet. Fără mine ar fi pierdut cu totul.

– Poate vrea ca alţii să facă treburile mărunte.

Seth n-a lăsat impresia că m-ar fi auzit.

– A, ţi-am povestit ultima mea aventură?

– Ia zi.

– Fii atent – o să dau lovitura!

– Zău?

– Serios! Aşa, pur şi simplu! A arătat cu degetul spre televizor, unde se prezenta o reclamă de două parale pentru saltelele unei companii, însoţită de o melodie tîmpită, cum se întîmplă mereu. Am cunoscut un tip de la o firmă de avocatură care lucrează pentru o companie de publicitate şi mi-a spus totul. Mi-a promis că poate să-mi obţină o audiţie la una dintre companiile tari, ca Megamusic sau Crushing, sau Rocket. Tot el a zis că poţi pătrunde mult mai uşor dacă scrii vreo melodie ca asta.

– Seth, tu nici măcar nu ştii să pui notele pe portativ.

– Nici Stevie Wonder nu-i în stare. Bine, dar mai toţi tipii cu talent nu-s în stare să citească pe note. Cum să-ţi spun, cît timp îţi trebuie să înveţi un cîntecel de treizeci de secunde? Omu' spune că fata asta, care face toate reclamele pentru JCPenney, abia dacă ştie notele, în schimb are *voce!*

O femeie aflată alături de mine la bar i s-a adresat lui Seth:

– Ce fel de vinuri aveţi?

– Roşu, alb şi roze, i-a răspuns el. De care vreţi?

Ea a zis că alb, iar el i-a turnat într-un pahar.

Apoi a revenit în dreptul meu:

– Banii se fac din cîntat, totuşi. Trebuie să fac o înregistrare, s-o pun pe CD, şi curînd intru în atenţia lor; important e pe cine cunoşti. Pricepi? Muncă ioc, bani, gîrlă!

– Sună frumos, am zis eu, nu tocmai entuziasmat.

– Nu te vîri şi tu?

– Nu, cu toate că pare grozav, serios, am răspuns eu, reuşind să mimez puţin entuziasm. Bună şmecheria.

În ultimii ani, eu şi Seth am discutat mereu cum să facem bani, iar asta fără prea multă muncă. Îl încînta să audă poveştile mele despre chiulul pe care-l trăgeam la Wyatt, cum stăteam ore în şir pe Internet să vizionez *The Onion,* pe site-uri precum BoredAtWork.com, IloveBacon.com sau FuckedCompany.com. Cel mai mult îmi plăceau site-urile care aveau un buton numit „şef", pe care puteai da un clic dacă în apropiere apărea şeful, iar aşa chestia amuzantă dispărea, lăsînd în schimb vreo foaie de calcul Excel la care, chipurile, lucrai. Amîndoi ne mîndream nevoie mare cît de puţin efort făceam la slujbă, scăpînd fără a fi prinşi. Tocmai de aceea îi plăcea lui Seth să lucreze la o firmă de avocaţi – fiindcă asta îi permitea să retras, de cele mai multe ori nesupravegheat, cinic, prea puţin legat de lumea muncii.

M-am ridicat ca să mă duc la toaletă şi, la întoarcere, trecînd pe la automat, am cumpărat un pachet de Camel normal.

– Iar ai început cu prostiile? m-a întîmpinat el, cînd s-a prins că tocmai desfăceam banda de protecţie a pachetului.

– Da, daa, am făcut eu, pe un ton prin care îl invitam să mă lase în pace.

– Să nu vii la mine să mă rogi să-ţi aduc butelia de oxigen la nas. A scos un pahar de Martini din congelator şi a turnat puţin vermut în el. Fii atent. A azvîrlit vermutul din pahar peste umăr, apoi a turnat în el Bombay Saphire. Uite, *ăsta* e un Martini ca la mama lui.

Am luat o înghiţitură mare de whisky, timp în care el s-a dus să marcheze Martini-ul şi să-l dea celui care îl comandase, şi mi-a plăcut arsura pe care am simţit-o în gîtlej. Acum începusem să mă încălzesc cu adevărat. M-am simţit puţin nesigur pe scaunul înalt de bar. Trăgeam la măsea ca un adevărat miner în ziua de salariu. Nora Sommers, Chad Pierson şi tot neamul lor începuseră să se tragă înapoi, făcîndu-se parcă mici, căpătînd un aer nevinovat, comic, de personaje de desene animate. Bun, avusesem o primă zi de toată lauda, ce, era ceva neobişnuit? Oricine s-ar fi simţit puţin nelalocul lui în prima zi la o nouă slujbă. Numai că eu eram *bun,* nu trebuia să-mi iasă din minte acest lucru. Dacă n-aş fi fost atît de grozav, Wyatt nu m-ar fi ales pentru acea misiune. Evident, el şi Judith, consiliera lui, nu şi-ar fi pierdut vremea cu mine dacă n-ar fi crezut că voi reuşi să mă descurc. M-ar fi dat pur şi simplu afară şi m-ar fi lăsat la mila sistemului juridic, să mă apăr singur. Iar acum aş fi stat chircit pe patul îngust de la închisoarea Marion.

Am început să simt o vînă de încredere, alimentată de alcool, foarte plăcută, dar vecină cu megalomania. Mă trezisem paraşutat în Germania nazistă, avînd la mine doar cîteva concentrate de alimente şi un aparat pe unde scurte, iar succesul aliaţilor, ba chiar şi soarta civilizaţiei occidentale, depindeau în totalitate de mine.

– L-am văzut azi în centru pe Elliot Krause, m-a anunţat Seth.

M-am uitat la el uimit, nepricepînd imediat.

– Elliot Krause. Nu mai ţii minte? Elliot Port-O-San[1]?

Viteza mea de reacţie scăzuse considerabil; mi-au trebuit cîteva clipe să-mi aduc aminte, apoi am izbucnit în rîs. Nu mai auzisem de ani de zile numele lui Elliot Krause.

---

[1] Port-O-San, cabină sanitară ecologică ce poartă numele firmei producătoare, Portosan Company. (n.tr.)

– E partener la vreo firmă de avocatură, pariez.

– Şi s-a specializat în dreptul mediului, nu? am spus eu, înecîndu-mă de rîs şi scuipînd o gură de whisky.

– Mai ţii minte ce faţă avea?

– Cum să uit, dar tu ţii mine ce pantaloni purta?

De aceea îmi plăcea să-mi petrec vremea cu Seth. Discutam în codul Morse; ne cunoşteam unul altuia reperele şi toate glumele şi aluziile. Trecutul nostru comun ne oferea un limbaj secret, la fel ca al gemenilor cînd sînt mici. Într-o vară, cînd eram la liceu, Seth lucra la un club exclusivist de tenis, unde îngrijea terenurile în cursul unui mare meci internaţional, şi m-a lăsat să mă strecor înăuntru fără să plătesc. Închiriaseră şi instalaseră nişte „toalete portabile ecologice“ pentru a face faţă numărului mare de spectatori – erau botezate Handy Houses sau Port-O-Sans, sau nu mai ştiu ce nume nostime le dăduseră –, iar chestiile acelea arătau ca nişte frigidere uriaşe. După două sau trei zile, se umpluseră, fiindcă oamenii de la Handy House nu se deranjaseră să vină pentru a le goli, aşa că puteau.

Şi se găsise puştiul acela, Elliot Krause, care urmase o şcoală pregătitoare şi pe care amîndoi îl detestam, deoarece, pe de o parte, îi furase prietena lui Seth, iar pe de alta, ne dispreţuia că proveneam din familii mai simple. A apărut şi el la turneu, purtînd o bluză de tenis la modă şi pantaloni albi, cu prietena lui Seth la braţ, dar a făcut greşeala să se ducă la una dintre toaletele acelea ca să se uşureze. Seth, care în momentele acelea culegea resturi de pe jos cu o ţepuşă, l-a văzut şi mi-a aruncat un surîs parşiv. A dat fuga la toaletă, iar cu mînerul din lemn al ţepuşei a blocat clanţa, după care eu şi un amic de-al nostru, Flash Flaherty, am început să balansăm toaleta într-o parte şi în alta. Îl puteai auzi pe Elliot cum zbiera dinăuntru: „Hei! Hei! Ce faceţi acolo?“, la care se adăuga clipocitul mizeriei din rezervor, după care am răsturnat cabina cu totul, prinzîndu-l pe Elliot înăuntru. Nici nu vreau să mă gîndesc în ce zoaie se zbătea acolo. Seth şi-a pierdut slujba, dar susţinea sus şi tare că meritase – ar fi dat orice doar să i se ofere privilegiul de a-l vedea pe Elliot Krause ieşind vărsînd şi cu hainele, care fuseseră de un alb imaculat, acoperite de excremente şi îmbibate cu urină.

Iar acum, amintindu-mi cum îşi pusese Elliot Krause ochelarii pe faţa şi nasul mînjite cu scîrnă imediat ce ieşise din toaleta portabilă, am rîs atît de nestăpînit, încît mi-am pierdut echilibrul, am lunecat de pe scaun şi am căzut cît eram de lung pe podea. Imediat am fost înconjurat de cîţiva oameni care, aplecîndu-se deasupra mea, m-au întrebat dacă păţisem ceva. Se vedea că mă turmentasem rău de tot. Vedeam ca prin ceaţă. Fără nici un motiv, prin faţa ochilor mi-a trecut, fugitiv, imaginea tatei şi a lui Antwoine Leonard, iar ideea mi s-a părut hilară la culme, aşa că nu mă mai puteam opri din rîs.

Am simţit cum cineva m-a înşfăcat de un umăr, iar altcineva de cot. Seth şi încă un individ m-au ajutat să ies din bar. Toată lumea părea să stea cu ochii pe mine.

– Îmi pare rău, prietene, am spus, simţindu-mă cuprins de un val de jenă. Mulţumesc. Maşina mi-e acolo.

– Doar n-ai de gînd să pleci aşa, amice.

– Dar e *aici*, am insistat eu, neconvingător.

– Nu-i aia maşina ta. Nu vezi că e un Audi sau nu ştiu ce?

– Ba e a mea, am rostit eu apăsat, întărindu-mi afirmaţia cu un gest viguros din cap. Audi... A6, cred.

– Dar ce s-a întîmplat cu hîrbul tău?

Am scuturat din cap.

– Am una nouă.

– Mamă, la slujba asta nouă te plătesc chiar aşa de bine?

– Daa, am zis, apoi am adăugat, tărăgănat, nu chiar atît de mult.

A fluierat după un taxi, iar celălalt tip m-a îngrămădit înăuntru.

– Mai ţii minte unde stai? m-a întrebat Seth.

– Asta-i bună, am făcut eu. Sigur că ţin minte.

– Vrei să bei o cafea pînă ajungi acasă, ca să te trezeşti niţel?

– Nuu, am răspuns. Trebuie să dorm. Mîine, la slujbă.

Seth a pufnit în rîs.

– Dom'le, nu te invidiez, a zis el.

17

La miezul nopţii, telefonul mobil a sunat, asurzitor de tare, numai că nu mai era de mult miezul nopţii. Printre jaluzele, am văzut o rază de lumină. Iar ceasul arăta cinci şi jumătate – dimineaţa sau seara? Eram atît de confuz că nu mi-am dat seama. Am răspuns la apel şi mi-am dorit să-l fi închis de cu seară.

– Da.

– Încă dormi? m-a întrebat o voce, oarecum mirată.

– Cine e?

– Ai lăsat Audi-ul într-o zonă de unde cele parcate neregulamentar sînt ridicate. Era Arnold Meacham, mi-am dat seama imediat: nazistul care se ocupa de securitate la Wyatt. *Nu e* maşina ta, a fost închiriată de Wyatt Telecommunications, şi-ai putea măcar să te porţi frumos cu ea – nu s-o abandonezi ca pe-un prezervativ care nu-ţi mai trebuie.

Atunci mi-am amintit totul: noaptea trecută mă făcusem criţă la Alley Cat, ajunsesem cumva acasă, uitasem să pun şi ceasul să sune... Trion!

– Uf, drace! am făcut eu, ridicîndu-mă în capul oaselor şi simţindu-mi stomacul tresăltînd. Aveam o pulsaţie în cap, pe care mi-l simţeam uriaş, ca al unuia dintre mutanţii din *Star Trek*.

– Am stabilit reguli destul de clare, a continuat Meacham. Gata cu distracţiile. Fără petreceri. Trebuie să funcţionezi la capacitate maximă.

Oare vorbea mai repede şi mai tare decît de obicei? Aşa se părea. Abia reuşeam să pricep vorbele lui.

– Ştiu, am îngăimat eu moale.

– N-ai început sub cele mai bune auspicii.

– Am avut – am avut o zi cumplită ieri. Prima zi acolo, plus tata...

– Mă doare undeva. Avem o înţelegere clară, pe care trebuie să o respecţi. Şi tu, ce-ai reuşit să afli din cele ce se pun la cale acolo?

– La cale?

Mi-am coborît picioarele pe podea, m-am lăsat pe marginea patului şi mi-am masat tîmplele cu mîna liberă.

– Secrete, proiecte codificate. De ce dracu' crezi că ai ajuns acolo?

– Păi, e prea devreme, am zis eu. Prea curînd, m-am corectat. Încetul cu încetul, creierul începea să-mi funcţioneze. Ieri am fost dus peste tot de mînă. N-am avut nici o clipă liberă la dispoziţie. Ar fi fost prea riscant să fac vreo măgărie. Doar nu vreţi să ratez totul chiar din prima zi.

Meacham a rămas tăcut cîteva clipe.

– Mda, ai dreptate, a recunoscut. Dar trebuie să-ţi creezi posibilitatea cît de curînd şi te rog să profiţi de ea. Vreau un raport *astăzi*, pînă la sfîrşitul zilei, m-ai înţeles?

18

Pe la prînz a început să-mi treacă senzaţia că sînt invalid şi am decis să urc pînă la sala de gimnastică – pardon, „centrul de întreţinere“ – ca să fac cîteva exerciţii. Acesta era pe acoperişul Aripii E, într-un soi de capsulă, avînd terenuri de tenis, tot felul de instrumente pentru măsurarea tensiunii şi a ritmului cardiac, aparate de mers şi de urcat şi alte maşinării, toate dotate cu ecrane TV/video. Vestiarul avea o cameră de aburi şi saună şi arăta la fel de spaţios ca orice altă sală dintr-un club modern.

Mă schimbasem şi tocmai mă pregăteam să trec la aparate şi greutăţi, cînd în vestiar a apărut Chad Pierson.

– Ia te uită, a făcut el. Cum îţi merge, domnule? A deschis dulapul alăturat celui în care îmi pusesem hainele. Ai venit să faci un joc?

– Nu, voiam doar să...

– Păi, dacă se joacă, nu vrei să participi?

Am şovăit o clipă.

– Ba da.

Pe terenul de baschet nu mai era nimeni, aşa că am aşteptat cîteva minute, făcînd driblinguri şi aruncînd la coş. Într-un tîrziu, Chad a zis:

– Facem un unu contra unu?

– Sigur.

– Pînă la unsprezece coşuri. Cine marchează începe, bun?

– În regulă.

– Ascultă, ce-ar fi să facem un pariu? Nu sînt prea competitiv – poate că în felul ăsta mă mobilizez mai bine.

„Da, de ce nu? m-am gîndit. Deci susţii că nu eşti bun?“

– Ceva de genul, un bax de bere sau cam aşa ceva?

– Fii serios, dom'le. Un sutar? O sută de dolari?

„O sută? Păi ce, sîntem în Las Vegas, puşi pe ars bani?“ Cam fără chef, am răspuns:

– Bine, cum vrei.

Mare greşeală. Chad era bun, juca agresiv, iar eu eram mahmur. S-a apropiat de linia de la care coşul valorează trei puncte, a aruncat şi a nimerit. Apoi, arătînd satisfăcut de sine, a îndreptat spre mine degetul arătător ca pe ţeava unui pistol, s-a făcut că suflă fumul de la gura ţevii şi a zis:

– Lovit!

Forţîndu-mă să mă retrag, a reuşit cîteva coşuri cu panoul şi a preluat conducerea. Cînd şi cînd, făcea nişte figuri ca Alonzo Mourning[1], mişcîndu-şi palmele înainte şi înapoi, la fel ca un ţintaş care îşi roteşte pistoalele înainte sau după o împuşcătură.

– S-ar spune că nu eşti în cea mai bună formă, aşa-i? a constatat el.

Expresia de pe faţa lui sugera bunăvoinţă, ba chiar îngrijorare, însă ochii îi sclipeau cu un dispreţ abia ascuns.

– Aşa s-ar părea, am răspuns.

Încercam să rămîn un băiat de treabă, să particip cu plăcere la joc, nu să mă ţin de el ca o lipitoare, însă începuse deja să mă calce pe nervi. Am ratat cîteva coşuri, iar el a reuşit să blocheze cîteva aruncări de-ale mele. După aceea am marcat, reducînd din diferenţă, iar curînd era şase la trei pentru el. Am băgat de seamă că făcea mereu fenta spre dreapta.

A strîns din nou mîna pumn, făcînd iarăşi gestul acela ridicol cu degetul arătător îndreptat spre mine ca un pistol. A făcut fenta spre dreapta, a aruncat la coş, nimerind.

– Pregăteşte banii! a cîrîit el.

În acea clipă am avut senzaţia că în mintea mea s-a conectat ceva, pesemne spiritul competitiv. Nu mi-a scăpat că individul

[1] Jucător de baschet la echipa Miami Heat (n. tr.)

continua să facă fente spre dreapta, pentru a arunca cu aceeaşi mînă. Mi-era limpede că nu ştia să dribleze spre stînga, fiindcă nu putea arunca grozav cu stînga. De aceea am început să-l blochez spre dreapta, forţîndu-l să meargă în stînga, după care am blocat o încercare de coş.

Nu mă înşelasem. Mîna lui stîngă era ca şi moartă. Dacă îl împingeam spre stînga, rata, iar în cîteva rînduri i-am şterpelit mingea în timp ce încerca să mă dribleze prin stînga. M-am aşezat în faţa lui, apoi am sărit brusc înapoi şi spre dreapta, silindu-l să schimbe rapid direcţia de atac. Mai important era că, pe măsură ce mă chinuiam să prind ritmul jocului, nu făcusem decît să plimb mingea, de aceea Chad îşi închipuise că nu ştiam să arunc din săritură. A rămas stupefiat cînd am început să arunc din săritură.

– Ai jucat teatru pînă acum, a zis el, printre dinţii încleştaţi. Te pricepi să dai la coş din săritură – dar o să-ţi pun capac.

Am început să mă joc cu mintea lui. I-am dat impresia că încerc să arunc din săritură, silindu-l să sară, iar în clipa aceea am driblat pe lîngă el. Trucul a mers atît de bine, încît am mai încercat o dată; Chad şi-a pierdut cumpătul în aşa măsură, că am reuşit şi a doua oară. Curînd am egalat.

Îi descoperisem punctul slab. Am mimat cîţiva paşi, doar o mişcare uşoară, fentă la stînga, iar el a sărit în acea direcţie, lăsîndu-mi astfel spaţiu pentru a-l dribla prin dreapta. După fiecare coş, se vedea că se înfurie tot mai tare.

Am ţîşnit apoi în faţă şi am dat din aruncare cu panoul, marcînd. Preluasem conducerea, iar Chad se congestionase la faţă, abia respirînd. Se terminase cu replicile provocatoare.

Eram în avantaj, zece la nouă, cînd am pornit în viteză, apoi m-am oprit brusc. Chad şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în fund. Nu m-am grăbit, m-am aşezat bine pe picioare şi am aruncat de pe loc – direct în coş, fără să ating inelul. Am mimat un pistol din arătător şi degetul mare, am suflat fumul imaginar şi, cu un zîmbet generos, am zis:

– Lovit.

Retrăgîndu-se împleticit şi rezemîndu-se de peretele căptuşit al sălii, Chad a spus printre gîfîieli:

– Da, m-ai uimit, dom'le. Te pricepi mai bine decît am crezut. A tras apoi o gură de aer. A fost frumos. Foarte interesant. Dar data viitoare te bat la scor, amice – acum m-am prins cum joci. A rînjit, vrînd să dea impresia că glumea, a întins mîna transpirată şi a pus-o pe umărul meu. Îţi sînt dator un sutar.

– Las-o baltă. Oricum nu-mi place să joc pe bani.

– Ba nu, serios. Insist. Îţi cumperi o cravată sau mai ştiu eu ce.

– Nu, Chad. Nu-i iau.

– Dar trebuie...

– Nu trebuie deloc, domnule. Apoi m-am gîndit o clipă. Oamenilor le place nespus de mult să-ţi dea sfaturi. De aceea am spus: Poate-mi dai nişte ponturi în ce-o priveşte pe Nora.

Ochii i s-au luminat; de data asta jucam în aceeaşi echipă.

– A, aşa le face tuturor nou-veniţilor. Obiceiul ei de a te ameţi, nimic altceva. Nu-i vorba de ceva personal, crede-mă – am fost tratat la fel cînd am început să lucrez aici.

Nu mi-a scăpat sugestia: „Iar acum uită-te la mine ce-am ajuns". A avut grijă să nu o critice pe Nora; ştia cum să se ferească de mine, să nu spună chiar tot.

– Sînt băiat mare, am zis. Nu mă las eu doborît.

– Eu spun că nu-i cazul să-ţi faci griji. A ţinut să pună lucrurile la punct – nu-ţi pierde capul – şi-o să te lase în pace. N-ar fi procedat aşa dacă nu considera că ai un *pot* considerabil. (Prin asta voia să spună potenţial mare.) Te place. Altfel nu s-ar fi zbătut să te ia în echipa ei.

– În regulă, am spus eu.

Nu aveam cum să-mi dau seama dacă-mi ascundea ceva.

– Încă ceva, dacă vrei... cum să spun... după-amiază avem o discuţie – vine şi Tom Lundgren, ca să analizăm specificaţiile produselor, bine? Ne chinuim deja de cîteva săptămîni, dar ne-am împotmolit într-o dispută neroadă, neştiind dacă să adăugăm funcţionalităţi de GoldDust. Şi-a dat ochii peste cap. Ceva de genul: ia mai lasă-mă. Să nu-i permiţi Norei să înceapă discuţia. În orice caz, ar fi bine dacă ai avea o idee, *indiferent ce* în legătură cu GoldDust – nu-i obligatoriu să fii de acord cu Nora că treaba e o

prostie monumentală şi o uriaşă risipă de bani. Important e să-ţi faci o părere despre chestie. Îi plac părerile susţinute cu argumente.

Din cîte ştiam, GoldDust era ultimul răcnet în materie de produse electronice de larg consum. Produsul, cu un nume de comercializare găsit de un comitet de ingineri cu idei trăsnite, reprezenta o tehnologie de transmisie fără fir la mică distanţă, avînd cu un consum redus, care permitea conectarea la un computer de tip Palm sau Blackberry, sau Lucid, la un telefon sau la laptop, sau chiar la o imprimantă sau altceva. Orice se afla pe o rază de şase-şapte metri. Computerul putea comunica cu imprimanta, toate comunicau între ele, fără cabluri dizgraţioase în care să te împiedici tot timpul. Asta avea să ne elibereze din lanţuri, de fire, cabluri, conectori. Desigur, geniile care inventaseră GoldDust nu anticipaseră explozia din domeniul WiFi, 802.11 fără fir. Ştiam de WiFi încă înainte ca Wyatt să mă supună la instrucţia aceea demenţială. De GoldDust vorbeau şi inginerii de la Wyatt, iar ei îl făceau de două parale.

– Mda, mereu se găsea cîte cineva de la Wyatt care încerca să ne vîre chestia asta pe gît, dar noi am rezistat cu succes.

Chad a clătinat din cap.

– Inginerii vor să vîre tot ce se poate într-un produs, indiferent de costuri. Ce le pasă lor dacă preţul creşte binişor peste cinci sute de dolari? În sfîrşit, se va discuta şi acest aspect – pariez că o să te descurci.

– Nu ştiu decît ceea ce citesc, înţelegi?

– O să-ţi pasez dosarul cînd ne întîlnim, ca să treci prin el. Aşa o să poţi servi cîteva idei deştepte ca să fii bine văzut de şefi, asta nu strică, nu?

Chad îmi amintea de hîrtia de calc; era străveziu; îţi puteai da seama de motivaţia lui. Era ca un şarpe şi mi-am dat seama că nu mă pot încrede în el, însă încerca să încheie o alianţă cu mine, în ideea că era preferabil să stea alături de marele talent, să-mi fie amic, decît să pară că s-ar simţi ameninţat de mine, lucru cu totul real.

– Bine, dom'le. Îţi mulţumesc, am spus eu.

– Fac şi eu ce pot.

Cînd am ajuns înapoi la cubiculumul meu, mai rămăsese jumătate de oră pînă la şedinţă, de aceea am intrat pe Internet şi am căutat repede cîteva păreri critice despre GoldDust, astfel încît să las impresia că ştiam despre ce era vorba. Am trecut prin cîteva zeci de site-uri mai mult sau mai puţin deştepte, începînd cu cele de promovare şi terminînd cu unele (precum GodDustGeek.com) făcute de indivizi obsedaţi de porcăria aceea, după care am remarcat că cineva stătea în spatele meu, urmărindu-mă. Era Phil Bohjalian.

– Curios nevoie mare, nu? a făcut el. Apoi s-a prezentat. Abia a doua zi a ta aici şi te-ai şi implicat. A clătinat din cap a mirare. Nu te omorî atît, o să te consumi de tot. Plus că o să ne faci pe toţi de ruşine. A scos un soi de rîs, de parcă ar fi fost o replică din *Producătorii*[1] sau mai ştiu eu ce, apoi a ieşit din scenă prin partea stîngă.

[1] Comedie regizată de Mel Brooks (1968), apoi muzical de succes pe Broadway, care a cîştigat 12 premii Tony. (n.tr.)

19

Membrii grupului de marketing pentru Maestro s-au întrunit din nou în sala *Corvette,* aşezîndu-se cam în aceleaşi poziţii, de parcă locurile ar fi fost repartizate.

De data asta însă, venise şi Tom Lundgren, care s-a aşezat pe un scaun lipit de perete, în fundul încăperii, nu la masă. Apoi, cu puţin înainte ca Nora să dea semnalul de începere, a sosit şi Paul Camilletti, directorul executiv economic de la Trion, dichisit la patru ace, ca un idol din serialul matinal *Dragoste în stil italian,* cu un sacou cenuşiu-închis, din stofă cu carouri din ţesătură, îmbrăcat peste o bluză pe gît. S-a aşezat alături de Tom Lundgren, moment în care am simţit cum toată suflarea din sală a încremenit, încărcată electrostatic, de parcă cineva ar fi apăsat un comutator.

Pînă şi Nora mi s-a părut puţin tulburată.

– Bun, a zis ea, ce-ar fi să începem? Sînt încîntată să-l avem printre noi pe Paul Camilletti, directorul nostru economic – bun venit, Paul.

El a dat din cap, cu gestul acela de confirmare care vrea să spună: „Nu mă băgaţi în seamă – mă aflu aici incognito, un anonim, ca un elefant în camera asta".

– Cine mai e azi în legătură cu noi? Cu cine sîntem în teleconferinţă?

Prin intercom s-a auzit:

– Ken Hsiao, Singapore.

Apoi:

– Mike Matera, Bruxelles.

– Bine, a zis ea, deci avem toată echipa. Părea emoţionată, surescitată, dar mi s-a părut greu de spus cît anume din purtarea ei era un efort demonstrativ de entuziasm pe care-l făcea pentru Tom Lundgren şi Paul Camilletti. Cred că e un moment destul de potrivit ca să analizăm prognozele, să le adîncim şi să vedem mai precis cum stăm. Nimeni dintre noi n-ar vrea să audă vechiul clişeu – „produs muribund", am dreptate? Maestro nu e pe moarte. Nu vom pune beţe în roate valorii numelui de marcă pe care Trion a investit-o în această linie de produse doar de dragul de a introduce o noutate. Cred că în această privinţă avem cu toţii aceeaşi părere.

– Nora, sînt Ken din Singapore.

– Da, Ken.

– Hmm, aici simţim o oarecare presiune, trebuie s-o spun, din partea Palm, Sony şi Blackberry, în special în spaţiul Enterprise. Comenzile care vin din zona pacifică a Asiei pentru Maestro Gold sînt cam slăbuţe.

– Mulţumim, Ken, a zis ea grăbită, întrerupîndu-l. Kimberly, tu ce semnale ai de pe piaţa comunitară?

Kimberley Ziegler, palid şi agitat, cu o claie de păr cîrlionţat şi ochelari cu rame groase şi negre, a ridicat privirea spre ea.

– Trebuie să spun că informaţiile mele diferă de cele ale lui Ken.

– Serios? În ce sens?

– Consider că, în realitate, diferenţierea produselor ne pune într-o situaţie avantajoasă. Avem un preţ mai bun decît la dispozitivele de editare avansată de tip Blackberry sau Sony. Adevărat, se înregistrează o uşoară uzură a mărcii, dar îmbunătăţirea puterii procesorului şi a memoriei flash aduc o valoare sporită produsului. De aceea, eu cred că stăm bine acolo, mai ales pe pieţele verticale.

„S-o crezi tu", am gîndit.

– Excelent, a jubilat Nora. Mă bucur să aud asta. Aş vrea să aflu orice alte informaţii mai aveţi despre GoldDust – apoi l-a observat pe Chad, care ridicase degetul arătător în sus: Da, Chad?

– Mă gîndeam că Adam ar putea emite o idee, două despre GoldDust.

Nora s-a întors către mine.

– Grozav, ia să auzim, a zis ea, de parcă m-aş fi oferit să dau un recital de pian.

– GoldDust? am rostit eu, cu un surîs atoatecunoscător. Să vedem, cît de mult aduce cu ceva din 1999? Echivalent cu Betamax al comunicaţiilor fără fir. Alături de New Coke, fuziunea la rece, fotbalul de ligă superioară şi Yugo.

Am auzit cîteva exclamaţii de apreciere. Nora mă urmărea cu mare atenţie.

– Problemele de compatibilitate sînt atît de mari, am continuat eu, că nici n-am vrea să intrăm în amănunte – mă refer la felul în care dispozitivele activate de GoldDust funcţionează numai cu componente provenite de la acelaşi producător, la lipsa de coduri standardizate. Cei de la Phillips afirmă că vor scoate o versiune nouă, standardizată de GoldDust – da, corect, poate cînd vom vorbi cu toţii esperanto.

Am auzit alt hohot de rîs, deşi, plimbîndu-mi privirea în jur, am remarcat că probabil jumătate dintre feţe rămăseseră împietrite. Tom Lundgren mă fixase cu un surîs ciudat, strîmb, timp în care îşi legăna piciorul drept.

Mă simţeam deja în elementul meu, intrasem mai adînc în problemă.

– Şi altceva, rata de transfer este, aşa, mai puţin de un mega pe secundă? Jalnic. Mai puţin de o zecime din capacitatea WiFi. Ne întoarcem la căruţa cu cai. Ce să mai vorbim de uşurinţa de a intercepta – nu prezintă nici un sistem de securitate.

– Corect, a rostit cineva destul de moale, deşi n-am reuşit să descopăr cine fusese.

Mordden jubila de-a dreptul. Phil Bohjalian mă urmărea printre gene, cu o expresie încifrată, de neînţeles. Apoi am ridicat privirea şi am văzut-o pe Nora. Începuse să roşească. Serios, se cunoştea cum i se ridică sîngele dinspre gît spre ochii aşezaţi departe de nas.

– Ai isprăvit? s-a răstit ea.

Dintr-o dată, am simţit un val de greaţă şi de slăbiciune. Nu mă aşteptasem la o asemenea reacţie. Cum adică, mersesem prea departe?

– Sigur, am răspuns eu cu glas prudent.

Un tip cu aspect de indian, care stătea vizavi de mine, a zis:

– De ce mai analizăm toate astea? Nora, credeam că am luat decizia finală săptămîna trecută. Am înţeles că erai foarte convinsă că funcţiile suplimentare justificau costurile. Şi atunci, de ce reveniţi voi, cei de la marketing, la vechea dispută? Nu s-a stabilit totul?

Chad, care păruse pînă acum să cerceteze desenul din lemnul tăbliei, a spus:

– Staţi puţin, domnilor, daţi-i o şansă noului nostru coleg. Doar n-aţi vrea să ştie totul – nici măcar nu ştie bine unde se află automatul de cafea, ce Dumnezeu.

– Cred că nu mai e nevoie să ne pierdem timpul cu discuţii, a conchis Nora. Chestiunea e închisă. Adăugăm GoldDust, aşa cum e. Şi mi-a aruncat o privire întunecată, plină de furie.

Douăzeci de minute mai tîrziu, timp în care mi-am simţit stomacul întors pe dos, după ce şedinţa s-a încheiat şi lumea a început să iasă pe rînd din sală, Mordden m-a bătut scurt şi furiş pe umăr, ceea ce m-a lămurit pe deplin. O zbîrcisem, şi încă rău de tot. Oamenii îmi aruncau priviri, care de care mai curioase.

– A, Nora, a zis Paul Camilletti, ridicînd un deget în aer, mai rămîi puţin, dacă nu te superi. Aş vrea să verific cîteva lucruri.

Cînd am ieşit, Chad a venit spre mine şi mi-a spus cu glas scăzut:

– S-ar părea că nu i-a prea priit, dar ai depistat cîteva lucruri importante, amice.

„Da, bineînţeles, jigodie nenorocită ce eşti.“

20

La vreo douăzeci de minute de la încheierea şedinţei, Mordden s-a oprit în dreptul cubiculumului meu.

– Ei, am rămas impresionat, a zis el.

– Nu mai spune, am făcut eu, lipsit de entuziasm.

– Serios. Ai mai mult curaj decît mi-aş fi închipuit. Să te dai la directorul tău, înfiorătoarea Nora, la proiectul ei preferat... A clătinat din cap. Asta zic şi eu tensiune creatoare. Numai că trebuie să fii conştient de consecinţe. Nora nu uită nici o jignire. Ţine minte că paznicii cei mai nemiloşi din lagărele de concentrare naziste erau femei.

– Mulţumesc de sfat, am replicat.

– Trebuie să fii atent la orice semn, cît de neînsemnat, de nemulţumire pe care îl arată. De exemplu, cutii goale stivuite în faţa cubiculumului tău. Sau dacă nu reuşeşti să te loghezi imediat la computerul tău. Sau dacă, cine ştie, cei de la Resurse umane îţi cer să le predai ecusonul. Dar nu te speria, o să-ţi dea recomandări bune, iar serviciile de plasare ale Trion se oferă *gratuit*.

– Am înţeles. Mulţumesc.

Am observat că primisem un mesaj vocal. După plecarea lui Mordden, am ridicat receptorul.

Era un mesaj de la Nora Sommers, cerîndu-mi – ba nu, *ordonîndu-mi* – să mă prezint imediat în biroul ei.

Cînd am ajuns, scria ceva la computer. Mi-a aruncat rapid o privire din lateral, ca o şopîrlă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra tastaturii. M-a ignorat în felul acesta vreme de vreo două minute. Am rămas locului, neştiind cum să procedez. Începuse din nou să se împurpureze la faţă – am simţit o jenă dîndu-mi seama că tenul o trăda atît de uşor.

Într-un tîrziu, a ridicat din nou privirea şi s-a rotit cu scaunul ca să mă aibă drept în faţa ei. Ochii îi sclipeau umed, dar nu de tristeţe. Era altceva, aproape animalic.

– Ascultă, Nora, am zis eu calm. Vreau să-mi cer scuze pentru...

M-a întrerupt cu un glas atît de scăzut, că abia am auzit ce a spus:

– Te sfătuiesc să asculţi bine, Adam. Ai vorbit suficient pe ziua de azi.

– Am fost un dobitoc... am început eu.

– Să faci asemenea aprecieri în faţa lui Camilletti, Domnul-Preţ, Domnul-Marjă-de-Profit... acum, datorită intervenţiei tale, trebuie să repar lucrurile ca să-l îmbunez.

– Trebuia să-mi ţin gura...

– Încerci să mă subminezi, a zis ea, şi nu ştii în ce te-ai băgat.

– Dac-aş fi ştiut... am încercat să intervin.

– Nici să nu te gîndeşti. Phil Bohjalian mi-a spus că a trecut pe la biroul tău şi te-a văzut agitîndu-te să cauţi referinţe despre GoldDust, înainte de şedinţă, înainte ca tu să respingi cu „nonşalanţă“ această tehnologie vitală. Ţin să te asigur de un lucru, domnule Cassidy. Te crezi mare şi tare graţie faimei pe care ţi-ai cîştigat-o la Wyatt, dar aici, la Trion, în locul tău, nu m-aş simţi prea în largul meu. Dacă nu mergi cu echipa, o să te calce în picioare. Şi ţine minte ce-ţi spun: eu conduc echipa asta.

Am stat acolo cîteva secunde, timp în care ea m-a sfredelit cu ochii aceia ca de fiară. Am rămas cu ochii în podea, apoi am ridicat privirea.

– Am dat-o-n bară cum nu se poate mai rău, am spus, şi-ţi sînt dator cu mii de scuze. Mi-e clar, am apreciat greşit situaţia, şi pesemne că am venit cu unele prejudecăţi de la Wyatt Telecom, dar asta nu mă scuză. Nu se va mai repeta.

– N-o să mai ai prilejul să repeţi figura de astăzi, a zis ea cu glas reţinut.

Era mai dură decît orice poliţist de circulaţie care mă trăsese vreodată pe dreapta.

– Am înţeles, am zis eu. Iar dacă mi-ar fi spus cineva că hotărîrea se luase deja, mi-aş fi ţinut gura asta mare. Cred că am pornit de la presupunerea că cei de la Trion au auzit despre Sony, asta e. Greşeala mea.

– Sony? a tresărit ea. Ce vrei să spui, „că au auzit despre Sony“?

Cei de la serviciul de informaţii privind competitorii îi vînduseră pontul lui Wyatt, care mi-l încredinţase pentru a-l folosi în vreun moment strategic. Am considerat că tocmai sosise un asemenea moment strategic: trebuia să-mi salvez pielea.

– Nu ştiai? Cei de la Sony îşi refac planurile care prevedeau încorporarea GoldDust în toate aparatele portabile.

– De ce? m-a întrebat ea, cu un aer bănuitor.

– Ultima versiune de Microsoft Office nu va suporta această caracteristică. Cei de la Sony s-au gîndit că, dacă încorporează GoldDust, vor pierde milioane de dolari la vînzări, de aceea vor scoate Black Hawk, protocolul local fără fir pe care Office-ul îl suportă.

– Serios?

– Bineînţeles.

– Şi eşti sigur de asta? Ştii asta din surse absolut sigure?

– Bineînţeles, sută la sută. Pe viaţa mea.

– Ţi-ai risca şi cariera pentru asta? Şi m-a fulgerat cu o privire sfredelitoare.

– Cred că tocmai am făcut-o.

– Foarte interesant, a zis ea. *Extrem* de interesant, Adam. Mulţumesc.

21

În ziua aceea am rămas pînă tîrziu.

Pe la şapte şi jumătate sau opt, clădirea se golise. Pînă şi recunoscuţii ca împătimiţi de muncă lucrau de acasă în cursul serii, conectîndu-se la reţeaua Trion, astfel că nu mai era nevoie să rămînă la birou pînă tîrziu. Pe la nouă, nu mai era ţipenie de om. Luminile fluorescente rămăseseră aprinse, pîlpîind uşor. Ferestrele de la podea pînă la tavan păreau întunecate cînd le priveai dintr-un anumit unghi; din alte unghiuri, puteai vedea oraşul desfăşurat în faţa ta, cu lumini licărind şi fascicule de faruri care săgetau străzile fără nici un sunet.

M-am aşezat la biroul meu şi am început să navighez prin site-ul intern Trion.

Dacă Wyatt dorea să ştie cine fusese angajat pentru a participa la proiecte secrete ce demaraseră în ultimii doi ani, mi-am închipuit că ar fi trebuit să aflu pe cine angajase compania în perioada respectivă. Reprezenta un început ca oricare altul. Existau multe moduri de a căuta în baza de date cu angajaţii, dar problema era că nu ştiam exact pe cine sau ce anume trebuia să caut.

După o vreme, mi-am dat seama: numărul angajatului. Fiecare om de la Trion primeşte un număr. Dacă e mic, înseamnă că a fost angajat mai de mult. De aceea, după ce am verificat o serie de biografii, alese la întîmplare, am început să pricep cîţi oameni începuseră să muncească la Trion în urmă cu doi ani. Din fericire (ceea ce slujea scopului meu), Trion traversase o perioadă foarte anostă, aşa

că nu fuseseră mulţi angajaţi noi. Am alcătuit o listă de cîteva sute de persoane nou angajate – adică în ultimii doi ani – şi am descărcat toate numele, precum şi biografiile lor, pe un CD. Cum, necum, reuşisem ceva.

Trion avea propriul serviciu de mesaje instantanee, denumit InstaMail. Funcţiona exact ca Yahoo Messenger sau Instant Messenger de la America Online – puteai păstra o listă cu amici, care te anunţa cînd sînt şi ei online şi cînd nu. Am observat că Nora Sommers era logată. Nu se afla la birou, dar era online, ceea ce însemna că lucra de la domiciliu.

Asta îmi convenea, însemnînd că acum puteam încerca să pătrund în biroul ei fără a risca apariţia sa neaşteptată.

Gîndul că aveam să fac aşa ceva mi-a dat o senzaţie de nod în stomac, dar ştiam că nu am de ales. Arnold Meacham voia rezultate palpabile, şi asta ieri. Ştiam că Nora Sommers deţinea informaţii despre produsele sau tehnologiile noi pe care Trion le pregătea în secret. Merita cel puţin să arunc o privire.

Locul cel mai probabil în care putea ţine astfel de informaţii era computerul din biroul ei.

Placa de pe uşă anunţa: „N. SOMMERS“. Mi-am făcut curaj pentru a atinge clanţa. Uşa era încuiată. Asta nu m-a surprins chiar cu totul, fiindcă păstra documente secrete de personal. Am văzut prin geam în interiorul biroului, doar trei metri pe trei. Nu conţinea multe lucruri, însă toate erau aranjate într-o ordine de fanatic.

Ştiam că trebuie să existe o cheie undeva, în biroul secretarei ei. La drept vorbind, asistenta ei – o femeie masivă, cu umeri largi şi cu un aer dur, în jur de treizeci de ani, pe nume Lisa McAuliffe – nu lucra exclusiv pentru Nora. Practic, Lisa lucra pentru întregul serviciu al Norei, inclusiv pentru mine. Doar vicepreşedinţii aveau secretare personale; asta era politica de la Trion. Era însă doar o formalitate. Îmi dădusem seama deja că Lisa McAuliffe o slujea pe Nora şi nu voia să vadă pe nimeni stîndu-i în cale.

Lisa îşi purta părul tăiat foarte scurt, aproape milităreşte, şi se îmbrăca în salopetă şi pantaloni de pictor. Nici nu ţi-ai fi închipuit că Nora, care era în pas cu moda şi foarte feminină, putea să aibă o asistentă ca Lisa McAuliffe. Însă Lisa îi era credincioasă pînă la cer Norei; dacă Norei îi mai zîmbea din cînd în cînd, pe ceilalţi îi băga în sperieţi cu căutătura ei.

Lisa se dădea în vînt după pisici. Cubiculumul îi era plin de tot felul de accesorii şi lucruri ce aminteau de pisici: păpuşi Garfield, figurine Catbert şi alte asemenea. Am aruncat o privire în jur, n-am văzut pe nimeni şi am început să deschid pe rînd sertarele biroului ei. După cîteva clipe, am găsit inelul cu chei ascuns pe pămîntul plantei care suporta lumina fluorescentă, într-o cutie goală de agrafe. Am respirat adînc, am ridicat inelul cu chei – cred că erau douăzeci pe el – şi m-am apucat să le încerc, una după alta. La a şasea încercare, am deschis uşa.

Am aprins lumina, m-am aşezat la biroul Norei şi am pornit computerul.

Eram pregătit pentru cazul în care s-ar fi întîmplat să apară cineva. Arnold Meacham îmi umpluse capul cu idei strategice – treci la ofensivă, pune-le *tu* întrebări –, dar ce şanse erau ca vreo femeie de serviciu, care vorbea numai portugheză sau spaniolă, în nici un caz engleză, să-şi dea seama că mă aflam în biroul altcuiva? De aceea, m-am apucat de treabă.

Treaba, din nefericire, nu era chiar uşoară. Pe ecran a apărut: „USER NAME/PASSWORD“. Drace! Era protejat cu parolă: trebuia să mă aştept la aşa ceva. Am tastat: „NSOMMERS“; ideea standard. Apoi am tastat acelaşi lucru în spaţiul pentru parolă. Şaptezeci la sută din oameni, aşa mi se spusese, au aceeaşi parolă ca numele de utilizator.

Nu era cazul Norei.

Am avut senzaţia că Nora nu era tipul de femeie care-şi notează parola pe un bilet autoadeziv şi-l ţine în vreun sertar, dar trebuia să mă conving. Am verificat locurile obişnuite – sub pad-ul de mouse, sub tastatură, în spatele computerului, în sertare, dar nimic. Trebuia să mă descurc singur.

Am încercat SOMMERS; apoi ziua ei de naştere, primele şi ultimele şapte cifre ale numărului ei de asigurare socială, numărul de angajat. După a zecea încercare, m-am oprit. Făcusem destule combinaţii.

ACCES INTERZIS. Zece încercări însemna deja prea mult. În general, oamenii se opresc la două sau trei.

Nu-mi plăcea deloc.

Existau însă alte modalităţi de a sparge o parolă. Făcusem ore şi ore de pregătire în domeniu şi mi se puseseră la dispoziţie echipamente pe care şi un prost le putea folosi. Nu eram nici pe departe hacker – şi aşa avusesem destule belele la Wyatt, nu? –, iar aparatul pe care mi-l dăduseră era ridicol de uşor de instalat.

În esenţă, era un dispozitiv denumit „detector de tastare". Chestiile astea înregistrează în secret toate tastările pe care le face utilizatorul.

Acestea pot fi programe soft, precum cele de computer, sau chiar părţi de hardware. Numai că trebuie să fii precaut la instalarea versiunilor software, fiindcă n-ai cum să ştii cît de atent sînt controlate sistemele de reţea ale corporaţiei; le-ar putea detecta. De aceea, Arnold Meacham mă sfătuise să utilizez echipamente.

Îmi dăduse o serie de jucării. Una dintre ele era un conector care se instala între tastatură şi computer. Nici nu-l băgai de seamă. Avea încorporat un cip care înregistra şi stoca pînă la două milioane de tastări. Veneai mai tîrziu şi scoteai jucăria din computerul-ţintă şi aveai înregistrat tot ce scrisese utilizatorul respectiv.

În maximum zece secunde am deconectat tastatura Norei, am ataşat-o la Keyghost, cum se numea jucărioara, apoi am reconectat-o la unitate. Nu avea cum s-o vadă, iar peste cîteva zile urma să revin pentru a o scoate.

Dar n-aveam de gînd să plec din biroul ei cu mîna goală. Am răsfoit cîteva dintre dosarele de pe birou. Nu mare brînză. Am găsit o ciornă de e-mail către echipa Maestro, pe care încă nu-l trimisese. „Ultimele cercetări de piaţă, scria ea, arată că, deşi GoldDust e neîndoielnic superior, Microsoft Office va suporta în schimb tehnologia fără fir BlackHawk. Cu toate că acest lucru ar însemna o dezamăgire pentru excelenţii noştri ingineri, sînt convinsă că e preferabil să nu mergem împotriva curentului stabilit de Microsoft..."

„Nora s-a pus imediat pe treabă", m-am gîndit. Speram ca Wyatt să fi avut dreptate.

Mai aveam de cotrobăit prin fişete. Chiar într-un loc supermodern ca Trion, dosarele importante se păstrau tot pe hîrtie, fie ca originale, fie ca rezervă. Acesta e marele adevăr despre biroul în care nu găseşti hîrtii: s-ar părea că, pe măsură ce folosim tot mai mult computerele, cu atît se adună mai multe maldăre de hîrtii prin care trebuie să scotocim. De ce păstra aici dosare, ascunse vederii? m-am întrebat eu. Apoi m-am uitat mai atent la titluri şi am izbucnit în rîs.

Avea şiruri întregi de cărţi ale căror titluri sunau cam aşa: *Femei care se simt bine între lupi* şi *Seriozitatea femeilor,* şi *Acţionează ca un bărbat, învinge ca o femeie.* Alte titluri: *De ce fetele bune nu sînt promovate... iar cele curajoase, da* sau *Şapte secrete ale unor femei de succes,* sau *Cele unsprezece porunci ale femeii de succes.*

„Nora, Nora, m-am trezit gîndindu-mă. Deci aşa urci tu."

Patru dintre fişete erau descuiate şi l-am ales pe primul, am răsfoit conţinutul plicticos de moarte: analize ale unor operaţiuni, specificaţii de produse, dosare de elaborare a unor produse, chestii financiare... Se părea că păstra orice document, probabil că imprima fiecare e-mail trimis sau primit. Chestiile de interes, ştiam, erau sigur în dulapurile încuiate. De ce altceva ar sta închise?

Am identificat foarte curînd cheia de la fişetul mic, aflată pe inelul Lisei. În sertarele închise am găsit o mulţime de dosare de personal ale subordonaţilor ei, care ar fi constituit o lectură interesantă, asta dacă aş fi avut vreme. Evidenţele financiare personale demonstrau că se afla la Trion de mult timp, multe dintre opţiunile de acţiuni fuseseră investite şi că tranzacţiona intens, aşadar averea ei se ridica la ceva cu cel puţin şapte cifre. Mi-am găsit propriul dosar, care era subţirel şi nu cuprindea lucruri de care să mă sperii. Nimic interesant.

Apoi m-am uitat mai atent şi am descoperit cîteva hîrtii, e-mailuri tipărite, pe care Nora le primise de la cineva mare din Trion. Din cîte îmi dădeam seama, femeia, pe nume Alana Jennings, care deţinuse postul meu, fusese transferată brusc în alt departament din cadrul companiei. Iar Nora era iritată – dar atît de tare, că-şi adresase plîngerile pînă sus, la nivelul vicepreşedintelui companiei, o acţiune cam îndrăzneaţă:

SUBIECT: Ref: Transfer Alana Jennings
DATA: marți, 8 aprilie, 8:42:19 a.m.
DIN PARTEA: GAllred
CĂTRE: NSommers

Nora,
Am primit cele cîteva e-mailuri prin care protestezi împotriva transferului ALANEI JENNINGS la alt departament al companiei. Îți înțeleg iritarea, întrucît Alana e angajatul cu funcția cea mai mare, dar și elementul cel mai valoros al echipei.
Cu regret, dar obiecțiile tale au fost ignorate din ordin primit de sus. Aptitudinile Alanei sînt necesare urgent în cadrul proiectului AURORA.
Te asigur că nu vei rămîne fără oameni. Ți s-a aprobat să completezi postul, astfel că poți lua pe cineva: o persoană dornică și calificată din cadrul companiei.
Te rog să mă informezi dacă te pot ajuta cu ceva.

Cele mai bune urări,
Greg Allred
Vicepreședinte, Departamentul de cercetări avansate
Trion Systems
Alături de voi pentru un viitor mai bun

Iar apoi, două zile mai tîrziu, un alt mesaj:

SUBIECT: Ref: Transfer Alana Jennings
DATA: joi, 10 aprilie, 2:13:07 p.m.
DIN PARTEA: GAllred
CĂTRE: NSommers

Nora,
În ceea ce privește AURORA, îmi cer mii de scuze, dar nu am dreptul să divulg caracterul exact al acestui proiect, decît că este esențial pentru viitorul companiei. Întrucît AURORA este un proiect secret de cercetare-dezvoltare de cea mai mare importanță, te rog respectuos să nu mai insiști.
Spunînd acestea, înțeleg că-ți este greu să găsești pe plan intern un înlocuitor care să fie la fel de bun. Prin urmare, îmi face plăcere să te anunț că, în această privință, ți se permite să încalci interdicția generală de a angaja pe cineva din afară. Acest post poate fi numit o poziție privilegiată de start, ceea ce îți permite să angajezi pe cineva din afara companiei. Sînt convins și sper că acest lucru te va ajuta să-ți risipești îngrijorarea.
Dacă ai nelămuriri, nu ezita să mă suni sau să mi te adresezi în scris.

Cele mai bune urări,
Greg Allred
Vicepreședinte, Departamentul de cercetări avansate
Trion Systems
Alături de voi pentru un viitor mai bun

Mamă... Dintr-o dată, lucrurile începeau să se lege. Fusesem angajat ca s-o înlocuiesc pe această Alana, care fusese transferată la ceea ce se numea Proiectul AURORA.

Aşadar, AURORA reprezenta clar o activitate strict secretă – ceva ieşit din comun. Bine că aflasem.

Nu mi s-a părut o idee fericită să scot mesajele electronice şi să le xeroxez, aşa că am luat un carneţel cu pagini detaşabile din teancul aflat în dulăpiorul cu rechizite şi am început să notez frazele esenţiale.

Nu ştiu de cîtă vreme stăteam acolo, pe podeaua mochetată a biroului ei, dar probabil că trecuseră patru-cinci minute. Deodată, mi-am dat seama că vederea mea periferică percepe ceva. Am ridicat privirea şi am văzut un paznic rămas în pragul uşii deschise, care mă urmărea.

Trion nu avea contract cu nici o firmă de securitate; avea propriul personal de pază, iar aceştia purtau bluze bleumarin şi cămăşi albe şi semănau cu poliţiştii sau cu uşierii de la biserică. Tipul care mă surprinsese era înalt, negru, cu păr cărunt şi avea nenumărate aluniţe pe faţă, ca nişte pistrui, pe ambii obraji. Avea ochi mari, cu pleoape grele, ca de cîine baset, şi purta ochelari cu rama din sîrmă. Rămăsese acolo, privindu-mă lung.

Cu toate că repetasem în gînd ceea ce avea să spun dacă aş fi fost surprins, am uitat tot ce ştiam.

– Văd ce ai acolo, a spus el.

Nu se uita la mine, ci la biroul Norei. La computer – să fi văzut Keyghost? Nu, Dumnezeule, nu, nu, *nu.*

– *Poftim?* am făcut eu.

– Văd ce-ai acolo. Serios. *Ştiu*.

M-am speriat, iar inima mi-a luat-o razna. „Isuse Hristoase, am gîndit, m-a prins.“

22

Continuînd să privească fix spre mine, a clipit. Mă văzuse instalînd conectorul? Apoi m-a cotropit alt gînd, la fel de înnebunitor: văzuse numele Norei pe uşă? Oare nu-şi putea pune întrebarea ce căuta un bărbat în biroul acesteia, scotocind prin dosarele ei?

Am aruncat o privire spre placa de pe uşă, aflată exact în spatele paznicului. Scria: N. SOMMERS. N. SONMERS putea fi oricine, bărbat *sau* femeie. Apoi, mi-am seama că el patrula de cine ştie cînd pe coridoare şi că pînă atunci, o văzuse doar pe Nora în birou.

Paznicul rămăsese încă în prag, blocîndu-mi orice încercare de ieşire. Ce naiba ar fi trebuit să fac în situaţia asta? Puteam încerca să forţez ieşirea, dar întîi trebuia să trec pe lîngă el, ceea ce însemna să mă arunc asupra lui, să-l dobor la podea, pentru a-l da la o parte. Era masiv, dar în vîrstă, pesemne nu mai avea reflexe şi viteză; poate aş fi reuşit. Şi, în acest caz, despre ce era vorba: atac şi folosirea forţei, nu? Şi asta împotriva unui vîrstnic? *Isuse*.

M-am gîndit imediat: să spun că eram nou angajat? Am căutat o serie de explicaţii: eram noul asistent al Norei. Trebuia să pregătesc un raport – păi, chiar asta făceam – şi lucrasem pînă la ora aceea la cererea ei. Ce naiba ştia tipul din uşă? Era doar un amărît de *paznic*.

A făcut cîţiva paşi în birou şi a clătinat din cap.

– Domnule, credeam că am văzut de toate.

– Stai, domnule, am de pregătit un proiect cît casa pînă mîine dimineaţă, am început eu să spun, destul de indignat.

– Uite un Bullitt. Acela e un Bullitt autentic.

Abia atunci mi-am dat seama la ce se uita în timp ce păşea înăuntru. O fotografie color de dimensiuni mari, într-o ramă argintie, agăţată pe perete. Imaginea unei maşini de epocă, restaurată cu multă pricepere. Se apropia de ea de parcă era hipnotizat, ca şi cum ar fi văzut sfintele moaşte.

– Dumnezeule, ăsta e un Mustang GT din 1968 de trei nouăzeci, a spus el şoptit, de parcă l-ar fi văzut pe Dumnezeu.

M-am simţit năpădit de un val de adrenalină, iar uşurarea m-a făcut să transpir. Isuse!

– Da, am zis cu mîndrie. Foarte bun.

– Domnule, ia te uită la Mustangul ăsta. E un GT de fabrică?

De unde naiba să ştiu? N-aş fi fost în stare să deosebesc un Mustang de un Dodge Dart. După mine, putea fi şi imaginea unui AMC Gremlin.

– Bineînţeles, i-am răspuns eu.

– Sînt o mulţime de falsuri, să ştii. Te-ai uitat vreodată sub bancheta din spate, ca să vezi dacă are plăcile acelea suplimentare, ranforsările pentru ţeava dublă de eşapament?

– A, sigur, am zis eu ca prin vis. M-am ridicat, şi i-am întins mîna. Nick Sommers.

Avea palma uscată, masivă, cuprinzînd-o cu totul pe a mea.

– Luther Stanford, s-a prezentat el. Nu te-am mai văzut pe aici.

– Mda, nu prea stau seara. Proiectul acesta... mereu auzi: „Îl vrem pînă la ora nouă“, şi atunci te agiţi, şi după aceea aştepţi, aştepţi... M-am străduit să spun asta pe un ton nepăsător. Mă bucur să constat că nu sînt singurul care lucrează pînă tîrziu.

Însă el avea chef să vorbească despre maşini.

– Dom'le, nu cred c-am văzut un Mustang cu spatele tăiat aşa prin Highland Green. Doar în filme, vreau să zic. Asta arată exact ca aceea cu care Steve McQueen a urmărit un Dodge Charger, făcînd-o să iasă de pe şosea şi să lovească o staţie de benzină. Capacele i-au zburat care încotro. A scos apoi un chicotit gros, plin, de băutor şi fumător. *Bullitt*. Filmul meu preferat. Cred că l-am văzut de o mie de ori.

– Exact, am zis. Aceeaşi maşină.

S-a apropiat şi mai mult. Brusc, mi-am dat seama că pe un raft, alături de fotografia încadrată de rama argintie, se găsea o statuetă aurită. Pe soclul ei, cu litere mari şi negre, scria: „FEMEIA ANULUI 1999. SE OFERĂ NOREI SOMMERS“. Grăbit, am mers în spatele biroului, acoperind statueta cu propriul corp, prefăcîndu-mă totuşi că priveam atent fotografia.

– Are şi spoilerul din spate, şi tot ce-i trebuie, a continuat el. Cu două ţevi de eşapament, nu?

– A, da.

– Cu marginile rulate şi tot restul?

– Păi, bineînţeles.

A clătinat iarăşi din cap.

– Mamă, doamne. Singur ai refăcut-o?

– Nuu, aş fi vrut eu să am atîta timp.

A rîs din nou, gros şi răsunător.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Am luat-o de la un tip care-o ţinea într-un hambar.

– Şi are trei sute douăzeci de cai, jucăria asta?

– Exact, am spus cu aer de cunoscător.

– Uite ce semnalizator are pe capotă, o minune. Am avut şi eu una din ’68, nedecapotabilă, dar a trebuit să scap de ea. M-a silit nevastă-mea, după ce a venit pe lume primul nostru copil. De atunci tot tînjesc după aşa ceva. Dar nu mai apuc eu să văd un Mustang GT Bullitt aproape nou, asta-i sigur.

Am clătinat din cap.

– Asta cam aşa-i.

Nu-mi dădeam seama la ce făcea referire. Oare toată lumea din companie era obsedată de maşini?

– Corectează-mă dacă greşesc, dar se pare că ai cauciucuri GR de şaptezeci pe cincisprezece cu şapte, cu jante American Torque Thrust, adevărat?

Isuse, oare nu mai scăpam de subiectul acesta?

– Luther, crede-mă pe cuvînt că nu mă pricep deloc la maşinile Mustang. Nici măcar nu merit să am una. Soţia mi-a făcut-o cadou de ziua mea. Sigur, *eu* va trebui să plătesc împrumutul în următorii şaptezeci şi cinci de ani.

A chicotit din nou.

– Am auzit. Am trecut şi eu prin asta. Am remarcat că priveşte spre birou, iar apoi mi-am dat seama exact la ce se uita.

Era un plic mare cu numele Norei scris mare, cu majuscule îngroşate, cu un marker roşu. NORA SOMMERS. Am aruncat privirea împrejur ca să pun ceva deasupra lui pentru a-l ascunde, în eventualitatea că omul nu văzuse deja numele, însă Nora îşi ţinea biroul curat lună. Străduindu-mă să mă port cît mai firesc, am smuls fără grabă o filă din blocnotesul cu file detaşabile, după care am lăsat-o să cadă pe suprafaţa biroului şi am strecurat-o peste plic cu mîna stîngă. Frumos lucrat, Adam. Hîrtia respectivă avea cîteva notiţe cu scrisul meu, dar ele rămîneau de neînţeles pentru cine nu se pricepea.

– Cine e *Nora* Sommers? a întrebat el.

– A, soţia mea.

– Nick şi Nora, da? a făcut el pe un ton glumeţ.

– Da, mereu primim aşa ceva. Apoi am zîmbit cuceritor. De aceea m-am însurat cu ea. Ei, şi-acum aş face bine să mă-ntorc la dosarele mele, altfel o să stau aici toată noaptea. Mă bucur că te-am cunoscut, Luther.

– Şi eu, Nick.

După plecarea paznicului, m-am simţit atît de agitat încît n-am reuşit altceva decît să termin de copiat mesajele, apoi am stins lumina şi am încuiat uşa biroului. Cînd m-am răsucit pentru a duce inelul cu chei în cubiculul Lisei McAuliffe, am observat pe cineva mergînd pe coridor. „Iar vine Luther“, m-am gîndit. Ce mai voia tipul, să continuăm discuţia despre Mustang? Nu doream decît să pun cheile la loc fără să mă vadă cineva, apoi să dispar.

Însă nu era Luther, ci un tip cu burtă, care purta ochelari cu rame groase şi avea o coadă de cal.

Era ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd la birou la ora zece seara, dar nu trebuia să uit că inginerii lucrau la ore ciudate.

Noah Mordden.

Mă văzuse încuind uşa biroului Norei sau chiar mă zărise înăuntru? Ori nu avea vederea atît de bună? Poate că nici nu fusese atent; poate visa în lumea lui – dar *ce căuta* aici?

N-a zis nimic, nici măcar nu m-a recunoscut. Nici nu eram convins că mă remarcase. Cu toate astea, era singura persoană de pe hol, şi sigur nu orbise de tot.

A cotit pe următoarea alee şi a lăsat un dosar în cubiculumul cuiva. Mimînd nepăsarea, am trecut prin dreptul cubiculumului Lisei şi am aşezat inelul cu chei în ghiveci, exact în poziţia în care îl găsisem; asta mi-a luat doar o clipă, apoi am continuat să merg.

Mă aflam în drum spre lifturi, cînd am auzit:

– Cassidy.

M-am întors.

– Şi eu, care credeam că doar inginerii sînt fiinţe nocturne.

– Încerc să mă prind de anumite chestii, am răspuns eu moale.

– *Înţeleg,* a zis el. Dar modul în care a rostit cuvîntul m-a făcut să simt un fior rece pe şira spinării. După aceea m-a întrebat: Anume?

– Poftim?

– În ce eşti prins?

– Nu pricep, am spus eu, iar inima a început să-mi duduie.

– Încearcă să ţii minte asta.

– Vii?

Dar Mordden pornise deja spre lift şi nu mi-a răspuns.

Partea a treia

ÎNZESTRARE

Înzestrare: Termen specific pentru diferite elemente de sprijin, precum case conspirative, legături impersonale şi altele, folosite de un serviciu secret de informaţii.

Dicţionar internaţional de spionaj

23

Cînd am ajuns acasă, mă simţeam terminat, chiar mai rău decît dimineaţă. Nu eram făcut pentru o asemenea activitate. Mi-a trecut prin minte să ies şi să mă fac din nou pulbere, dar trebuia să mă culc, să recuperez o parte din somnul pierdut.

Apartamentul mi se părea mai mic şi mai mizer ca niciodată. Aveam un salariu mai mult decît îndestulător, deci mi-aş fi permis să închiriez un apartament în vreunul dintre noii zgîrie-nori de lîngă port. Nu mai aveam nici un motiv să rămîn în grota aceea, numai că ea era grota *mea,* care să-mi amintească mereu ce neisprăvit eram cu adevărat, nu poseurul bine îmbrăcat şi nesuferit care devenisem în ultima vreme. Pe de altă parte, nici nu aveam timp să caut o nouă locuinţă.

Am apăsat comutatorul de lîngă uşă, dar camera a rămas în întuneric. Ducă-se. Asta însemna că becul lămpii mari şi dizgraţioase din apropierea canapelei, principala sursă de lumină din cameră, se arsese. Ţin lampa aprinsă tot timpul pentru a putea să o închid sau să o deschid de la uşă. Acum a trebuit să bîjbîi prin beznă pînă la dulapul în care ţin becurile şi alte nimicuri. Din fericire, cunoşteam fiece colţişor al apartamentului, chiar cu ochii închişi. Am pipăit în cutia de carton după un bec, sperînd să dau peste unul de o sută de waţi, nu de douăzeci şi cinci sau cine ştie cît, apoi m-am dus pe pipăite către măsuţa aflată alături de canapea, am deşurubat chestia care ţine abajurul, am scos becul şi l-am înşurubat pe cel nou. Cu

toate astea, lumina nu s-a aprins. La naiba! Terminam ziua la fel de prost precum începusem. Am găsit micul comutator de pe soclul lămpii, l-am răsucit, iar camera s-a luminat.

În drum spre baie, m-a fulgerat un gînd: „Cum de se decomutase lampa? Eu n-o închideam niciodată – dar niciodată. Îmi pierdusem minţile?“

Intrase cineva în apartamentul meu?

Am avut o senzaţie stranie, ceva ce aducea a paranoia. Sigur intrase cineva. Cum altfel s-ar fi stins lumina de la comutatorul lămpii?

Nu împărţeam apartamentul cu nimeni, nu aveam prietenă şi nu dădusem cheia altcuiva. Trîndava companie care administra clădirea în numele proprietarului la fel de leneş nu intra niciodată în apartamente. Nici măcar dacă îi rugai să trimită pe cineva pentru a repara caloriferele. Înăuntru nu pătrundea *niciodată* altcineva în afară de mine.

Cînd am privit la telefonul aflat exact sub lumina lămpii, un aparat Panasonic cu robot, pe care nu-l mai foloseam de multă vreme, mai ales că aveam mesagerie vocală pe mobil, am remarcat ceva care nu se potrivea. Cablul negru al telefonului stătea peste tastatură, exact pe ea, în loc să stea cuminte, încolăcit alături de telefon, ca întotdeauna. De acord, era vorba de amănunte neînsemnate, dar cînd locuieşti singur le bagi de seamă imediat. Am încercat să-mi amintesc cînd dădusem ultima oară telefon, unde fusesem, ce făcusem. Fusesem atît de tulburat să pun receptorul aiurea? Eram însă sigur că nu-l lăsasem aşa dimineaţă, înainte de plecare.

Era clar, *cineva* intrase în apartament.

Privirea mi-a revenit asupra aparatului telefonic şi mi-am dat seama de altceva anapoda, iar de data asta nu era ceva de subtilitate. Robotul, pe care nu-l folosisem deloc, avea un sistem dublu de înregistrare a mesajelor, o casetă pentru mesaje transmise şi alta pentru cele primite.

Caseta pe care se înregistrau mesajele primite dispăruse. *Cineva o scosese.*

Cineva care voise probabil să ştie ce mesaje primisem.

Sau – iar ideea mi-a venit pe neaşteptate – care voia să se asigure că nu folosisem robotul pentru a *înregistra* apelurile primite. Aşa stăteau lucrurile. M-am ridicat şi m-am apucat să caut celălalt casetofon pe care-l aveam, o chestie cu microcasete pe care o cumpărasem cînd eram la colegiu din motive pe care le uitasem între timp. Mi-am adus aminte că-l văzusem cu cîteva săptămîni înainte pe fundul unui sertar, cînd căutasem o brichetă. Am deschis sertarul, am cotrobăit înăuntru, dar nu mai era acolo. Nici în celelalte sertare nu l-am găsit. Cu cît căutam, cu atît eram mai convins că-l văzusem în sertarul acela. Cînd m-am uitat mai bine, am descoperit alimentatorul lui de reţea, ceea ce confirma bănuielile mele. Aşadar, şi casetofonul acela dispăruse.

Acum eram convins: cel care-mi percheziţionase apartamentul căutase înregistrări pe care le-aş fi putut face. Însă întrebarea era: Cine mi-o făcuse? Dacă era vorba de Wyatt şi oamenii lui Meacham, asta îmi dădea motive de furie şi de revoltă.

Dar dacă nu fuseseră de la Wyatt? Dacă îi trimiseseră cei de la *Trion?* Ideea m-a înspăimîntat şi nici n-am vrut să mă gîndesc la asta. Mi-am amintit întrebarea adresată de Mordden, pe chipul căruia nu distinsesem nici o expresie: „În ce eşti prins?“

24

Casa lui Nick Wyatt se afla în suburbia cea mai exclusivistă, de care ştia toată lumea, atît de bogată încît se făceau şi glume pe seama ei. Era de departe în cea mai mare, cea mai elegantă, cea mai scandalos de scumpă zonă a oraşului, recunoscută pentru proprietăţile mari, moderne şi revoltător de scumpe. Fără îndoială că era important pentru Waytt să locuiască într-o casă despre care vorbea toată lumea, pe care *Architectural Digest* o plasa pe prima copertă, astfel ca ziariştii locali să găsească mereu cîte-un motiv pentru a pătrunde acolo şi să aibă ce scrie. Le plăcea la nebunie să facă fotografii ameţitoare, care să te lase cu gura căscată, ale acestei catedrale din epoca Silicon Valley. Se dădeau în vînt după aerul japonez – falsa seninătate Zen, sobrietatea şi simplitatea care contrastau izbitor cu parcul auto al lui Wyatt, alcătuit din automobile Bentley decapotabile, şi cu stridenţa lui, total nepotrivită cu filozofia Zen.

La Departamentul de relaţii publice de la Wyatt Telecommunications, un tip se ocupa exclusiv de publicitatea personală a lui Nick Wyatt, plasînd articole şi ştiri în reviste precum *People,* sau *USA Today,* sau altele asemenea. Din cînd în cînd strecura şi cîte-un articol despre proprietatea Wyatt, fiindcă aşa aflasem şi eu că valora cincizeci de milioane de dolari, că era mai mare şi mai elegantă decît casa de pe malul lacului din apropierea oraşului Seattle, care îi aparţinea lui Bill Gates, că reprezenta o copie a unui palat japonez din secolul paisprezece pe care Wyatt îl construise în Osaka şi-l transportase bucăţi în State. Era înconjurat de aproape 14 hectare de grădini japoneze pline de specii rare de flori, grădini cu stînci, o cascadă artificială, un iaz, poduri vechi din lemn, aduse tot din Japonia. Pînă şi pietrele tăiate în fel şi fel de forme ce pavau aleea de acces pentru automobile fusese livrată din Japonia.

Bineînţeles că n-am zărit nici una dintre aceste minuni cînd am rulat cu maşina pe aleea din piatră ce mi s-a părut nesfîrşită. Am văzut cabina portarului şi o poartă înaltă din fier care s-a deschis automat, kilometri întregi de bambuşi, o parcare în care se găseau şase Bentley decapotabile, fiecare de altă culoare, amintind de un parc de ambulanţe (tipul nu ţinea la maşinile americane puternice) şi o casă scundă din lemn înconjurată de un zid impunător din piatră.

Primisem ordin să mă prezint la această întîlnire din partea lui Meacham printr-un e-mail protejat – un mesaj pe contul meu Hushmail venit din partea lui „Arthur“, transmis printr-un server finlandez, care îl făcea să rămînă anonim şi imposibil de depistat ca sursă. Era formulat într-un limbaj codificat, care îl făcea să pară o confirmare a unei comenzi pe care o făcusem unui comerciant online, însă, de fapt, îmi comunica unde şi cînd şi toate celelalte.

Meacham îmi transmisese instrucţiuni precise pentru a ajunge acolo cu maşina. A trebuit să merg pînă la o parcare numită Denny's, să aştept sosirea unui Lincoln albastru-închis, pe care să-l urmez pînă la reşedinţa lui Wyatt. Cred că tot planul acela avea rostul de a ne asigura că *eu* nu eram urmărit. Asta dovedea o grijă oarecum paranoică, dar cine eram eu ca să ridic obiecţiuni? La urma urmelor, eram cel aşezat pe scaunul electric.

Imediat ce am coborît din maşină, Lincolnul s-a îndepărtat. Un filipinez mi-a deschis uşa şi mi-a cerut să-mi scot pantofii. M-a condus într-o sală de aşteptare mobilată cu paravane shoji, tatami, o măsuţă scundă, de culoare închisă şi lăcuită, o canapea joasă, de culoare albă, ce amintea de un futon. Nu tocmai comodă. Am răsfoit cîteva dintre revistele expuse artistic pe măsuţa de cafea – *Robb Report, Architectural Digest* (inclusiv numărul cu casa lui Wyatt pe copertă, bineînţeles) şi un catalog de la galeriile Sotheby's.

Într-un tîrziu, intendentul sau cum s-o fi numit individul, a reapărut şi mi-a făcut un gest din cap. L-am urmat pe un hol lung şi

am mers către o altă încăpere aproape pustie, unde l-am văzut pe Wyatt aşezat în capul unei mese lungi şi joase, de culoare neagră.

Cînd ne-am apropiat de intrarea în acea sufragerie, am auzit brusc o alarmă pe un ton ascuţit, pătrunzător, înfiorător de tare. Am privit uimit în jur, dar, pînă să mă dezmeticesc, am fost înşfăcat de filipinez şi de un alt tip, apărut ca din senin, iar amîndoi m-au forţat să mă întind la pămînt.

– Ce mama dracului! am exclamat eu şi m-am zbătut puţin, numai că indivizii erau puternici ca nişte luptători de sumo.

Cel de-al doilea m-a imobilizat, iar filipinezul m-a percheziţionat. Ce căutau, arme? Filipinezul a găsit la mine MP3-playerul şi mi l-a smuls din geantă. S-a uitat la el, a zis ceva în limba lui de acasă, i l-a întins celuilalt individ, care l-a măsurat din ochi, l-a răsucit şi, cu voce guturală, a rostit ceva de neînţeles.

M-am adunat de jos.

– Aşa îi primiţi pe toţi oaspeţii domnului Wyatt?

Intendentul a luat jucăria şi, intrînd în încăpere, i-a predat-o lui Wyatt, care urmărise toată scena. Wyatt i-a înapoiat-o filipinezului fără ca măcar s-o învrednicească cu o privire.

M-am ridicat în picioare.

– Ce, n-aţi mai văzut aşa ceva? Ori muzica din afară nu e permisă aici?

– Îşi fac meseria, m-a lămurit Wyatt.

Purta o cămaşă neagră şi strîmtă, cu mînecă lungă, părînd a fi făcută din ceva fin, costînd probabil cît cîştigam eu pe lună, chiar dacă lucram la Trion. Arăta mai bronzat decît ar fi fost firesc. „Pesemne că are aparatură specială“, m-am gîndit eu.

– Te temeai că o să înregistrez? l-am întrebat.

– Eu nu mă „tem“ de nimic, Cassidy. Vreau ca toată lumea să respecte regulile jocului. Dacă eşti deştept şi nu încerci să mă tragi pe sfoară, totul va fi bine. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să-ţi procuri vreo „poliţă de asigurare“, fiindcă ţi-am luat-o înainte.

Ciudat, ideea asta nu-mi venise decît acum, cînd adusese el vorba de aşa ceva.

– Nu pricep.

– Spuneam că dacă ai de gînd să faci prostia de a încerca să înregistrezi discuţiile dintre noi sau telefoanele pe care le primeşti de la mine sau de la vreo legătură de-a mea, n-o să-ţi meargă prea bine. Adam, n-ai nevoie de asigurări. *Eu* sînt asigurarea ta.

A apărut o japoneză frumoasă, îmbrăcată cu chimono, purtînd o tavă de pe care, folosindu-se de un cleşte din argint, i-a oferit un prosop fierbinte. Wyatt şi-a şters palmele şi i l-a înapoiat. Privindu-l de aproape, mi-am dat seama că Wyatt suferise o operaţie de chirurgie facială. Pielea îi stătea prea întinsă, făcînd ochii să-i semene cu ai unui eschimos.

– Telefonul de acasă nu e sigur, a continuat el. Nici mesageria vocală sau computerul sau mobilul. Trebuie să iei legătura cu noi doar în caz de urgenţă, cu excepţia situaţiei cînd trebuie să răspunzi unui apel de-al nostru. În rest, vom ţine legătura cu tine prin e-mail criptat. Şi-acum aş vrea să văd ce ai reuşit.

I-am dat CD-ul cuprinzînd lista cu ultimii angajaţi de la Trion, pe care o descărcasem de pe Web, plus cîteva foi, pe care făcusem o serie de notaţii. Cît a citit adnotările mele, japoneza a revenit cu o altă tavă şi a început să aşeze în faţa lui un şir de cutiuţe din mahon lăcuit, pe care se găseau bucăţele de sushi şi sashimi, parcă sculptate, plus mici grămăjoare de orez, wasabi de un verde-deschis şi feliuţe rozalii de ghimber murat. Wyatt n-a ridicat privirea; era prea absorbit de ceea ce-i adusesem. După cîteva minute, a ridicat receptorul, de dimensiuni mici, pe care nici nu-l observasem pînă atunci, şi a spus ceva cu glas scăzut. Mi s-a părut că aud cuvîntul „fax“.

După aceea s-a uitat la mine.

– Bună treabă, a zis. Foarte interesant.

A sosit apoi altă femeie, între două vîrste, cu faţa ridată, părul cărunt, ochelari de citit prinşi pe un lanţ purtat pe după gît. A surîs, a luat teancul de foi de la el şi a ieşit fără să spună o vorbă. Oare ţinea o secretară la dispoziţie toată noaptea?

Wyatt a luat beţişoarele de mîncat şi a dus o înbucătură de peşte crud la gură, a mestecat gînditor, fără să mă slăbească din ochi.

– Înţelegi superioritatea bucătăriei japoneze? a întrebat el.

Am ridicat din umeri.

– Îmi plac tempura şi alte chestii de astea.

S-a strîmbat şi a clătinat din cap.

– Eu nu mă refer la tempura. De ce-ţi închipui că japonezii conduc în ceea ce priveşte longevitatea? Hrana fără grăsimi, cu multe proteine, bogată în legume şi puternic antioxidantă. Mănîncă de patruzeci de ori mai multă soia decît noi. Au refuzat vreme de secole să mănînce carne provenită de la patrupede.

– De acord, am afirmat eu, zicîndu-mi în gînd: „Şi unde vrei să ajungi cu asta?“

A mai luat o îmbucătură de peşte.

– Ar trebui să te gîndeşti serios să-ţi îmbunătăţeşti calitatea vieţii. Cîţi ani ai, douăzeci şi patru?

– Douăzeci şi şase.

– Mai ai decenii bune înainte. Îngrijeşte-ţi organismul! Fumatul, băutura, hamburgerii şi alte porcării – căcaturile astea trebuie să înceteze. Eu dorm trei ore pe noapte. Nici nu-mi trebuie mai mult. Te distrezi, Adam?

– Nu.

– Foarte bine. Nu te afli acolo ca să te distrezi. Te simţi bine la Trion în noul tău rol?

– Învăţ să mă descurc. Şefa mea e o scorpie...

– Nu vorbesc de acoperirea ta. Eu am în vedere *adevărata* ta misiune – să pătrunzi.

– Bine? Nu, încă nu.

– Miza e mare. Ştiu ce înseamnă. Te mai vezi cu vechii prieteni?

– Sigur.

– Nici nu-ţi recomand să-i abandonezi. Asta ar putea naşte bănuieli. Dar e preferabil să-ţi ţii gura, altfel dai de dracu’.

– S-a înţeles.

– Presupun că nu mai trebuie să-ţi amintesc ce te aşteaptă dacă dai greş.

– Nu-i nevoie să mi se spună.

– Bun. Ai de rezolvat o treabă dificilă, dar eşecul ar fi mult mai dureros.

– Cinstit să fiu, îmi place la Trion.

Spuneam adevărul, dar ştiam că Wyatt va lua asta ca pe un afront. A ridicat privirea şi, continuînd să mestece, a surîs.

– Sînt încîntat să aud asta.

– Curînd, echipa mea o să facă o prezentare în faţa lui Augustine Goddard.

– Bătrînul Jock Goddard, he-he. Ei, o să te convingi imediat că e un individ preţios şi plin de aere. Am impresia că dă cu totul crezare prezentărilor slugarnice, prostiilor referitoare la „superioritatea conştiinţei tehnice“ pe care le fac cei de la *Fortune*. Îşi închipuie că a ajuns un sfînt.

Am dat aprobator din cap; ce-aş fi putut spune? Nu-l cunoşteam pe Goddard, aşa că nu aveam motive să aprob sau să dezaprob spusele lui Wyatt, însă invidia lui se simţea indiscutabil.

– Şi cînd faceţi prezentarea în faţa bătrînului băşinos?

– Peste cîteva săptămîni.

– Posibil să-ţi vînd vreun pont.

– Accept orice idee care mă poate ajuta.

Apoi a sunat telefonul, iar el a răspuns imediat.

– Da. A ascultat atent cîteva clipe. Bine, a zis, şi a închis. Ai descoperit ceva interesant. Peste o săptămînă sau două o să-ţi dau informaţii complete despre această Alana Jennings.

– Sigur, aşa cum mi-ai dat şi despre Lundgren şi Sommers.

– A, nu, asta prezintă mai multă importanţă.

– De ce?

– Fiindcă va trebui să te apropii de ea. Ea îţi va deschide uşile. Acum, dacă ai un nume codificat, trebuie să obţii toate numele celor care au o legătură cît de neînsemnată cu AURORA. Începînd de la directorul de proiect şi terminînd cu femeia de serviciu.

– Cum?

Nici n-am rostit bine cuvîntul, că mi-a şi părut rău că nu mă stăpînisem.

– Găseşti tu o soluţie. Asta-i treaba ta, domnule. Şi vreau un răspuns chiar mîine.

– *Mîine?*

– Cum ai auzit.

– Bine, am zis, simţind că în glas mi se strecoară o undă de sfidare. Însă după aceea, nu mai ai nevoie de mine, corect? Şi sîntem chit.

– A, nu, mi-a răspuns Wyatt şi a zîmbit, arătîndu-mi dinţii mari şi sclipitori. Nu, amice, ăsta nu-i decît începutul. Mai e mult pînă departe.

25

Am ajuns să muncesc zi-lumină, de aceea eram permanent obosit. În afară de programul normal de birou la Trion, petreceam ore în şir, pînă la miez de noapte, făcînd cercetare pe Internet sau citind dosarele cu informaţii pe care mi le trimiteau Meacham şi Wyatt, cele care mă făceau să fiu cel mai isteţ din echipă. În cîteva rînduri, în timpul deplasării lungi, prin traficul aglomerat, era cît pe ce să adorm la volan. Deschisesem ochii brusc, mă trezisem şi oprisem exact în ultima clipă, cînd eram gata să intru pe contrasens sau să lovesc maşina din faţa mea. Începeam să-mi pierd vioiciunea cam după prînz, şi-mi trebuiau cantităţi considerabile de cafea ca să nu mă simt ispitit să-mi încrucişez braţele la piept şi să aţipesc în cubiculumul meu. Începusem să visez că o să ajung devreme acasă şi că, odată vîrît în aşternut în bîrlogul meu întunecos, o să dorm în miezul zilei. Trăiam cu cafea şi Diet Pepsi, plus Red Bull. Mi-au apărut cearcăne. Cei împătimiţi de muncă măcar se aleg cu o bucurie din asta; eu însă mă simţeam doar biciuit, ca un cal de povară din vreun roman rusesc.

Însă consumul de stimulente nu constituia cea mai mare problemă a mea. În realitate, nu mai ştiam să deosebesc adevărata „misiune“ de cea „acoperită“. Eram atît de ocupat participînd la şedinţă după şedinţă, străduindu-mă să fiu la curent cu toate aspectele pentru ca Nora să nu miroasă ceva şi să mă pună sub urmărire, încît abia aveam timp să mai fac investigaţii şi să culeg informaţii despre AURORA.

Din cînd în cînd îl vedeam pe Mordden, la cîte o discuţie despre Maestro sau la bufetul angajaţilor, cînd el se oprea ca să mai schimbe cîteva cuvinte cu mine. Cu toate acestea, n-a adus deloc vorba de noaptea în care se putea să mă fi văzut ieşind din biroul Norei. Pesemne că nu mă văzuse în biroul ei. Ori poate că da, însă, din anumite motive, prefera să evite subiectul.

În plus, o dată la cîteva zile, primeam cîte-un e-mail de la „Arthur“, prin care eram întrebat ce mai obţinusem, cum mergeau lucrurile şi de ce naiba îmi trebuia atît de mult timp.

Aproape în fiecare zi stăteam pînă tîrziu la birou, astfel că nu prea eram de găsit pe acasă. Seth mi-a lăsat o grămadă de mesaje telefonice, dar, după o săptămînă sau cam aşa ceva, a renunţat. La fel au procedat şi majoritatea celorlalţi prieteni. Din cînd în cînd, reuşeam să-mi mai scot cîte-o jumătate de oră ca să mai trec pe la tata pentru a vedea cum se simte, însă de fiecare dată cînd apăream era atît de iritat pe motiv că-l evit încît abia dacă mă învrednicea cu o privire. Între el şi Antwoine se crease un soi de armistiţiu, ceva asemănător Războiului Rece. Bine măcar că Antwoine nu ameninţa că pleacă. Deocamdată.

Într-o noapte am revenit în biroul Norei şi am extras jucăria care înregistra ce se tastase pe computerul ei, de astă dată rapid şi fără incidente nedorite. Rondul îl aducea pe paznicul amator de maşini Mustang între zece şi zece şi douăzeci, de aceea am făcut treaba înainte de sosirea lui. Asta mi-a răpit mai puţin de zece minute, iar Noah Mordden n-a apărut.

Cablul acela neînsemnat stocase sute de mii de tastări ale Norei, inclusiv toate parolele folosite. Acum nu-mi rămînea decît să conectez dispozitivul la computerul meu şi să descarc textul. Cu toate astea, n-am îndrăznit să fac asta chiar acolo, în cubiculumul meu. Cine ştie ce programe de detecţie se foloseau în reţeaua Trion! Nu merita să risc.

În schimb, m-am conectat la site-ul corporaţiei. În ferestruica de căutare am tastat AURORA, dar n-am obţinut nimic. Surpriză, surpriză. Mi-a venit o altă idee, de aceea am tastat numele Alanei Jennings şi am descărcat pagina ei. Nu avea fotografia – majoritatea şi le puseseră, deşi erau şi unii care n-o făcuseră – şi n-am găsit decît informaţii de bază, precum numărul de telefon pe interior, funcţia (director de marketing, Grupul de cercetare tehnologii revoluţionare), numărul departamentului, care era acelaşi ca adresa de mail.

Acel număr mic, ştiam eu, constituia o informaţie extrem de folositoare. La Trion, la fel ca la Wyatt, ţi se atribuia acelaşi număr ca şi celorlalţi care lucrau în acelaşi sector al companiei. Trebuia doar să tastez numărul acela în baza de date şi obţineam o listă a celor care colaborau direct cu Alana Jennings – ceea ce însemna că toţi lucrau la proiectul AURORA.

Asta nu însemna că deţineam lista *completă* a angajaţilor prinşi în proiect, care puteau să se afle în departamente separate de la acelaşi etaj, dar măcar aveam o bună parte dintre ei: patruzeci şi şapte de oameni. Am imprimat pagina web a fiecăruia şi am strecurat foile de hîrtie într-un dosar din geanta mea. Cu asta, speram eu, îi mai linişteam o vreme pe cei de la Wyatt.

În jur de zece seara, cînd am ajuns acasă, cu intenţia să mă aşez la computer ca să descarc toate tastările Norei, altceva mi-a atras atenţia. În mijlocul mesei din „bucătărie“ – o chestie cu tăblia dintr-un material imitînd marmura, pe care o cumpărasem de la un magazin de mobilă folosită cu patruzeci şi cinci de dolari – trona un plic foşnitor, destul de gros şi sigilat.

Dimineaţă nu fusese acolo. Cei de la Wyatt se strecuraseră din nou în apartamentul meu, de parcă ar fi vrut să-mi demonstreze că puteau pătrunde oriunde. Bun, am priceput mesajul. Poate îşi închipuiau că acela era modul cel mai sigur de a-mi transmite ceva fără să atragă atenţia asupra mea. Mie asta îmi suna însă aproape ca o ameninţare.

Plicul conţinea un dosar cuprinzător despre Alana Jennings, aşa cum îmi promisese Nick Wyatt. L-am deschis, am văzut un maldăr de fotografii ale tipei şi, brusc, mi-a pierit orice interes faţă de tastările Norei Sommers. Această Alana Jennings era, ca să nu spun mai multe, o apariţie de zile mari.

M-am aşezat pe scaunul de lectură şi am răsfoit dosarul.

Era evident că alcătuirea lui ceruse mulţi bani şi eforturi deosebite. Fusese urmărită de detectivi particulari, care îşi notaseră cu

minuţiozitate deplasările ei, obiceiurile, vizitele pe care le făcea. Erau şi două fotografii care o înfăţişau intrînd în clădirea Trion, la restaurant cu cîteva prietene, la un fel de club de tenis, lucrînd la o sală de fitness exclusiv pentru femei, coborînd din automobilul ei Mazda Miata, de culoare albastră. Avea păr negru şi bogat, ochi albaştri, un corp zvelt (asta se vedea fără efort din poza în care apărea în costumul de gimnastică din lycra). Uneori purta ochelari negri cu rame groase, de felul celor adoptaţi de femeile frumoase pentru a da de înţeles că sînt inteligente şi serioase, şi totuşi atît de frumoase încît pot purta şi ochelari urîţi. Aceştia o făceau să arate şi mai atrăgătoare. Poate că acela era şi scopul.

După o oră de lectură a dosarului, ştiam mai multe despre ea decît am reuşit vreodată să aflu despre oricare dintre prietenele pe care le avusesem. Nu era doar frumoasă, ci şi bogată – asta reprezentînd o dublă ameninţare. Crescuse în Darien, Connecticut, unde terminase Facultatea de Engleză, specializîndu-se în literatura americană. Urmase şi cursuri de informatică şi electronică. Potrivit foii matricole din colegiu, obţinuse numai A-uri şi cîteva A-uri minus şi fusese aleasă în Phi Beta Kappa în primul an de studii. Bravo, deci era şi deşteaptă; asta însemna o triplă ameninţare.

Oamenii lui Meacham obţinuseră şi tot felul de informaţii financiare despre ea şi restul familiei. Ea deţinea un fond personal de cîteva milioane de dolari, iar tatăl ei, director executiv al unei mici companii din Stamford, avea un portofoliu cu o valoare impresionantă. Avea două surori mai mici, una încă la colegiul Wesleyan, iar cealaltă lucra la Sotheby's, în Manhattan.

Cum le telefona părinţilor aproape în fiecare zi, era simplu de presupus că se simţea foarte apropiată de ei. (Am găsit şi notele de plată ale telefonului pe un an de zile, dar, din fericire pentru mine, cineva analizase informaţiile în locul meu şi făcuse o listă a persoanelor cu care lua legătura mai des.) Era necăsătorită, nu părea să iasă cu cineva în mod regulat şi avea propriul apartament într-un cartier foarte exclusivist, nu departe de sediul Trion.

Îşi făcea cumpărăturile în fiecare duminică la un supermarket şi părea să fie vegetariană, deoarece niciodată nu cumpăra carne, nici măcar pui sau peşte. Se hrănea ca o pasăre, una din pădurea tropicală – numai fructe, nuci, seminţe. Nu frecventa baruri şi nici nu stătea în oraş pînă spre dimineaţă, în schimb primea comenzi de la un magazin de băuturi din apropierea apartamentului, astfel că avea totuşi un viciu. Votca preferată părea a fi Grey Goose; ginul preferat, Tanqueray Malacca. Se ducea la restaurant o dată sau de două ori pe lună, dar nu la cele precum Denny's, Applebee's sau Hooters; lăsa impresia că îi plăceau cele de înaltă clasă, cu bucătar-şef renumit, cu alte cuvinte Chakra şi Alto, sau Buzz şi Om. De asemenea, mergea des la restaurante cu profil thailandez.

La film se ducea cel puţin o dată pe săptămînă şi de obicei îşi rezerva biletele prin programul Fandango; doar cînd şi cînd vedea cîte un film cu poliţişti şi fete, preferînd filmele străine. Evident, era o femeie care prefera să vadă *Arborele de saboţi*[1] decît *Porky's*. În fine. Cumpăra o mulţime de cărţi folosind sistemul online, de la Amazon, Barnes şi Noble, preponderent literatură serioasă, unele romane sud-americane şi un număr considerabil de cărţi despre film. De asemenea, recent cumpărase nişte cărţi despre budism şi înţelepciunea orientală şi prostii de genul ăsta. Îşi mai luase şi filme pe DVD, inclusiv setul complet din *Naşul*, precum şi cîteva clasice, în alb-negru, ca *Double Indemnity*. La o adică, cumpărase *Double Indemnity* de două ori, o dată ca video, în urmă cu cîţiva ani, şi, mai recent, versiunea pe DVD. Evident, îşi cumpărase un DVD-player în cursul ultimilor doi ani, şi ţinea în mod deosebit la cuplul acela de odinioară, Fred MacMurray/Barbara Stanwyck. Părea să fi cumpărat toate discurile lansate de Ani DiFranco şi Alanis Morisette.

Am memorat toate acele amănunte. Îmi formasem o imagine mai mult decît generală în legătură cu Alana Jennings. Şi îmi schiţasem chiar şi un plan.

---

[1] Film al lui Ermanno Ohui, cîştigător în 1978 al premiului Palme D'Or de la Cannes (n. red.)

26

Sîmbătă după-amiază, îmbrăcat în costum alb de tenis (pe care îl cumpărasem în dimineaţa aceea – pentru că, în mod obişnuit, jucam într-un şort obţinut prin tăierea cracilor unor blugi zdrenţăroşi şi într-o bluză oarecare) şi purtînd la mînă un ceas italienesc de scufundător, ridicol de scump, pe care mi-l luasem recent, am sosit la Tennis and Racquet Club, un loc tare şic şi foarte exclusivist. Alana Jennings era membră şi, potrivit informaţiilor din dosar, juca acolo aproape în fiecare sîmbătă. Aflasem ora la care se programase după ce telefonasem cu o zi înainte şi susţinusem că urma să joc a doua zi cu ea, uitasem ora şi nu reuşeam să o găsesc, „vreţi să repetaţi, vă rog?“ Simplu ca bună ziua. Avea un meci de dublu la patru şi jumătate.

Cu jumătate de ceas înainte de ora programării ei, m-am întîlnit cu directorul care se ocupa de noii membri şi m-am ales cu un tur al clubului. Asta a impus ceva intervenţii, deoarece era un club privat; nu puteai pătrunde acolo oricum. Arnold Meacham îl rugase pe Wyatt să-l pună pe un tip bogat, membru al clubului – un amic al unui amic şi aşa mai departe, ca să nu se facă legătura cu Wyatt – să discute cu cineva de la club şi să garanteze pentru mine. Tipul făcea parte din comisia de aprobare a noilor membri, iar numele lui avea greutate acolo, deoarece directorul acela, Josh, s-a arătat entuziasmat să mă însoţească în vizita de prezentare. Mi-a dat chiar şi o legitimaţie de o zi, ca să verific terenurile (zgură, sală şi în aer liber) şi, poate, să prind vreun joc undeva.

Clădirea ocupa o suprafaţă mare, avînd acoperişul făcut din ceva ce aducea a şindrilă şi arăta ca una dintre „căsuţele“ de la Newport. Se găsea în mijlocul unei peluze de un verde-smarald care parcă nu se mai termina şi era tunsă perfect. În cele din urmă, am scăpat de Josh la cafenea, prefăcîndu-mă că fac semn cu mîna către o persoană pe care, chipurile, o cunoşteam. S-a oferit să-mi aranjeze o partidă pe vreun teren, dar i-am spus că nu era nici o problemă, cunoşteam lume pe acolo şi mă voi descurca.

Cîteva minute mai tîrziu, am văzut-o pe Alana. Nici nu aveai cum să nu observi o asemenea fată. Purta o bluză Fred Perry şi avea (din anumite motive, fotografiile nu surprinseseră aspectul) nişte picioare strigătoare la cer. Ochii ei albaştri erau ameţitori. A sosit în cafenea împreună cu altă tipă cam de vîrsta ei şi au comandat amîndouă Pellegrino. Mi-am găsit o masă în apropiere de a lor, dar nu foarte apropiată, şi în spatele ei, ca să nu mă aflu în cîmpul său vizual. Ideea era să observ, să urmăresc, să trag cu urechea şi, mult mai important, să nu fiu zărit. Dacă m-ar fi remarcat, data următoare sigur aş fi avut probleme cînd aş fi încercat să mă apropii de ea. Nu arăt chiar ca Brad Pitt, dar nici spaima ciorilor nu sînt; femeile mă observă de multe ori. Trebuia să fiu prudent.

Nu mi-am dat seama dacă femeia care venise împreună cu Alana Jenning era vreo vecină sau colegă sau altceva, dar se vedea că nu discută treburi de serviciu. Nu greşeam dacă presupuneam că nu erau colege în echipa AURORA. Păcat, nu aveam să aflu nimic interesant.

Apoi a fost sunată pe mobil.

– Alana, a zis ea. Avea o voce de suavitatea catifelei, de fată care urmase o şcoală particulară şi cultivată, dar fără a fi prea afectată. Serios? a făcut ea. Bravo, s-ar părea că ai rezolvat problema. Am ciulit urechile. Keith, asta înseamnă că am redus la jumătate timpul pînă la data intrării în producţie, e *incredibil*.

Se vedea că discuta probleme de serviciu. M-am apropiat ceva mai mult, ca să aud mai bine. În jur era destul zgomot de tacîmuri şi farfurii, hohote de rîs, plus bufnetul surd al loviturilor de rachetă, ceea ce îmi îngreuna şi mai tare încercarea de a surprinde mai mult din ceea ce spunea. Cineva s-a strecurat pe lîngă masa mea, un tip

masiv cu o burtă enormă, care a fost cît pe ce să-mi răstoarne paharul cu Cola. Mai şi rîdea hăhăit, acoperind şi frînturile pe care le puteam prinde din zbor. *Mişcăt-te,* dobitocule!

Pînă la urmă omul a trecut şi am mai auzit o porţiune de discuţie. Acum vorbea cu glas reţinut şi n-am putut surprinde decît fragmente, dar tot era ceva: „Da, asta e întrebarea de şaizeci şi patru de *miliarde* de dolari, nu? Tare-aş vrea să ştiu". Apoi, ceva mai tare: „Mulţumesc că m-ai anunţat – grozavă veste". După care, convorbirea s-a întrerupt cu un bip. „Treburi de serviciu", s-a scuzat ea faţă de cealaltă femeie. „Iartă-mă. Mi-aş dori să ţin telefonul închis, dar în perioada asta trebuie să fiu disponibilă la orice oră. A, uite-l pe Drew!" Un tip înalt, mascul bine, s-a apropiat de ea – avea puţin peste treizeci de ani, bronzat, cu trup de vîslaş – şi a sărutat-o pe obraz. Am observat că pe cealaltă n-a sărutat-o.

– Bună, scumpo, a zis el.

„Grozav, am gîndit eu. Deci informatorii lui Wyatt n-au aflat că ea avea totuşi pe cineva."

– Bună, Drew, a spus ea. Unde-i George?

– Nu te-a sunat? a răspuns el. Ce aiurit! A uitat că e săptămîna în care are dreptul să-şi vadă fiica.

– Aşadar, nu avem al doilea om de dublu? a făcut cealaltă fată.

– Găsim noi pe cineva, a replicat Drew. Nu-mi vine să cred că nu ţi-a telefonat. Ce uituc!

Mi s-a aprins un beculeţ în minte. Azvîrlind peste bord planul meu atît de bine conceput să rămîn un observator nevăzut, am luat o hotărîre în acea fracţiune de secundă. M-am ridicat şi am spus:

– Scuzaţi-mă.

Au întors capetele spre mine.

– Aveţi cumva nevoie de un al patrulea? am întrebat eu.

M-am prezentat pe numele adevărat, le-am spus că am încercat şi eu acel club, dar n-am adus vorba de Trion. Au răsuflat uşuraţi că mă oferisem. Cred că, văzîndu-mi racheta profesională Yonex Titanium, au presupus că eram tare la tenis, deşi i-am asigurat că jucam mulţumitor şi că nu mai jucasem de mult. În mare, era adevărat.

Aveau rezervare pentru un teren în aer liber. Era soare, cald şi vîntul adia. Am făcut echipele: Alana şi Drew contra mea şi a celeilalte fete, pe care o chema Jody. Amîndouă jucau la fel de bine, dar Alana era de departe mai graţioasă. Nu juca deosebit de agresiv, dar avea un rever bun, scotea întotdeauna serviciile, ajungea mereu la minge fără să se agite inutil. Servea simplu şi precis: nu rata aproape deloc. Juca la fel de firesc precum respira.

Din nefericire, l-am subapreciat pe Făt-Frumos. Era jucător serios. Am început nesigur, aproape stîngaci şi, spre iritarea vizibilă a lui Jody, am comis o dublă greşeală la primul serviciu. Curînd totuşi, mi-am revenit. Între timp, Drew începuse să joace de parcă se credea la Wimbledon. Cu cît îi scoteam loviturile, cu atît mai agresiv răspundea, pînă a devenit ridicol. A început să pîndească lîngă fileu, traversînd tot terenul pentru a lovi mingi care mergeau spre Alana, ceea ce strica plăcerea jocului. Am surprins cîteva strîmbături ale Alanei. Am perceput că între ei era ceva – se vedea că exista o anumită încordare.

Se părea că meciul se transformase în altceva – o bătălie între masculii dominanţi. Drew s-a apucat să servească drept în mine, lovind foarte puternic, trimiţînd uneori mingi prea lungi. Deşi serviciile aveau o viteză teribilă, nu mergeau prea precis, aşa că el şi Alana au început să piardă puncte. Apoi, după o vreme, m-am dat puţin la el, anticipînd că voia să vină la fileu, şi-l păcăleam trimiţînd mingi în spatele lui. Făt-Frumos declanşase acelaşi spirit de competiţie în mine. Ţineam să-i dau o lecţie. Eu vreau femeia celuilalt om al cavernelor. Curînd m-au trecut sudorile agitîndu-mă. Mi-am dat seama că luam totul prea în serios, dovedindu-mă prea agresiv pentru acel joc mai mult de societate; nu se făcea. De aceea m-am potolit şi m-am mulţumit să joc mai răbdător fiecare punct, menţinînd mingea în joc şi lăsîndu-l pe el să greşească.

La sfîrşit, Drew a venit la fileu şi mi-a strîns mîna. Apoi m-a bătut pe umăr.

– Eşti un jucător de bază într-un dublu, a zis el pe un ton ce se voia amical.

– Şi tu la fel, nu m-am lăsat eu mai prejos.

A ridicat din umeri.

– A trebuit să acopăr mult teren.

Alana a auzit acea remarcă şi în ochi i-a apărut o sclipire de iritare. S-a întors către mine.

– Ai timp să bei ceva?

Aşa am ajuns eu şi Alana în „pridvor“, cum i se spunea terasei uriaşe care era acoperită cu şindrilă şi care dădea spre terenuri. Jody s-a scuzat, percepînd cu acel simţ ciudat al femeilor că Alana nu voia să mai rămînă în grup, şi s-a retras. Apoi Drew a văzut ce se întîmpla, s-a scuzat şi el, deşi nu la fel de elegant.

A apărut şi chelneriţa, iar Alana a spus să comand eu primul, pentru că ea nu era încă hotărîtă ce să aleagă. Am cerut un pahar de Tanqueray Malacca G & T. Ea mi-a aruncat o privire oarecum mirată, foarte scurt, apoi trăsăturile i s-au relaxat.

– O să comand şi eu acelaşi lucru, a spus ea.

– Permiteţi-mi să verific dacă avem aşa ceva, a spus chelneriţa, o liceancă blondă, cu aspect de cal.

Cîteva minute mai tîrziu ne-a adus băuturile.

Am discutat despre club, membri („cu pretenţii“, a zis ea), terenuri (*de departe* cele mai bune), însă ea era prea bine-crescută şi educată ca să înceapă plicticoasa rutină care presupune comentarii despre slujbă. N-a adus vorba de Trion, aşa că nici eu n-am făcut-o. Am început să mă tem de o discuţie pe tema asta, fiindcă nu eram sigur cum ar reacţiona la bizara coincidenţă că amîndoi lucram la Trion şi, ia te uită, *tu* ai avut *postul* pe care îl ocup eu în prezent! Nu-mi venea să cred că mă oferisem să fiu al patrulea la partida lor, pătrunsesem pe orbita ei, în loc să rămîn discret în umbră. Norocul meu că nu ne întîlnisem la serviciu. M-am întrebat dacă nu cumva cei din echipa AURORA foloseau o intrare separată. Cu toate astea, ginul mi s-a suit la cap destul de repede şi era şi o zi însorită, iar conversaţia mergea ca unsă.

– Îmi pare rău că Drew s-a dezlănţuit chiar aşa, a spus ea.

– Joacă bine.

– Dar se dovedeşte şi bădăran. Reprezentai o ameninţare. Cred că a fost o răbufnire a masculinităţii lui. Lupta cu rachetele.

Am surîs.

– Mi-aduce aminte de un vers din Ani DiFranco, înţelegi? „Şi, orice instrument, de-i mînuit corect, ce armă poate să devină...“

Ochii i s-au aprins.

– Exact! Eşti admirator al lui Ani?

Am ridicat din umeri.

– „Ştiinţa bani visează, iar banii, bani vînează...“

– „Iar tinerii cu minte curînd se conformează“, a încheiat ea. N-am auzit ca Ani să placă multor bărbaţi.

– Poate eu sînt mai sensibil, am trîntit-o eu.

– *Aşa cred*. N-ar fi rău să ieşim într-o seară, a zis ea.

Auzeam bine? Se întîmplase cumva ca *ea* să mă invite?

– Nu-i rea ideea, am răspuns. Serios, mîncare thailandeză îţi convine?

27

Am ajuns la tata atît de încîntat de miniîntîlnirea mea cu Alana Jennings, încît mă simţeam de parcă aş fi purtat o armură. Orice ar fi făcut sau spus, nimic nu m-ar fi putut atinge.

Cînd am urcat scările din lemn, crăpate şi nesigure, i-am auzit răstindu-se unul la altul – vocea tatei, piţigăiată, un bîzîit nazal, aducînd tot mai mult cu cîrîitul unei păsări, şi replicile lui Antwoine, pe o voce adîncă, plină şi răsunătoare. I-am găsit în baia de la etajul întîi, care era plină de aburi care ieşeau ca dintr-un ceainic uriaş. Tata stătea cu faţa în jos pe o băncuţă, cu cîteva perne sub cap şi piept, fiind astfel puţin înălţat. Antwoine, cu uniforma de un albastru-deschis udă leoarcă, duduia cu palmele lui uriaşe pe spinarea tatei. Cînd am deschis uşa, a ridicat capul spre mine.

– Salut, Adam.

– Ticălosul ăsta încearcă să mă omoare, a cîrîit tata.

– În felul ăsta o să scoţi mizeriile din plămîni, a zis Antwoine. Tot rahatul acela acumulat pentru că ţi-au fost afectaţi cilii.

A continuat operaţiunea, lovind cu palma şi producînd un duduit ce suna a gol. Spatele tatei avea o culoare bolnăvicioasă, amintind de cea a hîrtiei, atîrnînd moale şi flasc. Părea să nu aibă deloc tonus muscular. Mi-am adus aminte cum arăta spinarea lui cînd eram puşti: parcă traversată de funii, plină de relief, aproape înspăimîntătoare. Acum aveam în faţă o piele de bătrîn şi îmi părea rău că asistam la acea scenă.

– Ticălosul m-a minţit, a zis tata, cu glasul înfundat din cauza pernelor. Mi-a promis că o să stau doar puţin în abur. N-a suflat o vorbă că vrea să-mi facă praf coastele. Isuse, iau steroizi, am oasele fragile, negru nenorocit ce eşti!

– Hei, tată, am strigat, ajunge!

– Nu sînt jagardeaua ta din închisoare, cioară! a zis el.

Antwoine n-a reacţionat. A continuat să-l lovească insistent şi ritmic pe spate.

– Tată, am zis eu, omul e mult mai mare şi mai puternic decît tine. Nu cred c-ar fi o mişcare bună să ţi-l faci duşman.

Antwoine a ridicat capul şi m-a privit cu ochi amuzaţi, parcă somnoroşi.

– Lasă, domnule, m-am bătut cu naţiunea ariană tot timpul cît am stat la răcoare. N-o să mă sperie acum un infirm bătrîn şi rău de gură.

M-am crispat.

– Ticălos nenorocit ce eşti! a chelălăit tata.

Am observat că de data aceea nu mai făcuse aluzie la culoarea pielii.

Ceva mai tîrziu, tata a fost depus în faţa televizorului, conectat la aparatul de respirat, cu tubul în nas.

– Chestia asta nu-mi place, a spus el, holbîndu-se încruntat la ecran. Ai văzut ce căcaturi pentru iepuri îmi dă să mănînc?

– Se cheamă fructe şi legume, l-a corectat Antwoine, care stătea pe un scaun la vreun metru de el. Ştiu eu ce-i place – am văzut ce are în cămară. Carne de vită în suc propriu, cîrnăciori de Viena în saramură şi cîrnaţi cu bucăţele de ficat. Cît sînt aici, gata cu astea. Ai nevoie de mîncare sănătoasă, Frank, pentru a-ţi păstra imunitatea. Altfel, răceşti, faci pneumonie şi te trezeşti la spital, şi, după aia, eu ce fac? Dacă ajungi la spital, n-o să mai ai nevoie de mine.

– Isuse.

– Plus, s-a terminat şi cu băuturile stimulente, Cola şi alte porcării. Ai nevoie de lichide, ca să elimini mizeriile, dar nimic cu cafeină. Ai nevoie de potasiu, de calciu, asta din cauza steroizilor.

Înşirînd toate astea, Antwoine împungea cu arătătorul în palma celeilalte mîini, de parcă l-ar fi antrenat pe tata să devină campion mondial la box.

– Poţi să faci mîncare dintr-aia pentru iepuri cît poftești, că eu tot nu bag în gură aşa ceva, a ţinut-o tata pe a lui.

– Înseamnă că vrei să mori. Consumi de zece ori mai multă energie decît un om sănătos doar ca să respiri, de aceea trebuie să mănînci, să-ţi refaci puterile, masa musculară şi toate celelalte. Îţi dai duhul pe timpul meu, şi eu nu-mi iau răspunderea pentru asta.

– Că mult îţi pasă ţie de mine, a zis tata.

– Da' ce-ţi închipui, c-am venit să te ajut să mori?

– Eu aşa am impresia.

– Dacă aş vrea neapărat, de ce aş face-o atît de încet? a spus Antwoine. Îţi închipui că mă distrează situaţia, nu? Chiar crezi că găsesc vreo plăcere în slujba asta?

– Hai, că te-a desfiinţat, nu? am zis eu.

– Hei, ia te uită ce sculă de ceas are domnu', a remarcat Antwoine pe neaşteptate. (Uitasem să-mi scot acel Panerai de la mînă. Poate că, în subconştient, crezusem că va trece neobservat pentru el sau tata.) Ia să-l vedem mai de aproape. S-a apropiat de mine, l-a examinat, minunîndu-se. Mamă, Doamne, ăsta e vreo cinci mii de dolari. Nu greşea prea mult. M-am simţit jenat – era mai mult decît cîştiga el în două luni. E dintr-acela italian, pentru scufundători?

– Da, m-am grăbit eu să răspund.

– Vă bateţi joc de mine, a intervenit tata, cu un glas care suna ca o balama ruginită. Cum dracu' pot să cred aşa ceva... S-a uitat şi el la ceas. Ai dat cinci mii pe un *nenorocit* de ceas? Ce fraier! Ai idee cît a trebuit să-mi rup eu curul pentru cinci mii de dolari cînd te ţineam pe tine la facultate? Iar tu ai dat atîţia bani pe un căcat de ceas?

– Sînt banii mei, tată. Apoi am adăugat, ceva mai spăşit: E o investiţie.

– Hai, lasă-te, crezi că m-am tîmpit de tot? *Ce investiţie?*

– Ascultă, tată, am fost promovat. Lucrez la Trion Systems şi am un salariu, să zicem, dublu faţă de cel de la Wyatt, înţelegi?

M-a privit cu subînţeles.

– Păi cît îţi dau, dacă-ţi permiţi să arunci *cinci mii?* Isuse, nici nu vreau să mă gîndesc.

– Sînt plătit bine, tată. Iar dacă vreau să dau cu ei de-a azvîrlita, aşa o să fac. Eu îi cîştig.

– Îi cîştigi, pe mă-sa, a repetat el cu sarcasm. Cînd o să fii dispus să-mi dai înapoi cei – a respirat adînc – cele nici nu mai ştiu cîte mii pe care le-am aruncat ca să te ţin la şcoală, eşti invitatul meu.

Era cît pe ce să-i spun cîţi bani aruncam eu pentru întreţinerea lui, dar m-am abţinut la vreme. Victoria de moment nu-mi aducea nici un avantaj. În schimb, mi-am zis în minte de cîteva ori că acela din faţa mea nu e tata. E o versiune răutăcioasă, de desen animat, creat de cuplul Hanna-Barbera, care a ajuns de nerecunoscut din cauza Prednisonului şi a altor nu ştiu cîte medicamente care produc schimbări de comportament. Ştiam însă că nu era întru totul adevărat, rămăsese aceeaşi jigodie, doar că răutatea căpătase ceva mai multă consistenţă.

– Trăieşti într-o lume a fanteziei, a continuat tata, apoi a trebuit să facă o pauză, pentru a respira. Îţi închipui că, dacă îţi cumperi costume de două mii de dolari şi pantofi de cinci sute şi ceasuri de cinci mii, o să devii unul dintre *ăia?* A respirat din nou. Ei, atunci să-ţi spun eu ceva. Porţi un costum de Halloween, ascultă la mine. Te deghizezi. Îţi zic asta fiindcă eşti fiul meu şi nimeni n-o să ţi-o spună de la obraz la obraz. Nu eşti decît o maimuţă nenorocită îmbrăcată cu frac şi papion.

– Şi ce vrei să spui cu asta? am bolborosit eu.

Am observat că, plin de tact, Antwoine se retrăgea din cameră. Mă înroşisem la faţă.

„E bolnav, mi-am zis eu. Are emfizem în fază terminală. E pe moarte. Nu ştie ce vorbeşte."

– Crezi că o să ajungi ca vreunul dintre ăştia bogaţi? Ai vrea tu, băiete. Îţi închipui că o să te invite să devii membru al vreunui club privat, ca să le razi fetele şi să joci *polo* cu ei? A tras în piept un firicel de aer. Măi, ei *ştiu* cine eşti şi de unde-ai pornit. Poate o să te

lase să te joci prin preajma lor o vreme, dar, imediat ce-o să începi să uiți cine ești cu adevărat, n-o să întîrzie să ți-o spună în față.

Nu m-am mai putut abține. Mă călca pe nervi.

– În lumea afacerilor lucrurile nu stau chiar așa, tată, am spus eu apăsat și răbdător. Nu e ca la cluburi. E vorba de produs bani. Dacă-i ajuți să cîștige bani, le satisfaci o nevoie. Am ajuns unde sînt pentru că *ei* au nevoie de mine.

– Aha, au *nevoie* de tine? a repetat tata, apăsînd fiecare cuvînt și dînd din cap. Asta-i bună! Au nevoie de tine așa cum unuia care se cacă îi trebuie hîrtie, mă-nțelegi? După ce se șterg cu tine la cur, trag apa, asta e. Hai să-ți spun eu, nu-i interesează decît oamenii de succes și își dau seama că ești un ratat, așa că n-o să te lase să uiți asta.

Mi-am dat ochii peste cap, am clătinat din cap și n-am mai răspuns. Am simțit cum îmi pulsează sîngele în tîmple.

A respirat iar.

– Da' tu ești prea prost și plin de fițe ca să-ți dai seama. Trăiești într-o lume de iluzii, la fel ca maică-ta. Tot timpul s-a considerat prea bună pentru mine, dar era de rahat. Se amăgea. Numai că tu nu ești un rahat. Vreme de cîțiva ani, ai mers la o școală generală scumpă și ți-ai luat diploma la un colegiu scump și de nimic, dar încă n-ai ajuns un rahat. A mai respirat o dată adînc, iar vocea parcă i s-a mai înmuiat: Îți spun asta fiindcă nu vreau să te doboare cum m-au doborît pe mine, fiule. Cum era la școala aia de fătălăi, unde părinții bogați se uitau la mine ca la un nimeni, fiindcă nu eram de-ai lor. Ei, fii atent. Mi-a trebuit ceva timp pînă să-mi dau seama de asta, dar aveau dreptate. Nu eram din tagma lor. Nici tu nu ești și, cu cît mai repede înțelegi asta, cu atît mai bine o să-ți fie.

– Mai bine, la fel cum ți-a mers ție, am zis eu.

Asta mi-a scăpat fără voie. M-a măsurat cu ochi aproape înlăcrimați.

– Măcar eu știu cine sînt, a spus. Pe cînd tu, amărîtule, habar n-ai.

28

A doua zi era duminică, singura mea șansă de a dormi pînă tîrziu și, ca un făcut, Arnold Meacham a insistat să ne întîlnim devreme. Îi răspunsesem la e-mailul lui folosind numele „Donnie", care reprezenta semnalul că aveam ceva de livrat. Mi-a răspuns imediat, cerîndu-mi să mă prezint în parcarea unui magazin numit Depozitul pentru Acasă, la ora nouă fix.

Locul acela mișuna deja de lume – nu toată lumea lenevea duminica – dornică să cumpere cherestea, gresie, scule electrice, saci cu semințe de gazon sau îngrășăminte. Am așteptat în mașină mai bine de jumătate de ceas.

Apoi, un BW 745i a tras în spațiul gol de alături, părînd cam nelalocul lui între camionete și utilitare. Arnold Meacham purta un pulover tricotat din lînă albastru-deschis și arăta de parcă s-ar fi pregătit să meargă la o partidă de golf. Mi-a făcut semn să urc în mașina lui, lucru pe care l-am făcut, și i-am predat un CD și un dosar.

– Ce avem aici? a întrebat el.

– Lista angajaților care lucrează la proiectul AURORA, i-am răspuns.

– Toți?

– Nu știu. Dar măcar o parte.

– De ce nu-s toți?

– Ai patruzeci și șapte de nume, am zis. Tot e ceva.

– Avem nevoie de lista completă.

Am oftat.

– Să văd ce pot face.

Am tăcut o clipă, oscilînd între dorinţa de a-i ascunde ce nu ştiam încă – întrucît, cu cît îi ofeream mai mult, cu atît mă va mîna mai nemilos – şi cea de a mă lăuda cu progresele făcute. Apoi am zis:

– Am făcut rost de parolele şefului.

– Care dintre ei? Lundgren?

– Nora Sommers.

A dat aprobator din cap.

– Ai folosit programul nostru?

– Nu, Keyghost.

– Şi ce faci cu ele?

– Scotocesc prin e-mailurile mai vechi. Poate pătrund în programul MeetingMaker şi descopăr cu cine se întîlneşte.

– Asta-i treabă de doi bani, a spus Meacham. Cred c-a venit vremea să penetrezi în AURORA.

– Deocamdată e prea riscant, am zis, clătinînd din cap.

– De ce?

Un bărbat care împingea un cărucior încărcat cu nişte saci verzi de îngrăşămînt a apărut în dreptului lui Meacham, care l-a văzut şi a apăsat pe butonul de închidere automată a geamului, după care s-a întors spre mine.

– De ce? a repetat el.

– Au ecusoane speciale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, intră odată cu cineva, fură un ecuson, fă ceva. Trebuie să iau instruirea de la început?

– Orice persoană este trecută într-un jurnal şi fiecare intrare are cîte o poartă rotativă, aşa că nu te poţi strecura înăuntru.

– Dar echipele de curăţenie?

– Am văzut şi camere video cu circuit închis, îndreptate spre fiecare punct de intrare. Nu-i uşor. Doar nu vreţi să mă prindă tocmai acum.

S-a mai înmuiat.

– Mda, se apără bine.

– Poate învăţaţi şi voi ceva nou.

– Du-te-n măta, m-a repezit el. Ce-i cu fişele de personal?

– Şi acolo se aplică măsuri speciale de securitate, am zis eu.

– Doar n-o fi ca la AURORA. Acolo ar trebui să fie destul de uşor. Dă-ne dosarul fiecărei persoane care are vreo legătură cu AURORA. Cel puţin a oamenilor de pe lista asta.

A făcut un semn cu CD-ul.

– Aş putea încerca săptămîna viitoare.

– Fă-o-n noaptea asta! Duminica e momentul cel mai potrivit.

– Mîine am o zi mare. Facem o prezentare în faţa lui Goddard.

M-a fulgerat cu un aer dezgustat.

– Cum adică, te preocupă prea mult acoperirea? Sper că n-ai uitat pentru cine lucrezi de fapt.

– Trebuie să mă ridic la înălţimea aşteptărilor, ca să grăbesc lucrurile. Şi asta e important.

– Atunci ai motive foarte întemeiate să lucrezi diseară, a zis el şi a pornit motorul.

29

Spre seară m-am dus la sediul Trion. Garajul era aproape pustiu, singurii oameni din clădire fiind probabil doar cei din corpul de pază, oamenii care asigurau funcţionarea centrelor operative permanente şi cîţiva angajaţi nebuni după muncă, aşa cum mă prefăceam a fi şi eu. N-am recunoscut-o pe ambasadoarea de recepţie, o tipă de origine hispanică, judecînd după trăsături, care nu părea deloc încîntată că se afla acolo. Abia dacă m-a învrednicit cu o privire cînd am intrat, dar am ţinut să o salut, prefăcîndu-mă că sînt presat şi timid. M-am dus la cubiculumul meu şi am lucrat ceva pe bune, nişte centralizatoare contabile privind vînzările la Maestro în zona denumită EOMA, adică Europa/Orientul Mijlociu/Asia. Graficul privind mersul vînzărilor nu arăta prea grozav, dar Nora îmi ceruse să mai jonglez puţin cu cifrele, pentru a scoate nişte date cît de cît încurajatoare.

Mai tot etajul era cufundat în întuneric. A trebuit să aprind lumina în zona mea de lucru. Asta m-a iritat.

Meacham şi Wyatt voiau dosarele de personal ale tuturor oamenilor prinşi în proiectul AURORA. Voiau să deţină trecutul fiecărui angajat, ceea ce le-ar fi spus de la ce companii veniseră şi cu ce se ocupaseră la ultimul loc de muncă. Asta era o pistă utilă, care i-ar fi ajutat să afle care era obiectul proiectului.

Dar nu era totuna cu a intra în Departamentul de resurse umane şi a deschide cîteva dulapuri, ca să-mi aleg eu dosarele, cum voiam. Spre deosebire de alte departamente de la Trion, Departamentul de resurse umane îşi luase măsuri speciale de protecţie. În primul rînd, la computerele lor nu aveai acces direct din baza principală de date a companiei; erau conectate la o reţea separată. Cred că asta reprezenta o măsură inteligentă – evidenţele de personal cuprindeau tot felul de informaţii confidenţiale, cum ar fi fişele de notare, valoarea declaraţiilor fiscale şi drepturile preferenţiale de subscriere la acţiuni ale companiei şi altele la fel. Poate că şefii departamentului se temeau că angajaţii de rînd vor afla ce salarii scandaloase aveau oamenii din conducerea Trion, ceea ce ar fi dat naştere unor proteste ce se puteau extinde.

Departamentul era situat la etajul trei al Aripii E, departe de Departamentul marketing produse, unde lucram eu. Pînă acolo existau o mulţime de uşi încuiate, dar probabil că le puteam deschide pe majoritatea cu ecusonul meu.

Apoi mi-am adus aminte că undeva se înregistra cine intra şi pe la ce punct de acces, plus ora. Informaţiile se stocau, ceea ce nu însemna neapărat că erau şi verificate de cineva. Însă dacă ieşea vreo belea ulterior, nu avea să treacă neobservat faptul că, din motive nu tocmai clare, într-o duminică seara plecasem tocmai de la Produse noi pînă la Personal, lăsînd urme digitale pe parcursul traseului.

De aceea, am părăsit clădirea, coborînd cu liftul, şi am pătruns pe o intrare laterală. Avantajul pe care-l prezintă sistemele astea de securitate este că ţin evidenţa intrărilor în clădire, nu şi a ieşirilor. Poate că era vorba de vreo reglementare a pompierilor, nu aveam de unde să ştiu. Asta însemna însă că puteam ieşi din clădire fără ştirea nimănui.

Afară se întunecase. Clădirea Trion era iluminată, astfel că faţada cu aspect cromat strălucea, iar ferestrele din sticlă aveau o culoare ultramarin. În liniştea nopţii se auzea doar fîşîitul de pneuri ale automobilelor care, din cînd în cînd, treceau pe autostradă.

Am dat roată Aripii E, unde păreau să se afle o mulţime de servicii administrative – Achiziţii, Gestiunea sistemelor, chestii dintr-astea – şi am văzut pe cineva ieşind pe o uşă de serviciu.

– Hei, ţine puţin uşa, te rog, am strigat eu. Mi-am fluturat ecusonul către tip, care părea să facă parte dintr-o echipă de oameni de serviciu. Ecusonul meu mai dă erori.

Omul mi-a ţinut uşa, nici nu s-a uitat la mine şi aşa am pătruns. Nu se înregistrase nimic. În ceea ce privea sistemul central de evidenţă, eu mă aflam tot sus, în cutia mea.

Am pornit pe scări pînă la etajul trei. Uşa de acces pe etaj era descuiată. Şi asta era din cauza vreunei reglementări privitoare la incendii: în clădirile care depăşeau o anumită înălţime, trebuia să se asigure trecerea de la un etaj la altul pe scări, în caz de urgenţă. Probabil că unele etaje aveau cititoare de ecuson chiar la ieşirea de pe palier, însă la trei nu se montase aşa ceva. Am intrat direct în recepţia Departamentului de resurse umane.

Zona de aşteptare avea aspectul potrivit pentru un asemenea departament – numai mahon, care crea un aer de demnitate, care să-ţi spună clar că lucrurile se iau în serios şi că e vorba de cariera vizitatorilor, cărora li se puseseră la dispoziţie scaune colorate, primitoare, capitonate. Asta îţi mai sugera că dacă ai intrat acolo, aveai să stai pe noadă cine ştie cît.

M-am uitat în jur, încercînd să reperez camerele TV cu circuit închis, dar n-am zărit nici una. Nici nu mă aşteptam; doar nu ne aflam într-o bancă – şi nici în laboratoare de cercetare –, dar am vrut să mă asigur. Adică, în măsura în care se putea.

Luminile stăteau aprinse, ceea ce făcea încăperea să devină şi mai impresionantă. Sau înspăimîntătoare, dar era greu de spus.

Am rămas cîteva secunde pe loc şi m-am gîndit. Prin zonă nu am văzut nici o echipă de curăţenie care să-mi dea drumul înăuntru; pesemne că veneau noaptea tîrziu sau la primele ore ale dimineţii. Atunci se putea intra cel mai uşor. De aceea am decis să mă slujesc de aceeaşi şmecherie cu ecusonul care dădea erori, cu ajutorul căreia ajunsesem pînă acolo. Am coborît un etaj şi m-am îndreptat spre sala de aşteptare prin spate, unde ambasadoarea de recepţie, o femeie cu părul lung, de un roşu-arămiu, urmărea o reluare a filmului *Burlacul* pe unul dintre monitoarele de securitate.

– Şi eu credeam că sînt singurul care trebuie să muncească duminica, i-am zis de cum am văzut-o.

Ea a ridicat privirea, a rîs din politeţe şi a revenit la filmul ei. Arătam ca un om al locului, avînd ecusonul prins la centură, şi veneam, chipurile, dinăuntru, deci prezenţa mea era justificată, nu? Ea nu părea prea vorbăreaţă, dar asta venea în ajutorul meu – voia să fie lăsată să-şi vadă comedia. Era în stare să facă orice, numai să scape de mine.

– Uite, am început eu, iartă-mă că te deranjez, nu ai cumva un dispozitiv care repară ecusoanele? Nu *ţin* cu orice preţ să vin la birou, dar mă sileşte viaţa, altfel aş rămîne fără slujbă, şi ticălosul acela de cititor de ecusoane nu mă lasă să intru. Parc-ar *şti* că ar trebui să mă aflu în faţa televizorului de acasă, la vreun meci de fotbal, înţelegi?

A zîmbit. Probabil se învăţase ca angajaţii de la Trion să n-o bage în seamă.

– Înţeleg foarte bine, a zis ea. Da-mi pare rău, pe doamna care se ocupă de ecusoane o găseşti doar mîine.

– Uf, ce ghinion. Şi cum pot intra? Nu pot aştepta pînă mîine. Am ceva de predat dimineaţă.

Femeia a dat din cap şi a ridicat receptorul.

– Stan, a spus, poţi să ne ajuţi?

Stan, un tip de la pază, a apărut după cîteva minute. Era un individ scund, musculos şi bine făcut, trecut de cincizeci de ani, care purta o perucă neagră ca pana corbului, ce sărea în ochi, pentru că dunga de păr ce se vedea pe dedesubt era căruntă. N-o să înţeleg niciodată de ce te mai deranjezi să porţi perucă dacă nu ţi-o aranjezi cît de cît ca să faci lumea să creadă că mai ai păr. Am luat liftul pînă la etajul trei. I-am servit o explicaţie alambicată cum că la Resurse umane exista un sistem aparte de ecusoane, dar pe el nu-l durea chestia asta. A preferat să discute despre sport şi am reuşit să-i ţin hangul fără nici o problemă. Era mort după cei de la Denver Broncos, de aceea m-am prefăcut că şi eu ţineam cu aceeaşi echipă. Cînd am ajuns la Resurse umane, şi-a scos ecusonul, care probabil îi permitea accesul în orice parte a clădirii în care lucra. A fluturat-o prin faţa cititorului de ecusoane.

– Nu te omorî cu munca, mi-a zis la plecare.

– Mulţumesc de sfat, frăţioare.

S-a întors şi m-a privit.

– Să nu uiţi să-ţi rezolvi problema cu ecusonul, m-a sfătuit el.

Şi uite aşa am pătruns.

30

După ce treceai de recepție, Departamentul de resurse umane arăta ca oricare altul de la Trion, același sistem de cubiculumuri părînd proiectat la infinit. Erau aprinse doar becurile de urgență, nu și lămpile cu neon de pe tavan. Din cîte mi-am dat seama trecînd pe intervale, sala aceea de cubiculumuri era pustie, la fel ca birourile. Nu mi-a trebuit mult pînă să descopăr unde se păstrau evidențele. În centrul sălii trona o rețea uriașă alcătuită din rafturi cu dosare așezate pe orizontală.

Mă gîndisem să încerc spionarea online, dar nu aveam nici o șansă fără să știu parola de la acel departament. Dacă tot pătrunsesem acolo, mi-a venit mie ideea, puteam instala un dispozitiv de detectare a tastărilor. Puteam veni cu altă ocazie să îl recuperez. Doar Wyatt Telecom plătea jucăriile acelea, nu eu. Am găsit un cubiculum și am plasat dispozitivul.

Acum însă trebuia să-mi fac de lucru prin dreptul sertarelor cu dosare, să le găsesc pe acelea ale oamenilor din proiectul AURORA. Şi trebuia să mă mișc repede – cu cît zăboveam mai mult, cu atît creștea riscul de a fi prins.

Toate bune, dar cum erau așezate dosarele? Alfabetic, pe nume? În ordinea numărului de identificare al angajaților? Cu cît citeam inscripțiile de pe sertare, cu atît îmi pierea curajul. Păi, ce-mi închipuisem, c-o să intru ca un pașă, trag un sertar și iau dintr-o mișcare toate dosarele dorite? Existau șiruri de sertare pe care scria: „BENEFICII ADMINISTRAŢIA și PENSII/RENTE/PENSIONĂRI“, apoi

„EVIDENŢE CONCEDII DE BOALĂ/LEGALE/ALTE TIPURI“; după aceea sertare intitulate: „RECLAMAŢII, DESPĂGUBIRI LUCRĂTORI și RECLAMAŢII, REZOLVATE“; o zonă se numea: „EVIDENŢE IMIGRARE ŞI NATURALIZARE...“ și așa mai departe. Mi se învîrtea mintea.

Nu știu de ce, dar în cap mi se derula o melodie veche, siropoasă, din epoca de aur – *Band on the Run*, de Paul McCartney, din nefericita lui perioadă împreună cu grupul Wings. Un cîntec pe care îl urăsc din tot sufletul, mai mult decît pe oricare altul de pe vreun disc de Celine Dion. Linia melodică e supărătoare, dar ți se întipărește în minte cu o persistență care-ți aduce aminte de ochii roșii din pozele scoase cu unele aparatele foto cu bliț, iar versurile sînt absurde. Auzi: „În piața satului, sunet de clopot în dungă, pentru toți *iepurii puși de fugă!*“ Mda, în fine.

Am încercat unul dintre sertare și, bineînțeles, era încuiat; la fel și celelalte. Fiecare dulap cu sertare avea o încuietoare în partea superioară și, probabil, toate erau la fel. M-am uitat în jur, sperînd să descopăr pupitrul administratorului și, în tot acest timp, cîntecul acela tîmpit îmi suna mereu în minte... „Judecătorul de ținut, care ne poartă sîmbetele“[1]... iar asta, în timp ce căutam din ochi biroul acela nenorocit și, bineînțeles, cheia se afla acolo, pe un inel în sertarul din mijloc, neîncuiat. Dumnezeule, avea dreptate Meacham; întotdeauna e ușor să găsești cheia.

M-am dus la dulapul cu dosarele angajaților, în ordine alfabetică.

Am ales un nume din lista proiectului AURORA – Yonah Oren – și m-am uitat la O. Nimic. Am căutat altul – Sanjay Kumar – și nici acolo n-am găsit nimic. Am încercat Peter Dout: zero. Ciudat. Ca să nu las nimic la voia întîmplării, am verificat aceleași nume la sertarele ASIGURĂRI/POLIŢE/ACCIDENTE. Nici un rezultat. Același lucru și în dosarele privind pensiile. Mai precis, nimic, în nici un dosar, așa că mă uitam ca prostul în gol.

---

[1] Versuri din *Band on the Run*, o piesă compusă practic din mai multe cîntece, lansată în 1971: „Judecătorul de ținut, care ne poartă sîmbetele / Va căuta la nesfîrșit / Trupa pe fugă, trupa pe fugă…“ (n. tr.)

„Temnicerul şi marinarul Sam[1]...“ Totul părea ca o metodă de tortură chinezească – ce înţeles aveau versurile acelea insipide? Îmi putea spune cineva?

Ciudat era că în locurile în care *ar fi trebuit* să se afle dosarele, uneori părea să apară nişte porţiuni libere, ca nişte mici găuri, de parcă dosarele ar fi fost extrase de acolo. Ori doar mi se năzărise mie? Pe punctul de a renunţa, am mai dat o roată şirurilor de dulapuri, şi atunci am observat un intrînd – o încăpere separată, deschisă, lipită de reţeaua aceea de dulapuri cu dosare. Un anunţ plasat chiar la intrare te prevenea:

**EVIDENŢE SECRETE DE PERSONAL –
ACCES AUTORIZAT DIRECT DE
JAMES SPERLING SAU LUCY CELANO.**

Am pătruns în spaţiul acela şi am respirat uşurat văzînd că lucrurile se simplificaseră: sertarele erau organizate în funcţie de numărul departamentului. James Sperling era directorul Resurselor umane, iar Lucy Celano, ştiam deja, asistenta lui. Mi-au trebuit două minute să găsesc biroul lui Lucy Celano şi probabil treizeci de secunde ca să dau de inelul cu chei (sertar dreapta jos).

Am revenit apoi la dulapurile din zona interzisă şi am găsit sertarul în care se aflau numerele departamentelor, inclusiv de la proiectul AURORA. Am descuiat dulapul şi l-am deschis. A scos un bufnet metalic, ca şi cum de la fundul lui ar fi căzut o rotiţă, ceva. M-am întrebat cît de des erau folosite acele sertare. Oare evidenţele se prelucrau mai mult online, păstrîndu-se dosare pe hîrtie doar din motive legale şi de audit?

Şi atunci am văzut ceva cu adevărat bizar: *toate* dosarele departamentului AURORA dispăruseră. Adică exista un spaţiu gol de aproape patruzeci de centimetri, poate mai mult, între un număr şi următorul. Sertarul era pe jumătate gol.

Dosarele AURORA fuseseră scoase.

Preţ de o clipă, am simţit că-mi stă inima în loc. Parcă mi se golise şi mie mintea.

Din colţul ochiului, am observat o lumină puternică începînd să pulseze. Era un reflector stroboscopic cu xenon, care pornea în caz de pericol, montat sus pe perete, puţin în afara spaţiului unde se găseau dosarele. La ce dracu' slujea? Cîteva secunde după aceea s-a pornit şi urletul incredibil de tare şi de gutural, *oaa-oaa-oaa*, al sirenei.

Declanşasem cine ştie ce sistem de detecţie care, fără îndoială, proteja dosarele secrete.

Sirena vuia atît de tare încît probabil că se auzea în întreaga aripă.

[1] Versuri din strofa precedentă a cîntecului *Band on the Run:* „Iar temnicerul şi marinarul Sam percheziţionau toată lumea / Căutînd trupa pe fugă, pe fugă… / Şi noaptea venea, în timp ce lumea deşertului începuse să se liniştească / În oraşul în care suntem căutaţi pretutindeni, dar noi nu vom fi găsiţi / Trupa pe fugă, pe fugă…“ (n. tr.)

31

Cei de la securitate aveau să ajungă acolo în orice moment. Pesemne că nu apăruseră deja pentru că la sfîrşit de săptămînă aveau oameni mai puţini pe perimetru.

Am fugit la uşă, m-am izbit cu şoldul de bara de protecţie a geamului, dar ea nici nu s-a clintit. Izbitura mi-a produs o durere cumplită.

Am încercat din nou; era încuiată. Of, Doamne. Am încercat alta, dar şi aceea se blocase pe dinăuntru.

Abia atunci mi-am dat seama ce semnificaţie avusese bufnetul de mai devreme – prin deschiderea sertarului activasem un soi de mecanism care încuia automat uşile de ieşire din sala aceea. M-am repezit la capătul celălalt al etajului, dar nici uşile de evacuare de acolo n-au vrut să se deschidă. Pînă şi cea de ieşire pentru cazuri de incendiu, care dădea spre palier, se blocase, iar asta *sigur* era împotriva reglementărilor stabilite de pompieri.

Eram prins ca un şoarece într-un labirint. La sosire, paznicii vor verifica tot etajul.

Mintea îmi luase foc. Aveam vreo şansă dacă încercam să inventez ceva? A, era Stan, paznicul care mă adusese înăuntru – poate îl convingeam că am pătruns din greşeală într-o zonă protejată şi am deschis alt sertar decît trebuia. Aveam impresia că mă simpatizase şi mă puteam sluji de asta. Da, dar dacă îşi făcea meseria ca lumea, îmi cerea ecusonul şi constata că nu aveam ce căuta în acel departament?

Nu, nu puteam risca. Nu aveam de ales, trebuia să mă ascund.

Rămăsesem prizonier.

„Blocat între patru ziduri“, se văieta, bolnăvicios, grupul Wings în mintea mea. *Doamne!*

Reflectorul stroboscopic pulsa orbitor, iar alarma urla asurzitor, de parcă ar fi anunţat topirea miezului unui reactor nuclear.

Dar *unde* să mă ascund? M-am gîndit totuşi că în primul rînd ar trebui să creez o diversiune, ceva nevinovat şi plauzibil care să explice declanşarea alarmei. Drace, şi nu mai aveam timp!

Dacă mă prindeau acolo, eram terminat. Definitiv. Nu numai că-mi pierdeam slujba de la Trion. Mult mai rău. Era un dezastru, un coşmar de neînchipuit.

Am înşfăcat primul coş metalic pentru hîrtii pe care l-am găsit. Era gol, aşa că am smuls o foaie de hîrtie de pe un birou apropiat, am făcut-o ghemotoc, am scos bricheta şi i-am dat foc. Am dat fuga în spaţiul rezervat dosarelor secrete şi am aşezat coşul lîngă perete. După aceea, am scos o ţigară din pachet şi am aruncat-o în coş. Hîrtia a ars, scoţînd curînd flacără şi ridicînd un nor respectabil de fum. Poate că, descoperind ţigara pe jumătate arsă, vor da vina pe ea pentru declanşarea alarmei. Aşa speram.

Am auzit tropăit de paşi şi voci care păreau să se apropie dinspre palierul din spate.

Nu, Doamne. S-a terminat. S-a terminat.

Am observat un dulap care nu era încuiat. În spatele lui se găsea un altul, pentru rechizite, nu prea lat, dar adînc de peste trei metri, cu şiruri de rafturi ticsite cu pachete de hîrtie şi alte lucruri.

N-am îndrăznit să aprind lumina, aşa că mi-a fost greu să văd, dar am distins totuşi un spaţiu între două rafturi din spate unde m-aş fi putut ascunde.

După ce am închis uşa pe dinăuntru, am auzit o altă uşă deschizîndu-se, apoi strigăte înfundate.

Am îngheţat. Alarma continua să vuiască. Oamenii alergau de colo-colo, răcnind tot mai tare, mai aproape.

– Aici, aici! a strigat cineva.

Inima îmi bătea de să-mi sară din piept. Mi-am ţinut suflarea. Cînd mă mişcam cît de puţin, raftul din spinarea mea scotea un scîrţîit. Mi-am schimbat poziţia, iar umărul s-a frecat de o cutie, scoţînd un foşnet. Mă îndoiam că cineva aflat în trecere pe acolo ar fi putut auzi zgomote atît de neînsemnate, mai ales în hărmălaia stîrnită, în urletele şi vaietele sirenei. Cu toate acestea, m-am forţat să rămîn total nemişcat.

– ...A dracului de *ţigară*! am auzit, spre uşurarea mea.

– ...Stingătorul... a răspuns cineva.

Multă vreme – probabil zece minute, dar putea să fi fost şi jumătate de oră, pentru că nu aveam cum să-mi dau seama şi nu puteam să-mi mişc braţul ca să mă uit la ceas – am rămas aşa, foindu-mă chinuit, înfierbîntat şi transpirat, într-o stare comatoasă, simţind cum îmi amorţesc picioarele din cauza poziţiei ciudate în care stăteam.

Am rămas astfel, aşteptîndu-mă dintr-o clipă în alta ca uşa să se deschidă, să fiu orbit de lumină şi să înceapă tevatura.

Dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, nu ştiu ce aş fi putut îngăima. Nimic, de fapt. Aş fi fost prins şi nu vedeam nici o explicaţie plauzibilă a prezenţei mele acolo. *Concedierea* era cea mai fericită soluţie. Dar, sigur, cei de la Trion m-ar fi dat în judecată – nu aveam ce căuta în acel departament. Nici nu voiam să mă gîndesc la ce aveau să-mi facă şi cei de la Wyatt.

Şi, după atîta caznă, ce reuşisem să aflu? Nimic. Toate documentele referitoare la AURORA dispăruseră.

Am auzit fîsîitul produs de ţîşnirea unui lichid, evident un stingător folosit de cineva, după care ţipetele s-au mai domolit. M-am întrebat dacă paznicii îi chemaseră pe pompierii din clădire sau chiar pe unii din afară. Şi dacă acel coş cu hîrtia şi ţigara arsă explicau pornirea alarmei. Ori urmau să verifice toată sala?

Am rămas acolo, simţind cum picioarele îmi îngheaţă, în vreme ce sudoarea îmi curgea pe faţă, iar umerii şi spatele păreau să-mi fie cuprinse de cîrcei.

Şi am aşteptat...

Am mai perceput din cînd în cînd voci, dar păreau mai calme, chiar relaxate. Zgomot de paşi, dar nu precipitaţi.

După o veşnicie, s-a lăsat o linişte deplină. Am încercat să-mi ridic braţul, ca să văd ce oră era, dar îmi amorţise. M-am foit cît să-mi fac loc, am întins mîna dreaptă ca să apuc încheietura celei stîngi şi aşa am reuşit să o duc spre faţă şi să mă uit la cadranul fosforescent. Zece şi cîteva minute, deşi timpul se tîrîse atît de greu încît îmi închipuisem că era trecut de miezul nopţii.

Încet-încet, m-am deznodat din poziţia aceea de circar contorsionist, mişcîndu-mă totuşi fără să fac zgomot spre uşa dulapului. Ajuns acolo, am rămas neclintit cîteva momente, cu urechile ciulite. N-am auzit nimic. Nu greşeam socotind că plecaseră – la o adică, stinseseră focul şi se convinseseră că nu se produsese o efracţie. Fiinţele umane, îndeosebi paznicii care, într-un fel ajung să poarte pică tuturor computerelor care nu au făcut decît să le ia pîinea de la gură, nu au încredere în dispozitive şi maşinării. Sigur aveau să dea vina pe vreo eroare a sistemului de alarmă. Poate că, dacă eram norocos, nimeni nu se va întreba de ce detectorul de prezenţă declanşase alarma *înaintea* detectorului de incendiu.

Apoi am respirat adînc şi, încet, am deschis uşa.

M-am uitat în stînga, în dreapta, şi în faţă, iar sala părea pustie. Nu rămăsese nimeni acolo. Am făcut cîţiva paşi, după care m-am oprit şi am privit din nou în jur.

Nimeni.

Mirosea destul de tare a fum şi chimicale, pesemne de la lichidul din stingător.

Cu fereală, m-am strecurat de-a lungul peretelui, departe de ferestrele ce dădeau spre exterior sau de uşile din sticlă, pînă am ajuns la altă pereche de uşi de ieşire. Nu cele ce duceau spre recepţia principală şi nici acelea dinspre scara din spate, pe unde pătrunseseră paznicii.

Şi acelea erau blocate.

Tot încuiate.

Isuse, nu.

Paznicii nu dezactivaseră sistemul de autoblocare. Mişcîndu-mă ceva mai vioi, îndemnat de impulsul de adrenalină, am revenit la

uşile dinspre recepţie şi am împins în bara de protecţie, dar n-am avut noroc.

Rămăsesem încuiat înăuntru.

Şi acum?

N-aveam de ales. Nu puteam descuia dinăuntru sau, în orice caz, nu cu metodele care-mi fuseseră predate. Şi, avînd în vedere cele întîmplate, nu puteam chema nici paznicii să mă elibereze.

Asta era. Trebuia să rămîn acolo pînă cînd cineva avea să deschidă uşile. Pînă dimineaţă, cînd soseau echipele pentru curăţenie. Sau, mai rău, cînd începeau să sosească angajaţii Departamentului de resurse umane. Iar atunci urma să dau explicaţii, lucru deloc plăcut.

Eram epuizat. Mi-am găsit un cubiculumul departe de orice uşă sau fereastră şi m-am aşezat. Mă simţeam la capătul puterilor. Trebuia neapărat să dorm. De aceea, mi-am încrucişat braţele la piept şi, ca un student surmenat aflat într-o sală de lectură, am căzut într-un somn fără vise.

32

Pe la ora cinci m-au trezit nişte zdrăngănituri. Am sărit imediat în capul oaselor. Sosise echipa de curăţenie, cu găleţi mari din plastic pe roţi şi mopuri, şi cu aspiratoare portabile care, cu ajutorul unei barete, se ţin pe umăr. Erau doi bărbaţi şi o femeie, care sporovăiau repede în portugheză. Prinsesem limba: în cartierul în care crescusem, erau o mulţime de brazilieni.

Cît dormisem, din gură mi se scursese puţină salivă pe biroul acela. Am şters-o uşor cu mîneca, apoi m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşile de ieşire, pe care ei le proptiseră cu un opritor din cauciuc, să rămînă deschise.

– *Bom dia, como vai?* am făcut eu. Am clătinat din cap, arătîndu-mă jenat, şi mi-am privit ceasul.

– *Bem, obrigado eo senhor?* mi-a răspuns femeia. A zîmbit şi şi-a arătat cîţiva dinţi îmbrăcaţi în aur. Părea să fi priceput – sărmanul băiat, a lucrat toată noaptea sau poate a venit cumplit de devreme, nu avea cum să ştie şi nici nu-i păsa.

Unul dintre bărbaţi se uita la coşul de gunoi afumat şi-i spunea ceva celuilalt. De genul, ce dracu' s-a întîmplat aici?

– *Cançado,* i-am spus femeii: Sînt obosit, adică; şi chiar eram. *Bom, até logo,* pe curînd, cu alte cuvinte.

– *Até logo, senhor,* mi-a răspuns femeia în timp ce ieşeam pe uşă.

M-am gîndit în treacăt să dau o tură pe acasă, să mă schimb şi să revin. Dar nu mă simţeam în stare, de aceea am ieşit din Aripa E – deja oamenii începuseră să sosească – şi am reintrat în Aripa B, ducîndu-mă la cubiculumul meu. În regulă, dacă verifica cineva

evidența intrărilor, avea să vadă că venisem duminică în jur de șapte, apoi revenisem luni la cinci și jumătate. Harnic nevoie mare. Speram să nu dau de cineva cunoscut așa cum arătam, de parcă adormisem îmbrăcat, lucru perfect adevărat. Din fericire, am avut noroc. Mi-am luat imediat o Cola dietetică cu vanilie de la un automat din camera de pauză și am tras un gît bun. La ora aceea neomenească, avea un gust scîrbos, de aceea mi-am făcut cafea și m-am dus la baie să mă spăl. Cămașa era puțin boțită, dar, în rest, arătam destul de prezentabil, chiar dacă mă simțeam ca dracu'. Azi era ziua cea mare și trebuia să dau cei mai bun din mine.

Cu o oră înainte de marea întîlnire cu Augustine Goddard, ne-am adunat toți în *Packard*, una dintre sălile de ședințe mai încăpătoare, pentru o repetiție generală. Nora se îmbrăcase cu un minunat taior albastru și arăta de parcă se și coafase special pentru acea ocazie. Era spirt; aproape că radia energie nervoasă. Zîmbea mereu și privea totul încrezătoare, cu ochi mari.

În timp ce noi ceilalți ne strîngeam, ea și Chad începuseră deja repetiția. Chad juca rolul lui Jock. Tocmai interpretau sceneta ca un cuplu îndărătnic și hîrșit care se ceartă mereu pe aceeași temă, cînd, brusc, lui Chad i-a sunat telefonul. Avea un Motorola din acelea cu clapetă, și am rămas cu convingerea că alesese modelul acela ca să aibă satisfacția de a-l închide cu un pocnet la încheierea convorbirilor.

– Chad, a răspuns el. Imediat după aceea, tonul vocii a devenit mai cald: Salut, Tony.

A ridicat în același timp un deget în aer spre Nora, rugîndu-o astfel să aștepte, după care s-a îndreptat către un colț al încăperii. Un minut-două mai tîrziu, am auzit pocnetul închiderii telefonului și Chad s-a apropiat de Nora, căreia i-a vorbit repede și cu glas scăzut. Îl urmăream și-l ascultam și noi; apoi ei doi au ajuns în centrul scenei.

– Un amic de la contabilitate, a zis el încet și cu o expresie sumbră. S-a luat deja hotărîrea pentru Maestro.

– De unde știi? a întrebat Nora.

– Revizorul contabil tocmai a transmis un ordin de reducere cu cincizeci de milioane pentru proiectul Maestro. Hotărîrea s-a luat la vîrf. Prezentarea în fața lui Goddard e doar o formalitate.

Nora s-a făcut cărămizie la față și s-a îndepărtat. S-a dus la fereastră și a privit afară, apoi, preț de un minut, n-a scos o vorbă.

33

Centrul directorial de informare era la etajul șapte al Aripii A, în apropierea biroului lui Goddard. Am mers pînă acolo ca niște soldăței, cu un moral cam dărîmat. Nora a zis că ne va urma după cîteva minute.

– Vin și morții vii[1]! mi-a cîntat Chad în timp ce mergeam. Vin și morții vii!

Am dat aprobator din cap. Mordden a aruncat o privire spre Chad, care pășea lîngă mine, și a rămas la distanță, gîndind fără îndoială cine știe ce răutăți despre mine, încercînd să descopere de ce nu-l tratam cu răceală pe Chad și ce pe puneam la cale. Din noaptea în care mă strecurasem în biroul Norei nu se mai apropiase de cubiculumul meu. Mi-era greu să spun dacă se comporta straniu, fiindcă ciudățenia îl caracteriza din fabricație. Pe de altă parte, nici nu aveam poftă să mă las cuprins de paranoia generală a situației – pentru faptul că doar se uita mai ciudat la mine. Dar nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva ratasem toată misiunea prin acea neglijență sau dacă Mordden avea să-mi facă necazuri serioase.

– Așa, felul în care ne așezăm este esențial, băiatu', a mormăit Chad către mine. Goddard se așază întotdeauna în centru, pe latura mesei din apropierea ușii. Dacă vrei să rămîi invizibil, stai în dreapta lui. Dacă vrei să-ți acorde atenție, stai în stînga lui sau vizavi de el.

– Păi, *vreau* să-mi acorde atenție?

– N-am răspuns la asta. *El* e șeful.

---

[1] Aluzie la banda sonoră a unui joc de strategie denumit *Dead Men Walking* (n.tr.)

– Ai mai fost la şedinţe de-astea cu el?

– Nu prea, a zis ridicînd din umeri. Vreo două.

Mi-am propus să mă aşez în orice alt loc decît cele recomandate de Chad; de exemplu, spre dreapta lui Goddard. Dacă mă prostea de data asta, să-i fie ruşine, şi gata.

Sala arăta cu adevărat impunătoare. O uriaşă masă de conferinţe, dintr-un lemn cu aspect exotic, ocupa cea mai mare parte a încăperii. La un capăt, un ecran pentru prezentări. Am observat şi storuri acustice, masive, care erau coborîte electric din tavan, nu doar pentru a bloca lumina, ci şi pentru a împiedica pe oricine din exterior să intercepteze ce se discuta în interior. În tăblie erau fixate microfoane şi difuzoare, precum şi mici ecrane în faţa fiecărui scaun; acestea se ridicau dacă apăsai pe cine ştie ce buton.

Au urmat şuşoteli, rîsete agitate şi glume spuse în şoaptă. Eu aşteptam cu nerăbdare să-l văd de aproape pe faimosul Jock Goddard, chiar dacă nu voi avea prilejul să dau mîna cu el. Nu eram programat să vorbesc şi nici să particip la vreo parte a prezentării, dar şi eu mă lăsasem puţin cuprins de emoţia generală.

Se făcuse zece fără cinci, iar Nora încă nu apăruse. Se aruncase pe fereastră? Dădea telefoane, încercînd să mobilizeze oameni, într-un efort disperat de a-şi salva preţiosul produs, trăgînd sfori doar de ea ştiute?

– Crezi că s-o fi rătăcit? a glumit Phil.

La fără două minute, Nora a intrat în sală, părînd calmă, radioasă, mai atrăgătoare. Arăta ca şi cum ar mai fi adăugat nişte machiaj, puţin creion de buze şi alte şmecherii femeieşti. Poate găsise o soluţie, fiindcă arăta de parcă suferise o transformare.

Apoi, la fix, în sală au intrat Jock Goddard şi Paul Camilletti şi noi am amuţit. Camilletti „Ucigaşul“, într-un blazer negru şi bluză din mătase de culoare oliv, îşi pieptănase părul peste cap şi arăta ca Gordon Gekko din *Wall Street*[1]. S-a aşezat la un colţ al imensei mese. Goddard, în obişnuitul pulover negru pe gît, peste care avea

[1] Filmul *Wall Street*, avînd ca subiect criza financiară din 1987, a fost premiat cu Academy Award, iar interpretul lui Gekko, Michael Douglas, a primit premiul pentru de cea mai bună interpretare a unui rol principal. (n. tr.)

o haină sport de culoare maro, s-a apropiat de Nora şi i-a şoptit ceva care a făcut-o să rîdă. Apoi şi-a lăsat mîna pe umărul ei; ea şi-a aşezat palma peste mîna lui şi au rămas aşa vreme de cîteva secunde. Se purta ca o fetiţă, parcă flirta cu el; asta era o latură a Norei pe care n-o mai văzusem.

Goddard s-a aşezat apoi în dreapta, în capul mesei, cu faţa spre ecran. Mulţumesc, Chad. Stăteam de cealaltă parte a mesei, spre dreapta lui. Îl vedeam foarte bine şi sigur nu mă simţeam *invizibil*. Avea umerii rotunzi, puţin căzuţi. Părul alb, pieptănat cu cărare, stătea cam în neorînduială. Sprîncenele, stufoase, albe, arătau fiecare ca un pisc înzăpezit. Fruntea îi era ridată adînc, iar în ochi avea o licărire şăgalnică.

Au urmat cîteva secunde de tăcere jenată, iar el a privit roată spre cei de la masă.

– Ce agitaţi păreţi! a remarcat el. Calmaţi-vă! Nu muşc pe nimeni. Vocea îi era plăcută şi uşor glumeaţă, baritonală, dar nu aspră. A făcut un semn din ochi spre Nora. Nu prea des, adică.

Ea a rîs; alţi cîţiva au chicotit politicos. Eu am zîmbit, parcă mai mult pentru a spune că apreciam faptul că încerca să ne liniştească.

– Doar cînd eşti ameninţat, a comentat Nora. El a zîmbit şi buzele au format un V. Jock, te deranjează dacă încep de aici?

– Te rog.

– Jock, am muncit atît de mult ca să aducem elemente noi la Maestro, încît uneori cred că ne e greu să ne detaşăm de ceea ce facem şi să vedem totul dintr-o perspectivă reală. În ultimele zile doar la asta m-am gîndit. Şi mi-e limpede că există cîteva aspecte importante unde am putea aduce modificări, îmbunătăţiri la Mestro, ca să-l facem mai atrăgător, să obţinem un segment de piaţă mai mare, poate chiar în mod spectaculos.

Goddard a dat din cap, a alcătuit o piramidă din degetele împreunate ale ambelor mîini şi şi-a consultat notiţele.

Nora a bătut uşor cu palma caietul de prezentare legat şi laminat.

– Am ajuns la o strategie, chiar foarte bună, adăugînd douăsprezece noi funcţii, modernizînd Maestro. Dar trebuie să-ţi spun foarte cinstit că, dacă aş fi în locul tău, aş sista producţia.

Goddard s-a întors brusc să o privească, cu sprîncenele ridicate a mirare. Noi, ceilalţi, ne-am holbat la ea uimiţi. Nu-mi credeam urechilor. Îşi măcelărea întreaga echipă.

– Jock, a continuat ea, m-ai învăţat un lucru, anume că un lider adevărat trebuie să sacrifice lucrurile la care ţine cel mai mult. Mă doare să spun asta. Dar, pur şi simplu, nu pot ignora realitatea. Maestro a fost grozav la vremea lui. Dar, asemenea vremii, se duce. Asta e Regula Goddard: dacă produsul nu poate deveni numărul unu sau doi de pe piaţă, îl scoţi din producţie.

Goddard a rămas tăcut cîteva clipe. Părea surprins, impresionat şi, după alte cîteva secunde, a dat din cap şi a surîs ca semn că-i plăcea ce vedea şi auzea.

– Sîntem – pardon, e toată lumea de acord cu asta? a întrebat el rar.

Treptat, oamenii au început să dea aprobator din cap, prinzînd ideea pînă nu se răcea. Chad a dat din cap, muşcîndu-şi buza cam în genul în care obişnuia Bill Clinton; Mordden a dat din cap cu convingere, ca şi cum, în sfîrşit, i se oferea prilejul să-şi declare adevărata părere. Ceilalţi ingineri au mormăit „Da“ şi „Sînt de acord.“

– Sînt surprins să aud asta, recunosc, a zis Goddard. Nu mă aşteptam să aud aşa ceva. Anticipam o bătălie ca aceea de la Gettysburg. Sînt impresionat.

– Ceea ce ne prieşte nouă pe termen scurt ca indivizi, a adăugat Nora, nu este în mod obligatoriu bun şi pentru Trion.

Nu-mi imaginasem o asemenea părere demolatoare din partea Norei, dar m-am văzut silit să-i admir şiretenia, duplicitatea machiavelică.

– Mda, a făcut Goddard, dar, înainte de apăsa pe trăgaci, staţi puţin. Tu – nu te-am văzut aprobînd.

Părea să se uite direct la mine.

Am privit în jur, apoi spre el. Sigur pe mine mă fixase.

– Tu, a repetat. Tinere, nu te-am văzut aprobînd din cap la fel ca toţi ceilalţi.

– E nou, s-a grăbit Nora să mă scuze. E abia la început.

– Cum te cheamă, tinere?

– Adam, am răspuns. Adam Cassidy.

Inima a început să-mi bubuie. Drace. Era ca la şcoală, cînd te ridică profesorul în picioare. M-am simţit ca un şcolar din clasa a doua.

– Ai vreo rezervă faţă de hotărîrea pe care o luăm aici, ăă, Adam? a întebat Goddard.

– Poftim? Nu.

– Deci eşti de acord să sistăm proiectul.

Am ridicat din umeri.

– Eşti sau nu de acord?

– Îmi dau seama care e punctul de vedere al Norei, am spus.

– Iar dacă ai sta pe scaunul meu? m-a îmboldit Goddard.

Am inspirat adînc.

– Dacă aş sta acolo, n-aş sista proiectul.

– Nu?

– Şi nici n-aş adăuga cele douăsprezece funcţii.

– Nu?

– Nu, doar una.

– Şi care ar fi asta?

Am privit cu coada ochiului spre Nora şi am văzut că era roşie ca focul. Se holba la mine de parcă din piept îmi ieşea un extraterestru. M-am întors spre Goddard.

– Un protocol de protecţie a datelor.

Sprîncenele lui au coborît, aproape acoperindu-i ochii.

– Protecţia datelor? De ce dracu' i-ar atrage asta pe clienţi?

Chad şi-a dres glasul şi a zis:

– Hai, Adam, n-ai văzut studiul de piaţă? E pe locul şaptezeci şi cinci pe lista caracteristicilor pe care le caută consumatorii. A rînjit scurt. Doar dacă ai în vedere consumatori de genul lui Austin Powers, bărbatul misterios[1].

De la celălalt capăt al mesei s-au auzit chicoteli.

Am surîs netulburat.

– Nu, Chad, ai dreptate, pe consumatorul de rînd nu-l interesează protecţia datelor. Dar eu nu mă refer la el. Am în vedere armata.

---

[1] *Austin Powers: International Man of Mysteries* (1987), primul dintr-o serie de filme gen James Bond, avînd o tentă satirică la adresa prejudecăţilor privind superspionii şi un umor deşucheat. Cu Mike Myers, Michael York şi Elizabeth Hurley. (n. tr.)

– Armata. Goddard a ridicat o sprînceană.

– Adam... a intervenit Nora pe un ton fără inflexiuni, avertizîndu-mă.

Goddard a făcut un semn cu mîna spre Nora.

– Nu. Vreau să aud tot. Armata, spui tu?

Am tras aer în piept şi am încercat să nu arăt cît de panicat eram.

– Păi, armata, forţele aeriene, canadienii, britanicii – tot ce înseamnă apărare în SUA, Marea Britanie şi Canada – şi-au reorganizat sistemul global de comunicaţii, nu? Am scos nişte articole extrase din *Defense News, Federal Computer Week* – reviste pe care le am mereu acasă, desigur, şi le-am fluturat. Am simţit că-mi tremură mîna uşor şi am sperat că n-a băgat nimeni de seamă asta. Wyatt mă pregătise pentru un asemenea moment şi nădăjduiam că reţinusem corect amănuntele. Se numeşte Sistem de Mesaje pentru Apărare – adică sistemul de mesagerie protejat pentru milioane de militari din întreaga lume. Se face prin intermediul computerelor, iar Pentagonul vrea cu disperare să treacă la sistemul fără fir. Imaginaţi-vă ce progres – acces sigur de la distanţă la date şi comunicaţii secrete, cu confirmarea expeditorilor şi a destinatarilor, criptare totală, protecţie a datelor, integritatea mesajelor. Nimeni nu e tare pe piaţa asta!

Goddard şi-a lăsat capul într-o parte, ascultînd cu atenţie.

– Iar Maestro ar fi produsul perfect pentru nişa asta. E mic, rezistent – practic, indestructibil – şi sigur sută la sută. În felul acesta, transformăm pierderea în cîştig: faptul că Maestro reprezintă o tehnologie verificată, este un *avantaj* pentru armată, fiindcă este perfect compatibil cu protocoalele de transfer fără fir, vechi de cinci ani. Nu e nevoie decît să adăugăm protecţia datelor. Costul e minor, iar potenţialul pieţei este uriaş – da, *uriaş!*

Goddard a rămas cu ochii la mine, dar mi-a fost imposibil să-mi dau seama dacă îl impresionasem sau credea că înnebunisem.

Am continuat:

– Deci, în loc să fardăm produsul ăsta, care, cinstit vorbind, e vechi şi inferior, îl reorientăm. Trîntim acolo o carcasă din plastic armat, vîrîm dispozitivul de securizare a datelor şi l-am făcut de aur. Dacă ne mişcăm repede, o să deţinem exclusivitate pe segmentul acesta de piaţă. Să uităm de cele cincizeci de milioane – acum vorbim de sute de milioane de dolari venit pe an.

– Isuse, a făcut Camilletti, de la capătul mesei. Îşi nota de zor în agendă.

Goddard şi-a plecat capul, încet, drept aprobare, apoi a făcut-o cu hotărîre.

– Foarte interesant, a zis el. S-a întors către Nora. Cum zicea că-l cheamă – Elijah[1]?

– Adam, a răspuns Nora cu jumătate de gură.

– Mulţumesc, Adam, a zis el. N-a fost deloc rău.

„Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, am gîndit eu, ci lui Wyatt."

Apoi am surprins privirea Norei, care se uita la mine cu o expresie de ură nedisimulată.

[1] În versiunea romînească a Bibliei, Ilie, Cartea Regilor 4, profet evreu (n.tr.)

34

Răspunsul oficial a venit prin e-mail înainte de prînz: Goddard dăduse ordin să se stopeze continuarea proiectului vechi. Echipa trebuia să prezinte în cel mai scurt timp o propunere privind reutilarea şi noul aspect care să corespundă cerinţelor armatei. Între timp, personalul de la Relaţii cu guvernul avea să înceapă negocierea unui contract cu Departamentul de achiziţii şi logistică al Agenţiei de Sisteme de Informaţii pentru Apărare din cadrul Pentagonului.

În traducere liberă, aruncare de deasupra coşului, cu ambele mîini. Vechiului produs i s-au tăiat aerul şi sistemele de supravieţuire, dar i se făcuse un transplant de inimă şi o masivă transfuzie de sînge.

Şi aşa a început şi scandalul.

Eram în grupul sanitar, în faţa pisoarului, şi-mi trăgeam fermoarul, cînd Chad a apărut cu pas hotărît. Chad, remarcasem eu, părea să aibă un al nu ştiu cîtelea simţ, fiindcă descoperise că nu-mi plăcea să urinez în prezenţa cuiva. Şi, de aceea, mereu mă urmărea la toaletă ca să-mi vorbească despre chestii de muncă sau sport, făcîndu-mă să mă blochez. De data asta, a venit chiar lîngă pisoar şi am observat mutra fericită pe care a făcut-o văzîndu-mă. L-am auzit cum îşi trage fermoarul. Mi s-a blocat băşica. Mi-am plecat privirea asupra plăcii de faianţă de deasupra pisoarului.

– Hei, a zis el. Bună treabă, domnule. *Aşa* se procedează dacă vrei să urci!

A clătinat încet din cap şi a scos un sunet de parcă ar fi vrut să scuipe. Jetul lui de urină a făcut pleosc, lovind pastila de deodorant

din vas. Isuse. Dădea pe afară de sarcasm. Depăşise măsura – şi nici măcar nu se mai prefăcea.

„Ce-ar fi să te cari, ca să mă pot uşura şi eu?“ l-am întrebat în gînd, apoi, cu voce tare, am zis:

– Am salvat produsul.

– Da, şi cu ocazia asta ai ras-o pe Nora. Merita, doar ca să te dai mare în faţa şefului celui mare şi să-ţi vezi mutra la panoul de onoare? Amice, aici nu se procedează aşa. Mare greşeală ai făcut.

Apoi s-a scuturat, şi-a ridicat fermoarul şi a ieşit din toaletă fără să se spele pe mîini.

Cînd m-am întors în cubiculumul, mă aştepta un mesaj vocal de la Nora.

– Nora, am spus de cum am intrat în biroul ei.

– Adam, a răspuns ea moale. Stai jos, te rog. Îmi zîmbea, trist, cu blîndeţe. Ameninţarea era iminentă.

– Nora, aş vrea să...

– Adam, după cum ştii, un lucru cu care ne mîndrim la Trion este că ne străduim să găsim omul potrivit pentru fiecare sarcină – ca să fim siguri că oamenilor celor mai dotaţi li se încredinţează răspunderile corespunzătoare. A zîmbit din nou, iar ochii i-au sticlit. Tocmai de aceea am solicitat un formular de transfer la cererea angajatului şi l-am rugat pe Tom să mi-l aducă în cel mai scurt timp.

– Transfer?

– Am rămas cu toţii extrem de impresionaţi de talentul, orientarea şi profunzimea cunoştinţelor tale. Şedinţa din dimineaţa asta a ilustrat asta foarte convingător. Considerăm că o persoană de calibrul tău poate face minuni la unitatea noastră, CTP. Serviciul de organizare a lanţului de aprovizionare ar avea mare nevoie de un om de echipă ca tine.

– CTP?

– Biroul-satelit de Cercetări Triangle Park. În Raleigh-Durham, Carolina de Nord.

– *În Carolina de Nord?* (Oare auzeam bine?) Vrei să mă transferi tocmai în Carolina de Nord?

– Adam, nu e în Siberia. Ai fost vreodată la Raleigh-Durham? E o zonă atît de atrăgătoare...

– Da, dar nu mă pot muta, am responsabilităţi, am...

– Cei de la Personal vor coordona toate problemele care te privesc. Ţi se acoperă toate cheltuielile de mutare – totul, dar în limite rezonabile, desigur. Am vorbit deja la Resurse umane. Orice mutare te scoate din matcă, evident, dar cei de acolo vor rezolva problemele tale fără dureri. Zîmbetul i s-a lăţit pe faţă. O să-ţi placă acolo şi toţi se vor îndrăgosti de tine!

– Nora, am zis, Goddard mi-a cerut părerea sinceră, iar eu apreciez absolut tot ce ai făcut pentru linia Maestro. Nici prin cap nu mi-a trecut să te ofensez.

– Să mă ofensezi? s-a mirat ea. Adam, ba dimpotrivă – ţi-am fost recunoscătoare pentru idee. Numai că trebuia să-ţi împărtăşeşti părerile şi cu mine, *înainte* de şedinţă. Dar a zburat cioara cu aţa. Noi o să trecem la lucruri mai mari şi mai bune. Iar tu, la fel!

Transferul urma să aibă loc în următoarele trei săptămîni. Eram distrus. Serviciul din Carolina de Nord era strict pentru chestii de nimic. Mă trimitea la un milion de kilometri depărtare de cei de la Cercetare-Dezvoltare. Dacă mă azvîrleau acolo, nu le mai eram de nici un folos celor de la Wyatt. Şi pe *mine* mă vor învinovăţi că stricasem totul. Aproape că puteam auzi alunecarea ghilotinei pe ghidaje.

Ciudat lucru: abia după ce am ieşit din birou m-am gîndit la tata, şi asta m-a doborît cu adevărat. *Nu puteam* să mă mut. Imposibil să-l las pe bătrîn aici. Şi totuşi, cum să refuz locul în care mă expedia Nora? Doar urcînd în funcţie – trecînd peste ea sau cel puţin încercînd, lucru ce avea să mă lovească tot pe mine – ce şansă mai aveam? Dacă refuzam să plec, trebuia să-mi dau demisia de la Trion, iar atunci se dezlănţuiau ceilalţi dulăi.

Am simţit că toată clădirea se învîrte cu mine; a trebuit să mă aşez, să mă gîndesc. Cînd am trecut prin dreptul biroului lui Noah Mordden, el mi-a făcut un semn cu degetul să intru.

– Of, Cassidy, a zis el. Ai devenit Julien Sorel-ul de la Trion. Te rog să te porţi frumos cu Madame de Renal.

– Poftim? am exclamat eu. Nu mi-am dat seama la ce făcea referire.

Cu cămaşa lui înflorată şi cu ochelarii negri şi rotunzi, arăta mai mult ca o caricatură a propriei imagini. Atunci i-a sunat şi telefonul, şi, bineînţeles, nu era un ton normal de sonerie. Era, de fapt, un fişier-sunet din cîntecul *Oraşul Sufragetelor* de David Bowie: „Unu' scurt, mersi, madam![1]“

– Presupun că l-ai dat gata pe Goddard, a spus el. În acelaşi timp totuşi, trebuie să ai grijă să nu-ţi pui în cap superiorul nemijlocit. Să-l lăsăm deoparte pe Stendhal. Poate-ar fi cazul să treci la Sun Tzu. S-a strîmbat. Fundul pe care trebuie să-l salvezi e a chiar al tău.

Biroul lui Mordden era decorat cu tot felul de obiecte stranii. O tablă de şah cu un joc aşezat minuţios în desfăşurare, un afiş cu H.P. Lovecraft[2], o păpuşă mare cu păr blond şi ondulat. Cu o expresie întrebătoare, am făcut un semn spre tabla de şah.

– Tal-Botvinnik, 1960, a zis el, ca şi cum asta mi-ar fi spus ceva. Una dintre cele mai mari mutări din istoria şahului. În orice caz, nu e nevoie să asediezi oraşe fortificate dacă poţi să eviţi asta. Pe de altă parte, iar asta e o zicere înţeleaptă, dar nu din Sun Tzu, ci de la împăratul roman Domiţian, dacă ataci un rege, trebuie să-l ucizi. Tu însă ai lansat un atac împotriva Norei fără să fi avut asigurat sprijinul aviaţiei.

– N-am vrut s-o atac.

– Indiferent de intenţie, ai făcut o greşeală de calcul impardonabilă, prietene. Sigur te va distruge. Ţine minte, Adam. Puterea corupe. Puterea, punct[3], corupe în mod absolut.

– Mă transferă la Triangle.

M-a privit ridicînd o sprînceană.

– Să ştii că putea fi mult mai rău. În Jackson, Mississippi, ai fost vreodată?

---

[1] În original *Wham bam, thank you ma'am,* expresie ce denotă un act sexual pe fugă şi cu o persoană necunoscută. Piesa face parte din albumul *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars,* lansat în 1972. (n.tr.)

[2] Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), scriitor, poet, eseist american, cunoscut pentru romane horror, fantasy (n.tr.)

[3] În original, joc de cuvinte intraductibil, folosindu-se cuvîntul Power Point, program pentru crearea, editarea şi prezentarea de diapozitive. (n.tr.)

Fusesem şi-mi plăcuse acolo, dar acum eram sictirit şi n-aveam poftă să mă antrenez într-o discuţie la nesfîrşit cu tipul acela ciudat. Mă speria. Am arătat către păpuşa aceea urîtă de pe raft şi l-am întrebat:

– E a ta?

– *Iubeşte-mă, Lucille*, a spus el. Un eşec răsunător, despre care pot spune că a fost opera mea.

– Ai făcut... *păpuşi?*

A întins degetele şi a strîns de mînă păpuşa, care a căpătat viaţă, ochii înspăimîntător de reali deschizîndu-se şi clipind cu interesul pe care îl manifestă oamenii. Gura ca o inimioară s-a deschis şi pe buze a apărut o strîmbătură urîtă de tot.

– N-ai mai văzut o asemenea păpuşă.

– Şi nici n-aş vrea să mai văd, am spus eu.

Morden şi-a îngăduit o umbră de surîs.

– Lucille posedă o gamă aproape completă de expresii faciale. E complet robotizată şi, tehnic, e impresionantă. Scîncească, se alintă şi devine supărătoare, ca un bebeluş adevărat. Trebuie să rîgîie. Gîngureşte, îngînă, ba chiar se scapă în scutece. Evidenţiază semne alarmante de colici. Face de toate, mai puţin iritaţii de la scutece. Posedă un sistem de localizare a vocii, ceea ce înseamnă că priveşte spre cel care îi vorbeşte. O poţi învăţa să vorbească.

– N-am ştiut că ai făcut şi păpuşi.

– Hei, aici pot face tot ce-mi trece prin cap. Sînt Inginer Superspecialist la Trion. Am inventat-o pentru nepoţica mea, care a refuzat să se joace cu ea. A spus că o înspăimîntă.

– Chiar are o faţă urîţică, am zis eu.

– Da, desenul feţei n-a fost prea fericit. A întors păpuşa spre el şi i-a vorbit rar: Lucille? Salută-l pe şeful cel mare.

Lucille şi-a întors capul încet spre Mordden. Am auzit nişte mecanisme bîzîind discret. A clipit, s-a strîmbat din nou şi a început să vorbească imitînd glasul lui James Earl Jones, iar buzele au format cuvintele:

– Să-mi mănînci chiloţii, Goddard.

– *Isuse*, am exclamat eu.

Lucille s-a întors către mine, a clipit din nou şi mi-a zîmbit dulce.

– Măţăraia tehnologică din burta gagicii a depăşit tot ce se cunoştea la vremea creării ei, a precizat Mordden. Am elaborat un sistem de operare multifir, care funcţionează cu un procesor pe opt biţi. Inteligenţă artificială de cea mai bună calitate cu un cod compilat foarte bine. Arhitectura sistemului e foarte isteaţă. Trei ASIC, separate, în burtica asta grasă a ei, pe care le-am proiectat singur.

ASIC era, din cîte ştiam, limbajul specialiştilor pentru a desemna un cip de computer proiectat conform cerinţelor clientului, o chestie care face o grămadă de lucruri.

– Lucille? a făcut Mordden, iar păpuşa s-a întors să-l privească şi a clipit. Să te ia dracu', Lucille. Ochii păpuşii s-a îngustat încet, colţurile gurii s-au lăsat în jos, apoi s-a auzit un sunet care semăna foarte bine a plîns îndurerat, uaa, uaa. Pe obraz i s-a scurs o singură lacrimă. Mordden i-a ridicat bluza de la pijama, roz, cu rujuleţ, lăsînd la vedere un mic ecran cu cristale lichide. Părinţii o pot programa şi pot vedea setările pe acest ecran care a fost creat la Trion. Unul dintre cipurile ASIC acţionează ecranul, un altul, motoarele, un altul se ocupă de exprimarea vocală.

– Incredibil, am spus. Şi toate astea, doar pentru o păpuşă.

– Corect. Compania de jucării cu care aveam contract a ratat lansarea. Ambalajul arăta îngrozitor. N-au făcut livrările decît în ultima săptămînă din noiembrie, opt săptămîni prea tîrziu, cu alte cuvinte, data la care mămicile şi tăticii îşi întocmiseră deja lista de cumpărături pentru Crăciun. Pe de altă parte, preţul era revoltător – în situaţia de atunci mami şi tati nu-şi pot permite să dea mai bine o sută de dolari pe o păpuşă nenorocită. Sigur, geniile marketing de la Produse de larg consum şi educative şi-au închipuit că inventasem un alt Beanie Baby, aşa că am rămas pe stoc cu cîteva sute de mii de cipuri dintr-astea, care au fost produse în China cu nişte cheltuieli enorme şi nici nu se pot folosi la altceva. Ceea ce înseamnă că Trion s-a ales cu aproape jumătate de milion de păpuşi urîte pe care nu le voia nimeni, împreună cu alte piese ce aşteaptă să devină trei sute de mii de păpuşi, care stau şi azi într-un depozit din Van Nuys.

– Mamă...

– Nu-i nimic. Nimeni nu se poate atinge de mine. Sufăr de kryptonită[1].

Nu mi-a explicat ce însemna asta, dar aşa era Mordden, aproape nebun, de aceea n-am insistat. M-am întors la locul meu, unde am constatat că primisem mai multe mesaje vocale. Cînd l-am rulat pe al doilea, cu o tresărire, am recunoscut vocea înainte ca vorbitorul să se prezinte.

– Domnule Cassidy, a rostit vocea puţin iritantă, aş vrea... A, sînt Jock Goddard. M-au impresionat foarte mult observaţiile tale de la şedinţa de astăzi şi te-aş ruga să treci pe la biroul meu, dacă poţi. Vrei să iei legătura cu asistenta mea, Flo, şi să stabileşti o oră?

[1] Kryptonită, boală imaginară, provocată de elementul cu același nume, lansat într-o serie de benzi desenate cu Superman, născut pe planeta Krypton. A nu se confunda cu gazul inert și nobil krypton. (n.tr.)

Partea a patra

COMPROMITEREA

Compromitere: Detectare a unui agent, a unei case conspirative sau a unei tehnici operative de culegere de informaţii de către o persoană din cealaltă tabără.

Dicţionar de spionaj

35

Biroul lui Jock Goddard nu era mai mare decît cel al lui Tom Lundgren sau al Norei Sommers. Cînd am constatat asta, mi-a stat mintea în loc. Biroul directorului general executiv avea poate cu vreun metru pătrat în plus față de amărîtul meu de cubiculum. Am rămas convins că trecusem de el sau că mă rătăcisem. Însă numele lui se vedea clar – AUGUSTE GODDARD – pe o placă din alamă fixată pe ușă, iar el stătea în fața biroului și discuta cu asistenta. Purta un pulover negru pe gît, nu avea haină, și pe nas își ținea ochelarii de citit, cu rame negre. Femeia cu care stătea de vorbă, Florence am presupus eu, era o negresă masivă, îmbrăcată cu un taior impresionant de culoare cenușie cu reflexe argintii. Părul din dreptul tîmplelor avea șuvițe cărunte, amintind de un bursuc, și ea, în general, arăta extraordinar.

Cînd m-am apropiat, amîndoi au ridicat ochii spre mine. Ea nu mă știa, iar lui Goddard i-a trebuit o secundă să mă recunoască – doar eram la o zi după marea ședință – și mi s-a adresat:

– A, domnule Cassidy, grozav, îți mulțumesc că ai venit. Să-ți ofer ceva de băut.

– Am rezolvat problema, mulțumesc, am spus. Apoi mi-am amintit însă recomandarea doctorului Bolton și am adăugat: Da, poate un pahar cu apă.

De aproape, Goddard părea și mai scund, cu umerii și mai căzuți. Bine cunoscuta față ca de spiriduș, cu buze subțiri, ochi sclipitori – arăta exact ca măștile de Halloween cu chipul lui, pe care una

dintre serviciile companiei le făcuse pentru petrecerea de Halloween din anul precedent. Văzusem una atîrnată într-un cui, pe peretele din cubiculumul cuiva. Fiecare avea cîte una şi jucase o un scenetă imitîndu-şi şeful cel mare.

Flo i-a întins un dosar – mi-am dat seama că era dosarul meu de la Resurse umane –, iar Goddard i-a spus să reţină orice apel, după care m-a invitat în birou. N-aveam idee ce voia, astfel că a început să mă frămînte conştiinţa, fiindcă mă ştiam vinovat de multe. Vreau să zic, cotrobăisem prin corporaţia lui, făcînd spionaj în favoarea unui competitor. Dovedisem precauţie, bineînţeles, dar făcusem şi vreo două gafe de toată frumuseţea.

Cu toate acestea, putea fi chiar atît de rău? Un director general nu se ocupă personal de concedieri, are oricînd la dispoziţie călăi pregătiţi pentru asta. Însă mi-era imposibil să nu-mi pun întrebarea. Eram agitat şi penibil şi nici nu prea reuşeam să-mi ascund starea de încordare.

Goddard a deschis un mic frigider încorporat într-un dulap şi mi-a întins o sticlă de a Aquafina. Apoi s-a aşezat la birou şi s-a rezemat de spătarul fotoliului înalt, din piele. Eu am luat loc pe unul din cele două scaune aflate în faţa lui. Am privit în jur, am văzut fotografia unei femei deloc atrăgătoare, despre care am presupus că era soţia lui, fiindcă părea să aibă cam aceeaşi vîrstă cu el. Avea părul alb, necoafat şi faţa uimitor de ridată (Mordden afirmase că era shar-pei[1]) şi purta un colier din trei şiruri de perle, în stilul Barbarei Bush, probabil pentru a-şi ascunde pielea căzută de sub bărbie. M-am întrebat dacă Nick Wyatt, atît de pătimaş din cauza invidiei bolnăvicioase faţă de Jock Goddard, avea idee pentru cine se grăbea să ajungă acasă în fiecare seară. Partenerele de pat ale lui Wyatt se schimbau sau se roteau la fiecare cîteva nopţi şi toate aveau nişte sîni ca nişte manechine; asta era o cerinţă a fişei de post.

Un raft întreg era ocupat de modele miniaturale de automobile vechi, decapotabile, cu aripi lungi şi linii arcuite, şi cîteva camioane-cisternă Divco, pentru transportul laptelui. Toate reprezentau

[1] Rasă de cîine din China (n. red.)

automobile din anii patruzeci şi cincizeci, cînd probabil că Jock Goddard era puşti sau adolescent.

M-a văzut uitîndu-mă la ele şi a întrebat:

– Ce maşină conduci?

– Conduc? Preţ de o clipă nu mi-am dat seama la ce se referea. A, un Audi A6.

– Audi, a repetat el, de parcă era vreun cuvînt din altă limbă. De acord, poate că era. Şi-ţi place?

– E bună.

– Mă gîndeam că ai un Porsche 911 sau cel puţin un Boxter, sau ceva de genul ăsta. Un tînăr ca tine...

– Nu mă omor după motoare, am zis.

Era un răspuns calculat, recunosc, gîndit în mod deliberat să contrarieze. Consiliera de la Wyatt, Judith Bolton, îşi rezervase o parte a unei şedinţe pentru a discuta despre maşini, ca să mă încadrez în cultura corporată de la Trion. Instinctul îmi spunea acum că, faţă în faţă cu şeful cel mare, nu aveam şanse să cîştig.

– Credeam că toată lumea de la Trion e pasionată de automobile, a zis Goddard. Mi-am dat seama că era răutăcios. Lovea fără milă în ploconeala cu care subordonaţii îl urmau orbeşte, luîndu-l drept model. Mi-a plăcut atitudinea lui.

– Mai precis, cei ambiţioşi, am spus eu cu un zîmbet.

– Mda, să ştii că singura mea extravaganţă a rămas asta cu automobilele, dar există şi un motiv. Pe la începutul anilor şaptezeci, după ce Trion a fost cotată la bursă şi am început să cîştig mai mulţi bani decît puteam cheltui, m-am dus într-o zi şi mi-am cumpărat un iaht, lung de douăzeci de metri. Am fost mîndru nevoie mare cu el pînă am văzut în port unul de douăzeci şi trei de metri. Auzi, cu trei metri mai lung. Şi atunci am simţit o împunsătură de invidie, înţelegi? Instinctul meu competitiv fusese zgîndărit. Brusc, am simţit – o, ştiu că e o copilărie, dar nu m-am putut abţine, că-mi trebuia un iaht şi mai mare. Şi ghici ce-am făcut?

– Ai cumpărat altul, mai mare.

– Nici gînd. Puteam s-o fac fără probleme, dar s-ar fi găsit oricînd nu ştiu ce prostovan care să apară cu altul şi mai mare. Şi-atunci, cine e mai mare prostovan? În felul ăsta nu cîştigi nimic.

Am dat aprobator din cap.

– L-am vîndut. Chiar a doua zi. Doar fibra de sticlă şi gelozia făceau vasul acela să plutească. A chicotit. De aceea prefer să am un birou mic. M-am gîndit că, dacă biroul şefului e la fel ca al oricăruia din conducere, măcar nu va mai exista atîta invidie în cadrul companiei. Oamenii au tendinţa să se ia mereu la întrecere, cine are ceva mai mare, mai tare... mai bine să se concentreze asupra altor lucruri. Aşadar, Elijah, eşti proaspăt angajat, nu?

– Adam, dacă nu te superi.

– Uf, drace. Mereu greşesc. Scuze. Adam, Adam. Gata, am reţinut. S-a aplecat puţin în faţă, şi-a pus ochelarii şi a răsfoit rapid dosarul meu. Te-am furat de la Wyatt, unde ai salvat produsul acela, Lucid.

– „Salvat“ e mult spus, domnule.

– Nu e nevoie să faci pe modestul.

– Nu-i vorba de modestie, ci de realitate.

A zîmbit, ca şi cum asta l-ar fi amuzat.

– Cum e la Trion în comparaţie cu Wyatt? Ei, consideră că nu te-am întrebat asta. Oricum n-aş vrea să-mi răspunzi.

– Nici o problemă, răspund cu plăcere, am zis eu, fără nici o reţinere. Îmi place. E interesant. Şi oamenii îmi plac. Am rămas o clipă pe gînduri, mi-am dat seama ce pupincurist suna totul, ce idiot, de aceea am adăugat: Adică, majoritatea, nu toţi.

Ochii lui de spiriduş au licărit.

– Ai acceptat prima ofertă de salariu care ţi s-a făcut, a spus el. Tinere, avînd în vedere cartea ta de vizită, rezultatele avute înainte, puteai negocia, ca să primeşti mai mult.

Am ridicat din umeri.

– M-au interesat mai mult şansele.

– Poate, dar asta mi-a sugerat cît de mult doreai să o ştergi de la Wyatt.

Discuţia atingea un punct care-mi dădea fiori şi, în orice caz, ştiam că Goddard voia să constate cît de discret puteam fi.

– Cred că Trion mi se potriveşte mai bine.

– Şi ai găsit şansele de care aminteai?

– Sigur.

– Paul, directorul meu financiar, mi-a povestit de intervenţia ta în problema GoldDust. Se vede că ai surse de informare.

– Păstrez legătura cu diverşi amici.

– Adam, îmi place ideea de reorientare la Maestro, dar mă îngrijorează timpul necesar pentru a adăuga protocolul de criptare de securitate. Pentagonul o să vrea prototipuri funcţionale începînd de ieri.

– Nu e nici o problemă, am spus. Detaliile îmi rămăseseră încă proaspete în minte, aşa cum memorasem odată, în facultate, un întreg curs de chimie organică pentru un examen. Kasten Chase a elaborat deja protocolul de acces pentru securitatea datelor, RASP. Cei de acolo au cartela de criptate Fortezza, modemul Palladium – soluţiile pentru hardware şi soft sînt deja elaborate. Ar însemna maxim două luni pentru încorporarea în Maestro. O să fim gata să livrăm cu două luni înainte de semnarea contractului.

Goddard a clătinat din cap şi a părut descumpănit.

– Piaţa asta a suferit modificări colosale. Totul a devenit interschimbabil sau mai ştiu eu cum şi toată tehnologia tinde spre convergenţă. Am intrat în epoca totul-în-unul. Consumatorii nu mai vor un televizor simplu, sau un video, sau un fax sau un computer şi un sistem stereo, sau un telefon, fiecare separat. M-a privit cu coada ochiului. Se vedea că lansase ideea ca să vadă ce părere aveam. Convergenţa ne aşteaptă. Nu crezi?

Am luat o faţă sceptică, am inspirat adînc şi am spus:

– Dacă mă gîndesc bine... Nu.

După cîteva momente de tăcere, a surîs. Răspunsesem conform aşteptărilor. Citisem o transcriere a unor remarci neoficiale pe care Goddard le făcuse la una dintre conferinţele pe tema viitorului tehnologiei, de la Palo Alto, în urmă cu un an. Se pornise atunci împotriva „goanei delirante după cît mai multe funcţii“, după cum se exprimase el, iar eu reţinusem asta, gîndindu-mă că puteam să apelez la idee în cadrul vreunei şedinţe de la Trion.

– Cum asta?

– Asta-i doar delirofuncţie. Înseamnă să tot încarci produsul în dauna uşurinţei şi a simplităţii, a eleganţei. Cred că ne-am săturat cu toţii să apăsăm treizeci şi nu ştiu cîte butoane pe douăzeci şi două de telecomenzi doar ca să urmărim o emisiune de ştiri. Consider că mulţi oameni s-au săturat deja să vadă pe computerul de bord instrucţiunea: „VERIFICAŢI MOTORUL“ cînd, de fapt, nu poţi verifica nimic, fiindcă, dacă ridici capota, te uiţi ca prostul – şi trebuie să te duci la un mecanic specializat, care are computer de diagnosticare şi diplomă obţinută la Institutul de Tehnologie din Massachussetts.

– Chiar dacă te pricepi la motoare, a spus Goddard cu un zîmbet sardonic.

– Chiar dacă. Plus că toată chestia asta cu convergenţa e oricum un mit, o idee fixă, care devine periculoasă dacă o iei în serios. Şi e proastă pentru afaceri. Telefaxul Canon a fost un eşec – un fax mediocru şi un telefon jalnic. Nu văd maşina de spălat combinată cu uscătorul şi nici cuptorul cu microunde în combinaţie cu aragazul. Nu am nevoie de o combinaţie cuptor cu microunde-plită electrică-televizor dacă eu vreau doar să-mi ţin cutiile de Cola la rece. La cincizeci de ani după inventarea computerului, nu s-a făcut nici o combinaţie de felul acesta – nu? Nimic. După cum văd eu lucrurile, prostia asta cu convergenţa seamănă cu antiloiepurele.

– Ce anume?

– Antiloiepure – o creaţie mitică a unui taxidermist extravagant, care a combinat un iepure de talie mare cu antilopa. Am văzut asta pe cărţi poştale care se vînd pe Coasta de Vest.

– Văd că spui lucrurilor pe nume, aşa e?

– Exact, domnule, dacă sînt convins că am dreptate.

A lăsat deoparte dosarul de cadre şi s-a rezemat din nou de spătar.

– Şi care e părerea ta de ansamblu?

– Poftim?

– Despre Trion, în ansamblu. Tot aşa opinii tranşante ai?

– Unele, da.

– Ia să auzim.

Wyatt comandase mereu analize de competitivitate privind Trion şi reţinusem cîteva consideraţii.

– Mda, Sistemele Medicale Trion reprezintă un portofoliu foarte serios, tehnologiile cele mai bune de rezonanţă magnetică, medicină nucleară şi ultrasunete, dar cam slăbuţ în ceea ce priveşte serviciile, cum ar fi organizarea informării pacienţilor şi gestionarea activelor.

A zîmbit şi a dat aprobator din cap.

– De acord. Continuă.

– Serviciul de Soluţii de Afaceri se tîrîie – şi nu este nevoie să îţi spun eu asta –, însă în domeniul acesta există deja mai toate posibilităţile pentru o penetrare mai bună pe piaţă, în special în privinţa serviciilor de date şi ethernet cu comutare vocală a circuitului şi pe bază de protocoale de identificare. Da, ştiu că în prezent fibra optică e cuvîntul de ordine, însă serviciile de bandă largă reprezintă viitorul, de aceea trebuie să ţinem aproape. Diviziunea pentru aerospaţiale a traversat cîţiva ani mai grei, dar are un portofoliu extraordinar de produse de calcul.

– Dar ce crezi despre Produse electronice de larg consum?

– Evident, la asta ne pricepem cel mai bine, şi acesta e motivul pentru care am venit la Trion. Adică, DVD-urile bat de departe playerele Sony. Telefoanele fără fir sînt tari, ca întotdeauna. Telefoanele mobile sînt criminale – dominăm piaţa. Pînă şi numele companiei este asociat cu mobilul – putem creşte preţurile cu pînă la treizeci la sută doar pentru că pe eticheta lor scrie Trion. Dar mai sînt şi puncte slabe.

– Cum ar fi?

– Păi, e o greşeală să nu avem un produs care să bată Blackberry. Dispozitivele de comunicaţie fără fir ar trebui să fie la degetul nostru mic. Şi, cu toate astea, noi parcă am pierdut teren faţă de RIM, Handspring şi Palm. Trebuie să ieşim cu nişte produse tari de acest fel.

– Ne ocupăm de asta. Avem un produs foarte interesant pe ţeavă.

– Mă bucur că aud asta, am spus eu. Eu cred că pierdem teren la tehnologie şi produse pentru transmiterea de muzică şi imagini video în formă digitală pe Internet. Trebuie să ne concentrăm asupra

Departamentului cercetare-dezvoltare, poate realizarea de cooperări. Asta înseamnă un potenţial *uriaş* pentru obţinerea de venituri.

– Cred că ai dreptate.

– Şi, să mă ierţi că o spun, dar cred că se face o greşeală pentru că nu există o linie de produse adresate adolescenţilor. Uită-te la Sony – peste cîţiva ani, puştiul care nu va avea o consolă de jocuri PlayStation nu mai e acceptat de ceilalţi. S-ar părea că cererea de computere şi produse electronice de uz casnic scade o dată la fiecare cîţiva ani, nu? Ne luptăm cu producătorii de electronice din Coreea de Sud şi Taiwan, ducem războaie ale preţurilor pentru monitoarele cu cristale lichide şi dispozitive video digitale şi telefoane mobile – asta e realitatea. De aceea ar trebui să le vindem puştilor – fiindcă pe ei îi doare undeva de recesiunea economică. Sony are PlayStation, Microsoft are Xbox, Nintendo are GameCube, iar noi ce avem pentru jocurile video pe ecran TV? Nimic. Aici e *marea* slăbiciune a liniei produselor de larg consum.

Am observat că stătea din nou drept pe fotoliu şi mă măsura cu un zîmbet enigmatic pe faţa ridată.

– Ce-ai spune dacă te-ai ocupa de reutilare la Maestro?

– Asta e problema Norei. Sincer să fiu, nu m-aş simţi în apele mele dacă mi s-ar da mie.

– Ai raporta direct către ea.

– Nu sînt convins că i-ar conveni.

A zîmbit strîmb.

– I-ar trece supărarea. Nora ştie ce-i prieşte şi ce nu.

– Evident, n-aş vrea să te contrazic cu orice preţ, domnule, dar cred că asta ar dăuna moralului.

– Bine, atunci vrei să vii să lucrezi direct pentru mine?

– Păi n-o fac deja?

– Vreau să spun, aici, la etajul şapte. Asistent special pentru strategie la produsele noi. Să răspunzi de Sectorul de tehnologie avansată. Ţi-aş da un birou, pe acelaşi hol. Dar nu mai mare decît al meu, sper că înţelegi. Te interesează?

Am crezut că nu aud bine. Am simţit că explodez de emoţie şi agitaţie.

– Da, sigur. În directă subordonare a directorului executiv?

– Exact. Aşadar, facem tîrgul?

Am zîmbit serafic. „Dacă am întrat în horă, trebuie să joc“, mi-am zis în gînd.

– Dar cred că o răspundere sporită presupune şi o creştere de salariu, domnule, nu?

A rîs.

– A, serios?

– Aş vrea cei cincizeci de mii pe care nu i-am cerut cînd am început activitatea aici. Şi aş mai vrea încă patruzeci de mii în opţiuni de cumpărare acţiuni.

A rîs din nou, sănătos, ca un Moş Crăciun, iho-ho.

– Eşti tare, tinere!

– Mulţumesc.

– Să-ţi spun ceva. N-o să-ţi dau cincizeci de mii în plus. Nu cred în creşteri treptate. O să-ţi *dublez* salariul. *Plus* patruzeci de mii în opţiuni. În felul ăsta o să simţi că-ţi arde fundul să munceşti pentru mine.

Ca să nu-mi scape o exclamaţie de uimire, mi-am muşcat buzele. *Isuse.*

– Unde locuieşti?

I-am spus.

A clătinat din cap.

– Nu prea se potriveşte pentru cineva la un asemenea nivel. Pe de altă parte, la cît o să ai de lucru, n-aş vrea să fii silit să conduci trei sferturi de oră dimineaţa şi la fel şi seara. O să stai aici pînă noaptea, de aceea vreau să locuieşti aproape. Ce-ar fi să-ţi iei un apartament în zona Harbor? Acum îţi poţi permite. Avem o doamnă care lucrează la Personal şi e specialistă în probleme de locuinţe. Îţi aranjează ea ceva frumos.

Am înghiţit în sec.

– De acord, am zis, încercînd să-mi reţin rîsul nervos.

– Aşa, ţin minte ce ai spus, că nu te omori după motoare, dar Audi-ul acela... Sînt convins că e o maşină bună, dar de ce să nu-ţi iei ceva mai deosebit? Cred bărbaţilor le plac maşinile tari. Ce-ar fi

să încerci şi tu? Adică, nu e cazul să sari calul, dar să-ţi cumperi ceva mai bun. Flo te poate ajuta în privinţa asta.

Mă anunţa cumva că mi se punea *o maşină* la dispoziţie? Doamne Dumnezeule.

S-a ridicat.

– Deci, îmbarcarea, da?

Mi-a întins mîna. I-am strîns-o.

– Aş fi un prost să refuz, am zis eu pe un ton degajat.

– Şi nu eşti, asta e clar. Mda, bun venit în echipă, Adam. Abia aştept să lucrez cu tine.

Am ieşit din birou şi, clătinîndu-mă pe picioare, m-am îndreptat spre grupul de lifturi, simţind că plutesc. Abia dacă-mi dădeam seama pe unde călcam.

După aceea m-am trezit, mi-am adus aminte ce căutam acolo, care mi-era misiunea – ba chiar şi cum am ajuns în biroul lui Goddard. Tocmai fusesem promovat mai mult decît mă ţineau balamalele.

Iar acum nici nu mai ştiam încotro să o apuc.

36

N-a fost nevoie să fac publică vestea: e-mailul şi mesajele instantanee îmi rezolvaseră deja problema ca prin minune. Pînă să ajung în pătrăţelul meu, toată lumea din departament era la curent. Evident, Goddard era omul acţiunii care nu suporta întîrziere.

Nici n-am ajuns bine la toaletă pentru a mă elibera de presiune, că la pisoarul alăturat s-a şi înfiinţat Chad, care s-a grăbit să-şi tragă fermoarul.

– Hei, amice, sînt adevărate zvonurile?

Am privit fix şi nerăbdător spre peretele faianţat. Trebuia să-mi dau drumul, nu mai rezistam.

– Care zvonuri?

– Sper că accepţi felicitările mele.

– A, nu ştiam despre ce vorbeşti. Nu, felicitările ar fi premature. Dar, oricum, îţi mulţumesc.

Am rămas cu ochii pe butonul acela care porneşte apa şi care e anexat oricărui pisoar standard din State. M-am întrebat cine o fi inventat chestia aceea, dacă s-a îmbogăţit din asta, iar familia o fi făcut glume pe seama ideii că bunăstarea familiei provine de la toaletă. Voiam să-l văd pe Chad plecat cît mai curînd de acolo.

– Te-am subestimat, a zis el, slobozind un jet puternic.

Între timp, eu simţeam că nivelul presiunii depăşeşte cota de alarmă.

– A, chiar aşa?

– Da, chiar aşa. Ştiam că eşti bun, dar n-am ştiut *cît* de bun. Nu te-am luat în calcul.

– Ce noroc pe mine, am zis. Ori poate mă ia gura pe dinainte şi, din anumite motive, lui Goddard i-a plăcut asta.

– Nu, nu cred. Reuşeşti un soi de comunicare mintală cu bătrînul. Parcă ai şti pe ce buton să apeşi. Pariez că nici nu trebuie să vorbiţi prea mult ca să vă înţelegeţi. Aşa de tare eşti. M-ai dat gata, tipule. Nu ştiu cum de-ai reuşit, dar m-ai dat pe spate, pe bune.

Şi-a închis fermoarul, apoi m-a bătut pe umăr.

– Să-mi vinzi şi mie pontul, bine? a făcut el, dar n-a mai aşteptat răspunsul meu.

Cînd m-am întors la locul meu, Noah Mordden stătea în dreptul intrării trecînd în revistă cărţile mele de pe dulap. Ţinea în mînă un pachet ambalat în hîrtie de cadouri, care părea a fi o carte.

– Cassidy, a zis el. Widmerpool al nostru, prea tare ca să mai treacă prin şcoală[1].

– Poftim? (Doamne ce mort era tipul ăsta după aluzii neinteligibile...)

– Te rog să primeşti asta, a zis el.

I-am mulţumit şi am desfăcut pachetul. Într-adevăr, o carte, dar veche, şi mirosea a mucegai. Pe coperta pînzată stătea scris *Sun Tzu despre arta războiului*.

– E traducerea din 1910 a lui Lionel Giles, a precizat el. Cea mai bună, după părerea mea. Nu e o primă ediţie, care ar fi imposibil de găsit, dar, oricum o ediţie rară.

M-am simţit mişcat.

– Cînd ai avut vreme să cumperi asta?

– De fapt, am cumpărat-o săptămîna trecută, la o licitaţie online. N-am vrut să fie un cadou de despărţire, dar asta e. Cel puţin acum nu mai ai nici o scuză.

– Îţi mulţumesc, am spus. O s-o citesc.

[1] Aluzie la personajul Windmerpool, un student nu tocmai iubit la Eton, remarcabil prin hotărîre, tenacitate şi lipsă de scrupule din *O chestiune de educaţie*, primul din cele 12 romane care alcătuiesc ciclul *Dans după muzica timpului* (1951-1975) de Anthony Powell, scriitor britanic (1905-2000). (n. tr.)

– Chiar te rog. Presupun că vei avea nevoie de ea din ce în ce mai mult. Să nu uiţi de expresia *kotowaza,* „Cuiul care nu intră-n lemn se bate îndoit“. Ai fost norocos să ieşi din orbita Norei, dar există şi pericole mai mari cînd urci prea repede în cadrul unei companii. Şoimii pot zbura, dar veveriţele nu se trezesc aspirate de motoarele avioanelor cu reacţie.

Am dat din cap.

– O să ţin minte asta, l-am asigurat eu.

– Ambiţia e o calitate utilă, dar trebuie să verifici mereu să nu laşi urme, a spus el.

Făcea o aluzie voalată la ceva – *sigur* mă văzuse ieşind din biroul Norei –, iar asta m-a speriat de m-a trecut din nou dorul de pisoar. Sadic, se juca cu mine, aşa cum face pisica cu un şoarece.

Nora m-a convocat în biroul ei prin e-mail şi mi-am făcut curaj, ca pentru un cutremur de gradul nouă.

– Adam! a exclamat ea cînd m-am apropiat. Tocmai am aflat vestea.

Era numai un zîmbet.

– Stai jos, stai. Nici nu ştii ce mă bucur pentru tine. Şi poate n-ar trebui să mă dau de gol, dar sînt *încîntată* că am luat în serios entuziasmul meu în ceea ce te priveşte. Fiindcă, ştii doar, cei de sus nu te cred întotdeauna.

– Ştiu.

– Dar i-am asigurat, dacă faceţi asta, n-o să vă pară rău. Adam are stofă, aşa le-am spus, va merge pînă la capăt. Aveţi cuvîntul meu că aşa va fi. Îl *cunosc*.

„Mda, mi-am zis, îţi închipui că mă cunoşti. Habar n-ai.“

– Mi-am dat seama că te speria gîndul mutării, de aceea am dat cîteva telefoane, a continuat ea. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat în favoarea ta.

N-am răspuns la asta. Mă preocupa prea mult cum va reacţiona Wyatt cînd va afla vestea.

37

– Fugi de-aici, a fost reacţia lui Nicholas Wyatt.

Pentru o fracţiune de secundă, poleiala de stăpînire de sine, de clasă şi eleganţă s-a mistuit. Mi-a aruncat o privire care părea a fi aproape respect. Aproape. În orice caz, aveam în faţă un alt Wyatt şi mă bucuram să asist la o asemenea schimbare.

– Îţi baţi joc de mine. A continuat să mă fixeze. Te sfătuiesc să nu faci glume din astea cu mine. Într-un tîrziu, şi-a mutat privirea, iar eu m-am simţit oarecum uşurat. E absolut incredibil.

Ne aflam în avionul lui personal, dar nu zburam nicăieri. O aşteptam pe ultima lui prietenă, care urma să sosească pentru a pleca împreună cu el spre Hawaii, unde avea o casă în staţiunea Hualalai. Eram doar eu, Wyat şi Arnold Meacham. Nu mai pusesem piciorul pînă atunci într-un avion particular, iar acela era grozav, un Gulfstream G-IV, a cărui cabină avea aproape patru metri lăţime şi optsprezece metri lungime. Practic, puteai juca fotbal înăuntru. Şi nu avea decît vreo zece locuri, o sală de discuţii, plus două băi cu duşuri.

Credeţi-mă, nu zburam spre marea insulă. Totul nu avea rostul decît să mă stîrnească. Eu şi Meacham urma să coborîm înainte de decolare. Wyatt purta o cămaşă din mătase neagră. I-am dorit să facă un cancer al pielii de la soare.

Meacham i-a zîmbit lui Wyatt şi a rostit încet:

– O idee sclipitoare, Nick.

– Trebuie să o felicit pe Judith, a spus Wyatt. Ea a venit cu ideea asta. Apoi a clătinat din cap. Dar am îndoieli că ar fi reuşit să vadă atît de departe, a zis, apoi a scos mobilul şi a tastat ceva.

– Judith, a spus el. Băiatul nostru lucrează direct pentru Marele Şef în persoană. Asistent special al directorului general executiv. A făcut o pauză şi i-a aruncat un zîmbet lui Meacham. Nu te iau în balon. Încă o pauză. Judith, scumpa mea, vreau să faci un curs intensiv cu tînărul. Pauză. Aşa, foarte bine, bineînţeles că e prioritar. Vreau ca Adam să-l cunoască pe tip ca pe propriul buzunar. Vreau să devină cel mai bun asistent special pe care tipul l-a angajat vreodată, ce mama dracilor. Corect. Apoi, cu un ţiuit, convorbirea s-a încheiat. Privind spre mine, a spus: Tocmai ţi-ai salvat fundul. Arnie?

Meacham a ridicat ochii de parcă abia ar fi aşteptat semnalul acela pentru a intra în scenă.

– Am analizat toate numele oamenilor care lucrează la AURORA, aşa cum ni le-ai dat, a zis el pe un ton sumbru. Nici unul nu se potriveşte.

– Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

Dumnezeule, cît îl detestam pe individ...

– Nu apar numere de la asigurări sociale, nimic. Să nu-ţi baţi joc de noi, amice.

– Ce tot vorbeşti acolo? Le-am descărcat direct de pe directorul Trion al site-ului.

– Da, dar nu sînt numele lor adevărate, netotule. Numele celor de la administrativ sînt reale, dar ale celor de la diviziunea cercetare sînt false. N-am mai pomenit aşa ceva.

– Ceva e în neregulă, am spus, clătinînd din cap.

– Joci cinstit cu noi? m-a întrebat Meacham. Dacă faci alt joc, te zdrobim, să nu apuc ziua de mîine. L-a privit pe Wyatt. A balamucit de tot evidenţele de personal – parcă a fost drogat.

– Evidenţele *dispăruseră* ¸ Arnold, l-am repezit eu. Extrase. Au devenit superprecauţi.

– Şi despre gagică ce-ai aflat? m-a luat Wyatt.

Am surîs.

– Cu „gagica“ am întîlnire săptămîna viitoare.

– Ca posibil prieten, şi alte chestii?

Am făcut un gest din umeri.

– Pe fată o interesează persoana mea. Lucrează la AURORA. Ea rămîne legătura directă cu cercetarea.

Spre uimirea mea, Wyatt a dat din cap.

– Bravo.

Cam tîrziu, dar Meacham a simţit dincotro bătea vîntul. El rămăsese blocat pe ideea că ratasem operaţiunea de la Resurse umane, numele celor prinşi în proiectul AURORA erau, din anumite motive, false, dar şeful lui avea în vedere ceea ce mersese *bine,* pe uimitoarea răsturnare de situaţie, aşa că n-ar fi vrut să rămînă de căruţă, de aceea a zis:

– Acum ai acces la biroul lui Goddard. Ai putea plasa o serie de dispozitive.

– Mi se pare incredibil, a ţinut să accentueze Wyatt.

– Eu cred că nu mai trebuie să-i plătim salariul pe care l-a avut, a spus Meacham. Mai ales cînd primeşte atîţia bani de la Trion. Isuse, zmeul ăsta cîştigă chiar mai mult decît mine.

Wyatt părea amuzat de situaţie.

– Nuuu, doar am convenit.

– Cum mi-ai spus? l-am întrebat eu pe Meacham.

– Există riscuri de securitate dacă trebuie să transferăm fonduri ale companiei în contul puştiului, indiferent prin cîte conturi trec banii, i-a spus Meacham lui Wyatt.

– Nu, ai zis că sînt zmeu, am insistat eu. Ce înseamnă asta?

– Eu credeam că nu se poate depista sursa plăţii, a zis Wyatt, adresîndu-i-se lui Meacham.

– Ce acela un „zmeu?“ nu m-am lăsat eu.

Parcă eram un cîine cu un os în gură; nu-i dădeam drumul, indiferent de cît îl irita asta pe Meacham.

Însă el nici nu mă auzise, de aceea Wyatt s-a uitat la mine şi a murmurat:

– E limbaj specializat de spionaj industrial. Un zmeu e „consultant special“, care culege informaţii prin orice mijloace posibile şi, în acelaşi timp, îşi face treaba.

– Zmeu? m-am mirat eu.

– Dacă ridici un zmeu şi sfoara se agaţă de ramurile unui copac, o tai, mi-a explicat Wyatt. Ai auzit vreodată de disculpare plauzibilă?

– Să tai aţa, am repetat eu, ca un idiot.

Pe de o parte, nu m-ar fi deranjat deloc, pentru că sfoara era, de fapt, o lesă. Ştiam însă că, vorbind despre tăierea sforii, ei aveau de fapt în vedere să mă distrugă.

– Dacă lucrurile merg prost, a precizat Wyatt. Ai grijă să iasă bine şi nimeni n-o să-ţi taie sfoara. Hei, dar unde-o fi gagica asta a mea? Dacă nu soseşte în două minute, plec fără ea.

38

Şi după aceea am făcut ceva ce era total nebunesc, dar sentimentul a fost de neuitat. M-am dus şi mi-am cumpărat un Porsche de nouăzeci de mii de dolari.

Altădată aş fi sărbătorit o asemenea veste cu vreo partidă grozavă de sex, poate făcîndu-mă pulbere cu şampanie sau cumpărîndu-mi două-trei CD-uri. Acum însă făceam parte din altă lume. Mă încînta ideea de a-mi tăia ombilicul care mă ţinea legat de Wyatt prin schimbarea Audi-ului cu un Porsche, graţie facilităţilor de leasing oferite de Trion.

Aţi călcat vreodată într-un salon Porsche? Nu e la fel ca atunci cînd îţi cumperi o Honda Accord, clar? Nu intri direct din stradă şi ceri să faci o cursă de testare. Trebuie să participi la un întreg preludiu. Completezi un formular, dealerii vor să ştie ce te aduce la ei, cu ce te ocupi, în ce zodie te-ai născut şi altele.

În plus, ai la dispoziţie atîtea opţiuni că ai putea să ameţeşti. Vrei faruri bixenon? Sau bord de culoare Arctic Silver? Vrei piele sau piele *suplă?* Vrei jante sport, ori sport clasic II, ori turbo I?

Eu voiam doar un Porsche şi n-aveam chef să aştept între patru şi şase luni pînă era echipat la Stuttgart-Zuffenhausen conform specificaţiei mele. Voiam să ies de acolo la volan. Îl doream *atunci,* pe loc. Nu aveau în salon decît două cupeuri 911 Carrera, unul roşu-aprins, iar celălalt, negru-bazalt. Totul se reducea la cusăturile pielii. Cea roşie avea piele care părea a fi de căprioară, cusută cu aţă roşie, ceea ce-mi sugera ceva de cowboy şi de prost gust. În

vreme ce modelul negru-bazalt avea o piele suplă extraordinară de un maro natural, cu schimbătorul de viteze şi volanul îmbrăcate în piele. Am coborît după turul de testare şi am zis: „Gata, facem tîrgul“. Poate mă consideraseră tipul de cumpărător care doar se uită sau care, la sfîrşit, nu are curajul să spună da, însă eu am spus-o, iar dealerul m-a asigurat că luasem o decizie înţeleaptă. S-a oferit chiar să pună pe cineva să înapoieze Audi-ul la dealerul Audi – fără nici o cheltuială din partea mea.

Mă simţeam ca şi cum aş fi condus un avion cu reacţie; cînd apăsai pedala de acceleraţie pînă la fund, suna chiar ca un Boeing 767. Trei sute douăzeci de cai, suta de kilometri pe oră în cinci secunde, incredibil de puternică. Vibra şi urla. Am băgat în aparatul de la bord ultimele CD-uri copiate şi, în drum spre locul de muncă, am dat la maxim volumul ca să ascult Clash, Pearl Jam şi Guns N'Roses. Asta m-a făcut să simt că totul mergea pe calea cea bună.

Chiar înainte de a mă instala în noul birou, Goddard a ţinut să-mi găsesc o nouă locuinţă, mai aproape de sediul Trion. Nu aveam de gînd să comentez; trecuse vremea aceea.

Oamenii lui m-au ajutat să renunţ la văgăuna în care stătusem atîta timp şi să mă mut într-un apartament nou de la etajul douăzeci şi nouă din turnul de la sud de la Harbor. Fiecare din cele două turnuri avea în jur de o sută cincizeci de apartamente pe treizeci şi opt de etaje, începînd cu camere studio şi terminînd cu apartamente de trei camere. Turnurile erau construite deasupra celui mai tare hotel din zonă, al cărui restaurant era apreciat drept excelent de degustătorii de la Zagat's.

Apartamentul arăta de parcă ar fi fost scos din revista *Style.* Avea o suprafaţă de vreo două sute de metri pătraţi, cu tavane înalte, de peste trei metri şi jumătate, parchet şi gresie. Exista apartamentul principal şi o „bibliotecă“, aceasta putînd sluji şi drept dormitor de oaspeţi, o sufragerie şi o cameră de zi uriaşă.

Ferestrele de la podea pînă în tavan ofereau priveliştea cea mai impresionantă pe care o văzusem vreodată. Într-o latură, camera de zi dădea spre oraşul răsfirat la picioarele mele, în alta, spre ocean.

Bucătăria cu dotare pentru servirea mesei părea ceva dintr-o expoziţie de prezentare a unei firme renumite, fiind înzestrată numai cu aparatură de clasă: frigider Sub-Zero, maşina de spălat vase Miele, plită electrică/gaz Viking, dulapuri făcute de Poggenpohl, blaturi ce imitau granitul, pînă şi un soi de grotă pentru păstrarea vinurilor.

Dar nici nu aveam nevoie de bucătăria aceea. Dacă doream să mănînc în cameră, nu trebuia decît să pun mîna pe telefonul din bucătărie şi să apăs un buton pentru a comanda serviciul la cameră asigurat de hotel, ba chiar să cer un bucătar de la restaurantul de jos, care venea imediat şi pregătea masa pentru mine şi oricîţi oaspeţi aş fi vrut.

În clădiri exista un club de întreţinere, cu aparatură de ultimă oră, cu o suprafaţă de nouă mii de metri pătraţi, unde bogaţii care nu locuiau acolo puteau face gimnastică sau juca *squash*, sau face yoga, după care treceau la saună şi la mese pline de proteine în cafenea.

Nici nu era nevoie să-ţi parchezi singur maşina. Opreai în faţa clădirii, iar valetul ţi-o ducea undeva scutindu-te de efort, iar ca să ţi-o recuperezi era suficient să dai un telefon.

Lifturile se deplasau cu o viteză atît de mare, încît îţi pocneau urechile. Aveau pereţii din lemn de mahon şi podele din marmură şi aveau dimensiuni comparabile cu ale fostului meu apartament.

Securitatea clădirii era cu mult mai bună, desigur. Brutele lui Wyatt nu mai puteau să pătrundă atît de uşor ca să-mi scotocească prin lucruri. Asta îmi plăcea.

Nici unul dintre apartamentele de la Harbor nu costa sub un milion, iar acela al meu era două, dar venea pe gratis – cu mobilier cu tot – prin amabilitatea celor de la Trion, drept primă.

M-am mutat fără nici un efort, deoarece n-am păstrat aproape nimic din vechiul apartament. Cei de la Goodwill şi Armata Salvării au venit şi au luat canapeaua mare şi urîtă, masa de bucătărie cu tăblia din marmură, patul cu arcuri şi salteaua, toate boarfele însoţitoare, pînă şi biroul respingător. Cînd au tîrît canapeaua afară, din ea au căzut tot felul de scame şi gunoaie – ziare *Zigzag,* gîndaci de bucătărie, tot soiul de chestii de pe vremea cînd consumam droguri. Mi-am păstrat computerul, hainele şi tigaia înnegrită din fontă care îi aparţinuse mamei (din motive sentimentale – nu pentru că aş fi folosit-o vreodată). Am îngrămădit restul lucrurilor în Porsche, ceea ce arată ce puţine erau, fiindcă într-o asemenea maşină spaţiul pentru bagaje e aproape inexistent. Am comandat mobilierul de la un magazin foarte şic, numit Domicile (la sugestia agentului) – canapele mari, pufoase şi moi, în care erai înghiţit cu totul, fotolii asortate, o masă de bucătărie şi scaune care arătau de parcă ar fi sosit de la Versailles, un pat uriaş, cu capete din fier, covoare persane. O saltea Dux, scumpă pînă la cer. Totul. O căruţă de bani, dar ce conta – doar nu plăteam eu.

Cei de la Domicile tocmai îmi livrau mobilierul cînd portarul, Carlos, mi-a telefonat să mă anunţe că aveam un vizitator, un anume domn Seth Marcus. I-am spus să-l trimită imediat sus.

Uşa de intrare era deja deschisă ca să se mişte cărăuşii de mobilă în voie, dar Seth a sunat şi a rămas în hol. Purta un tricou cu trupa Sonic Youth şi nişte blugi zdrenţăroşi Diesel. Ochii lui, de obicei vioi, chiar demenţial de agitaţi, păreau acum ca de mort. Era timorat – nu mi-am dat seama dacă se simţea intimidat, gelos sau iritat că dispărusem de pe ecranul lui radar sau dacă era vorba de o combinaţie a celor trei.

– Salut, domnule, a zis el. În sfîrşit, am dat de tine.

– Salut, am răspuns şi l-am îmbrăţişat. Bine-ai venit în umila mea colibă.

Nu ştiam ce altceva aş putea spune. Din anumite motive, mă simţeam stingherit. N-aş fi vrut ca Seth să vadă apartamentul.

A rămas în hol.

– Nu aveai de gînd să mă anunţi că te-ai mutat?

– Totul s-a întîmplat peste noapte, am explicat eu. Voiam să te sun.

A scos o sticlă ieftină de şampanie New York State din geanta de curier care face livrări cu bicicleta şi mi-a întins-o.

– Am venit să sărbătorim. Mi-am închipuit că berea nu mai e de nasul tău.

– Excelent! am spus, apucînd sticla şi neluînd în seamă aluzia. Hai înăuntru.

– Te-ai ajuns. E grozav, a zis el cu glas moale, lipsit de entuziasm. Uriaş, dom'le.

– Două sute de metri pătraţi. Vino să te uiţi.

Am făcut un tur de apartament. A spus cîteva chestii care se voiau amuzante, de genul: „Dacă asta e biblioteca, n-ai avea nevoie şi de nişte cărţi?“ Sau: „Acum trebuie să-ţi mai mobilezi dormitorul cu o gagică“. A afirmat că apartamentul era „bolnav“ şi „tîmpit“, ceea ce în limbajul hip-hop însemna că-i plăcea.

M-a ajutat să scot folia protectoare din plastic de pe una dintre canapelele enorme, ca să putem sta jos. Canapeaua fusese aşezată în mijlocul camerei de zi, parcă plutea acolo, cu faţa spre ocean.

– Drăguţ, a zis şi s-a scufundat între perne. Părea că ar vrea să-şi pună picioarele pe ceva, însă măsuţele de cafea încă nu sosiseră, asta, din fericire, fiindcă n-aş fi vrut să-şi proptească ghetele Doc Martens, pline de noroi, pe vreuna dintre ele.

– Acum trebuie să-ţi faci şi manichiura, nu? a întrebat el bănuitor.

– Din cînd în cînd, am recunoscut eu cu glas domol. Nu-mi venea să cred că observase deja un asemenea detaliu la degetele mele. Trebuie să arăt ca un director.

– Şi ce-i cu tunsoarea asta? Serios vorbesc.

– Ce-i cu ea?

– Nu ţi se pare, cum să spun, uşchită?

– Uşchită?

– Ca de homo. Cu ce rahat îţi dai părul, gel sau spumă?

– Puţin gel, am spus eu, bătînd în retragere. Şi ce-i cu asta?

M-a privit printre gene şi a clătinat din cap.

– Te dai şi cu colonie?

Ţineam să schimb subiectul.

– Credeam că lucrezi în seara asta, am spus eu.

– A, te referi la joaca aceea de-a barmanul? Nee, m-am lăsat. Era de-a dreptul scîrbos.

– Mie mi s-a părut un loc plăcut.

– Nu şi dacă lucrezi acolo, dom'le. Toţi te tratează de parcă ai fi nu ştiu ce chelner.

Aproape c-am izbucnit în rîs.

– Acum am o şmecherie mai bună, a spus el. Fac parte din „echipa mobilă de energie“ pentru Red Bull. Ţi se dă o maşină

mişto, să te plimbi peste tot şi, practic, dai mostre puştimii şi stai de vorbă cu ei. Orele de muncă sînt la latitudinea mea. Pot s-o fac şi după ce termin cu biroul de avocatură.

– Mi se pare perfect.

– Normal. Am vreme gîrlă să lucrez la imnul corporaţiei.

– Imn?

– Orice companie are unul – ceva ritmat sau nu, să sune, acolo. Apoi a cîntat, cu falsuri: *Trion! Noi schimbăm lumea!* Dacă Trion nu are aşa ceva, poate pui o vorbă bună pe lîngă tipul care se ocupă de asta. Pariez că o să primesc redevenţe ori de cîte ori o să-l cîntaţi la vreun picnic al companiei, cine ştie?

– O să întreb, am promis. Ei, să ştii că n-am pahare. Aşteptam să mi le aducă, dar încă n-au sosit. Se spune că sînt lucrate manual în Italia, prin suflare – mă-ntreb dacă o să miroasă a usturoi.

– Nu-ţi face griji. Oricum şampania asta-i proastă.

– Mai lucrezi şi la firma de avocatură?

M-a privit jenat.

– E singura mea slujbă de unde scot un venit fix.

– Păi, asta contează.

– Crede-mă, dom'le, muncesc cît pot de puţin. Suficient cît să nu mă bîrîie Shapiro – faxuri, copii, cercetare, orice – şi tot îmi rămîne timp destul să navighez pe Internet.

– Bravo.

– Cîştig douăzeci de dolari pe oră jucîndu-mă pe Net, copiind CD-uri cu muzică şi prefăcîndu-mă că muncesc.

– Grozav, am spus. Tot tu ieşi în cîştig.

Era patetic, dacă mă gîndeam mai bine.

– Ai priceput perfect.

Iar atunci nu ştiu ce m-a apucat, dar nu m-am putut stăpîni:

– Şi pe cine crezi că tragi pe sfoară mai mult, nu cumva pe tine însuţi?

Seth mi-a aruncat o privire ciudată.

– La ce te referi?

– La faptul că te prefaci că muncești la firmă, strecurîndu-te, făcînd cît mai puțin – te-ai întrebat vreodată de ce faci asta? Adică, ce rost are?

Seth m-a privit cu ochii îngustați, ostili:

– Ce te-a apucat?

– La un moment dat, trebuie să te apuci de ceva serios, înțelegi?

A rămas puțin pe gînduri.

– Probabil. Hei, n-ai vrea să ieșim undeva? Locul ăsta e prea serios pentru mine, îmi dă fiori.

– Sigur.

Chiar mă gîndisem să telefonez la restaurant ca să cer un bucătar să ne facă ceva de mîncare, socotind că asta l-ar fi impresionat pe Seth, apoi mi-am venit în fire. Asta l-ar fi doborît cu totul pe Seth. Uşurat, am telefonat valetului şi am cerut să-mi scoată maşina.

Cînd am ajuns jos, maşina ne aştepta.

– Asta-i *a ta?* a exclamat Seth. Hai, lasă gluma!

– Las-o, am zise eu.

Atitudinea cinică şi de detaşare superioară a dispărut.

– Păi maşinuța asta costă vreo sută de mii!

– Mai puțin, am spus. Mult mai puțin. Şi, oricum, compania plătește ratele de leasing.

A păşit pînă lîngă Porsche încet, cu un aer religios, cam la fel ca maimuțele care se apropie de monolit în filmul *2001: Odisee spațială* şi a mîngîiat uşa strălucitoare.

– Bine, amice, a făcut el, care-i mînăria? Vîră-mă şi pe mine în afacere.

– Nu-i nici o mînărie, am spus destul de reținut, în timp ce urcam în maşină. Am cam nimerit din întîmplare în chestia asta.

– Hai, lasă-mă! Ai uitat cu cine vorbeşti – sînt Seth. Mă mai ții minte? Te-ai apucat de vîndut droguri sau ce? Fiindcă dacă de asta-i vorba, ai face bine să mă vîri şi pe mine.

Am rîs în hohote. Pe drum, nu departe de hotel, am văzut o maşină cu un aspect ridicol parcată pe stradă şi mi-am dat seama că era a lui. O cutie uriaşă de Red Bull, în albastru, argintiu şi roşu, era montată în partea din spate a maşinii de doi bani. O glumă.

– A ta e?

– Da. Mișto, nu? Nu mai părea atît de entuziasmat.

– Simpatică, am zis eu.

Era ridicolă.

– Ştii cît m-a costat? Nada[1]. Nu trebuie decît s-o conduc.

– Bună afacere.

S-a rezemat de spătarul scaunului din piele.

– Călătorie plăcută, a zis el. A inspirat, semn că maşina mirosea a nou. Tipule, eşti tare! Cred c-aş vrea să trăiesc ca tine. Nu vrei să facem schimb?

[1] „Nimic“ (lb. span., n. tr.)

39

Desigur, era cu totul exclus să mă întîlnesc din nou cu doctorul Judith Bolton la sediul Wyatt, fiindcă puteam fi văzut la intrare sau la ieşire. Dar acum intrasem în haita felinelor mari şi aveam nevoie de o şedinţă de instruire. Cei de la Wyatt insistaseră, iar eu nu mă puteam opune.

Ne-am întîlnit la Marriott în sîmbăta următoare, într-un apartament utilat pentru discuţii de afaceri. Primisem prin e-mail numărul camerei. Cînd am sosit, ea era deja acolo, cu laptopul conectat la un monitor. Ciudat, doamna aceea mă făcea să devin agitat. În drum spre hotel, m-am oprit undeva să mă tund cu o sută de dolari şi mă îmbrăcasem elegant, renunţînd la boarfele mele de duminică.

Uitasem cît de pătrunzătoare era – ochii albaştri ca gheaţa, părul arămiu, buzele bine desenate cu ruj roşu şi unghiile la fel – şi cît de dură în întrebări. I-am strîns mîna cu fermitate.

– Ai sosit la fix, a zis ea zîmbind.

Am ridicat din umeri, surîzînd pentru a-i da de înţeles că am priceput aluzia, dar remarca ei nu reuşise să mă amuze.

– Arăţi bine. S-ar părea că-ţi priieşte viaţa de succes.

Ne-am aşezat la o masă de conferinţe – elegantă şi care părea că şi-ar fi aflat locul într-o sufragerie, poate a mea, nu? –, apoi m-a întrebat cum îmi mergea. I-am povestit, cu bune şi rele, inclusiv despre Chad şi Nora.

– Vei avea duşmani, a zis ea. E de anticipat. Dar acestea sînt ameninţări – arunci un chiştoc încă aprins în pădure, iar dacă nu îl stingi, declanşezi un incendiu.

– Şi cum îl sting?

– Vom discuta despre asta. Acum însă, trebuie să ne concentrăm asupra lui Jock Goddard. Iar dacă după lecţia de astăzi n-o să pleci cu mare lucru, insist să ţii minte doar atît: omul este *bolnăvicios de cinstit.*

Mi-a fost imposibil să-mi reţin un zîmbet. Asta venea de la consiliera-şefă a lui Wyatt, un tip atît de ticăloşit încît ar fi fost în stare să trişeze şi la examinarea propriei prostate.

Aplecîndu-se în faţă, Judith m-a fulgerat cu privirea:

– Eu nu glumesc. Te-a ales nu doar pentru că i-a plăcut cum gîndeşti, pentru ideile tale – care nici măcar nu sînt ale tale –, ci şi pentru că te consideră cinstit şi plin de prospeţime. Spui ce gîndeşti. Asta îi place.

– Şi asta înseamnă că e ceva patologic?

– Cinstea reprezintă, practic, un fetiş pentru el. Cu cît vorbeşti mai direct, cu cît pari mai calculat, cu atît îţi va merge mai bine.

M-am întrebat în treacăt dacă Judith percepea ironia a ceea ce făcea – sfătuindu-mă cum să-i trag fesul pe ochi lui Jock Goddard prin mimarea cinstei. O cinste sută la sută sintetică, fără pic de fibre naturale.

– Dacă va începe să depisteze ceva ascuns, şiret sau vreo meschinărie calculată în purtarea ta – dacă va considera că încerci să-l tragi pe sfoară sau să-i faci doar pe plac –, îşi va schimba imediat atitudinea. Şi dacă pierzi încrederea lui, s-ar putea să n-o mai recîştigi.

– Am înţeles, am spus eu, nerăbdător. Deci, de acum înainte, nu mai joc dublu.

– Iubitule, pe ce planetă te crezi? m-a pus ea la punct. *Sigur* că-l jucăm pe bătrînul şmecher. Asta e lecţia a doua în arta „organizării jocului“. O să-l exploatezi în continuare, dar trebuie să fii artist desăvîrşit. Nimic să sară în ochi, nimic detectabil. Aşa cum cîinele te simte că ţi-e teamă de el, Goddard miroase imediat cînd îi serveşti prostii. De aceea, trebuie să te dovedeşti un vizionar care vede drept înainte. Îi spui toate veştile proaste pe care ceilalţi încearcă să le minimalizeze. Îi prezinţi un plan care să-i placă, apoi tot tu îi evidenţiezi punctele slabe. Integritatea e un articol de lux în lumea

noastră – după ce-ţi dai seama cum să o mimezi, te-ai instalat definitiv pe arca fericirii.

– Unde vreau să şi ajung, am spus eu sec.

Nu avea chef să-mi răspundă la sarcasm.

– Toţi susţin că nu le place să fie pupaţi în fund, dar adevărul e că majoritatea directorilor *adoră* asta, chiar şi cînd sînt conştienţi că tocmai aşa sînt trataţi. Asta îi face să se simtă puternici, îi convinge, le întăreşte buna părere despre ei înşişi, mai ales dacă ea e fragilă. Pe de altă parte, Jock Goddard nu are nevoie de aşa ceva. Crede-mă, are deja o părere foarte bună despre sine. Dar nu e orbit de vanitate. Nu seamănă cu Mussolini, care simţea nevoia să fie înconjurat doar de oameni supuşi. (Ca o persoană pe care o cunoaştem amîndoi? Am vrut eu să întreb.) Uite cu ce persoane se înconjoară – oameni sclipitori, inteligenţi, care pot fi corozivi şi deschişi.

Am dat din cap.

– Vrei să spui că nu-i place să fie măgulit.

– Nu, n-am afirmat asta. Tuturor ne place să fim gîdilaţi în amorul propriu. Numai că trebuie să simtă că e lăudat cu sinceritate. O istorioară: Odată, Napoleon s-a dus la vînătoare în Bois de Boulogne împreună cu Talleyrand[1], care ţinea cu disperare să-l impresioneze plăcut pe general. Pădurea gemea de iepuri şi Napoleon a jubilat după ce a ucis vreo cincizeci. Dar cînd a aflat că aceia nu erau iepuri de cîmp, că Talleyrand îşi trimisese un servitor să cumpere zeci de iepuri de la piaţă, pe care apoi îi lăsase liberi prin pădure – ei, Napoleon s-a înfuriat cumplit. N-a mai avut încredere în el după aceea.

– O să ţin seama de asta data viitoare cînd mă invită Goddard la vînătoare de iepuri.

– Ideea este că, m-a redus ea la tăcere, atunci cînd îl măgulești, trebuie să o faci *indirect*.

– Bine, dar nu stau printre iepuraşi, Judith, ci mai mult printre lupi.

– Hop şi tu. Ştii multe despre lupi?

Am suspinat.

– Hai să vedem!

[1] Charles Maurice de Talleyrand Périgord (1754-1838), politician şi diplomat, ministru de externe al Franţei în vremea Directoratului şi sub Napoleon – 1799-1807, care a reprezentat Franţa la Congresul de la Viena 1814-1815. (n. tr.)

– Lucrurile sînt clare acolo. Întotdeauna există un mascul alfa, bineînţeles, dar interesant e să ţii minte că acolo ierarhia este testată tot timpul. E foarte fragilă. Uneori vezi un mascul alfa care lasă din colţi o bucată de carne pe pămînt în faţa celorlalţi şi se îndepărtează, mulţumindu-se să *privească*. Practic, îi *sfidează* pe ceilalţi, care nici măcar nu trebuie să o miroasă.

– Iar dacă o fac, s-au ars.

– Greşit. De obicei, alfa nu trebuie decît să se uite mai furios. Poate adoptă şi o atitudine oarecare. Îşi înalţă coada şi urechile, se zbîrleşte, se dă mare şi fioros. Iar dacă se ajunge la luptă, lupul alfa va ataca cele mai puţin vulnerabile părţi ale păcătosului. Nu vrea să rănească grav un membru al haitei lui, şi nici să ucidă vreunul. Înţelegi tu, acel alfa *are nevoie* de ceilalţi. Lupii sînt animale de pradă mici, iar un lup singur n-ar putea doborî vreun elan, vreun cerb sau vreun caribu fără ajutorul haitei. Prin urmare, ei doar îşi pun semenii la *încercare*.

– Ceea ce înseamnă că voi fi mereu pus la încercare.

Da, nu aveam nevoie de cursuri MBA ca să lucrez pentru Goddard. Îmi trebuia o diplomă de veterinar.

M-a privit lung.

– Adam, problema este că punerea la încercare se face foarte subtil. În acelaşi timp însă, liderul haitei vrea ca echipa să-i fie puternică. De aceea, reacţiile de agresivitate sînt acceptate – ele demonstrează curajul, forţa, vitalitatea întregii haite. Asta e importanţa onestităţii, a *candorii strategice*. Cînd flatezi pe cineva, fă-o în mod subtil şi indirect, şi asigură-te că Goddard crede că din partea ta se poate aştepta doar la adevăr netrucat. Jock Goddard îşi dă seama de lucruri pe care alţii ca el nu le văd – candoarea asistenţilor este vitală dacă vrea să ştie cu adevărat ce se întîmplă în interiorul companiei. Fiindcă, dacă pierde contactul cu realitatea, e terminat. Şi să-ţi mai spun ceva ce trebuie să ştii. În cadrul fiecărei relaţii bărbăteşti de mentor şi protejat, apare mereu elementul tată-fiu, dar cred că în cazul de faţă elementul acesta este mai evident. S-ar părea că îi aduci aminte de fiul lui, Elijah.

Aşa mi se adresase Goddard de vreo două ori, din greşeală, mi-am adus eu aminte.

– Era de vîrsta mea?

– Cam aşa. A murit acum doi ani, şi avea douăzeci şi unu de ani. Unii consideră că, după tragedia aceea, Goddard n-a mai fost acelaşi dinainte, că s-a mai înmuiat. Problema e că, aşa cum şi tu s-ar putea să-l idealizezi drept tată pe care ţi l-ai fi dorit – a surîs, aşadar, *ştia* de tata –, s-ar putea să îi aduci aminte de fiul pe care şi-ar dori să-l mai aibă în viaţă. Trebuie să fii conştient de asta, deoarece s-ar putea să-ţi slujească. Şi, în acelaşi timp, e ceva care trebuie să te facă precaut – uneori, s-ar putea să-ţi tolereze unele greşeli de neiertat, iar alteori – să-ţi ceară lucruri absurde.

A revenit la laptop şi a tastat ceva.

– Acum, te rog să te concentrezi la maximum. O să urmărim nişte interviuri televizate pe care Goddard le-a acordat de-a lungul anilor – unul din emisiunea *Wall Street cu Louis Rukeyser*, cîteva de la CNBC, unul cu Katie Couric la *Show-ul de astă-seară.*

Pe ecran a apărut o imagine statică a unui Jock Goddard mult mai tînăr, dar tot sugerînd aerul acela de spiriduş. Judith s-a rotit cu scaunul ca să stea cu faţa spre mine.

– Adam, ţi s-a oferit o şansă extraordinară. Dar e şi situaţia cea mai periculoasă de cînd te afli la Trion, fiindcă o să fii mai constrîns, mai puţin capabil să te mişti prin companie fără să treci neobservat sau să „stai la o bîrfă“ cu unii cunoscuţi, sau să ţii legătura prin reţea cu ei. Paradoxal, misiunea ta de culegere de informaţii a devenit *infinit* mai dificilă. O să ai nevoie de toată muniţia pe care o poţi găsi, ca să spun aşa. Vreau să-l cunoşti pe tip *pe de rost,* ai înţeles ce spun?

– Am înţeles.

– Bun, a zis ea şi mi-a aruncat zîmbetul acela care mă făcea să mă cutremur. *Ştiu* că ai înţeles. Apoi a coborît vocea, pînă a ajuns o şoaptă. Ascultă, Adam, trebuie să-ţi spun – spre binele tău – că Nick aşteaptă cu încordare nişte rezultate. Eşti la Trion de... de cîte săptămîni? – şi tu încă nu ştii ce se întîmplă la Cercetare-Dezvoltare.

– Există o limită, am dat eu să mă apăr, dincolo de care agresivitatea...

– Adam, m-a întrerupt ea calm, dar cu un ton evident ameninţător. Nu te sfătuiesc să te joci cu el.

40

Alana Jennings locuia într-un apartament duplex dintr-o casă care nu se afla departe de sediul Trion. Am recunoscut-o imediat după fotografie.

Ştiţi cum e cînd începi să ieşi cu o fată şi remarci orice, unde locuieşte şi cum se îmbracă, ce parfum foloseşte, şi totul pare diferit şi proaspăt. Ei bine, ciudăţenia era că ştiam atît de multe despre ea, chiar mai multe decît ştiu unii soţi despre soţiile lor, şi, cu toate astea, nu-mi petrecusem decît o oră sau două în compania ei.

Am oprit în faţa casei – nu pentru asta sînt făcute maşinile astea, Porsche, ca să dai gata gagicile? –, am urcat scările şi am sunat la interfon. Am auzit vocea ei ciripind şi promiţînd că va coborî imediat.

Îmbrăcase o bluză ţărănească albă şi brodată şi pantaloni strînşi pe picior, îşi prinsese părul şi renunţase la ochelarii aceia negri care mă speriaseră. M-am întrebat dacă ţărăncuţele chiar purtau asemenea bluze, dacă mai existau ţărăncuţe adevărate în lumea asta, şi dacă ele se considerau ţărăncuţe. Alana arăta spectaculos de frumoasă. Mirosea grozav, mult diferit faţă de fetele cu care ieşeam de obicei. Un parfum floral, numit Fleurissimo; mi-am amintit că citisem că şi-l alesese dintr-un loc numit Casa Credinţei, atunci cînd ajungea la Paris.

– Bună, am zis eu.

– Salut, Adam.

Buzele îi erau date cu un ruj roşu şi strălucitor, iar pe umăr avea o poşetuţă pătrată.

– Am maşina aici, am zis eu, încercînd să fiu subtil în legătură cu automobilul nou-nouţ şi sclipitor care torcea delicat chiar în faţa noastră.

I-a aruncat o privire apreciativă, dar n-a comentat. Probabil făcea o adunare în minte, haina şi pantalonii Zegna şi cămaşa neagră, simplă, desfăcută la gît, poate şi ceasul meu italian, de cinci mii de dolari. Ea, cu bluză de ţărăncuţă; eu, cu Ermegildo Zegna. Bravo. Ea se prefăcea a fi săracă, iar eu mă străduiam să par bogat şi, poate, întreceam puţin măsura.

I-am deschis portiera ca să urce. Trăsesem deja de pe drum scaunul mai în spate, ca să aibă loc suficient pentru picioare. În interior, aerul era saturat de mirosul de piele nouă. Pe latura stîngă din spate a maşinii aveam lipit un abţibild cu Trion, pe care încă nu avusese cum să-l observe. Nici din maşină nu-l putea vedea, însă avea să-l vadă curînd, cînd coboram la restaurant, iar asta îmi convenea. Oricum va afla destul de repede că şi eu lucram la Trion şi că fusesem angajat pe postul ocupat de ea înainte. O situaţie cam stranie, acea coincidenţă, dat fiind că nu ne cunoscuserăm la slujbă şi, cu cît mai curînd se întîmpla, cu atît mai bine. De fapt, îmi şi pregătisem expresia de uimire. Ceva de genul: Îţi baţi joc de mine. Şi tu? Şi eu! Ce bizar!

Au urmat cîteva momente de tăcere stîngace în timp ce conduceam spre restaurantul thailandez pe care îl prefera. A aruncat o privire la vitezometru, apoi spre drum.

– Cred c-ar trebui să fii atent prin zona asta, a zis ea. Aici se instalează radarul de obicei. Poliţiştii abia aşteaptă să depăşeşti optzeci, şi după aceea te agaţă.

Am zîmbit şi mi-am adus aminte o scenă din filmul ei preferat, *Double Indemnity,* pe care îl închiriasem şi îl văzusem cu o seară înainte:

– Păi, cît de repede mergeam, domnule poliţist? am rostit imitînd glasul din film al lui Fred MacMurray.

S-a prins imediat. Fată deşteaptă. A surîs.

– Eu aş zice că peste sută.

A imitat perfect vocea de vampă a Barbarei Sanwyck.

– Să presupunem că pentru a mă amenda va trebui să cobori de pe motocicletă.

– Să presupunem că de data asta doar te avertizez, a răspuns ea, jucînd perfect rolul şi în ochi aprinzîndu-i-se o luminiţă, semn că era pusă pe şotii.

Am ezitat doar cîteva secunde, după care mi-am adus aminte replica:

– Să presupunem că nu merge.

– Să presupunem că te lovesc peste mînă.

Am zîmbit. Era bună şi se simţea pătrunsă de rol.

– Să presupunem că aş izbucni în plîns şi mi-aş lăsa capul pe umărul tău.

– Ce-ar fi să-l pui pe umărul soţului meu?

– Asta iese din cadru, am zis. (Sfîrşitul scenei. Stop, editaţi, să vedem ce-a ieşit.)

Ea a rîs încîntată.

– De *unde* ştii asta?

– Mi-am pierdut mult timp urmărind filme alb-negru.

– Şi eu! Iar *Double Indemnity* e unul dintre preferatele mele.

– E la fel de bun ca *Sunset Boulevard.* (Un alt film preferat de ea.)

– Exact! Ce *mare sînt!* Doar filmele au devenit mai mărunte.

Am vrut să schimb subiectul cît mai eram în avantaj, fiindcă îmi cam isprăvisem rezerva de fraze memorate din filme. Am sărit la tenis, unde mă simţeam mai în siguranţă. Am oprit în faţa restaurantului, iar ochii i s-a luminat din nou.

– Ştii restaurantul? E cel mai bun!

– Pentru mîncarea thailandeză e singurul care merită, dacă nu greşesc.

Un valet mi-a parcat maşina – nu-mi venea să cred că predam cheile Porsche-ului meu nou-nouţ unui puşti de optsprezece ani care, probabil, va pleca cu ea la o plimbare de plăcere cînd nu vor mai fi clienţi – aşa că ea nu va mai apuca să vadă abţibildul cu Trion.

Deocamdată, întîlnirea decurgea cum nu se putea mai bine. Chestia cu *Double Indemnity* părea să o fi liniştit, făcînd-o să simtă că avea alături un spirit pereche. Plus un tip care citeşte Ani DiFranco; ce altceva îşi putea dori? Poate puţină profunzime – se pare că femeile

preferă întotdeauna puţină profunzime la un bărbat ori, cel puţin, momente trecătoare de reflecţie, dar eu trecusem examenul ăsta.

Am comandat salată verde de papaya şi chifle vegetariene de primăvară. M-am gîndit să-i spun că eram vegetarian, ca ea, apoi am socotit că aş împinge lucrurile prea departe şi, pe de altă parte, nu ştiam dacă voi putea face jocul şi cu alte ocazii. De aceea, am comandat pui şi curry Masaman, iar ea, un curry vegetarian, fără lapte de cocos – mi-am amintit că citisem despre alergia ei la creveţi – şi am băut amîndoi bere thailandeză.

Am trecut de la tenis la Clubul Tennis şi Racquet, dar am cîrmit-o repede din zona aceea, pentru că putea să întrebe ce căutam acolo exact în acea zi, apoi am vorbit despre golf, iar după aceea despre concediile de vară. Şi-a dat destul de uşor seama că proveneam din clase diferite, dar nu o deranja acest lucru. Doar nu avea să se mărite cu mine sau să mă prezinte tatălui ei, aşa că nici eu nu trebuia să inventez nu ştiu ce despre familia mea, ceea ce mi-ar fi cerut multă imaginaţie. Şi, pe de altă parte, nu părea necesar – se apropiase şi aşa de mine. I-am povestit cîteva întîmplări de pe vremea cînd lucram la un club de tenis şi despre munca în schimbul de noapte la o benzinărie. Cred că s-a simţit puţin jenată de viaţa ei privilegiată, deoarece mi-a spus o mică minciună despre faptul că părinţii o obligau să-şi petreacă o parte a vacanţelor de vară făcînd muncă de birou „la compania unde e tata“, uitînd să menţioneze că acesta era director executiv. În plus, ştiam că nici nu călcase în compania tatei. Îşi petrecuse verile la o fermă superbă din Wyoming, în safari prin Tanzania, cu nişte prietene într-un apartament plătit de tăticu' la Paris, ca internă la Peggy Guggenheim pe Gran Canale din Veneţia. Sigur nu avusese treabă cu pompele de benzină.

Cînd a adus vorba de compania la care „lucra“ tatăl ei, mi-am făcut curaj pentru inevitabilul subiect al serviciului. Dar asta nu s-a întîmplat decît mult mai tîrziu. Am rămas uimit că ea a dus vorba despre slujbă într-un mod ciudat, mai mult transformînd totul într-o joacă. A oftat.

– Ei, presupun că acum o să vorbim despre slujbe, nu?

– Păi...

– O să vorbim la nesfîrşit despre ce facem toată ziua, nu? Eu lucrez la o companie tehnică, bine? Iar tu – stai aşa, ştiu, nu-mi povesti. Am simţit un nod în stomac. Eşti fermier şi creşti găini.

Am pufnit în rîs.

– Cum de-ai ghicit?

– Da. Un fermier care conduce Porsche şi poartă Fendi.

– Pardon, Zenga.

– Cum spui. Îmi pare rău, eşti bărbat, aşa că probabil vrei să vorbeşti numai despre asta.

– Cinstit, nu. Mi-am dres vocea, astfel încît să sune cît mai sincer. Prefer să trăiesc în prezent, să simt fiecare clipă aşa cum merită. Ştii, e un călugăr budist de origine vietnameză, care trăieşte în Franţa, pe nume Thich Nhat Nanh, care spune...

– Of, Doamne, a zis ea, ce ciudat! Nu-mi pot închipui că-l ştii pe Thich Nhat Nanh!

Nu citisem nici o pagină din scrierile acelui călugăr, dar, după ce văzusem o parte din titlurile comandate de ea la Amazon, am căutat şi eu pe site-urile budiste.

– Sigur, am spus eu, de parcă toată lumea ar fi citit operele complete ale lui Thich Nhat Nanh. „Miracolul nu este să calci pe apă, ci să păşeşti pe pămîntul verde.“ Eram convins că reţinusem corect fraza aceea, dar în aceeaşi clipă telefonul meu a început să vibreze în buzunarul hainei. Iartă-mă, am spus, scoţînd aparatul din buzunar, ca să văd cine mă căuta. Doar o clipă. Mi-am cerut scuze din nou şi am răspuns.

– Adam, am auzit glasul baritonal al lui Antwoine. Fă bine şi vino aici. E vorba de tatăl tău.

41

Am lăsat jumătate din mîncare pe masă. Am condus-o acasă, cerîndu-mi scuze aproape tot drumul. A fost cum nu se poate mai înţelegătoare. S-a oferit chiar să meargă la spital cu mine, dar nu o puteam duce în faţa tatei, cel puţin nu deocamdată: ar fi fost prea de tot.

După ce am lăsat-o în faţa casei, am mers cu peste o sută pînă la spital şi am ajuns acolo în cincisprezece minute – din fericire, fără să fiu tras pe dreapta. Am alergat pînă în sala de urgenţe de parcă suferisem o iluminare interioară: alert, speriat, cu sentimentul morţii. Voiam să ajung la tata, să-l văd înainte de a muri. Fiecare secundă cît am aşteptat la recepţie am trăit cu convingerea că era cea în care tata murea şi n-o să mai apuc să-mi iau rămas-bun de la el. Aproape că am strigat numele lui către sora de la triaj, iar cînd mi-a spus unde se afla, am pornit în goană. Ţin minte că m-am gîndit că dacă ar fi murit deja, mi-ar fi spus chiar ea, deci sigur era încă în viaţă.

L-am văzut întîi pe Antwoine, stînd în faţa perdelelor de culoare verde. Era zgîriat şi însîngerat pe faţă şi părea speriat.

– Ce s-a întîmplat? Am întrebat eu aproape strigînd. Unde e?

Antwoine a făcut un semn către perdele, în spatele cărora se auzeau voci.

– Dintr-o dată, a început să respire foarte greu. Apoi s-a înnegrit la faţă, aproape albăstrui. I s-au înnegrit şi degetele. Atunci am chemat ambulanţa. Părea că spune asta ca să se scuze.

– Este...?

– Da, trăieşte. Dom'le, pentru un invalid, s-a zbătut ca o fiară.

– El te-a aranjat aşa? am întrebat, făcînd un semn spre faţa lui.

A dat din cap, zîmbind cu modestie.

– A refuzat să urce în ambulanţă. Spunea că se simte bine. Jumătate de oră m-am luptat cu el, cînd, de fapt, trebuia să-l arunc ca pe un pachet în maşină. Sper că n-am aşteptat prea mult pînă am chemat-o.

Un tînăr mărunt, cu ten măsliniu, îmbrăcat în costum verde de medic, s-a apropiat de mine.

– Eşti fiul?

– Da, am răspuns.

– Sînt doctor Patel. Probabil că era de vîrsta mea, rezident sau intern, ceva de genul ăsta.

– A, bună seara. Am tăcut o clipă. O să trăiască?

– Se pare că da. A răcit, atîta tot. Dar nu are rezervă respiratorie. De aceea, orice răceală, cît de minoră, îi pune viaţa în pericol.

– Îl pot vedea?

– Desigur, a zis şi a făcut un pas către perdea, pe care a tras-o deoparte.

O asistentă fixa o pungă cu ser intravenos pe braţul tatei. El avea o mască transparentă din plastic peste gură şi nas şi se holba la mine. Arăta practic la fel, doar mai sfrijit, cu chipul mai palid decît de obicei. Era conectat la o serie de monitoare.

A dus mîna la mască şi şi-a scos-o.

– Ce atîta agitaţie? a spus el cu voce slabă.

– Cum e, domnule Cassidy? l-a întrebat doctorul Patel.

– A, grozav, i-a răspuns tata, cu sarcasm nedisimulat. Nu se vede?

– Cred că arăţi mai bine decît persoana care te îngrijeşte.

Antwoine îşi făcuse loc să se uite la tata, pe faţa căruia a apărut o expresie de vinovăţie.

– A, de asta era vorba. Îmi pare rău de faţa ta, Antwoine.

Antwoine, care sigur şi-a dat seama că aceea era o scuză cum nu avea să mai primească din partea tatei, a părut uşurat.

– Mi-am primit lecţia. Data viitoare o să ripostez şi eu.

Tata a zîmbit ca un campion de box la categoria grea.

– Acest domn ţi-a salvat viaţa, a zis doctorul Patel.

– Serios? a îngăimat tata.

– Sigur.

Tata a întors capul încet ca să se uite spre Antwoine.

– De ce te-ai chinuit atîta cu mine? a întrebat el.

– Ca să nu fiu silit să-mi caut prea curînd altă slujbă, i-a răspuns Antwoine fără să stea pe gînduri.

Doctorul Patel mi s-a adresat cu glas coborît:

– Radiografia pulmonară a fost normală, în situaţia lui, leucocitele sînt la opt virgulă cinci, tot normal. Analiza gazelor din sînge a indicat că a trecut printr-o insuficienţă respiratorie, dar acum s-a stabilizat. I-am administrat intravenos antibiotice, oxigen şi steroizi, tot intravenos.

– Şi cu masca ce e? am întrebat. Oxigen?

– Acela e un pulverizator. I s-au administrat Albuteral şi Atrovent, care sînt bronhodilaltatori. S-a aplecat spre tata şi i-a pus masca la loc pe faţă. Domnule Cassidy, eşti un mare luptător.

Tata a clipit.

– *Asta* e puţin spus, a zis Antwoine, rîzînd gutural.

– Iertaţi-mă.

Doctorul Patel a tras perdeaua la loc şi s-a îndepărtat cîţiva paşi. L-am urmat, iar Antwoine a rămas în apropierea tatei.

– Încă fumează? m-a întrebat doctorul pe un ton tăios.

Am ridicat din umeri.

– Am observat pete de nicotină pe degetele lui. Asta e o nebunie, ştii foarte bine.

– Ştiu.

– Se sinucide.

– De ceva tot trebuie să moară.

– Da, dar grăbeşte procesul.

– Poate că asta şi vrea, am zis eu.

42

Mi-am început prima zi oficială de muncă pentru Goddard fără să fi dormit deloc.

De la spital am ajuns la apartament în jur de patru, m-am gîndit să dorm o oră-două, apoi am abandonat ideea, fiindcă ştiam că n-o să mă trezesc la vreme. N-ar fi fost cel mai fericit început în noua mea slujbă. De aceea, am făcut duş, m-am ras şi am navigat pe Internet, ca să citesc despre concurenţii companiei, trecînd în revistă News.com şi Slashdot, ca să aflu ultimele noutăţi tehnice. M-am îmbrăcat cu un pulover negru şi subţire (cel mai asemănător lucru pe care-l aveam ca să amintească de puloverul pe gît al lui Jock Goddard), o pereche de pantaloni kaki, şi o haină maro, unul dintre articolele de îmbrăcăminte sport pe care mi-l alesese administratoarea exotică a lui Wyatt. Acum arătam ca un membru cu vechime al camarilei lui Goddard. Apoi i-am telefonat valetului şi i-am cerut să-mi scoată Porsche-ul.

Portarul care părea a fi de serviciu dimineaţa devreme şi seara, la orele la care de obicei veneam sau plecam, era un tip de origine hispanică trecut de patruzeci şi cinci de ani, pe nume Carlos Avila. Avea o voce stranie, gîtuită, de parcă i-ar fi rămas în gîtlej un obiect ascuţit şi nu-l putea înghiţi de tot. Mă plăcea – în principal pentru că nu-l ignoram, aşa cum procedau majoritatea locatarilor din clădire.

– Munceşti din greu, Carlos? l-am întrebat cînd am trecut pe lîngă el. Asta era replica pe care mi-o servise cînd venisem acasă ridicol de tîrziu, arătînd aproape dărîmat.

– Mă spetesc stînd, domnule Cassidy, a răspuns el cu un zîmbet larg şi s-a întors la ştirile TV.

Am mers cîteva intersecţii, pînă la Starbucks, care tocmai se deschidea, şi mi-am cumpărat un *latte* triplu şi, cît am aşteptat ca fetişoara devenită victimă a modei piercingului, care visa probabil să devină prietena vreunui cîntăreţ dintr-un grup grunge, să încălzească laptele cu doi la sută grăsime, am deschis un *Wall Street Journal* şi am simţit un nod mare în stomac.

Chiar pe prima pagină se lăfăia un articol despre Trion. Sau, după cum suna titlul, „Dureri la Tion". Articolul era însoţit de un fotografie a lui Goddard, parcă gravată, arătînd nepotrivit de binedispus, ca şi cum ar fi fost total rupt de realitate şi n-ar fi priceput ce se întîmpla. „Sînt numărate zilele fondatorului Augustine Goddard?" A trebuit să citesc totul de două ori. Mintea nu-mi mergea la capacitate maximă şi simţeam nevoia cănii de *latte*, cu care puştoaica aceea se tot chinuia. Reportajul, scris foarte tăios şi pătrunzător, semnat de William Bulkeley, un cunoscut analist al ziarului, demonstra că omul avea legături foarte bune cu cineva de la Trion. Ideea de bază era că preţul acţiunilor Trion înregistra o scădere, produsele întîrziau să apară, compania („în general considerată a fi lider în ceea ce priveşte produsele de larg consum pe profil de telecomunicaţii") întîmpina greutăţi, iar Jock Goddard, fondatorul Trion, părea să fi pierdut legătura cu ceea ce se întîmpla în jur. Sufletul lui era în altă parte. Urma un pasaj lung despre „îndelungata tradiţie" a fondatorilor de mari companii din domeniul tehnologic care fuseseră înlocuiţi cînd firmele lor ajunseseră la o anumită dimensiune. Autorul se întreba dacă Goddard era persoana potrivită să rămînă la cîrmă în perioada de stabilitate care urma uneia de dezvoltare explozivă. Mai erau multe consideraţii despre actele filantropice ale lui Goddard, eforturile lui caritabile, pasiunea lui de a colecţiona şi repara maşini americane de epocă, modul în care reconstruise complet un Buick Roadmaster decapotabil din 1949, cu care se mîndrea. Articolul afirma că Jock Goddard avea să pice.

„Grozav, m-am gîndit. Dacă pică el, ia ghici cine se duce la vale odată cu el."

Apoi mi-am adus aminte: „Stai puţin, nu Goddard e patronul meu adevărat. El e *ţinta*. Lucrez de fapt pentru Nick Wyatt". Avînd în vedere emoţia primei zile în noua funcţie, îmi era uşor să uit faţă de cine trebuia să rămîn credincios.

Într-un tîrziu, mi-a fost adusă şi cafeaua cu lapte, în care am pus cîteva pachetele de zahăr, după care am luat o gură sănătoasă, opărindu-mi astfel gîtlejul, iar apoi am pus capacul la loc. M-am aşezat la o masă ca să termin de citit articolul. Se părea că jurnalistul era foarte bine informat despre Goddard. Oamenii de la Trion îi făcuseră confesiuni. Bătrînul era atacat.

În drum spre birou, am încercat să ascult o parte din CD-ul cu Ani DiFranco pe care-l cumpărasem de la Tower drept componentă a proiectului meu de cercetare care se numea Alana, dar, după vreo două melodii, l-am scos din aparat. Cele cîteva cîntece nu prea aduceau a muzică, fiind mai mult piese vorbite. Dacă voiam aşa ceva, mai bine ascultam Jay-Z sau Eminem. Mulţumesc, azi nu.

M-am gîndit la articolul din ziar şi am încercat să-mi formulez un răspuns pentru cazul în care m-ar fi întrebat cineva despre el. Să afirm că e o măgărie plasată de vreunul dintre concurenţi pentru a ne submina? Să spun că autorului îi scăpase esenţa (care o fi fost aceea)? Sau că ridicase cîteva aspecte care trebuiau rezolvate? Am decis să adopt o versiune modificată a acestui ultim răspuns – că, indiferent dacă afirmaţiile erau adevărate sau nu, important era ce gîndeau acţionarii, iar ei sigur citeau *Wall Street Journal*, aşa că, de reflecta realitatea sau nu, trebuia să luăm articolul în serios.

În sinea mea, m-am întrebat cine îl ura atît de mult pe Jock Goddard ca să stîrnească un asemenea scandal, dacă el era într-adevăr în pericol, iar eu tocmai mă îmbarcasem pe o corabie care se scufunda. Ori, ca să mă exprim mai precis, dacă Nick Wyatt mă *aruncase* pe un vas în derivă. Apoi m-am gîndit: „Bătrînul *ştie* că are necazuri – de aceea m-a angajat, nu?"

Am luat o gură de cafea, însă capacul nu era perfect închis, iar lichidul cafeniu-deschis a curs frumuşel în poala mea. Arătam de parcă avusesem o „scăpare". Nici nu se putea concepe un debut mai glorios în noua mea funcţie. Trebuia să iau asta drept un semn.

43

După ce am ieşit din baia pentru bărbaţi, unde-mi dădusem silinţa să curăţ pata de cafea, dar rămăsesem cu pantalonii kaki umezi şi boţiţi, am trecut pe lîngă micul stand de ziare din holul Aripii A, din clădirea principală, unde se vindeau publicaţiile locale, plus *USA Today, New York Times, Financial Times*, de culoarea somonului, şi *Journal*. Maldărul de obicei înalt de *Wall Street Journal* se înjumătăţise, şi nu era decît şapte. Evident, toată lumea de la Trion îl citea acum. Mi-am închipuit că exemplare ale articolului de pe pagina Web a ziarului circulau deja prin e-mail. Am salutat cînd am trecut pe la recepţie şi am luat liftul pînă la etajul şapte.

Flo, asistenta-şefă a lui Goddard, îmi transmisese deja prin e-mail amănunte privind noul meu birou. Corect, birou, nu cubiculum, ba chiar o încăpere adevărată, la fel de mare ca a lui Jock Goddard (şi, fiindcă veni vorba, a Norei şi a lui Tom Lundgren). Aşezat la cîteva uşi mai departe de biroul lui Goddard, unde era întuneric, la fel ca în ale celorlalţi directori. Cu toate acestea, în al meu lumina era aprinsă.

La pupitrul din camera aflată în faţa biroului stătea noua mea asistentă administrativă, Jocelyn Chang, o americancă de origine chineză, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată cu un taior de un alb imaculat. Avea sprîncenele perfect arcuite, părul negru tuns scurt şi gura mică, de forma unei inimioare, proaspăt dată cu ruj de culoarea piersicii, ce arăta permanent umed. Îşi făcea de lucru cu un sortator

de corespondenţă. Cînd m-am apropiat, a ridicat ochii, rămînînd cu buzele strînse, şi mi-a întins mîna.

– Eşti domnul Cassidy, adevărat?

– Adam, m-am prezentat eu. Nu mi-am dat seama, să fi făcut deja o greşeală? Trebuia să păstrez distanţa, să fiu oficial? Mi se părea ridicol şi inutil. La urma urmelor, toată lumea i se adresa directorului general executiv cu „Jock“. Iar eu eram de două ori mai tînăr decît ea.

– Jocelyn, a spus ea. Avea un accent nazal, tipic celor din zona Boston-ului, ceea ce m-a mirat puţin. Încîntată să te cunosc.

– La fel. Flo mi-a zis că lucrezi aici de o veşnicie, şi mă bucur că-i aşa. (Hop! Femeilor nu le place să li se vorbească aşa.)

– De cincisprezece ani, a spus ea pe un ton reţinut. Ultimii trei, pentru Michael Gilmore, predecesorul tău. A fost transferat în urmă cu cîteva săptămîni, aşa că de atunci am fost mai liberă.

– Cincisprezece ani... Excelent. Sper să mă ajuţi cu experienţa ta.

A dat din cap fără să zîmbească. Apoi a observat ziarul de sub braţul meu.

– Sper că nu vrei să-i arăţi domnului Goddard acel articol.

– Sincer să fiu, voiam să te rog să-l înrămezi ca să i-l ofer cadou. Ca să-şi decoreze biroul.

M-a privit fix, cu ochi îngroziţi. Apoi, treptat, a surîs.

– Glumeşti, a zis ea. Adevărat?

– Adevărat.

– Scuze. Domnul Gilmore nu era recunoscut pentru simţul umorului.

– În regulă, nici eu.

A făcut un gest din cap, neştiind cum să ia replica.

– Bine. A aruncat o privire la ceasul de la mînă. Ai o şedinţă cu domnul Goddard la şapte şi jumătate.

– Încă n-a sosit.

Şi-a privit din nou ceasul.

– Va sosi. Cred că este deja în clădire. E foarte punctual. A, numai puţin, a adăugat ea şi mi-a întins un document foarte arătos, de cel puţin o sută de pagini, legat într-un soi de imitaţie de piele

albăstruie, iar pe copertă stătea scris: „BAIN & COMPANY“. Flo mi-a spus că domnul Goddard te-a rugat să analizezi dosarul înainte de şedinţă.

– Şedinţa asta... care e peste două minute şi jumătate?!

Ea a făcut un gest din umeri.

Era prima punere la încercare? Nu aveam cum să citesc nici măcar o pagină din vorbăria aceea de neînţeles pînă la ora şedinţei şi nu aveam de gînd să întîrzii. Bain & Company e o firmă de consultanţă şi management de renume mondial, care practică nişte tarife foarte mari şi angajează oameni de vîrsta mea, mai neştiutori decît mine, cu care fac instrucţie pînă cînd se îndobitocesc şi vorbesc în dodii, apoi îi pun să viziteze companii pentru a întocmi rapoarte despre ele, iar la urmă prezintă nişte note de plată de sute de mii de dolari pentru înţelepciunea strîmbă ce dă pe afară din documente ca acela pe care-l aveam în mînă. Iar acesta mai era şi catalogat drept TRION SECRET. Am trecut prin el repede, şi m-au frapat imediat clişeele şi frazele ameţitoare, dar sonore precum „organizare flexibilă a circulaţiei informaţiilor“, „avantaj competitiv“, „excelenţa operaţiunilor“, „ineficienţe ale costurilor“, „ne-economii de scară“, „reducerea activităţilor care nu contribuie la valoarea adăugată“, bla-bla-bla – şi mi-am dat seama că nici nu era nevoie să citesc toată bazaconia ca să ştiu despre ce era vorba.

Reduceri de personal. Reducerea numărului de angajaţi din zona cubiculumurilor.

„Minunat, m-am gîndit eu. Frumos început de viaţă în vîrful piramidei.“

44

Cînd Flo m-a introdus în birou, Goddard se afla deja la masă împreună cu Paul Camilletti şi cu încă un tip. Acesta din urmă era trecut bine de cincizeci şi cinci de ani, chel, avînd totuşi nişte rămăşiţe de păr ca un breton pe ceafă, şi îmbrăcat cu un costum cenuşiu depăşit, cămaşă şi cravată, toate luate parcă dintr-un magazin oarecare, iar pe un deget al mîinii drepte purta un inel masiv cu sigiliu. L-am recunoscut: Jim Colvin, directorul general pentru operaţiuni.

Încăperea avea aceleaşi dimensiuni ca biroul principal al lui Goddard, trei şi jumătate pe trei şi jumătate şi, din cauza mesei mari şi a celor patru cîţi eram, părea aglomerată. M-am întrebat de ce discuţia aceea nu se ţinea într-o sală de şedinţe sau într-un loc mai spaţios, mai potrivit pentru asemenea oameni importanţi. Am salutat, am zîmbit nu tocmai în largul meu, m-am aşezat pe un scaun aproape de Goddard şi am lăsat pe masă documentul Bain şi cana cu cafea, inscripţionată cu Trion, pe care Flo mi-o pusese în mînă la intrare. Am scos un blocnotes cu file gălbui şi m-am pregătit să iau notiţe. Goddard şi Camilletti erau în cămaşă, fără haine – fără pulovere negre pe gît. Goddard părea chiar mai bătrîn şi mai obosit decît la ultima noastră întîlnire. Avea pe nas nişte ochelari de citit cu rame negre, prinşi pe după gît cu un şnur. Pe masă stăteau împrăştiate cîteva exemplare ale articolului din *Wall Street Journal*, unul dintre ele marcat pe alocuri cu marker galben şi verde.

Cînd m-am aşezat, Camilletti s-a strîmbat la mine.

– El cine e? a întrebat. Nu era tocmai un „Bun venit“.

– Îl mai ţii minte pe domnul Cassidy, nu?

– Nu.

– De la discuţia despre Maestro. Chestia cu armata...

– A, noul tău asistent, a zis el fără nici un entuziasm. Bun. Bine ai venit la centrul de evaluare a daunelor, Cassidy.

– Jim, el e Adam Cassidy, a spus Goddard. Adam, Jim Colvin, directorul pentru operaţiuni.

Colvin m-a salutat din cap.

– Bună, Adam.

– Tocmai discutam despre articolul ăsta nenorocit din *Journal,* a precizat Goddard, şi despre modul cum să tratăm problema.

– Mda, am început cu un aer înţelept, e doar un articol. Fără îndoială că ecoul lui se va stinge peste cîteva zile.

– Prostii, m-a repezit Camilletti, holbîndu-se la mine cu nişte ochi atît de fioroşi încît am crezut că o să împietresc. E vorba de *Wall Street Journal*. Şi de prima pagină. Toată lumea îl citeşte. Membrii consiliului de administraţie, investitori, analişti, cine vrei şi nu vrei. E ca un accident feroviar.

– Ştiu că nu e bine, l-am aprobat.

Mi-am făcut în minte recomandarea de a-mi ţine gura de acum încolo. Goddard a oftat zgomotos.

– Am comite cea mai mare greşeală dacă am supralicita lovitura de răspuns, a spus Colvin. N-aş vrea să transmitem semnale de panică spre industrie.

Mi-a plăcut acea expresie. „să supralicităm lovitura“. Se vedea că Jim Colvin era mare amator de golf.

– Vreau să-i chemăm imediat pe cei de la Relaţii cu investitorii, de la Comunicaţii cu corporaţiile şi să redactăm un proiect de răspuns, plus o scrisoare către editor, a spus Camilletti.

– Lasă-l naibii de ziar, a sărit Goddard. Cred că mai curînd le-aş acorda un interviu în exclusivitate celor de la *New York Times.* E o ocazie de a discuta chestiuni de larg interes pentru întreaga industrie, aş zice. Vor pricepe ei.

– Indiferent, a aprobat Camilletti. În orice caz, să nu protestăm prea zgomotos. Nu-i nevoie să-i stîrnim pe cei de la *Wall Street Journal* să scrie o continuare la articolul ăsta, ca să agite spiritele şi mai mult.

– Mie-mi face impresia că ziaristul a discutat cu persoane din interior, am zis eu, uitînd de promisiunea de a-mi ţine pliscul. Avem idee cine ar fi putut strecura anumite informaţii?

– Eu am primit un mesaj vocal de la reporter acum cîteva zile, dar eram plecat din ţară, a spus Goddard. De aceea scrie acolo că „nu a fost disponibil să dea un răspuns“.

– S-ar putea ca individul să mă fi căutat şi pe mine – nu ştiu, să-mi verific întîi mesajele –, dar sigur nu i-am telefonat eu, a spus Camilletti.

– Nu-mi pot imagina că cineva de la Trion ar fi făcut aşa ceva în mod deliberat, a spus Goddard.

– Vreunul dintre concurenţii noştri, a spus Camilletti, poate cei de la Wyatt.

Nimeni nu s-a uitat spre mine. M-am întrebat dacă ceilalţi doi aveau idee că eu venisem de la Wyatt.

Camiletti a continuat:

– În material apar o mulţime de elemente care fac referire la afirmaţiile unora dintre revînzătorii noştri – British Tel, Vodafone, DoCoMo – despre faptul că noile telefoane celulare nu se prea vînd. Nici una dintre companiile astea nu şi-ar tăia craca de sub picioare. Şi de unde ştie despre DoCoMo din Japonia un reporter care nu iese din New York? Sigur cineva de la Motorola, Wyatt sau Nokia i-a strecurat informaţiile acelea.

– Oricum ar fi, faptul e consumat, a spus Goddard. Treaba mea nu e să liniştesc presa, ci să conduc blestemata asta de companie. Iar articolul ăsta idiot, indiferent cît de tendenţios şi de nedrept ar fi – ei, bine, cît de groaznic e în realitate? În afară de titlul care parcă anunţă o înmormîntare, ce alte elemente cuprinde care să reprezinte o noutate atît de spectaculoasă? Ştiu că am obţinut cifrele propuse în fiecare trimestru, o dată n-am greşit, deşi, poate chiar le-am depăşit cu un cent-doi, acolo. Am fost preferaţii celor de pe Wall Street. Bun, creşterea veniturilor a înregistrat o stagnare, dar, Dumnezeule

mare, toată industria e în suferinţă! Mi-e imposibil să nu descopăr o idee de *Schadenfreude*[1]. Marele Homer a dat din cap.

– Homer? a făcut Colvin, nedumerit.

– Dar toată prostia asta că după cincisprezece ani înregistrăm prima pierdere trimestrială, a spus Goddard, e o minciună grosolană...

Camilletti a clătinat din cap.

– Ba nu, l-a contrazis el încet. E chiar mai rău de atît.

– Ce tot spui acolo? a întrebat Goddard. Tocmai m-am întors de la şedinţa noastră de vînzări din Japonia, la care s-a afirmat că totul merge perfect!

– Seara trecută, cînd am primit informarea despre articolul ăsta, a spus Camilletti, am transmis nişte e-mailuri către vicepreşedinţi pentru finanţe din Europa şi din Asia/Pacific şi le-am cerut să-mi trimită toate cifrele privind veniturile din săptămîna care a trecut şi veniturile din vînzările ultimului trimestru defalcate pe clienţi.

– Şi? l-a îmboldit Goddard.

– Covington din Bruxelles mi-a răspuns acum o oră, Brody, din Singapore, la miezul nopţii, iar cifrele sînt de rahat. Vînzarea directă a mers bine, dar vînzarea în detaliu a mers groaznic. Împreună, pentru Asia/Pacific şi Europa/Orientul Mijlociu, asta înseamnă şaizeci la sută din veniturile noastre, aşa că ne prăbuşim. Jock, realitatea este că trimestrul ăsta n-o să ne iasă cifrele, şi încă la o diferenţă foarte mare. E de-a dreptul dezastruos.

Goddard a aruncat o privire spre mine.

– Ţi-e limpede că ai acces la informaţii confidenţiale, care nu sînt destinate publicului, Adam, deci să ne fie limpede, nici o vorbă...

– Desigur.

– Avem, totuşi... a început Goddard, a ezitat, apoi a continuat: Pentru numele lui Dumnezeu, avem AURORA...

– Veniturile de la AURORA vor veni abia peste cîteva trimestre, a zis Camilletti. Trebuie să gestionăm criza *actuală*. Pentru operaţiunile curente. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, cînd se vor afla cifrele astea, acţiunile vor suferi o lovitură, a continuat Camilletti. A spus apoi cu voce reţinută: Veniturile noastre pentru trimestrul patru vor

[1] În limba germană, bucurie răutăcioasă faţă de nenorocirea altuia (n. tr.)

scădea cu *douăzeci şi cinci la sută*. Va trebui să suportăm costuri mari pentru un inventar excedentar. Camilletti a tăcut şi l-a privit pe Goddard cu subînţeles. Estimez o pierdere înainte de plata taxelor de circa jumătate *de miliard* de dolari.

Goddard a tresărit.

– Doamne!

Camilletti a mers mai departe:

– Întîmplător, ştiu că CS First Boston e *deja* pe punctul de a ne declasa de la „excelent cotat“ la „ponderat conform pieţei“. Asta înseamnă o trecere de la „ordin de cumpărare“ la „ordin de aşteptare“. Iar asta, *înainte* să apară articolul.

– Doamne, a făcut Goddard, gemînd şi clătinînd din cap. E atît de absurd, cînd *ştim* ce avem în pregătire.

– Tocmai de aceea trebuie să mai consultăm ăsta, a zis Camilletti, împungînd cu arătătorul spre documentul Bain pe care îl avea în faţă.

Goddard a bătut darabana cu degetele pe studiul Bain. Aşa am observat că avea degetele boante, iar dosul palmelor era pătat, trădînd unele probleme de ficat.

– Şi ce raport frumos legat, a remarcat el. Nu mi-ai spus cît ne-a costat.

– Nu cred că vrei să ştii, a spus Camilletti.

– Serios? S-a strîmbat, ca şi cum şi-ar fi expus decizia definitivă: Paul, am jurat că n-o să fac niciodată asta. Mi-am dat cuvîntul.

– Isuse, dacă e vorba de orgoliul tău, Jock, de vanitatea ta...

– E vorba de a-mi respecta cuvîntul. Şi de credibilitate.

– Ei, nu trebuia să faci o astfel de promisiune. Să nu promiţi niciodată imposibilul. În orice caz, cînd ai făcut afirmaţia respectivă, ne aflam în altfel de economie – vorbim de preistorie. De era mezozoică, pentru numele lui Dumnezeu. Racheta Trion, care se dezvoltă cu viteza luminii. Sîntem una dintre companiile din domeniul tehnicii avansate care nu a recurs încă la nici o reducere de personal.

– Adam, a zis Goddard, răsucindu-se spre mine şi privind peste marginea ochelarilor, ai reuşit să treci prin raportul ăsta ameţitor de bombastic?

Am scuturat din cap.

– L-am primit cu cîteva minute înainte de şedinţă. Doar l-am răsfoit.

– Te rog să te uiţi atent la proiecţiile privind produsele electronice de larg consum. Pagina optzeci şi ceva. Domeniul ţi-e destul de familiar.

– Chiar acum? am întrebat.

– Chiar acum. Şi spune-mi dacă ţi se par realiste.

– Jock, a intervenit Jim Colvin, e pur şi simplu imposibil să obţii proiecţii nepărtinitoare de la vreunul dintre şefii de divizie. Toţi îşi protejează subordonaţii, îşi apără teritoriul.

– De aceea îl avem pe Adam, a răspuns Goddard. El n-are nici un teritoriu de apărat.

Am căutat cu disperare prin raportul Bain, încercînd să las impresia că ştiu ce fac.

– Paul, a zis Goddard, am mai discutat problema asta. O să-mi spui că va trebui să renunţăm la opt mii de slujbe dacă vrem să rămînem tari pe poziţie.

– Ba nu, Jock, dacă vrem să rămînem *solvabili*. Şi e vorba de peste zece mii de slujbe.

– Aşa e. Atunci, spune-mi altceva. Tratatul ăsta pompos nu spune nicăieri că o companie care îşi reduce personalul sau îşi ajustează, sau cum dracu' îi spun ăştia, o duce mai bine pe termen lung. Nu vezi decît măsuri pe termen scurt. Camilletti a lăsat impresia că ar dori să răspundă, numai că Goddard nu s-a limitat la atît: A, ştiu, toată lumea procedează aşa. E reacţia normală, ca reflexul genunchiului. Nu merg afacerile? Scapă de unii oameni. Azvîrle balastul peste bord. Dar disponibilizările astea duc vreodată la o creştere *susţinută* a preţului acţiunilor sau a cotei de piaţă? Ce dracu', Paul, ştii la fel de bine ca mine că, după ce situaţia se clarifică, o să sfîrşim prin a-i reangaja pe majoritatea. Merită să creăm acum o asemenea *debandadă?*

– Jock, a spus Jim Colvin, e vorba de regula aceea optzeci cu douăzeci – douăzeci la sută din oameni fac optzeci la sută din treabă. Renunţăm doar la acest exces.

– Prin excesul ăsta te referi la angajaţi devotaţi ai companiei, a ripostat Goddard. Cărora le distribuim ecusoanele acelea care vorbesc despre devotament şi loialitate. Păi, nu trebuie să existe şi reciprocitate? Noi aşteptăm loialitate din partea lor, dar ei nu merită loialitatea noastră? În ce mă priveşte, dacă o apucăm pe calea asta, nu pierdem doar nişte oameni. Pierdem un sentiment de încredere, care e fundamental. Dacă angajaţii şi-au respectat partea lor de contract, cum se face că noi o călcăm în picioare? Asta nu-i nerespectare de contract?

– Jock, a spus Colvin, adevărul e că în ultimii zece ani ai îmbogăţit o mulţime de angajaţi de la Trion.

În acest timp, eu treceam cu viteză prin diagramele cîştigurilor proiectate, încercînd să le compar cu cifrele pe care le consultasem în ultimele două săptămîni.

– Nu e momentul să fii generos, Jock, a spus Camilletti. Nu ne putem permite un asemenea lux.

– Ei, nu-i vorba de generozitate, a zis Goddard, bătînd darabana pe tăblia mesei. Sînt practic pînă la brutalitate. N-am nimic împotrivă să scăpăm de leneşi, plimbăreţi sau trîndavi în costum. Să se ducă unde vor. Dar disponibilizarea de asemenea anvergură duce la o creştere a absenteismului, a concediilor medicale, la pauze prelungite ale oamenilor lîngă automatul de apă sau cafea ca să mai afle ultimele zvonuri. Asta ne paralizează. Exprimat într-un cuvînt pe care tu îl înţelegi mai bine, Paul, asta se numeşte scădere a productivităţii.

– Jock..., a intervenit Colvin.

– Să vă spun eu ce înseamnă regula aceea cu optzeci-douăzeci, a zis Goddard. Dacă procedăm aşa, optzeci la sută dintre angajaţii mei nu-şi vor dedica activităţii de aici decît maximum douăzeci la sută din capacităţile lor mintale. Adam, cum ţi se par prognozele astea?

– Domnule Goddard...

– Pe ultimul tip care mi s-a adresat aşa l-am concediat.

Am zîmbit.

– Jock. Uite, n-o să mă ascund după deget. *Nu ştiu* multe dintre cifre şi de aceea nu pot da o soluţie din burtă. Mai ales că e vorba de ceva atît de important. Cunosc însă cifrele de la Maestro şi-ţi pot

spune că acestea de aici sînt clar optimiste, serios. Pînă vom începe livrările către Pentagon – presupunînd că semnăm contractul – cifrele de aici sînt umflate.

– Ceea ce înseamnă că situaţia ar putea fi şi mai gravă decît a perceput-o consultantul nostru de sute de mii.

– Da. Cel puţin dacă cifrele de la Maestro reprezintă un reper cît de cît.

M-a aprobat din cap.

– Jock, hai să-ţi explic situaţia în alte cuvinte, a spus Camilletti. Tata a fost profesor, înţelegi? A ţinut şase copii la facultate cu un salariu de profesor, nu mă întreba cum, dar a reuşit. Acum, el şi mama trăiesc din economiile lui de o viaţă, mai toate fiind băgate în acţiuni Trion, pentru că eu l-am asigurat că e o companie grozavă. La veniturile noastre, nu e vorba de o sumă mare, dar pierde deja douăzeci şi şase la sută din economii şi va pierde chiar mai mult de atît. Să lăsăm deoparte Fidelity şi TIAA-CREF[1]. Majoritatea acţionarilor noştri sînt la fel ca Tony Camilletti, şi *lor* ce le spunem?

Am avut senzaţia foarte pregnantă că Paul Camilletti inventase pe loc toată istorioara aceea şi că, în realitate, tatăl lui, bancher din domeniul investiţiilor, locuia în Boca, într-o comunitate cu acces restricţionat riveranilor, şi că juca golf pe săturate, dar ochii lui Goddard au părut a se umezi puţin.

– Adam, a spus Goddard, tu *înţelegi* punctul meu de vedere, nu?

Preţ de o clipă, m-am simţit ca o căprioară surprinsă pe şosea, în lumina farurilor. Era evident ce voia Goddard să audă din gura mea. După cîteva secunde, am clătinat din cap.

– Pentru mine, am rostit eu rar, s-ar părea că, dacă nu o facem imediat, probabil că va trebui să faci reduceri mai drastice anul viitor. De aceea, trebuie să spun că îl aprob pe domnul... pe Paul.

Camilletti a întins mîna şi m-a bătut pe umăr. Am avut o uşoară reacţie de recul. Nu voiam să se creadă că trecusem în tabăra cuiva – dezertînd din tabăra şefului meu. Nu era un început prea fericit în acea funcţie.

– Şi ce condiţii propui? a întrebat Goddard oftînd.

[1] Fonduri private de pensii şi investiţii (n.tr.)

Camilletti a zîmbit:

– Patru săptămîni de plăţi compensatorii.

– Indiferent de cînd lucrează la noi? Nu. Două săptămîni de plăţi compensatorii pentru fiecare an cît au fost angajaţi, plus două săptămîni suplimentar pentru fiecare an ce depăşeşte zece ani de serviciu.

– Asta-i o *nebunie*, Jock! În unele cazuri, vom face plăţi compensatorii pe un an, poate mai mult.

– Astea nu-s plăţi compensatorii, a murmurat Colvin, ci asigurări sociale.

Goddard a ridicat din umeri.

– Ori îi disponibilizăm în condiţiile astea, ori deloc. Mi-a aruncat o privire amărîtă. Adam, dacă ieşi vreodată la masă cu Paul, să nu-l laşi să aleagă vinul. Apoi s-a întors către directorul financiar. Vrei ca disponibilizările să intre în vigoare pe 1 iunie, corect?

Camilletti a dat din cap, încă nesigur.

– Parcă ţin minte, a spus Goddard, dar nu sînt chiar sigur, că am semnat un contract de plăţi compensatorii de un an cu diviziunea CableSign, pe care am achiziţionat-o anul trecut, şi contractul expiră la treizeci şi unu mai. Cu o zi înainte.

Camilletti a ridicat nepăsător din umeri.

– Păi, bine, Paul, e vorba de o mie de lucrători care vor primi salariul pe o lună, plus un salariu lunar pentru fiecare an de serviciu – asta dacă îi punem pe liber cu o zi mai devreme. Un pachet de disponibilizare corect. O zi ar însemna enorm pentru acei oameni. Astfel îşi vor primi doar salariul pe două săptămîni amărîte.

– Întîi iunie e început de trimestru...

– N-o să le fac asta. Să stabilim treizeci mai. Şi pentru angajaţii ale căror opţiuni de cumpărare acţiuni au scăzut, le oferim douăsprezece luni ca să-şi exercite drepturile. Iar eu o să accept o reducere de salariu – la un dolar. Paul, tu ce salariu îţi propui?

Descumpănit, Camilletti a surîs.

– Tu ai mai multe opţiuni de cumpărare acţiuni decît mine.

– Facem asta o singură dată, a zis Goddard. O dată şi atunci să o facem cum se cuvine. N-o să tai de două ori.

– S-a înţeles, a aprobat Camilletti.

– Bine, a spus Goddard şi a oftat. Aşa cum vă spuneam mereu, uneori trebuie să acceptaţi realitatea şi să aplici programul. Dar întîi vreau să discutăm problema cu întreaga echipă de conducere, să aducem cît mai mulţi se poate. Vreau, de altfel, să discut şi cu băncile de investiţii. Dacă răsuflă ceva, şi mă tem că aşa se va întîmpla, o să fac un anunţ către companie prin Web, a spus Goddard, şi o să-l difuzăm mîine, după încheierea zilei de tranzacţii bursiere. Şi, în acelaşi timp, o să dau şi o declaraţie publică. Dar pînă atunci nu vreau să se sufle o vorbă despre asta – e demoralizant.

– Dacă vrei, fac eu anunţul, a propus Camilletti. În felul acesta, rămîi cu mîinile curate.

Goddard l-a fulgerat cu privirea.

– N-o să-ţi pun ţie în spinare aşa ceva. Refuz. E hotărîrea mea – eu am fost cu credibilitatea şi gloria, eu – pe coperta revistelor, de aceea tot eu o să duc şi crucea asta. Aşa e cinstit.

– Am propus doar pentru că în trecut ai făcut multe anunţuri în favoarea oamenilor. Te vor pune în frigare...

Cu un aer mohorît, Goddard a făcut un gest din umeri.

– Acum cred că toţi o să-mi spună Goddard-Drujbă sau cine ştie cum.

– Cred că Jock-Bomba-cu-Neutroni ar suna mai bine, am zis, şi, pentru prima oară în cursul acelei şedinţe, Goddard a zîmbit sincer.

45

Am ieşit din birou cu un sentiment de uşurare, dar şi apăsat de gînduri.

Supravieţuisem primei şedinţe alături de şef şi nu mă făcusem chiar de rîs. Eram însă în posesia unui mare secret al companiei, o informaţie destinată doar celor din conducere, care avea să schimbe viaţa multor oameni.

Asta era: hotărîsem să nu le transmit informaţia asta lui Wyatt şi celorlalţi. Nu făcea parte din misiunea mea, nu intra în obligaţiile fişei de post. Nu avea nici o legătură cu chestia de cercetare. Nu era nevoie să-mi informez mînuitorii. Oricum nu aveau idee că ştiam aşa ceva. Să afle despre concedierile de la Trion odată cu toată lumea.

Muncit de gînduri, am coborît din lift la etajul trei din Aripa A ca să iau masa de prînz, ceva mai tîrziu, cînd am văzut o figură familiară venind spre mine. Un tip tînăr, înalt, slab, spre treizeci de ani, tuns fără gust, m-a strigat: „Hei, Adam!“, în clipa cînd se urca în lift.

Chiar în fracţiunea de secundă în care încercam să-mi amintesc numele lui, am simţit un gol în stomac. Instinctiv, detectasem pericolul înainte ca mintea mea să perceapă ceva.

Am dat din cap şi mi-am văzut de drum. Simţeam că-mi arde faţa.

Îl chema Kevin Griffin, un tip agreabil, chiar dacă arăta ca naiba, şi un jucător bun de baschet. Cînd eram la Wyatt, făceam cu el concursuri de aruncare la coş. Lucra la Diviziunea întreprinderi şi se ocupa de vînzarea de rutere. Mi-am adus aminte că era foarte inteligent şi, în ciuda aspectului de lasă-mă-să-te-las, era foarte ambiţios.

Întotdeauna depăşea cifra de vînzări şi obişnuia să glumească, fără să devină jignitor, în legătură cu atitudinea mea nepăsătoare faţă de munca pe care o făceam.

Cu alte cuvinte, ştia ce fusesem în realitate.

– Adam! a insistat el. Adam Cassidy! Hei, ce faci *tu* aici?

Nu-l mai puteam ignora, aşa că m-am întors. Ţinea o mînă între uşile liftului, ca să nu se închidă.

– A, salut, Kevin, am făcut eu. Acum lucrezi aici?

– Da, la Vînzări. Părea încîntat peste măsură, de parcă ar fi fost vreo întîlnire de nu ştiu cîţi ani de la absolvirea vreunei şcoli. Şi-a coborît glasul: Nu te-au dat afară de la Wyatt din cauza acelei petreceri? A pufnit într-un rîs reţinut, fără nici o răutate, ci doar cu un aer de conspirator.

– Nuu, după ce am şovăit o clipă, încercînd să par degajat şi binedispus. A fost o mare neînţelegere.

– Mdaa, a zis el neîncrezător. Şi aici, ce lucrezi?

– Acelaşi lucru, acelaşi, am răspuns. Hei, mă bucur că te-am revăzut, amice. Iartă-mă, trebuie să ajung undeva.

În timp ce uşile liftului se închideau, m-a privit cu un aer curios.

Nu suna a bine.

Partea a cincea

DECONSPIRAT

Deconspirat: Expunerea personalului, a instalaţiilor (cum ar fi case conspirative) sau a altor elemente ale unei activităţi sau organizaţii clandestine. Un agent deconspirat este acela a cărui identitate este cunoscută adversarului.

Manualul spionului: Enciclopedia spionajului

46

Eram distrus.

Kevin Griffin ştia că nu lucrasem la proiectul Lucid de la Wyatt, ştia şi că nu eram un tip strălucit. Cunoştea realitatea. Probabil că revenise deja în pătrăţelul lui şi mă căuta pe reţeaua internă, uimit să mă găsească drept asistent executiv al preşedintelui şi al directorului executiv. Cît va dura pînă va începe să se intereseze, să povestească şi să pună întrebări? Cinci minute? Cinci *secunde?*

Cum dracu' se întîmplase asta după alcătuirea unor planuri minuţioase, pregătirea terenului de către oamenii lui Wyatt? Cum de-au permis angajarea de către Trion a unui om care putea sabota întregul eşafodaj?

Ameţit, m-am uitat în jur şi am constatat că ajunsesem la raionul de delicatese al bufetului. Brusc, mi-a pierit pofta de mîncare. Mi-am luat totuşi un sandviş cu şuncă şi caşcaval, pentru că aveam nevoie de proteine, un Pepsi dietetic şi m-am întors la birou.

Jock Goddard era în apropierea uşii mele şi stătea de vorbă cu un alt director. Mi-a surprins privirea şi a ridicat arătătorul unei mîini ca să-mi dea de ştire că voia să discute cu mine, de aceea am rămas stîngaci, la o oarecare depărtare, aşteptînd să-şi termine discuţia.

După două minute, Jock şi-a lăsat palma pe umărul celuilalt, a luat un aer solemn, apoi a intrat în biroul meu.

– Tu, a zis el şi s-a aşezat pe scaunul destinat vizitatorilor.

Singurul loc unde mă puteam aşeza era la birou, ceea ce mi s-a părut pe dos – doar era directorul general executiv! –, dar nu aveam

altă soluție. M-am liniștit, am zîmbit ezitant, deoarece nu știam la ce să mă aștept.

– Aș zică că ai trecut cu succes examenul, m-a anunțat Goddard. Felicitări!

– Serios? Am crezut că m-am făcut de rîs, am răspuns. Nu m-am simțit tocmai bine că a trebuit să iau partea altcuiva.

– De aceea te-am angajat. A, nu ca să mi te opui, ci ca să spui adevărului pe nume, ca să mă exprim așa.

– Nu era adevărul, am protestat, ci doar opinia cuiva.

Poate că insistam prea mult pe tema asta.

Goddard s-a frecat la ochi cu degetele lui boante.

– Pentru un director executiv, lucrul cel mai ușor – dar și cel mai periculos – e să piardă contactul. Nimeni nu e dispus să-mi prezinte adevărul netrucat. Toți vor să mă aburească. Fiecare are propriul scop. Îți place istoria?

Nu considerasem niciodată istoria ceva care să-ți „placă“, de aceea am ridicat din umeri.

– Oarecum.

– În cel de-al Doilea Război Mondial, Winston Churchill a înființat un serviciu în afara lanțului obișnuit de comandă, a cărui sarcină era să-i prezinte adevărul curat, fără înfloriturі. Cred că se chema Serviciul statistic, sau cam așa ceva. În fine, ideea era că nimănui nu-i plăcea să-i dea veşti proaste, dar el știa că trebuie să le afle și pe acelea, ca să-și poată face treaba. Am dat din cap. Înființezi o companie, soarta îți zîmbește de cîteva ori și poți ajungi o figură aproape legendară pentru oameni care nu știu decît să te laude, a continuat Goddard. Eu n-am nevoie să-mi sărute cineva... ăă, inelele de pe mînă. Eu vreau cinste. Acum, mai mult ca niciodată. Există o axiomă în lumea afacerilor, care susține că firmele mari din domeniul tehnologiei își depășesc fondatorii. Așa s-a întîmplat cu Rod Canion de la Compaq, Al Shugart de la Seagate. Cei de la Apple Computers chiar l-au înlăturat pe Steve Jobs, cred că mai ții minte, după care el a revenit călare pe un cal alb și a salvat compania. Necazul e că nu există fondatori bătrîni și îndrăzneți.

Consiliul meu de administrație a avut mereu încredere în mine, dar cred că rezervele lor de încredere au început să secе.

– De ce spui asta, domnule?

– Te rog să încetezi cu acest „domnule“, m-a repezit Goddard. Articolul din *Wall Street Jorunal* a fost o lovitură sub centură. Nu m-ar mira să aflu că ideea aparține unor nemulțumiți din consiliul de administrație, care consideră că ar fi cazul să cedez locul, să mă retrag la casa mea de la țară și să peticesc tot timpul la mașinile mele de epocă.

– Și nu vrei să se întîmple așa ceva, nu?

S-a strîmbat.

– O să procedez cum e mai bine pentru Trion. Compania asta reprezintă viața mea. Oricum, mașinile sînt doar un hobby – dacă transformi un hobby într-o preocupare permanentă, nu mai găsești nici un pic de plăcere în el. Mi-a întins un dosar gros. În e-mail ai un document în format PDF, care e copia dosarului. Planul nostru strategic pe următoarele optsprezece luni – produse noi, actualizări, toate chestiile. Vreau să-mi prezinți părerea ta sinceră, fără înfloriturі – o prezentare, cum vrei s-o numești, o analiză generală, ca o vedere din avion.

– Și cînd vrei să-ți prezint situația?

– Cît de curînd. Iar dacă există vreun proiect în care vrei să te implici, ca reprezentant al meu, ești liber. O să vezi că sînt multe lucruri interesante în pregătire. Unele dintre ele sînt păstrate în secret. A, Doamne, mai avem ceva în pregătire, codificat AURORA, care ne poate schimba soarta.

– AURORA? am întrebat, simțind că mi se usucă gîtlejul. Cred că ai adus vorba de el și la ședință, nu?

– I l-am încredințat spre organizare lui Paul. O chestie epocală. Mai sînt cîteva chichițe ale prototipului care trebuie rezolvate, dar produsul e pe cale de a fi lansat.

– Pare foarte interesant, am spus, străduindu-mă să nu-mi trădez interesul. Aș fi dispus să dau o mînă de ajutor și la acest proiect.

– A, sigur că vrei, nici nu mă îndoiesc. Dar toate la vremea lor. N-aș vrea să te distrag de la unele aspecte legate de acțiunea de

disponibilizare, pentru că, odată prins în AURORA... Înțelegi, n-aș vrea să te apuci de prea multe, pentru că așa n-o să duci nici o sarcină la bun sfîrșit. S-a ridicat, și-a împreunat palmele. Acum trebuie să mă duc la studio, să înregistrez anunțul care se va transmite pe rețeaua noastră, lucru care *nu* mă încîntă cîtuși de puțin, ca să-ți spun drept. Am zîmbit înțelegător. În orice caz, a adăugat Goddard înainte de plecare, îmi pare rău că-ți pun prea multe în brațe, dar am sentimentul că o să te descurci.

47

Am ajuns la casa lui Wyatt în același timp cu Meacham, care a făcut cîteva glume în legătură cu Porsche-ul meu. Am fost conduși în sala de forță, dotată cu tot felul de aparate și amplasată la subsol, dar, datorită structurii terenului, se afla la nivelul solului. Wyatt tocmai ridica greutăți stînd pe o banchetă înclinată – aproape șaptezeci de kilograme. Purta doar un șort de gimnastică, destul de sumar, fără tricou și părea mai bine clădit decît îmi închipuisem. Tipul semăna cu fratele lui Godzila.

Şi-a terminat seria, apoi, fără să scoată o vorbă, s-a ridicat şi s-a șters de transpirație cu un prosop.

– Te-a concediat? m-a întrebat el.

– Încă nu.

– Normal, Goddard are alte lucruri pe cap. Mai ales acum, cînd compania i se destramă. S-a uitat la Meacham şi au chicotit amîndoi. Ce are de spus sfîntul Augustin despre asta?

Întrebarea era destul de firească, dar venise atît de brusc încît m-a luat pe nepregătite.

– Nu prea multe.

– Prostii, a zis Wyatt, venind mai aproape de mine şi privindu-mă fix, încercînd să mă intimideze cu simpla prezență fizică.

Corpul lui emana o căldură umedă, mirosind neplăcut a amoniac: mirosul specific halterofililor, care bagă în ei prea multe proteine.

– N-am prea asistat la discuții pe tema asta, m-am corectat eu. Vreau să spun că articolul i-a speriat strașnic – pentru că a fost agitație mare după aceea. Ceva mai multă nebunie decît de obicei.

– De unde ştii ce înseamnă „de obicei“? a făcut Meacham. Doar e prima ta zi la etajul şapte.

– Aşa am avut senzaţia, am răspuns eu neconvingător.

– Cît din articol e adevărat? m-a întrebat Wyatt.

– Cum, vrei să spui că nu l-ai comandat tu? m-am mirat eu.

Wyatt m-a privit pătrunzător.

– O să le iasă planul pe trimestrul ăsta sau nu?

– Habar n-am, am minţit eu. Doar n-am stat în biroul lui Goddard toată ziua.

Nu-mi dau seama de ce mă încăpăţînam să nu dezvălui cifrele dezastruoase pentru acel trimestru sau vestea privind iminentele disponibilizări. Poate simţeam că Goddard îmi încredinţase un secret şi aş fi comis un păcat înşelîndu-i încrederea. Dumnezeule, eram un spion nenorocit, o cîrtiţă – de cînd devenisem atît de idealist? De ce trasasem o graniţă: asta vă spun, asta nu? A doua zi, cînd ştirea privind concedierile avea să se facă publică, Wyatt o să facă spume că nu l-am anunţat. Nu va crede că nu am avut habar de asta. De aceea, am mai dres-o puţin:

– Dar se pregăteşte ceva, am continuat eu. Ceva mare. Un soi de anunţ, în curînd.

Apoi i-am întins lui Wyatt un dosar conţinînd o copie a planului strategic pe care Goddard mi-l dăduse spre studiu.

– Ce-i ăsta? a întrebat Wyatt. L-a aşezat pe bancheta aparatului, şi-a tras un tricou peste cap, apoi a început să răsfoiască dosarul.

– Planul strategic al celor de la Trion pe următoarele optsprezece luni. Inclusiv descrieri amănunţite ale noilor produse aflate în pregătire.

– Inclusiv AURORA?

Am clătinat din cap.

– Oricum, Goddard a adus vorba de el.

– În ce context?

– A zis că există un proiect mare, codificat AURORA, care va constitui o cotitură pentru companie. Şi că i l-a încredinţat lui Camilletti.

– Aha. Camilletti se ocupă de toate achiziţiile, iar sursele mele susţin că proiectul AURORA a fost asamblat cu ajutorul cîtorva companii pe care Trion le-a achiziţionat în secret în ultimii ani. Goddard a spus despre ce e vorba?

– Nu.

– Şi n-ai întrebat?

– Sigur că am întrebat. I-am spus că m-ar interesa să particip la ceva atît de important.

Răsfoind planul strategic, Wyatt a devenit brusc tăcut. Ochii săi examinau paginile cu rapiditate, într-o stare febrilă.

În acest timp, i-am întins lui Meacham o bucată de hîrtie.

– Numărul personal de mobil al lui Jock.

– *Jock?* a făcut el cu dezgust.

– Toată lumea îi spune aşa. Asta nu înseamnă că sîntem amici la cataramă. În orice caz, asta te-ar putea ajuta să verifici multe dintre cele mai importante discuţii ale lui.

Meacham a luat hîrtia fără să-mi mulţumească.

– Mai e ceva, i-am spus eu lui Meacham, în vreme ce Wyatt continua să citească, fascinat. Am o problemă.

– Termină cu prostiile!

– La Trion e un nou angajat, un tip pe nume Kevin Griffin, la Vînzări. L-au furat de la voi – de la Wyatt.

– Şi?

– Am fost amici.

– *Prieteni?*

– Cam aşa ceva. Jucam baschet împreună.

– Te-a cunoscut în cadrul companiei?

– Exact.

– Drace! a exclamat Meacham. Asta chiar e o problemă.

Wyatt a ridicat ochii din hîrtii.

– Fă-l praf! a zis el.

Meacham a dat aprobator din cap.

– Ce înseamnă asta? am vrut să ştiu.

– Înseamnă că o să ne ocupăm de el, m-a lămurit Meacham.

– Astea sînt informaţii de valoare, a recunoscut Wyatt în cele din urmă. Foarte, *foarte* folositoare. Ce vrea să faci cu ele?

– Să-i dau o părere globală privind portofoliul de produse. Ce promite, ce nu, ce probleme ar putea să apară. Orice.

– Nu e prea clar.

– A zis că vrea o privire din avion a problemelor.

– Iar avionul să fie pilotat de Adam Cassidy, geniu în marketing, a spus Wyatt, vădit amuzat. Atunci, ia un blocnotes şi ceva de scris şi notează-ţi. O să te fac o mare stea.

48

Am stat treaz mai toată noaptea: din nefericire, începusem să mă obişnuiesc.

Mai bine de o oră, respingătorul Nick Wyatt mi-a prezentat o vedere generală a liniei de produse Trion, inclusiv tot felul de informaţii secrete, lucruri ştiute de foarte puţine persoane. Era ca şi cum Rommel se documenta în privinţa poziţiilor ocupate de Montgomery. Evident, ştia extraordinar de multe lucruri despre piaţă, pentru că era unul dintre concurenţii principali ai companiei Trion şi deţinea tot felul de informaţii importante, pe care era dispus să mi le încredinţeze în scopul exclusiv de a-l impresiona pe Goddard. Pierderea lui pe termen scurt îi aducea un cîştig strategic pe termen lung.

La miezul nopţii am ajuns într-o goană la Harbor şi m-am apucat să lucrez în Power Point, asamblînd diapozitivele pentru prezentarea pe care urma să i-o fac lui Goddard. Cinstit să fiu, mă cam ambalasem. Ştiam că nu-mi puteam bate joc; trebuia să funcţionez la capacitate maximă. Atîta vreme cît beneficiam de informaţii secrete de la Wyatt, aveam să-l impresionez pe Goddard, dar ce avea să se întîmple cînd voi da de fundul sacului? Dacă-mi cerea părerea despre ceva şi atunci îmi dădeam de gol totala ignoranţă? Ce mă făceam?

Cînd am simţit că nu mai pot lucra, am făcut o pauză ca să-mi verific mesajele pe Yahoo, Hotmail şi Hushmail. Obişnuitele gunoaie şi spam-uri – „Viagra online CUMPĂRAŢI DE LA NOI VIAGRA FĂRĂ REŢETĂ“, sau „CEL MAI BUN SITE XXX“,

sau „Cum să obţii aprobarea pentru ipotecă“. Nimic de la „Arthur“. Apoi am intrat pe site-ul Trion.

Mi-a sărit în ochi un e-mail. Era de la KGriffin@trionsystems.com. Am dat clic pe el.

SUBJ: Tu
FROM: KGriffin
TO: ACassidy

Amice! Grozavă revedere! M-am bucur să te văd atît de dichisit şi să aflu că-ţi merge atît de bine – eşti mare! Mă impresionează cariera ta de aici. Pluteşte ceva în aer? Pasează-mi şi mie! Vreau să cunosc şi eu o serie de oameni la Trion şi te-aş invita la masă. Dă-mi de ştire!

Kev

N-am răspuns – trebuia să concep un plan de acţiune. Tipul se interesase de mine, văzuse noua mea funcţie şi nu ştia ce să creadă. Nu mi-am dat seama dacă voia să ne întîlnim din curiozitate sau ca să mă perie, aici era buba. Meacham şi Wyatt spuseseră că se vor ocupa de el, nu-mi era clar ce însemna asta, dar, pînă atunci, trebuia să fiu extrem de prudent. Kevin Griffin reprezenta o bombă cu ceas care abia aştepta să explodeze. Nu voiam să mă apropii de el.

Apoi am ieşit şi am reintrat folosind identitatea şi parola Norei. Era două dimineaţa şi mi-am închipuit că nu era pe Net. Era o oră potrivită să-i văd mesajele arhivate şi să descarc tot ce avea legătură cu AURORA, dacă exista aşa ceva.

Tot ce-am reuşit a fost: „PAROLĂ INCORECTĂ“.

Am tastat din nou parola ei, de data asta mai atent, şi am obţinut acelaşi rezultat. De data asta eram convins că nu greşisem.

Îşi schimbase parola.

De ce?

Cînd am căzut lat în pat, prin minte îmi vuiau tot felul de gînduri, încercînd să-mi explic de ce-şi schimbase parola. Poate că paznicul acela, Luther, venise într-o noapte cînd Nora rămăsese mai tîrziu decît de obicei, şi se aşteptase să mă găsească pe mine, ca să mai discutăm despre maşini Mustang, dar o găsise în schimb pe Nora. Poate se întrebase ce căuta în biroul acela, poate chiar – lucru total improbabil – o luase la întrebări. Apoi îi făcuse o descriere a mea, iar ea îşi dăduse imediat seama; nu ar fi fost nevoie să se chinuiască prea mult.

Dar dacă lucrurile s-ar fi petrecut aşa, nu şi-ar fi schimbat doar parola, nu? Nu s-ar fi oprit aici. Ar fi vrut să ştie ce căutam în biroul ei, pentru că nu primisem permisiunea de a scotoci. Nici nu voiam să mă gîndesc la ce putea să urmeze...

Ori poate explicaţia era cît se poate de simplă. Poate-şi schimbase parola din obişnuinţă, aşa cum se recomanda fiecărui angajat Trion să procedeze la fiecare şaizeci de zile.

Pesemne că asta era.

N-am dormit deloc bine şi, după două ore de vînzoleală şi încercări eşuate, m-am hotărît să mă scol, am făcut duş şi m-am îmbrăcat, după care am plecat la slujbă. Lucrarea pentru Goddard era terminată; cu cealaltă activitate, cea de spionaj în favoarea lui Wyatt, rămăsesem în urmă.

Cînd am ieşit, am aruncat o privire în oglindă.

– Te-ai trezit deja? m-a întîmpinat Carlos, portarul, cînd mi-a sosit şi Porsche-ul în faţa clădirii. Nu-i bun deloc programul ăsta, domnule Cassidy. O să te-mbolnăveşti.

– Ba nu, am spus eu. Mă face să rămîn cinstit.

49

Puţin după ora cinci dimineaţă, garajul de la Trion era aproape gol. Am avut o senzaţie stranie aflîndu-mă acolo, în spaţiul acela pustiu. Lămpile fluorescente bîzîiau şi scăldau totul într-un soi de ceaţă verzuie, iar aerul mirosea a benzină, a ulei de motor şi a orice mai picura din maşini: lichid de frînă, antigel şi, probabil, Mountain Dew ce se vărsase pe jos. Paşii mei răsunau cu ecou.

Am luat liftul din spate pînă la etajul şapte, care era, de asemenea, pustiu, şi am mers pe coridorul directorilor, prin dreptul birourilor lui Colvin, Camilletti şi ale altora, pe care încă nu-i întîlnisem, pînă am ajuns la al meu. Toate erau cufundate în întuneric şi închise; încă nu sosise nimeni.

Biroul meu reprezenta doar ceva potenţial – nimic altceva decît masa de lucru goală, scaune şi computer, un mouse pad cu inscripţia Trion, un fişet în care nu apucasem să pun nimic, o bibliotecă în care stăteau cîteva cărţi. Arăta ca biroul unui nomad, al unui rătăcitor, al cuiva care se putea ridica în orice clipă şi pleca, fie şi la miez de noapte. Trebuia să i se dea puţină personalitate – fotografii înrămate, nişte obiecte sportive pentru colecţionari, ceva haios, ceva grav, capabil să inspire la muncă. Avea nevoie de o amprentă personală. Poate că aveam să mă ocup şi de asta, dar după ce recuperam orele nedormite.

Mi-am introdus parola, m-am conectat şi am verificat mesajele. După miezul nopţii, se transmisese un e-mail către toţi angajaţii Trion din întreaga lume, prin care erau rugaţi să intre pe site-ul companiei

ceva mai tîrziu în cursul zilei, la ora 17 după fusul orar, pentru a citi un „anunţ important făcut de directorul general executiv Augustine Goddard“. Asta avea să dea naştere unui val de zvonuri. Toată lumea va transmite mesaje în stînga şi în dreapta. M-am întrebat cîţi oameni de la vîrf – un grup din care acum făceam şi eu parte – ştiau adevărul. Nu mulţi, puteam băga mîna în foc.

Goddard menţionase că AURORA, mirobolantul proiect despre care refuzase să vorbească, era feuda lui Paul Camilletti. M-am întrebat dacă în biografia acestuia exista ceva care să arunce cît de cît lumină asupra acelui proiect, de aceea am tastat numele lui în lista persoanelor din companie.

Mi-a apărut fotografia lui, severă şi copleşitoare, şi totuşi arătîndu-l mai atrăgător decît în realitate. O biografie în cîteva cuvinte: născut la Genesceo, New York, educat la şcoli publice în nordul statului New York – traducere, probabil nu crescuse într-o familie bogată – Swarthmore, Harvard Business School, o ascensiune meteorică la o companie de produse electronice de larg consum care fusese cîndva în concurenţă cu Trion, dar fusese achiziţionată ulterior de Trion. Vicepreşedinte la Trion de ceva mai puţin de un an, după care fusese numit director financiar. Un om mereu în mişcare. Am dat clic pe hyperlink-uri privind ierarhia şi mi-a apărut o mică diagramă ce indica toate unităţile şi diviziunile aflate sub conducerea lui.

Una dintre ele era Unitatea de cercetări tehnologice avansate, care îi era subordonată direct. Alana Jennings era director de marketing.

Paul Camilletti *conducea direct* proiectul AURORA. Dintr-o dată, devenise *foarte,* foarte important.

Am trecut prin dreptul biroului său, simţind că inima îmi bate parcă în tîmple, şi n-am văzut, desigur, nici urmă de el. Abia trecuse de cinci. Am observat că echipa de curăţenie trecuse deja pe acolo: în coşul de hîrtii se pusese un sac de plastic curat, se vedeau încă dungile făcute de peria aspiratorului, iar totul mirosea a lichide de curăţare.

Pe coridor nu se zărea nimeni, probabil că nu era nimeni pe tot etajul.

Eram pe punctul de a depăşi o graniţă şi de a iniţia ceva riscant la un nivel cu totul diferit.

Nu mă speria sosirea vreunui paznic. Îi puteam spune că sînt noul asistent al lui Camilletti – el de unde naiba să ştie?

Dar dacă venea asistenta lui foarte devreme, ca să rezolve cine ştie ce? Sau, ceea ce nu era imposibil, dacă apărea chiar el, ca să înceapă ceva la prima oră? Avînd în vedere marele anunţ, poate voia să dea telefoane, să scrie e-mailuri, faxuri către birourile Trion din Europa, care erau cu şase şi şapte ore înainte faţă de noi. Cinci şi jumătate în New York însemna prînzul în Europa. Sigur, putea transmite mesajele de acasă, dar îl vedeam în stare să apară neobişnuit de devreme în ziua aceea.

De aceea, mi-am dat eu seama, dacă încercam să pătrund în biroul lui chiar în ziua aceea, îmi asumam un risc nebunesc.

Cu toate astea, din motive pe care nu mi le-am putut explica, am hotărît să o fac, indiferent de pericole.

50

Da, dar cheia de la biroul lui era de negăsit.

Am verificat toate locurile posibile – am scotocit în fiecare sertar din biroul asistentei lui, în ghivece şi în cutia de agrafe, chiar şi în dulapurile cu dosare. Masa ei de lucru dădea direct în hol, fiind total expusă, de aceea am început să tremur tot căutînd prin ea, fiindcă se vedea de departe că nu acolo mi-era locul. M-am uitat sub tastatură, sub computer. Să fi fost ascunsă pe dosul sertarelor? Nu. Sub tăblia mesei? Nu. În apropierea mesei ei de lucru se găsea o mică sală de aşteptare – doar o canapea, o măsuţă de cafea şi două scaune. M-am uitat şi acolo, dar nimic. Nici urmă de cheie.

Nu era chiar de neconceput ca şeful departamentul financiar al companiei să-şi ia nişte măsuri de prevedere, îngreunînd sarcina cuiva care ar fi încercat să pătrundă în biroul lui. Trebuia să admiri asta, nu?

După zece minute cumplite, cît mi-a luat să verific peste tot, am socotit că aşa trebuia să fie, cînd, brusc, mi-am amintit un mic amănunt, destul de ciudat, privind biroul meu. Ca toate încăperile de la etajul directorilor, şi aceasta trebuia să fie dotată cu un detector de mişcare, care nu este chiar atît de sigur pe cît se laudă. De fapt, e o măsură obişnuită de securitate pentru birouri de şefi – pentru ca nimeni să nu rămînă încuiat în respectiva cameră. Atîta vreme cît detectorul percepe mişcare în interior, uşile nu se blochează. (O dovadă în plus că birourile de la etajul şapte erau ceva „mai egale“ decît altele.)

Dacă mă mişcam repede, puteam profita de asta...

Uşa biroului era din mahon, foarte bine lustruită şi grea. Între uşă şi mocheta groasă nu exista nici un spaţiu, cît de mic; nu aş fi putut strecura o foaie de hîrtie pe sub ea. Asta putea complica puţin lucrurile, dar nu era imposibil.

Aveam nevoie de un scaun, dar nu de cel al asistentei lui, care era pe rotile şi putea deveni nesigur. Am găsit unul cu spătar în zona de aşteptare şi l-am aşezat lîngă peretele din sticlă al biroului. După aceea, am revenit în sala de aşteptare. Pe măsuţa de cafea se găseau ziarele şi revistele obişnuite într-un asemenea loc – *Financial Times, Institutional Investor, CFO, Forbes, Fortune, Business 2.0, Barron's...*

Barron's. Da. Era cel mai potrivit. Avea dimensiunile, forma şi greutatea unui ziar de scandal. L-am luat, apoi – privind încă o dată în jur, ca să mă asigur că nu eram surprins făcînd ceva ce nu aş fi putut în veci să explic – am urcat pe scaun şi am împins în sus unul dintre panourile care constituiau tavanul fals.

Am băgat mîna pe pipăite în spaţiul acela gol de deasupra tavanului fals, care era întunecos şi sufocat de fire, cabluri şi cîte altele, şi am bîjbîit să găsesc următorul panou, cel de deasupra mesei de lucru a lui Camilletti; l-am ridicat şi pe acela şi l-am proptit de cadrul metalic.

Am luat ziarul, m-am întins, l-am coborît încet şi l-am fluturat. L-am lăsat cît am putut mai jos, trebuind să mă întind pentru asta, şi l-am mai agitat puţin – dar nu s-a întîmplat nimic. Poate că detectorii de mişcare nu băteau pînă acolo. În cele din urmă, m-am ridicat pe vîrfuri, mi-am îndoit braţul din cot cît am putut de mult şi am reuşit să cobor ziarul încă vreo treizeci de centimetri, răsucindu-l nebuneşte, pînă am început să simt că mă apucă o crampă musculară.

Şi atunci am auzit un declic.

Un clic slab, dar care nu fusese o iluzie auditivă.

Am scos ziarul prin deschizătură, am împins la loc placa din tavanul fals, aşezînd-o aşa cum stătuse pînă atunci. Apoi am coborît de pe scaun şi l-am dus la locul lui.

După aceea am încercat clanţa.

Uşa s-a deschis.

În geantă îmi pusesem cîteva scule, inclusiv o lanternă. Am tras jaluzelele, am închis uşa, după care am aprins lanterna.

Biroul nu făcea excepţie de la regulă, fiind lipsit de personalitate – colecţia reprezentativă de fotografii de familie, înrămate, cîteva plachete şi diplome, aceeaşi aliniere milităroasă de bine-cunoscute cărţi de afaceri pe care toţi şefii pretindeau că le citesc. Biroul nu era situat pe colţ şi nu avea ferestre de la podea pînă în tavan, ca la Wyatt Telecomm. Nu vedeai nimic afară. M-am întrebat dacă lui Camilletti nu-i displăcea să-şi primească oaspeţii importanţi într-un birou atît de umil. Acela ar fi fost mai curînd stilul lui Goddard, dar nu i se potrivea lui Camilletti. Individ de duzină sau nu, părea să-i placă să se dea mare. Auzisem că, la ultimul etaj al clădirii directorilor din Aripa A, exista un apartament ultraelegant, dar nici unul din cei pe care îi ştiam nu-l văzuse. Poate că acolo îi primea Camilletti pe marii mahări.

Computerul fusese lăsat pornit, dar, după ce am atins tasta de blanc de pe tastatura neagră, foarte şic, şi monitorul s-a luminat, a apărut fereastra cu INTRODUCEŢI PAROLA, în dreptul căreia clipea cursorul. Fără parola lui, era clar că nu puteam accesa fişierele din computer.

Chiar dacă-şi scrisese parola undeva, n-am reuşit s-o găsesc nicicum în sertare, sub tastatură sau pe vreun bileţel lipit pe partea din spate a monitorului. Nicăieri. Doar de-al dracului, am tastat numele lui de utilizator (PCamilletti@trion.systems.com), apoi aceeaşi parolă, PCamilletti.

Nici aşa. Se dovedise mai precaut şi, după cîteva încercări, am renunţat.

Puteam obţine parola prin vechiul mijloc: furt. M-am gîndit că n-ar observa dacă aş fi schimbat cablul dintre tastatură şi procesor cu un Keyghost. Şi aşa am procedat.

Recunosc, am tremurat mai mult în biroul lui decît în al Norei. Se putea crede că ajunsesem un profesionist în pătrunderi secrete, dar adevărul era altul, iar biroul lui Camilletti degaja un aer care mă speria de moarte. Pînă şi el, ca individ, era înspăimîntător, iar dacă aş fi fost prins, nici nu îndrăzneam să mă gîndesc la urmări. Pe de altă parte, trebuia să presupun că măsurile de securitate la birourile

de la nivelul directorilor erau mai severe decît în restul companiei. *Trebuiau* să fie. Sigur, fusesem instruit să trec de măsurile de securitate standard. Existau însă sisteme de detectare care nu porneau alarme sonore sau luminoase. Posibilitatea asta mă îngrozea.

Am privit în jur, sperînd să-mi vină vreo idee inspirată. Din anumite motive, biroul părea mai ordonat, mai spaţios decît altele în care intrasem. Apoi mi-am dat seama de ce: acolo nu era nici un dulap pentru dosare. *De aceea* nu arăta prea aglomerat. Bun, dar *unde* erau dosarele?

Cînd mi-am dat seama de locul destinat dosarelor, m-am simţit ca un dobitoc. Bineînţeles. Nu se găseau acolo, pentru că nu era spaţiu suficient, şi nici în camera asistentului, deoarece ar fi fost prea expuse şi nu s-ar fi putut lua măsuri eficiente de asigurare a lor.

Prin urmare, în camera din spate. La fel ca Goddard, directorii de la Trion aveau birouri duble, a doua încăpere, de aceleaşi dimensiuni, slujind drept sală de conferinţe. Aşa se rezolva problema egalităţii spaţiilor destinate birourilor. Da, toate birourile aveau aceeaşi suprafaţă, numai că tipii de la vîrf aveau *două*.

Uşa de la sala de discuţii nu era încuiată. Am plimbat fasciculul lanternei prin încăpere, am văzut un copiator şi am remarcat că pe toţi pereţii se aflau dulapuri din mahon, pline cu dosare. În mijloc, o masă rotundă, ca a lui Goddard, dar mai mică. Fiecare sertar era inscripţionat cu meticulozitate, trădînd scrisul unui arhitect. Majoritatea păreau să conţină evidenţe financiare şi contabile, care ar fi prezentat interes dacă aş fi ştiut precis ce anume să caut.

După aceea am văzut sertarele notate cu „TRION – DEZVOLTARE CORPORAŢIE“ şi mi-a pierit interesul pentru altceva. „Dezvoltare corporaţie“ e doar o formulare neroadă pentru fuziuni şi achiziţii. Trion era cunoscută pentru faptul că înfulecase pe nemestecate companii abia înfiinţate sau de dimensiuni medii. Asta se petrecuse mai mult în anii de avînt din deceniul nouă decît recent, dar şi acum erau achiziţionate măcar cîteva companii pe an. Am bănuit că dosarele se aflau acolo pentru că Paul Camilletti se ocupa de achiziţii, concentrîndu-se în principal pe probleme de costuri, eficienţa investiţiei şi altele asemenea.

Iar dacă Wyatt avea dreptate afirmînd că proiectul AURORA era alcătuit din cîteva companii pe care Trion le achiziţionase în secret, atunci soluţia misterului AUROREI se găsea în faţa mea.

Existau o mulţime de dosare privind companii pe care Trion le cumpărase cu totul, altele din care luase doar o parte sau pe care le studiase şi în care hotărîse să nu se amestece. Am recunoscut unele nume de companii, dar restul îmi erau străine. M-am uitat printr-un dosar la fiecare companie şi am încercat să desluşesc cu ce se ocupa. Aceasta presupunea timp şi nici măcar nu ştiam exact ce să caut. Cum Dumnezeu să-mi dau seama dacă vreo firmă în dezvoltare făcea parte din AURORA, cînd eu nu aveam idee ce reprezenta acest proiect? Mi s-a părut o sarcină imposibilă.

Brusc, toate problemele mele s-au rezolvat.

Unul dintre sertarele din Sectorul dezvoltare corporaţie era denumit PROIECT AURORA.

Acolo se găsea tot. Nici nu se putea mai simplu.

51

Abia respirînd, am tras sertarul afară. Aproape că mă aşteptam să fie gol, la fel ca dosarele AURORA de la Departamentul de resurse umane. Însă acesta era doldora de dosare, aranjate pe culori într-un sistem pe care nu l-am înţeles, fiecare purtînd o ştampilă pe care scria „TRION – CONFIDENŢIAL“. Se vedea că dădusem peste adevărata comoară.

Din cîte mi-am dat seama, dosarele de acolo se refereau la o serie de firme înfiinţate recent – două în Silicon Valley, California, şi alte cîteva în Cambridge, Massachussetts – care fuseseră achiziţionate de curînd de Trion în condiţiile cele mai stricte de confidenţialitate. Pe dosare scria „Mod de lucru invizibil“.

Am priceput imediat că era vorba de ceva ieşit din comun, ceva important, iar pulsul meu s-a accelerat brusc. *Fiecare pagină* era ştampilată: fie SECRET, fie CONFIDENŢIAL. Chiar şi în cazul dosarelor strict secrete păstrate în biroul directorului executiv financiar, limbajul era neclar, ascuns. Apăreau fraze şi expresii precum: „Se recomandă achiziţionarea în regim de urgenţă“ sau „Trebuie păstrate sub raza de acţiune a radarului“.

Prin urmare, secretul AUROREI se afla în faţa mea.

Oricît de mult am răsfoit aceste dosare, nu prea am reuşit să mă lămuresc. Se părea că una dintre companii elaborase o modalitate de a combina componente electronice cu elemente optice în cadrul unui circuit integrat. Nu am înţeles ce semnifica asta. O însemnare din dosar spunea că respectiva companie rezolvase problema legată de „randamentul scăzut al tabletelor de la semiconductoare“.

O altă companie găsise o modalitate de a realiza circuite fotonice în cantităţi de masă. Bine, dar ce *însemna* asta? Alte cîteva erau firme de software şi nu aveam nici o idee cu ce se ocupau.

O companie numită Delphos Inc. – aceasta chiar părea interesantă – concepuse un proces pentru rafinarea şi producerea unui compus chimic numit fosfură de indiu, alcătuit din „cristale binare ale unor elemente metalice şi nemetalice“, dar nu aveam habar ce însemna asta. Materialul obţinut deţinea „proprietăţi unice de absorbţie şi transmisie optică“, se spunea în declaraţia de intenţie. După toate probabilităţile, se folosea pentru construirea unui anumit tip de laser. Din cîte înţelegeam, Delphos Inc. stăpînea piaţa de fosfură de indiu. Eram convins că nişte minţi mai luminate decît a mea îşi puteau da seama la ce slujeau cantităţile mari din acest compus. Tare-aş fi vrut să aflu cui îi trebuiau atîtea lasere.

Aici apărea însă un aspect interesant: dosarul Delphos purta o ştampilă pe care scria: „ÎN CURS DE ACHIZIŢIE“. Prin urmare, Trion desfăşura negocieri pentru cumpărarea acelei companii. Dosarul gemea de analize financiare, care mă ameţeau pur şi simplu. Exista un document de zece sau douăsprezece pagini, un plan pentru achiziţia respectivă. Ideea de bază era că Trion oferea *cinci sute de milioane de dolari* pentru acea companie. Se părea că directorii companiei, un grup de oameni de ştiinţă de la Palo Alto, precum şi o firmă cu capital mixt cu sediul la Londra, care deţineau aproape toată compania, acceptaseră condiţiile. Da, jumătate de miliard de dolari poate cu siguranţă să rezolve orice problemă. Se planificase chiar şi un comunicat care urma, teoretic, să fie dat publicităţii peste o săptămînă.

Dar cum să copiez toate acele dosare? Mi-ar fi trebuit o veşnicie – ore întregi de stat la un copiator. Se făcuse deja şase, iar dacă Jock venea la şapte şi jumătate, era de bănuit că Paul Camilletti sosea înainte de acea oră. Prin urmare, trebuia să o şterg urgent din birou. Nu aveam timp să copiez nimic.

Nu vedeam altă modalitate decît să le iau cu mine. Să mut cîteva dosare din alte sertare pentru a umple spaţiul rămas gol şi apoi...

Iar asta ar declanşa o alarmă generală în clipa în care Camilletti sau asistenta lui ar încerca să consulte vreun dosar din proiectul AURORA.

Nu. Ideea era nefericită.

Ca să realizez ceva, am scos cîte o pagină importantă din cele opt dosare privind companiile, am pornit copiatorul şi am făcut treaba. În mai puţin de cinci minute am pus paginile respective înapoi în dosare, iar copiile le-am băgat în geanta mea.

Terminasem şi sosise momentul să plec de acolo. După ce am ridicat o stinghie de la storul aflat în fereastra ce dădea spre coridor, m-am uitat atent ca să mă asigur că nu mă va surprinde nimeni ieşind din birou.

La ora şase şi un sfert mă aflam la masa mea de lucru. Trebuia să car după mine toate filele acelea copiate din dosarele strict secrete ce făceau parte din AURORA, dar era mai bine aşa decît să le las în vreun sertar şi să le descopere Jocelyn. Ştiu că părea o nebunie, dar trebuia să pornesc de la presupunerea că exista riscul ca ea să-mi scotocească prin birou. O fi fost ea asistenta „mea“, dar salariul îi era plătit de Trion Systems.

La şapte fix, Jocelyn a apărut. A vîrît capul în biroul meu, a ridicat sprîncenele a mirare şi a zis cu o inflexiune surprinsă şi plină de subînţeles:

– Bună dimineaţa,

– Bună dimineaţa, Jocelyn.

– Ai venit devreme.

– Da, am mormăit eu.

Apoi m-a măsurat printre gene.

– Eşti aici de mult?

Am oftat adînc şi am spus:

– Nici nu vreau să mă gîndesc de cînd.

52

Marea mea prezentare în faţa lui Goddard s-a tot amînat. Trebuia să fie la opt şi jumătate, dar cu zece minute înainte de acea oră am primit un mesaj de la Flo, care mă anunţa că discuţiile cu personalul de la Departamentul economic încă nu se terminaseră şi a propus ora nouă. Apoi, un alt mesaj de la ea: nu se întrevedeau semne că şedinţa se va termina curînd, de aceea sugera amînarea pentru nouă şi jumătate.

Mi-am închipuit că toţi şefii se eschivau, dorind ca alţii să suporte greul reducerilor de personal. Pesemne că majoritatea se pronunţau în favoarea disponibilizărilor, în sens foarte general, dar nu din propria ogradă. Trion nu se deosebea de alte corporaţii: cu cît aveai mai mulţi oameni în subordine, cu atît erai mai puternic. Nimeni nu voia să piardă oameni.

Muream de foame, de aceea am mîncat un baton cu proteine. Mă simţeam epuizat, dar prea agitat ca să reuşesc altceva decît să lucrez în continuare la prezentarea mea în Power Point, pentru a o face mai simplă şi mai convingătoare. Am plasat cîte o tranziţie animată între diapozitive. Am introdus un desen reprezentînd un tip care se scarpină în cap şi are deasupra creştetului un semn de întrebare, asta ca să creez momente de respiro cît de cît comice. Am tot umblat la text, făcîndu-l mai scurt: citisem undeva despre Regula lui Şapte – adică, doar şapte cuvinte pe rînd şi şapte rînduri pe fiecare pagină. Ori o fi fost Regula lui Cinci? Cred că voi ştiţi mai bine. Mi-am imaginat că, avînd în vedere evenimentele la care participa,

Jock nu va mai avea răbdare şi putere de concentrare, de aceea am scurtat totul, făcînd textul mai percutant.

Cu cît aşteptam mai mult, cu atît eram mai agitat, iar diapozitivele mele tindeau să devină mai minimaliste. Însă efectele speciale au devenit tot mai grozave. M-am gîndit cum să fac pentru ca graficele cu bare să se micşoreze şi să crească în faţa ochilor. Goddard avea să fie impresionat.

În cele din urmă, la unsprezece şi jumătate am primit încă un mesaj de la Flo care mi-a spus că pot porni spre centrul de informare, pentru că şedinţa era pe sfîrşite.

Cînd am ajuns acolo, lumea tocmai pleca. Pe unii i-am recunoscut – Jim Colvin, director pentru operaţiuni; Tom Lundgren; Jim Sperling, şeful de la Resurse umane; apoi, două femei cu înfăţişare de şefe. Nimeni nu arăta prea fericit. Goddard era înconjurat de o serie de persoane mai înalte decît el. Pînă în acel moment nu realizasem cît de scund era. Şi el arăta groaznic – cu pleoapele vîrstate cu roşu, ochii injectaţi, pungile de sub ochi mai pregnante decît de obicei. Camilletti stătea alături de el şi mi-a lăsat impresia că se certau. Am reuşit să surprind doar frînturi.

– ... Trebuie să îmbunătăţim metabolismul în companie, tocmai spunea Camilletti.

– ... Toate tipurile de opoziţie, demoralizare, a mormăit Goddard.

– Cea mai bună soluţie pentru a înfrînge opoziţia e securea, a continuat Camilletti.

– Eu aş prefera convingerea cu vorba bună, a spus Goddard moale.

Ceilalţi, care formau un cerc în jurul lor, îi urmăreau împungîndu-se.

– Aşa cum spunea Al Capone, obţii mai multe cu o vorbă bună şi un pistol decît cu vorbele bune, a zis Camilletti, apoi a zîmbit.

– Presupun că acum o să-mi spui că trebuie să spargi ouăle ca să faci omleta.

– Mi-ai luat-o înainte, a spus Camilletti, bătîndu-l amical pe spate pe Goddard, după care s-a îndepărtat.

Imediat după aceea, m-am apucat să conectez laptopul la proiectorul montat în masa de conferinţe. Am apăsat butonul care cobora automat storurile.

Acum, în încăperea cufundată în semiobscuritate, rămăseserăm doar eu şi Goddard.

– Ce-ai pus la cale – un matineu?

– Regret, o prezentare cu diapozitive, am precizat eu.

– Nu cred că e bună ideea să stingi lumina. S-ar putea să adorm imediat, a zis Goddard. Am stat treaz mai toată noaptea, chinuit de gînduri în legătură cu şedinţa asta. Consider disponibilizările astea un eşec personal.

– Nu este cazul, am zis eu, apoi m-am cutremurat. Cine naiba mă credeam de încercam să-l calmez pe şeful cel mare? În orice caz, m-am grăbit să adaug, voi fi foarte scurt.

Am început cu o grafică foarte bine animată a produsului Trion Maestro, în care toate componentele zburau din afara ecranului şi se asamblau perfect. Imaginea asta a fost urmată de tipul care se scărpina în cap şi avea semnul de întrebare ce plutea desupra lui.

– În ziua de azi singurul lucru mai periculos decît prezenţa pe piaţa produselor electronice de larg consum este să nu fii deloc pe această piaţă, am zis eu. (Acum ne aflam într-un automobil de Formula Unu, deplasîndu-ne cu o viteză ameţitoare.) Fiindcă, dacă nu eşti pilotul maşinii, e posibil ca ea să te calce. (Apoi a apărut un diapozitiv care suna: „PRODUSE ELECTRONICE DE LARG CONSUM TRION – CEI BUNI, CEI RĂI ŞI CEI URÎŢI“.)

– Adam.

M-am răsucit spre el.

– Da, domnule.

– Ce dracu’ e asta?

Am simţit că mă ia cu sudori pe ceafă.

– Aceasta a fost doar introducerea, am spus eu. (Se părea că fusese prea lungă.) Trecem imediat la treabă.

– I-ai spus cumva lui Flo că doreai să realizezi chestia asta în, cum naiba se numeşte programul, Power... Power Point?

– Nu...

S-a ridicat, a mers spre comutator şi a aprins lumina.

– Flo trebuia să-ţi fi spus – detest porcăria aceea de program.

Am simţit că-mi ia foc faţa.

– Îmi pare rău, nu mi-a spus nimeni.

– Doamne, Dumnezeule, Adam, eşti un tînăr inteligent, creativ, cu o gîndire originală. Crezi că ţin să-ţi pierzi vremea ca să hotărăşti dacă să foloseşti caractere Arial de optsprezece sau Times New Roman de douăzeci şi patru? N-ar fi mai bine să-mi spui direct ce părere ai? Doar nu-s copil. N-am nevoie să mi se dea pasta asta de cereale cu linguriţa.

– Îmi pare rău, am repetat eu, neştiind ce să mai spun.

– Ba nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă reped la tine. Pesemne că mi-a scăzut glicemia. E ora prînzului şi mi s-a făcut foame.

– Mă duc pînă jos, să aduc nişte sandvişuri.

– Am o idee mai bună, a zis Goddard.

53

Automobilul lui Goddard era un Buick Roadmaster decapotabil din 1949, restaurat perfect, de o culoare între cea a fildeşului şi a cremei de ou, cu forme aerodinamice minunate, cu un grilaj de aerisire a motorului care arăta ca o gură de crocodil. Avea anvelopele cu flancurile vopsite în alb şi un interior din piele roşie, sclipind aşa cum vezi doar în filme. Înainte de a ieşi din garaj direct în soare, a coborît acoperişul din pînză.

– Dar maşina asta chiar are viaţă în ea, am spus eu, uimit, cînd Goddard a accelerat după ce intrasem pe autostradă.

– 376 de centimetri cubi, cu opt cilindri în linie, a spus el.

– Doamne, e o frumuseţe.

– Am botezat-o Corabia lui Tezeu.

– Aha, am făcut eu, chicotind, de parcă aş fi înţeles la ce făcea aluzie.

– Trebuia s-o vezi cum arăta cînd am cumpărat-o – o grămadă de fiare, brr. Soţia mea a crezut că-mi pierdusem minţile. Mi-am petrecut toate weekendurile şi serile vreme de mai bine de cinci ani ca să refac maşina, pornind de la zero – adică, am înlocuit tot. Cu piese autentice, desigur, dar nu cred că a mai rămas vreo componentă din cea pe care o cumpărasem.

Goddard nu era un colecţionar care nu se uita la bani, ca Wyatt, cu avioanele şi iahturile lui şi cu automobilele Bentley. Şi nici ca Nora, cu Mustangul ei, sau ca alt imitator al lui Goddard, care cumpăra

mașini de colecție de la casele de licitație. Era un pasionat demodat, care chiar se mînjea cu vaselină pe mîini.

– Ai citit cumva *Viețile* de Plutarh?

– Nu cred că am terminat nici *Să ucizi o pasăre cîntătoare,* am răspuns eu.

– Înseamnă că nu știi la ce m-am referit cînd am spus că mi-am botezat mașina Corabia lui Tezeu, așa e?

– Nu, domnule, nu știu.

– Păi, e vorba de o bine-cunoscută șaradă legată de identitate, pe care grecii antici au analizat-o cu pasiune. Ea apare pentru prima oară în Plutarh. Poate numele de Tezeu îți sună familiar, marele erou care a ucis Minotaurul în Labirint.

– Sigur. Mi-am adus aminte ceva despre labirint.

– Atenienii au hotărît să păstreze corabia lui Tezeu drept monument. De-a lungul anilor, a început să se degradeze, bineînțeles, și s-au apucat să înlocuiască fiecare piesă din lemn cu alta, și așa mai departe. În felul ăsta, au schimbat toată lemnăria corăbiei. Iar întrebarea pe care și-o puneau grecii – asta fiind un soi de ghicitoare filozofică – era: „Mai e aceasta corabia lui Tezeu?“

– Sau doar o upgradare? am zis eu.

Dar Goddard nu avea chef de glume. Părea să fi devenit foarte serios.

– Adam, sînt convins că știi oameni care sînt exact ca acea corabie, așa e? A aruncat o privire spre mine, apoi și-a întors ochii spre șosea. Oamenii care sînt mereu în ascensiune și încep să schimbe totul în jurul lor, pînă nu mai recunoști originalul, înțelegi?

Am simțit un fior nefiresc. Isuse. Acum nu mai discutam despre Buick.

– Adică, treci de la blugi și adidași la costum și pantofi scumpi. Devii mai rafinat, mai înclinat să întreții relații sociale, îți modifici și comportamentul. Ți se schimbă și felul de a vorbi. Îți faci noi prieteni. Înainte te delectai cu Budweiser, acum nu bei decît Pauillac original. Înainte, cumpărai Big Mac din mersul mașinii, acum comanzi biban de mare gătit special. Ți-ai schimbat și modul de a vedea lucrurile, pînă și modul de *a gîndi*. Goddard vorbea cu o patimă înspăimîntătoare, continuînd să privească înainte, iar, cînd se uita la mine în treacăt, ochii lui mă scrutau pătrunzător. Iar la un anumit moment, Adam, trebuie să te întrebi: „Mai ești aceeași persoană sau nu?“ Costumația s-a transformat, podoabele, la fel, conduci o mașină luxoasă, locuiești într-o casă scumpă, ai amici cu pretenții. Dar dacă îți păstrezi *integritatea,* în adîncul sufletului știi că ai rămas aceeași corabie dinainte.

Am simțit un nod chinuitor în stomac. Vorbea despre *mine;* am avut o senzație nesfîrșită de rușine, de stinghereală, ca și cum aș fi fost prins făcînd ceva nedemn. Vedea prin mine ca prin sticlă. Ori mă înșelam eu? *Ce anume* percepuse? Cît *de mult știa?*

– Omul trebuie să respecte persoana care a fost. Trecutul propriu – nu poți rămîne prizonierul lui, dar nici nu-i poți da cu piciorul. E o părticică din tine.

Tocmai mă chinuiam să găsesc un răspuns, cînd el a anunțat plin de vioiciune:

– Ei, uite c-am ajuns.

Se referea la un vagon-restaurant vechi, cu forme aerodinamice, din oțel, care aparținuse unui tren de pasageri, avînd o firmă din tuburi de neon albastru pe care scria: „LINGURA ALBASTRĂ“. Dedesubt, alte litere din neon proclamau: „AER CONDIȚIONAT“. Iar alt panou te vestea: „DESCHIS“ și „DEJUN TOATĂ ZIUA“.

A parcat mașina și am coborît amîndoi.

– N-ai mai fost aici?

– Nu.

– A, o să-ți placă. E ceva autentic. Nu seamănă nici pe departe cu localurile acelea care încearcă să imite chestii de epocă. (Ușa restaurantului s-a închis cu un bufnet precis, semn că era bine întreținută.) Arată la fel ca în 1952.

Ne-am așezat într-un separeu care era tapisat cu piele roșie. Tăblia mesei era din ceva ce imita marmura, avînd o margine întărită cu o bandă din inox. Am văzut și tonomatul. Apoi, o tejghea lungă, cu scaune rotative fixate în podea, și clopote de sticlă, în care se găseau torturi și plăcinte. Din fericire, localul nu se lăuda cu obiecte

din anii cincizeci; iar tonomatul nu avea discuri cu twist sau alte chestii dintr-astea. În vagon mai era un automat de vîndut ţigări, de tipul celor cu un mîner de care tragi ca să pice pachetul. Micul dejun se servea de dimineaţă pînă seara (Dejun popular – două ouă, cartofi prăjiţi simplu, cîrnaţi sau costiţă sau şuncă şi chifle calde, la 4,85 dolari), dar Goddard a comandat un *sloppy joe*[1] cu un corn unei chelneriţe care îl cunoştea, pentru că i s-a adresat cu Jock. Eu am cerut un burger cu caşcaval şi cartofi prăjiţi, plus o Cola dietetică.

Mîncarea era puţin cam grasă, dar omenească. Mîncasem mai bine în alte părţi, dar m-am arătat încîntat, aşa cum se cuvenea. Alături de mine, pe bancheta îmbrăcată în piele, stătea geanta mea de lucru cu extrasele din dosarele pe care le şterpelisem din biroul lui Paul Camilletti. Simpla lor existenţă mă făcea să mă simt agitat, ca şi cum ar fi emanat raze gamma prin pereţii din piele ai genţii.

– Şi-acum să auzim ce gîndeşti, a zis Goddard, în timp ce mesteca. Să nu spui că nu eşti în stare fără computer şi un proiector.

Am zîmbit şi am luat o gură de Cola.

– Mda, în primul rînd, cred că livrăm mult prea puţine televizoare cu ecran plat de dimensiuni mari, am spus eu.

– *Prea* puţine? În situaţia în care se află *economia?*

– Am un prieten care lucrează la Sony, iar el se mai scapă cînd au probleme serioase. În esenţă, NEC, producătorul de ecrane cu plasmă pentru Sony, se confruntă cu nişte necazuri. Noi avem un avantaj mare faţă de ei. Şase, pînă la opt luni, ne va merge bine.

A abandonat mîncarea şi şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea.

– Ai încredere în acest amic?

– Deplină.

– Să ştii că n-o să iau o decizie importantă privind producţia doar pe baza unor zvonuri.

– Nici o supărare, am spus. Dar ştirea va deveni publică peste vreo săptămînă. Dar poate că ar fi bine să încheiem un contract cu un

[1] Un fel de tocăniţă: carne slabă prăjită în apă, apoi gătită înăbuşit cu suc de roşii, ardei verde, ciuperci şi ceapă, timp de 20 de minute. Se pot adăuga şi alte ingrediente, precum piper şi usturoi. Se serveşte fierbinte, aşezată în chifle sau cu orez, ca fel principal. (n. tr.)

alt producător de echipamente originale înainte ca preţul la ecranele acelea cu plasmă să explodeze. Pentru că sigur asta se va întîmpla.

A ridicat din sprîncene.

– Pe de altă parte, am continuat eu, Guru mi se pare grozav.

Jock a clătinat din cap şi a revenit la mîncare.

– Ei bine, clar, nu sîntem singurii care vin cu un nou comunicator ultra. Cei de la Nokia au de gînd să şteargă podeaua cu noi.

– Să lăsăm Nokia, am propus eu. Asta nu e decît o perdea de fum şi praf în ochi. Aparatul lor e atît de amestecat în bătălii interne, încît n-o să vedem pe piaţă nici o noutate de la ei în următorul an şi jumătate, asta dacă au noroc.

– Şi asta o ştii... tot de la acelaşi amic? Sau de la altul?

M-a privit cu scepticism.

– Informaţii de la competiţie, am minţit eu.

Nick Wyatt, cine altul? Însă el îmi pusese la dispoziţie şi legenda:

– Îţi pot arăta raportul, dacă ţii neapărat.

– Nu acum. Ar trebui să ştii că la Guru am dat de o problemă de producţie atît de gravă, încît s-ar putea nici să nu fim în stare să facem livrări.

– Ce fel de problemă?

A oftat.

– E prea complicat să intru în detalii acum. Deşi poate c-ar fi bine să participi la cîteva discuţii ale echipei care se ocupă de Guru, să vezi dacă-ţi vine vreo idee.

– Sigur. (M-am gîndit să mă ofer şi pentru AURORA, dar mi-am reprimat impulsul – era prea periculos.)

– A, şi încă ceva. Sîmbătă organizez serbarea anuală la casa mea de lîngă lac. Nu invit toată compania, desigur – doar şaptezeci şi cinci, maxim o sută de persoane. Pe vremuri, participa toată lumea, dar acum ar fi imposibil. Vor veni unii dintre cei mai vechi şi şefii cu soţiile. Crezi că poţi lăsa culegerea de informaţii de la competiţie şi să-ţi faci timp şi pentru asta?

– Cu plăcere.

Am încercat să par detaşat, dar invitaţia ieşea din tipare. Cei care participau la petrecerea lui Goddard erau oamenii cei mai

apropiaţi lui. Avînd în vedere numărul redus de invitaţi, petrecerea acesta avea să devină motiv de mîndrie în cadrul companiei, aşa că sigur aveam să aud: „Doamne, Fred, iartă-mă, nu pot sîmbătă, am o... cum să spun, merg la un grătar. Înţelegi tu, da?“

– A, să nu te aştepţi la caras de mare sau Pauillac, a zis Goddard. Mai curînd burgeri, hotdogi, salate – nimic extraordinar. Să-ţi iei slipul. Iar acum, să trecem la treburi mai importante. Cei de aici fac cea mai bună plăcintă cu stafide pe care ai mîncat-o vreodată. Şi cea cu mere e grozavă. Totul, de casă. Deşi preferata mea rămîne mereng cu ciocolată. A chemat-o din ochi pe chelneriţă, care pîndise pe lîngă masa noastră. Debby, a zis el, adu-i tînărului o plăcintă cu mere, iar mie, ca de obicei. S-a întors spre mine: Dacă nu te superi, să nu le povesteşti amicilor tăi despre locul ăsta. Să rămînă micul nostru secret. Şi-a arcuit sprîncenele. Sper că ştii să păstrezi un secret.

54

Montat după masa cu Goddard, m-am întors la Trion într-o stare de surescitare, iar asta nu din cauza mîncării mediocre. Nici măcar pentru că ideile mele se dezvoltaseră atît de bine. Nu, din simplul motiv că individul îmi acordase toată atenţia, poate chiar şi admiraţia lui. De acord, poate vedeam eu situaţia mai în roz decît se cuvenea. Dar mă luase în serios. Dispreţul lui Nick Wyatt faţă de mine era total. Mă făcea să mă simt ca o gîză neînsemnată. Cu Goddard, aveam senzaţia că decizia lui de a mă alege ca asistent executiv era pe deplin justificată, iar asta mă determina să muncesc ca un dement pentru el. Ciudată situaţie.

Camilletti era în biroul lui, cu uşa închisă, deoarece avea o întîlnire cu cineva care părea important. L-am zărit pe fereastră, aplecat în faţă şi concentrat. M-am întrebat dacă îşi va nota ceva în computer după plecarea vizitatorului. Curînd, urma să am acces la computerul lui, cu parolă şi tot ce trebuia. Inclusiv la proiectul AURORA.

Şi abia atunci am simţit prima împunsătură de... de ce anume? De vinovăţie, pesemne. Legendarul Jock Goddard, o fiinţă umană de o decenţă impresionantă, mă dusese la restaurantul acela de doi bani, îmi ascultase ideile (în mintea mea, ele nu mai veneau de la Wyatt), iar eu bîntuiam prin birourile directorilor şi plasam dispozitive de interceptare în beneficiul jigodiei de Nick Wyatt.

Situaţia asta era cu totul anapoda.

Jocelyn a ridicat privirea din hîrtiile la care lucra.

– Ai mîncat bine? m-a întrebat ea.

Nici nu mă îndoiam că rețeaua de bîrfe a celor din administrație aflase deja că tocmai luasem masa cu directorul general.

Am dat din cap.

– Da, mulțumesc. Şi tu?

– Doar un sandviș, fără să mă ridic de aici. Am atîtea de făcut...

Tocmai mă îndreptam spre biroul meu, cînd ea și-a adus aminte:

– A, a trecut pe-aici un tip care voia să te vadă.

– A lăsat vreun nume?

– Nu. A zis că ți-e prieten. De fapt, în cuvintele lui, „amic" de-al tău. Blond, simpatic.

– Cred că știu la cine te referi. (Oare ce Dumnezeu voise Chad?)

– A spus că ai lăsat ceva pentru el pe birou, dar nu i-am permis să intre – pentru că nu ai lăsat instrucțiuni. Sper că nu te superi. Mi s-a părut că l-a cam deranjat.

– Nu-i nici o problemă, Jocelyn. Mulțumesc.

Era vorba de Chad, dar de ce încercase să-mi spioneze biroul?

Am pornit computerul și mi-am extras e-mailurile. Mi-a sărit în ochi unul anume – o înștiințare din partea Securității corporate transmisă către șefi și personal:

> **ALERTĂ DE SECURITATE**
>
> La sfîrșitul săptămînii trecute, după un incendiu izbucnit la Departamentul de resurse umane de la Trion, o verificare de rutină a evidențiat prezența unui dispozitiv de supraveghere plasat ilegal.
>
> O astfel de încălcare a măsurilor de securitate într-un departament cu informații secrete ne îngrijorează pe toți cei de la Trion. Prin urmare, Serviciul de securitate a declanșat o verificare preventivă a tuturor locurilor unde sînt păstrate documente secrete în cadrul corporației, inclusiv birouri și stații de lucru, pentru a descoperi orice semn de intervenție sau plasare a unor dispozitive de interceptare. Veți fi contactați curînd. Vă mulțumim pentru cooperare în acest efort deosebit pentru întărirea măsurilor de securitate.

M-am simțit imediat cotropit de sudoare pe frunte, la subsuori...

Descoperiseră dispozitivul pe care îl plasasem fără să stau prea mult pe gînduri în cursul primei mele încercări eșuate de a pătrunde în Departamentul de resurse umane.

Of, Doamne. Acum cei de la Serviciul de securitate aveau să controleze birourile și computerele din toate sectoarele care dețineau date secrete, ceea ce sigur cuprindea și etajul șapte.

Cît avea să dureze pînă să descopere drăcia pe care o legasem la computerul lui Camilletti?

La o adică – oare nu existau cumva camere de supraveghere pe holul din fața biroului lui Camilletti, care să fi înregistrat pătrunderea mea acolo?

Totuși, ceva nu se potrivea. Cum descoperiseră oamenii de la Serviciul de protecție dispozitivul de logare?

Cablul trucat nu ar fi fost descoperit printr-o „verificare de rutină". Lipsea ceva; un anumit element nu fusese făcut public.

Am ieșit din birou și am întrebat-o pe Jocelyn:

– Hei, ai văzut e-mailul acela de la Serviciul de securitate?

– Îhîmm, a răspuns ea, ridicînd ochii de pe ecran.

– Va trebui să încuiem totul pe-aici? Şi, mă rog, care e realitatea?

A clătinat din cap, nu prea interesată de subiect.

– Credeam că știi pe cineva de la Securitate. Nu?

– Scumpule, a zis ea, știu lume din toate departamentele acestei companii.

– Hmm, am făcut eu, ridicînd din umeri și plecînd spre bufet.

Cînd m-am întors, Jocelyn vorbea la telefon folosind casca fixată pe cap. Mi-a surprins privirea, a surîs și a dat din cap, semn că voia să-mi comunice ceva:

– Cred că o să le luăm rămas-bun de la Greg, i-a spus ea persoanei cu care vorbea la telefon. Scumpo, trebuie să închid. Mă bucur c-am schimbat cîteva cuvinte cu tine.

Apoi s-a uitat la mine.

– Prostii de-ale ăstora de la protecție, a spus ea cu o strîmbătură atotștiutoare. Te asigur, sînt în stare să susțină că tot ei au descoperit soarele și ploaia, dacă ar fi să le dea cineva crezare. S-a întîmplat așa cum bănuiam – se laudă cu o chestie care a fost descoperită absolut întîmplător. Unul dintre computerele de la Resurse umane nu funcționa bine după incendiu, de aceea, i-au chemat pe cei de la întreținere tehnică și unul dintre ingineri a observat ceva ciudat

legat la tastatură, un soi de fir, nu mă pricep. Crede-mă, tipii de la Protecţie nu sînt cei mai deştepţi indivizi de pe lumea asta.

– Şi-atunci chestia asta cu „încălcarea măsurilor de securitate“ e o farsă?

– Ei, Caitlin, prietena mea, zice că au găsit o chestie care se foloseşte în spionaj, dar cred că marii detectivi de la Protecţie n-ar fi găsit niciodată aşa ceva dacă nu aveau un noroc chior.

Am pufnit amuzat şi m-am întors în birou. Dar m-au trecut fiori de gheaţă. Chiar dacă bănuielile mele se adeveriseră – cei de la Securitate fuseseră norocoşi –, treaba sigură era că descoperise acel Keyghost. Trebuia să pătrund cît mai curînd în biroul lui Camilletti ca să scot cablul pe care îl plasasem, iar asta înainte de a fi depistat.

În timp ce fusesem plecat, pe ecranul meu apăruse o casetă cu un mesaj:

> Către: Adam Cassidy
> De la: ChadP
> Salut Adam – am luat un prînz interesant cu un vechi prieten de-al tău de la WyattTel. Poate vrei să-mi dai un telefon.
> - C

De data asta am simţit că-mi cade tavanul în cap. Pe de o parte, Serviciul de securitate de la Trion făcea o verificare în clădire şi, pe de alta, apăruse şi acest Chad.

Chad, al cărui ton fusese clar ameninţător, de parcă ar fi aflat ceea ce n-aş fi vrut să ştie. Aspectul „foarte interesant“ era de rău, la fel ca treaba cu „vechi prieten“, dar cea mai gravă chestie era cea cu „poate vrei să-mi dai un telefon“, care părea să-mi transmită: „Te-am prins, fraiere“. N-avea de gînd să mă sune; nu, ţinea să mă frămînt, să transpir, să-l caut de frică... şi totuşi cum aş fi putut evita asta? Nu era normal să-l caut din pură curiozitate în legătură cu un „vechi prieten“? Trebuia s-o fac.

Acum însă, trebuia să fac puţină mişcare. Nu neapărat pentru că îmi permitea timpul, dar aveam nevoie de o minte limpede ca să caut o soluţie în privinţa ultimelor evenimente apărute. Cînd am ieşit din birou, Jocelyn mi-a zis:

– M-ai rugat să-ţi aduc aminte de transmisia prin reţea a lui Goddard de la cinci.

– Da, ai dreptate. Mulţumesc.

Am aruncat o privire la ceas.

Mai aveam douăzeci de minute. Nu voiam s-o pierd, dar puteam s-o văd în timp ce lucram la aparate, pe unul dintre monitoarele de pe echipamentul cardiovascular. Aşa, reuşeam să rezolv două lucruri în acelaşi timp.

Apoi mi-am amintit de geanta mea şi de conţinutul ei radioactiv. Rămăsese pe podea, lîngă biroul meu, neîncuiată. Putea s-o deschidă oricine, avînd astfel prilejul să vadă documentele secrete furate din biroul lui Camilletti. Cum să procedez? Să le încui într-un setar? Dar Jocelyn avea cheia. De fapt, nu exista nici un loc în care s-o las unde ea să nu aibă acces.

Revenind grăbit în birou, m-am aşezat la masa de lucru, am scos documentele din geantă, le-am vîrît într-un plic şi le-am luat cu mine la sala de gimnastică. Trebuia să car după mine blestematele acelea de hîrtii pînă ajungeam acasă. De unde le puteam transmite prin fax, după care trebuia să le distrug. Nu i-am spus lui Jocelyn unde mă duceam şi, cum ea avea acces şi la programarea discuţiilor mele, ştia că nu am nimic aranjat pentru următoarele ore.

Iar ea era prea politicoasă ca să mă întrebe unde plec.

55

Cu cîteva minute înainte de cinci, sala de gimnastică încă nu se aglomerase. M-am aşezat la un aparat şi mi-am pus casca pe urechi. În timp ce mă încălzeam, am trecut pe cîteva canale – MSNBC, CSPAN, CNN, CNBC – şi am mai prins ştirile de la închiderea zilei bursiere. Indicii NASDAQ şi Dow scăzuseră: încă o zi scîrboasă. La cinci fix, am trecut pe canalul Trion, care, de obicei, difuza chestii plicticoase, precum prezentări, reclame şi altele la fel.

Apoi a apărut sigla Trion, după care imaginea nemişcată a lui Goddard, aflat în studioul companiei – purtînd o cămaşă de un albastru-închis, cu gulerul desfăcut, şi avînd părul, de obicei în neorînduială, foarte atent pieptănat. Fundalul era negru cu puncte albastre şi semăna cu decorul folosit de Larry King pe CNN, cu deosebirea că sigla Trion era plasată clar puţin deasupra umărului drept al lui Goddard. Am constatat că eram destul de agitat, dar de ce oare? Nu era o transmisiune în direct, ci fusese înregistrată cu o zi în urmă, şi ştiam exact cum avea să sune. Numai că îmi doream ca totul să decurgă bine. Ţineam să explice toate disponibilizările în mod ferm şi convingător, fiindcă ştiam că mulţi oameni din cadrul companiei aveau să fie afectaţi.

Nu era nevoie să-mi fac griji. N-a fost doar bun, ci uimitor. În cuvîntarea aceea de cinci minute, n-a apărut nici o notă falsă. A început simplu: „Bună ziua, sînt Augustine Goddard, preşedinte şi director general executiv al Trion Systems, iar astăzi îmi revine dificila sarcină de a anunţa nişte ştiri neplăcute“. S-a referit la industrie şi la

problemele recente întîmpinate de Trion. Mai precis: „Nu am intenţia de a ocoli adevărul. Nu voi numi aceste disponibilizări «măsuri involuntare de reducere» sau «concediere voluntară»“. Apoi a continuat: „În domeniul nostru, nimănui nu-i face plăcere să recunoască atunci cînd lucrurile nu merg bine sau cînd conducerea unei companii a făcut aprecieri eronate, a gafat sau a comis greşeli. Ei bine, declar acum că am gafat. Am comis greşeli. Iar în calitate de director general executiv, şi *eu* am făcut greşeli“. Apoi, a spus: „Consider că pierderea unor angajaţi de valoare, membri ai familiei noastre, reprezintă semnul unui eşec regretabil“. După care: „Disponibilizările sînt ca o rană îngrozitoare – provoacă dureri în tot organismul“. Îmi venea să-l strîng în braţe pe tip şi să-i spun că nu era nimic, nu se făcea vinovat, îl iertam cu toţii. A continuat: „Vreau să vă asigur că îmi asum întreaga răspundere pentru acest pas înapoi şi voi face tot ce-mi stă în puteri să repun compania pe o poziţie puternică“. A mai zis că uneori asemăna compania cu o sanie trasă de cîini, la care el era doar cel care se află în frunte, nu cel care stă în sanie şi foloseşte biciul. Că se opusese concedierilor ani la rînd, aşa cum ştia fiecare, dar, asta e, uneori trebuie să iei şi o decizie de acest fel şi să mergi mai departe. S-a angajat că echipa de conducere se va îngriji de toate persoanele afectate de acea măsură; de asemenea, socotea că salariile compensatorii oferite erau cele mai bune din domeniu – şi gestul reprezenta un minimum pe care compania îl putea face pentru a-i ajuta pe angajaţii fideli. A încheiat vorbind despre înfiinţarea companiei, cum veteranii din domeniu anticipaseră mereu dispariţia ei, însă ea ieşise mai puternică după fiecare criză. Pînă să încheie, aveam lacrimi în ochi şi uitasem chiar să-mi mai mişc picioarele. Rămăsesem acolo, lipit de aparat, uitîndu-mă la ecranul minuscul ca un idiot. Am auzit cîteva comentarii cu voce tare, am privit în jur şi am văzut oameni strîngîndu-se în grupuri, discutînd înflăcăraţi, părînd stupefiaţi. Apoi mi-am pus căştile pe urechi şi am reînceput să lucrez la aparat, timp în care sala s-a umplut.

Cîteva minute mai tîrziu, cineva s-a aşezat la aparatul alăturat, o femeie cu costum din lycra, şi am remarcat în treacăt fundul apetisant.

Şi-a conectat şi ea căştile la monitor, şi-a făcut de lucru cu ele, după care m-a bătut pe umăr:

– Ai regulator de volum la căşti? m-a întrebat ea. Am recunoscut vocea încă înainte de a-i vedea faţa. M-a privit cu ochi uimiţi. Ce cauţi aici? m-a întrebat, pe un ton parţial acuzator, parţial mirat la culme.

– Of, Doamne, am zis eu. Şi eu eram cît se poate de surprins; nici nu ar fi fost nevoie să mă prefac. Aici lucrez.

– Serios? Şi eu. E absolut *uimitor*.

– Chiar aşa.

– Nu mi-ai spus – a, dar nici eu nu te-am întrebat, corect?

– Incredibil, am zis eu.

Acum jucam teatru şi, probabil, nu îmi folosisem tot talentul actoricesc.

Mă luase totuşi prin surprindere, cu toate că eram conştient că asta se putea întîmpla şi, ironie a sorţii, rămăsesem prea uluit ca să mai apuc să mimez o emoţie credibilă.

– Ce coincidenţă, a spus ea. De necrezut.

56

– De cînd... de cînd lucrezi aici? m-a întrebat ea, coborînd de pe aparat.

N-am reuşit să interpretez expresia de pe faţa ei. Părea uşor amuzată.

– Abia am început. De vreo cîteva săptămîni. Dar tu?

– De ani... cinci ani. Unde eşti?

Nu crezusem că senzaţia de gol din stomac putea deveni mai acută, dar exact asta s-a întîmplat.

– Păi, am fost angajat la Diviziunea de produse de larg consum – marketing produse noi.

– Glumeşti, a exclamat ea şi m-a fixat ca trăsnită.

– Să nu-mi spui că lucrezi în aceeaşi diviziune ca mine. Ar trebui să *ştiu* – trebuia să te fi văzut măcar o dată.

– Am lucrat.

– Ai lucrat? Şi-acum unde te-ai mutat?

– Fac marketing pentru ceva care se cheamă „Tehnologii revoluţionare“, a răspuns ea cam cu jumătate de gură.

– Serios? Grozav. Şi ce înseamnă asta?

– O chestie plicticoasă, a spus ea, dar pe un ton neconvingător. Probleme complicate, destul de speculative.

– Hm. Nu voiam să mă arăt prea curios. Ai prins cuvîntarea lui Goddard?

A dat din cap.

– Cam greu de digerat. Nu ştiam că ne aflăm într-o situaţie atît de proastă. Adică, *disponibilizări* – îţi închipui că asemenea lucruri se pot întîmpla numai altora, nu la Trion.

– Cum ţi s-a părut prezenţa lui?

Voiam să o pregătesc pentru momentul inevitabil cînd avea să mă caute pe reţeaua internă şi va descoperi cu ce anume mă ocupam în prezent. La o adică, mai tîrziu aş fi putut susţine că nu îi ascunsesem nimic; încercam să cîştig simpatie pentru şeful meu – ca şi cum aş fi avut vreo legătură cu cuvîntarea lui Goddard.

– Am rămas şocată, bineînţeles. Dar a prezentat situaţia cu bun-simţ. Sigur, mi-e uşor să vorbesc, pentru că, probabil, sînt oarecum sigură pe postul meu. Tu, pe de altă parte, ca proaspăt angajat...

– N-o să păţesc nimic, dar cine ştie. Acum chiar voiam să nu deschis subiectul privind postul pe care-l aveam, de aceea am zis: A spus lucrurilor pe nume.

– Aşa e stilul lui. Un tip deosebit.

– Se comportă firesc. Am făcut o pauză. Apropo, îmi pare rău de felul în care s-a terminat întîlnirea noastră.

– Îţi pare rău? Nu ai pentru ce. Apoi vocea i s-a mai înmuiat: Şi cum se mai simte tatăl tău? (Îi lăsasem un mesaj vocal a doua zi dimineaţă ca să o anunţ că situaţia tatei se stabilizase.)

– Se agaţă de viaţă. La spital şi-a găsit o mulţime de personaje pe care să le terorizeze şi să le intimideze, aşa că are un motiv în plus să mai trăiască.

Mi-a zîmbit politicos, nedorind să rîdă pe seama unui muribund.

– Da, dacă eşti dispusă, aş dori să-mi mai acorzi o şansă.

– Şi eu aş dori asta. S-a aşezat din nou la aparat şi a început să pedaleze, timp în care a programat computerul. Mai ai numărul meu? (Apoi mi-a zîmbit cu sinceritate, moment în care chipul i-a suferit o transformare. Era frumoasă. Cu adevărat uimitoare.) Dar ce mi-o fi venit? Mă poţi găsi pe site-ul Trion.

Chiar dacă trecuse de şapte, Camilletti era încă la birou. Evident, toată lumea lucra din răsputeri, dar aş fi vrut ca individul să plece ca să pot pătrunde în biroul lui înaintea celor de la Serviciul de securitate. Pe de altă parte, doream să ajung acasă ca să dorm, deoarece simţeam că mă prăbuşesc şi-mi ardea tot corpul.

Tocmai încercam să găsesc o soluţie pentru a-l include pe Camilletti pe lista mea de „prieteni“, fără acordul lui, ca să ştiu cînd era online şi cînd nu, cînd, brusc, pe ecranul computerului mi-a apărut un mesaj de la Chad.

> ChadP: Văd că nici nu telefonezi, nici nu-mi scrii. Să nu-mi spui că ai ajuns prea important ca să te mai intereseze vechii amici.

Am scris: „Scuze, Chad, a fost o zi infernală“.

A urmat o pauză de vreo jumătate de minut, apoi Chad a revenit: „Pesemne ştiai dinainte despre concedieri, nu? Ce noroc pe tine că eşti imun.“

Nu ştiam ce să-i răspund; am aşteptat un minut sau două, apoi a sunat telefonul. Jocelyn plecase, aşa că toate apelurile erau dirijate la mine. Identitatea celui care mă apelase a apărut pe ecran, dar era un nume pe care nu l-am recunoscut. Am ridicat receptorul.

– Cassidy.

– Ştiu asta, am auzit glasul lui Chad, încărcat de sarcasm. Doar că nu ştiam dacă eşti acasă ori la birou. Trebuia să-mi imaginez că un tip ambiţios ca tine vine devreme şi stă pînă tîrziu, aşa cum te sfătuiesc toate cărţile alea despre oameni de succes.

– Cum îţi merge, Chad?

– Sînt plin de admiraţie, Adam. Pentru tine. Mai mult ca niciodată, dacă vrei să ştii.

– Frumos din partea ta.

– Mai ales după ce am luat prînzul cu vechiul tău prieten, Kevin Griffin.

– Nu l-am cunoscut prea bine.

– El spunea altceva. Ştii ceva, interesant lucru – activitatea ta de la Wyatt nu l-a impresionat mai deloc. A afirmat că erai tare la petreceri.

– Cînd eram tînăr şi iresponsabil, se poate, am spus eu, dînd un răspuns care să îi facă cinste şi lui George Bush cel tînăr.

– Pe de altă parte, nu-şi aminteşte ca tu să fi lucrat la proiectul Lucid.

– Păi, el e – parcă-i la *vînzări*, nu? am zis eu, socotind că, dacă sugeram că Griffin era neinformat, se cuvenea măcar să o fac cu subtilitate.

– *A fost*. De azi nu mai e. Asta, în caz că n-ai aflat.

– N-a mers?

Am rostit acele vorbe cu un uşor tremur, pe care l-am disimulat dregîndu-mi glasul, apoi tuşind.

– A prins trei zile la Trion. Apoi cineva de la Wyatt a informat telefonic Serviciul de securitate că bietul Kevin are prostul obicei de a „aranja" rapoartele de transport şi cheltuieli. Li s-au servit dovezi şi tot ce trebuia, prin fax. S-au gîndit că cei de la Trion ar trebui să cunoască acest amănunt. Bineînţeles, Trion s-a debarasat imediat de el. Degeaba a respins el acuzaţiile, fiindcă ştii cum se întîmplă în asemenea cazuri – doar nu apari în faţa unui tribunal, corect?

– Isuse, am făcut eu. Incredibil. N-am ştiut.

– N-ai avut idee că se va da acel telefon?

– N-am avut idee ce face Kevin. Adică, aşa cum ţi-am spus, nu l-am cunoscut prea bine, dar mi s-a părut un tip de treabă. Doamne. Păi, nu cred că poţi face asemenea chestii prea des şi să speri că nu vei fi prins.

A izbucnit într-un hohot de rîs atît de puternic, încît a trebuit să îndepărtez receptorul de ureche.

– Oho, asta-i bună. Eşti mare de tot, tipule! A continuat să rîdă cu poftă, de parcă ar fi auzit cea mai bună poantă din lume. Ai dreptate pînă la cer. Nu poţi face asemenea chestii prea des şi să speri să scapi neprins.

Apoi a închis.

Cu cinci minute mai devreme voisem să mă las pe spătarul fotoliului şi să adorm, însă acum nu mai eram în stare, eram mult prea speriat. Mi se uscase gura, de aceea m-am dus pînă la bufet şi am luat o sticlă de apă. Am ales drumul cel mai lung, prin dreptul biroului lui Camilletti. Plecase, deoarece în biroul lui era lumina stinsă, dar asistenta lui mai rămăsese. O jumătate de oră mai tîrziu, cînd m-am întors, plecase şi ea.

Trecuse puţin de opt. De data asta, după ce-mi perfecţionasem tehnica, am pătruns rapid şi fără probleme. Se părea că nu mai era nimeni pe etaj. Am tras storurile, am extras cablul Keyghost şi am ridicat o stinghie ca să mă uit în jur. N-am văzut pe nimeni, deşi cred că n-am fost din cale afară de precaut. Am ridicat storurile, apoi am deschis uşa încet, privind întîi în dreapta, apoi în stînga.

În anticamera lui Camilletti, rezemat de perete şi ţinîndu-şi braţele încrucişate, stătea un bărbat masiv, cu o cămaşă înflorată şi purtînd ochelari cu rame groase.

Noah Mordden.

Avea un zîmbet ciudat pe faţă.

– Cassidy, a zis el. Uite-l şi Phinneas Finn al nostru şi cablul conector cu treizeci şi patru de pini[1] .

– A, salut, Noah, am spus eu. M-am simţit cuprins de panică, dar am reuşit să abordez o expresie de blazare. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, doar că părea a fi o aluzie literară obscură, specialitatea lui. Ce pui la cale?

– Ţi-aş pune aceeaşi întrebare.

– Ai venit în vizită?

– Înseamnă c-am greşit biroul. Eu mă dusesem la cel pe uşa căruia scrie: „Adam Cassidy". Ce greşeală!

– M-au pus să lucrez pentru toată lumea de aici, am zis.

Altceva mai bun nu-mi venise în minte şi mi-am dat seama că era o minciună grosolană. Chiar îmi închipuisem că va crede că *trebuia* să intru în biroul lui Camilletti? La ora opt seara? Mordden era prea deştept şi prea bănuitor ca să înghită aşa ceva.

– Ai cam mulţi stăpîni, a remarcat el. Cred că ai uitat pentru cine lucrezi în realitate.

Am zîmbit cam strîmb. În sinea mea simţeam că mor. Mă văzuse în biroul Norei, iar acum în cel lui Camilletti, deci *ştia*.

Se terminase. Mordden mă putea da de gol. Ce urma? Cui îi va spune? Imediat ce Camilletti ar fi aflat că pătrunsesem în biroul lui, m-ar fi concediat fără a sta la discuţii, iar Goddard nu s-ar fi opus deloc.

– Noah, am spus.

---

[1] Aluzie complicată la personajul din romanul cu acelaşi nume *(Phinneas Finn,* 1867) de Anthony Trollope – prototip al tînărului politician care vrea să parvină şi social prin căsătorie, dar este respins de înalta societate şi revine în Irlanda natală. Conectorul cu 34 de pini este folosit de regulă la cabluri video. (n. tr.)

Apoi am inspirat adînc, dar mintea mi se golise de orice gînd şi n-am găsit replica potrivită.

– Voiam să te felicit pentru ţinută, a zis el. În ultima vreme arăţi deosebit de elegant, în stilul superiorilor noştri.

– Mulţumesc. Aşa gîndeam şi eu.

– Flanelă neagră şi sacoul din tweed – aminteşti de Goddard. Semeni tot mai mult cu neînfricatul nostru lider. O variantă mai rapidă, mai aerodinamică. Cu o mulţime de caracteristici noi, care deocamdată nu funcţionează perfect. A surîs. Am observat că ai şi un Porsche nou.

– Da.

– Greu să scapi de pasiunea pentru maşini care bîntuie în compania asta, nu? Dar, în vreme ce goneşti pe autostrada vieţii, ar trebui să te mai opreşti din cînd în cînd ca să şi gîndeşti puţin, Adam. Dacă toate vin spre tine, s-ar putea să fi greşit banda de circulaţie.

– O să ţin minte.

– Interesante ştirile privind disponibilizările.

– Da, totuşi tu n-ai probleme.

– Asta-i o întrebare sau o propunere? Ceva din comportarea mea părea să îl amuze. Să lăsăm asta. Ţi-am spus că am kriptonită.

– Ce înseamnă asta?

– Să spunem că n-am primit titlul de „inginer superspecialist“ doar datorită distinsei mele cariere.

– Şi despre ce fel de kryptonit[1] vorbim în cazul de faţă? Auriu? Verde? Sau Roşu?

– În sfîrşit, un subiect la care te pricepi şi tu cît de cît. Dar, dacă ţi-aş arăta, Cassidy, şi-ar pierde puterea, nu crezi?

– Serios?

– Mai bine fii atent pe unde calci şi păzeşte-ţi fundul, Cassidy, a zis el şi a dispărut pe hol.

[1] Element chimic fictiv, preluat dintr-o serie de benzi desenate cu Superman, originar de pe planeta Krypton care a explodat şi s-a transformat în kryptonit de diferite tipuri, fiecare avînd anumite puteri. De exemplu, K auriu afectează superputerile kryptonienilor, cel verde provoacă dureri şi ucide kryptonienii, iar cel roşu provoacă transformări fizice. (n. tr.)

Partea a şasea

CĂSUŢA POŞTALĂ

Căsuţă poştală: Loc secret destinat transmiterii de mesaje sau informaţii, ascunzătoare. Expresie din jargonul profesioniştilor desemnînd un loc fizic ascuns şi folosit ca legătură impersonală dintre un agent şi un curier, ofiţer de caz sau alt agent într-o reţea de informaţii sau o operaţiune secretă.

Dicţionar internaţional de spionaj

57

În sfîrşit, terminasem mai devreme – am ajuns acasă pe la nouă şi jumătate, o epavă cu nervii la pămînt, care ar fi avut nevoie de trei zile de somn neîntrerupt ca să se refacă. În timp ce conduceam spre casă, am derulat în minte scena cu Mordden de cîteva ori, încercînd să înţeleg semnificaţiile discuţiei. M-am întrebat dacă plănuia să spună cuiva, pentru a mă da în gît. Iar dacă nu, de ce n-ar fi făcut-o? Mă va ţine în şah cu ceea ce ştia? Habar n-aveam cum să rezolv problema; asta era partea cea mai neplăcută.

Apoi m-am trezit gîndindu-mă la noul şi uriaşul meu pat cu saltea Dux şi la felul în care mă voi prăbuşi să dorm chiar în clipa în care voi păşi pe uşă. Ce se alesese de viaţa mea? Ajunsesem să visez un pic de somn. De toată mila.

În orice caz, nu puteam să mă culc imediat, pentru că mai aveam de lucru. Trebuia să scap de foile acelea extrase din dosarele lui Camilletti, care parcă-mi ardeau degetele, şi să le transmit lui Wyatt şi lui Meacham. Nu voiam să le mai păstrez asupra mea nici o clipă.

Aşadar, am folosit scanerul cu care mă înzestrase Meacham, am transformat foile în documente PDF, le-am criptat şi le-am transmis prin e-mail prin serviciul de ascundere a identităţii.

După ce am făcut asta, am scos manualul de la Keyghost, am montat dispozitivul la computer şi am început să descarc. Cînd am deschis primul document, am simţit un spasm de nervozitate – aveam în faţă un amestec de date total neinteligibil. Evident, făcusem totul varză. M-am uitat apoi mai atent şi am constatat că exista o

anumită structură; nu făcusem chiar o treabă proastă. Am distins numele lui Camilletti, o serie de cifre şi litere, apoi propoziţii întregi.

Pagini întregi de text. Tot ce tastase tipul în ziua aceea, şi erau o grămadă.

Am început cu ce era mai important: am descoperit parola lui. Şase numere, terminate în 82 – poate erau datele de naştere ale vreunuia dintre copii; sau data căsătoriei. Ceva de genul ăsta.

Dar mai interesante mi s-au părut e-mailurile lui. Multe dintre ele conţineau informaţii confidenţiale despre companie, despre achiziţia unei companii de care se ocupa personal. Compania aceea, Delphos, despre care citisem în dosare. Cea pentru care erau pregătiţi să plătească o căruţă de bani, atît în numerar, cît şi în acţiuni.

Mai era un schimb de e-mailuri, marcate toate cu „TRION CONFIDENŢIAL“, despre o metodă nouă şi secretă de control al inventarului, care se pusese în practică în urmă cu cîteva luni, pentru combaterea falsificării şi a pirateriei, îndeosebi în Asia. Unele componente ale fiecărui produs Trion, fie el telefon, palmtop sau scaner medical, erau marcate acum cu sigla Trion şi o serie, realizate prin folosirea laserului. Aceste marcaje de identificare puteau fi văzute doar la microscop – nu puteau fi falsificate şi dovedeau că obiectul respectiv era produs de Trion.

Am găsit multe informaţii despre producători de cipuri din Singapore, firme cumpărate de Trion sau în care se investise mult. Interesant – Trion se apucase de producerea cipurilor sau, cel puţin, cumpărase pachetele majoritare ale altor firme.

Tot citind materialele acelea, am avut o senzaţie stranie. Ca şi cum aş fi pătruns în jurnalul personal al cuiva. Mă simţeam vinovat – nu pentru că dădeam dovadă de neloialitate faţă de Camilletti, evident, ci faţă de Goddard. Aproape că vedeam capul de pitic al lui Goddard, plutind într-o bulă de aer, urmărindu-mă dezaprobator cum treceam prin corespondenţa, e-mailurile şi notele personale ale lui Camilletti. Poate că asta se datora faptului că mă simţeam atît de epuizat, dar oricum aveam o senzaţie cumplită. Pare ciudat, ştiu – nu comiteam nici un păcat că furam materiale despre proiectul AURORA ca să le transmit către Wyatt, dar obţinerea unor chestii care nu mi se ceruseră mă făcea să simt că sînt un trădător dezgustător al noilor mei patroni.

Apoi mi-au sărit în ochi literele WSJ. Am socotit că erau prescurtarea de la *Wall Street Journal*. Am vrut să văd care fusese reacţia lui faţă de articolul apărut în *Journal*, de aceea am citit şirul de cuvinte şi am fost cît pe ce să cad de pe scaun.

Din cîte îmi dădeam seama, Camilletti folosea o serie de conturi diferite de e-mail în afara celui de la Trion – Hotmail, Yahoo şi la o companie locală de acces la Internet. Acestea din urmă păreau să slujească rezolvării unor chestiuni personale, cum ar fi contactarea unor agenţi de bursă, mesaje către fratele, sora şi tatăl lui, şi altele asemenea.

Însă e-mailurile transmise prin Hotmail mi-au atras atenţia. Unul dintre ele era adresat către BulkeleyW@WSJ.com. Suna aşa:

> Bill –
> Aici s-a dezlănţuit iadul. Se vor exercita presiuni mari asupra ta ca să-ţi divulgi sursa – ţine-te tare. Sună-mă acasă în seara asta la 21.30.
> Paul

Deci, aşa stăteau lucrurile. Paul Camilletti era – *nu se putea* altfel – cel care divulgase secrete. El furnizase către *Journal* informaţiile care provocaseră atîtea daune companiei şi lui Goddard.

Acum, toate se legau într-un scenariu de spaimă. Camilletti ajuta *Wall Street Journal* să-l distrugă pe Jock Goddard, descriindu-l pe bătrîn drept depăşit, terminat ca director. Goddard trebuia să-şi facă bagajele. Consiliul director, precum şi orice analist sau bancher de investiţii aveau să înţeleagă asta din lectura articolului. Iar consiliul director pe cine va numi în locul lui Goddard?

Era la mintea cocoşului, nu?

Deşi eram epuizat, mi-a trebuit multă vreme, răsucindu-mă şi foindu-mă, pînă să adorm. Iar somnul mi-a fost pe măsură de chinuit. În vis l-am văzut pe bătrînul Augustine Goddard, cu umerii căzuţi, aflat în acel restaurant amărît mîncînd plăcintă, sau arătînd doborît şi bătut, pe măsură ce oamenii de la Departamentul econo-

mic ieşeau din sala de şedinţe unul cîte unul. I-am visat şi pe Wyatt şi Meacham, terorizîndu-mă, ameninţîndu-mă cu închisoarea; în vis, îi înfruntam, le spuneam să se ducă dracului, mă dădeam la ei, dar pierdeam. Am visat şi despre pătrunderea în biroul lui Camilletti şi că fusesem prins de Chad şi Nora, care se aliaseră.

Iar cînd deşteptătorul a sunat la ora şase şi am ridicat capul de pe pernă, mi-am dat seama că trebuia să-l anunţ pe Goddard în legătură cu Camilletti.

Apoi am înţeles că mă aflam într-o postură imposibilă. Cum naiba să-i spun lui Goddard despre Camiletti cînd eu obţinusem acele informaţii pătrunzînd hoţeşte în biroul lui?

Ce era de făcut?

58

Faptul că Ucigaşul Camilletti – ticălosul care se prefăcuse a fi atît de furios în legătură cu articolul din *Wall Street Journal* – dăduse naştere întregii situaţii mă irita la culme. Tipul era mai mult decît un nemernic: se dovedise neloial faţă de Goddard.

Poate că, după săptămîni în care mă simţisem ca un jeg demn de tot dispreţul, era o uşurare pentru mine să am o convingere morală în legătură cu ceva. Poate faptul că simţeam nevoia să-l protejez pe Goddard mă făcea să am sentimente ceva mai generoase faţă de mine însumi. Poate că manifestîndu-mi furia faţă de neloialitatea lui Camilletti puteam să o ignor pe a mea fără să mă mustre conştiinţa prea tare. Sau poate mă arătam recunoscător faţă de Goddard pentru că mă alesese exact pe mine, recunoscînd în persoana mea ceva ieşit din comun, calităţi mai deosebite decît ale altora. Greu de spus dacă furia mea faţă de Camilletti pornea chiar din altruism. Uneori simţeam o împunsătură cumplit de dureroasă, chinuitoare că, în realitate, nu eram cu nimic mai presus de Camilletti. Adică, fusesem angajat la Trion, un nimeni care se dădea drept profet, cînd, de fapt, pătrundeam mişeleşte în birouri ca să fur documente şi să încerc să distrug însăşi sufletul corporaţiei lui Jock Goddard, iar asta în timp ce călătoream cu Buick-ul lui de epocă.

Depăşisem cu mult orice măsură. Iar chinurile, transpiraţia de la ora patru dimineaţa, toate mă doborau. Însumate, îmi primejduiau sănătatea mintală. Era preferabil să nu mai gîndesc deloc şi, în schimb, să acţionez ca un robot programat.

Poate chiar aveam conştiinţa unui boa constrictor. Încă voiam să-l dau de gol pe ticălosul ăla de Camilletti.

Eu măcar nu avusesem de ales şi fusesem nevoit să accept acel rol. Fusesem silit să-l accept. În vreme ce trădarea lui Camilletti pornea din cu totul alte motivaţii. Complotase clar împotriva lui Goddard, omul care îl adusese la companie şi-i acordase toată încrederea. Şi cine ştie ce altceva mai punea el la cale?

Goddard trebuia să afle. Numai că trebuia să am o acoperire – o explicaţie plauzibilă care să nu dea de bănuit că pătrunsesem în biroul lui Camilletti.

În drum spre Trion, în vreme ce m-am bucurat cu toată fiinţa de forţa şi vuietul motorului maşinii, am analizat toate posibilităţile de rezolvare a acelei probleme, iar cînd am ajuns la destinaţie, îmi formulasem un plan satisfăcător.

Faptul că lucram ca asistent al directorului general îmi conferea nişte puteri neînchipuite. Dacă telefonam cuiva necunoscut şi-i spuneam că sînt un oarecare Adam Cassidy, aveam toate şansele să fiu plimbat de la unul la altul. Însă Adam Cassidy, „de la biroul directorului general“ sau „biroul lui Jock Goddard“ – de parcă aş fi stat în birou alături de şef, iar nu la o sută de paşi depărtare – făcea ca toate apelurile mele să primească răspuns cu viteza fulgerului.

De aceea, cînd am telefonat la Departamentul de tehnologie informatică şi le-am spus că „noi“ doream copii ale tuturor e-mailurilor arhivate, transmise de la şi către biroul directorului economic în ultimele treizeci de zile, am primit ajutor instantaneu. Nu voiam să arăt cu degetul spre Camilletti, de aceea am dat de înţeles că Goddard se temea că se scurg informaţii din *serviciul* directorului economic.

Am descoperit o chestie care m-a intrigat, anume că omul îşi făcuse obiceiul de a şterge anumite e-mailuri periculoase, indiferent dacă le trimitea sau le primea. Evident, nu voia ca acestea să-i rămînă stocate în computer. Sigur ştiuse, pentru că era un tip deştept, că toate copiile e-mailurilor se păstrau undeva în baza de date a companiei. De aceea, pentru corespondenţa mai delicată – inclusiv cea cu *Wall Stree Journal* – prefera să apeleze la servicii de e-mail din afara companiei. M-am întrebat dacă avea ştiinţă că la Trion computerele reţineau *toate* e-mailurile care treceau prin cablurile cu fibră optică, indiferent dacă erau pe Yahoo, Hotmail sau pe cine ştie ce alt serviciu.

Proaspătul meu amic de la Departamentul de tehnologie informatică, care şi-a închipuit că îi face un serviciu personal chiar lui Goddard, mi-a dat şi cîteva înregistrări ale unor discuţii telefonice date sau primite la biroul directorului economic. „Nici o problemă“, a zis el. Compania nu înregistra convorbirile, dar se ţinea evidenţa tuturor numerelor de telefon apelate sau de la care se primiseră apeluri; aceasta era o practică normală în cadrul unei corporaţii. Putea să-mi pună la dispoziţie chiar şi copii după mesaje vocale, însă asta ar fi cerut ceva mai mult timp.

Rezultatele mi-au parvenit în mai puţin de o oră. Aveam totul. În ultimele zece zile, Camilletti primise o serie de telefoane de la individul de la *Journal*. Dar ceea ce îl incrimina şi mai rău era faptul că şi el îi telefonase tipului de cîteva ori. Pentru un apel sau două putea susţine că făcuse încercări de a răspunde la telefoanele ziaristului – chiar dacă el insistase asupra faptului că nu schimbase nici o vorbă cu acesta.

Însă douăsprezece convorbiri, dintre care unele duraseră cinci sau şapte minute? Asta nu mirosea deloc a bine.

Apoi mi-au sosit copii după e-mailuri. „De acum înainte, scria Camilletti, sună-mă doar acasă. Nu, repet, NU mă mai suna la Trion. Iar e-mailurile trebuie să fie transmise la următoarea adresă Hotmail.“

Ia să te văd cum o să explici *asta*, Ucigaşule.

Doamne, abia aşteptam să-i prezint lui Goddard micul meu dosar, însă el avusese şedinţă după şedinţă, de dimineaţă pînă spre sfîrşitul după-amiezii – iar acelea erau şedinţe la care nu mă convocase.

Abia după ce l-am văzut pe Camilletti ieşind din biroul lui Goddard am socotit că trebuia să-mi încerc norocul.

59

În timp ce se îndepărta, Camilletti m-a văzut, dar nu m-a băgat în seamă; puteam prea bine să fiu o piesă de mobilier. Goddard mi-a surprins privirea şi sprîncenele i s-au arcuit întrebător. Flo a început să-i vorbească, iar eu am făcut un semn cu degetul arătător în aer, gest tipic al lui, dîndu-i de înţeles că voiam să-i răpesc un minut. El i-a făcut imediat un semn lui Flo, după care m-a chemat înăuntru.

– Cum m-am descurcat? a întrebat el.

– Poftim?

– Mica mea cuvîntare către companie.

Chiar îl interesa părerea mea.

– Ai fost grozav, am spus.

A zîmbit, părînd uşurat.

– Întotdeauna simt că trebuie să-i fiu recunoscător profesorului de teatru din colegiu. M-a ajutat enorm în carieră, interviuri, discursuri publice şi cîte altele. Adam, tu ai jucat vreodată teatru?

M-a trecut un val de căldură. *Da, în fiecare zi*. Isuse, la ce făcea aluzie?

– Nu, deloc.

– Actoria te calmează. Of, Doamne, nu c-aş fi un Cicero sau mai ştiu eu cine, dar... în fine, te frămîntă ceva?

– E vorba de articolul din *Wall Street Journal,* am spus eu.

– Chiar aşa? a făcut el, nedumerit.

– Am descoperit cine a transmis informaţiile.

M-a privit de parcă nu ar fi înţeles, de aceea am continuat:

– Nu uita, am considerat că persoana care transmisese informaţii pentru raportul din *Journal,* nu putea fi decît din cadrul companiei...

– Da, da, a spus el nerăbdător să scape de mine.

– Da, cum să spun, e Paul. Camilletti.

– Ce vorbeşti?

– Ştiu că e greu de crezut. Dar am totul aici, şi nu încape nici un dubiu. Am împins foile tipărite către el. Uită-te la primul e-mail!

Şi-a scos ochelarii de citit de pe lănţişorul purtat în jurul gîtului şi i-a pus pe nas. Strîmbîndu-se, a verificat hîrtiile. Cînd a ridicat capul spre mine, avea chipul întunecat.

– De unde ai astea?

Am zîmbit.

– De la Departamentul informatic. Am ezitat o clipă, apoi am continuat: Am cerut evidenţa tuturor discuţiilor telefonice purtate cu *Wall Street Journal*. Apoi, cînd am văzut atîtea apeluri de la telefonul lui Paul, am crezut că e vreun asistent sau altcineva, de aceea am cerut copii ale e-mailurilor lui. Goddard nu părea prea încîntat, lucru lesne de înţeles. În realitate, se supărase serios, de aceea m-am grăbit să adaug: Îmi pare rău. Ştiu că asta vine ca un şoc. Apoi mi-a scăpat imediat un clişeu monumental: Nici eu nu înţeleg.

– Bun, sper că eşti încîntat de tine, a spus Goddard.

Am clătinat din cap.

– Încîntat? Nu, am vrut doar să descopăr care e...

– Fiindcă eu sînt dezgustat, a spus el. Îi tremura glasul. De ce dracu' ai făcut asta? Unde crezi că ne aflăm, la *Casa Albă pe vremea lui Nixon?*

Ajunsese să strige şi, în timp ce vorbea, scuipase de cîteva ori.

Am simţit că se scufundă încăperea cu mine: eram doar noi doi, despărţiţi de tăblia mesei. Am simţit cum îmi bubuie sîngele în urechi. Rămăsesem prea şocat ca să mai am vreo replică.

– Te-ai apucat să încalci dreptul la intimitate al oamenilor, să dezgropi morţii, să pui mîna pe evidenţe personale de telefoane şi e-mailuri şi, poate, să violezi corespondenţa! Acţiunea ta mi se pare respingătoare şi te rog să nu mai faci aşa ceva vreodată. Acum, te rog să dispari de aici.

M-am ridicat clătinîndu-mă, ameţit, şocat. Cînd am ajuns la uşă, m-am întors către el:

– Vreau să-mi cer scuze, am spus cu glas gîtuit. Credeam că aşa o să-mi aduc contribuţia. O să mă... mă duc să golesc birou.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, vino înapoi. Furtuna părea că trecuse. Nu ai *timp* să-ţi goleşti biroul. Mai am multe treburi să-ţi dau. Acum vorbea mai calm. Înţeleg că ai vrut să mă protejezi. Am înţeles, Adam, şi apreciez asta. Şi nu o să-ţi ascund că sînt stupefiat de ceea ce a făcut Paul. Dar lucrurile se pot face corect şi incorect, iar eu prefer calea corectă. Începi prin a monitoriza e-mailuri şi evidenţe, iar după aceea te apuci să interceptezi convorbiri telefonice şi sfîrşeşti prin a crea un stat poliţienesc, nu o corporaţie. Iar o companie nu poate funcţiona în acest fel. Nu ştiu cum se proceda la Wyatt, dar aici nu facem aşa ceva.

Am dat din cap.

– Înţeleg. Îmi pare rău.

A ridicat palmele în semn că voia să tac.

– Să considerăm că nici nu s-a întîmplat. Uită totul. Iar eu o să-ţi zic altceva – pînă la urmă, nici o companie nu s-a prăbuşit pentru că unul dintre directori a scăpat presei ce nu trebuia. Din indiferent ce motiv ar fi făcut-o. Lasă, o să găsesc eu o cale de a trata problema. În felul meu.

Şi-a împreunat palmele, dînd de înţeles că subiectul acela se făcea uitat.

– Nu trebuie să dăm naştere unor certuri, mai ales în momentele astea. Avem ceva mult mai important în desfăşurare. O să-ţi cer părerea într-o chestiune ultrasecretă. S-a aşezat mai bine pe scaun, şi-a pus ochelarii pe nas şi a scos o agendă uzată, îmbrăcată în piele. S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor. Să nu spui nimănui că fondatorul şi directorul general al Trion Systems nu-şi aminteşte parolele de pe propriul computer. Şi, *mai ales,* să nu scapi nimănui ce dispozitiv specific foloseşte pentru a păstra parolele. Privind atent în agendă, a tastat ceva.

Peste un minut imprimanta a căpătat viaţă şi a scos cîteva pagini. A întins mîna, a scos paginile şi mi le-a înmînat.

– Am ajuns în faza finală a unei achiziţii mari, mari de tot, a spus el. Probabil cea mai costisitoare din istoria companiei. Dar s-ar putea să fie cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată. Încă nu-ţi pot da amănunte, dar, dacă negocierile pe care le desfăşoară Paul se încheie cu succes, la sfîrşitul săptămînii vom putea anunţa semnarea contractului. Am dat din cap. Vreau ca totul să meargă perfect. Aici sînt specificaţiile de bază ale noii companii – număr de angajaţi, necesar de spaţiu şi aşa mai departe. Se vor integra imediat la Trion şi vor avea sediul tot în clădirea asta. Evident, asta înseamnă că trebuie să le facem loc. Una dintre diviziuni trebuie să se mute din sediu, tocmai pe campusul Yarborough sau la Research Triangle. Vreau să analizezi care divizie sau divizii, dacă e cazul, poate fi mutată cu deranj minim, pentru a face loc... noii achiziţii. Înţelegi? Studiezi ce-i aici, apoi, după ce termini, te rog să toci foile. Şi să mă anunţi cît de curînd ce părere ai.

– În regulă.

– Adam, ştiu că-ţi pun totul în braţe, dar n-am încotro. Te rog să mă anunţi imediat ce ţi-ai format o idee. Contez pe inteligenţa ta strategică. A întins mîna şi m-a strîns amical de umăr. Şi mai contez pe onestitatea ta.

60

Slavă Cerului, cu trecerea timpului, Jocelyn părea să facă mai multe pauze de cafea şi de discuţii cu prietenele la bufet. Cu prima ocazie cînd a plecat din birou, am luat hîrtiile despre Delphos, pe care mi le dăduse Goddard – eram convins că se refereau la Delphos, deşi numele companiei nu apărea scris nicăieri –, şi am făcut o copie după ele la copiatorul din spatele mesei ei de lucru. Apoi am strecurat copiile într-un plic.

Am transmis rapid un e-mail către „Arthur", anunţîndu-l, în limbaj codificat, că aveam de transmis un material nou – adică voiam „să înapoiez articolele de îmbrăcăminte" pe care le cumpărasem online.

Ştiam că riscam transmiţînd acel e-mail de la serviciu. Chiar dacă foloseam Hushmail, care codifica totul. Dar nu aveam timp. Nu voiam să aştept pînă ajungeam acasă, pentru ca, după aceea, să plec din nou.

Răspunsul lui Meacham mi-a parvenit aproape imediat. Mi-a spus să nu trimit articolele la adresa de căsuţă poştală, ci la cea normală. În traducere, nu voia ca eu să scanez documentele şi să i le transmit prin e-mail, ci să le vadă aşa cum erau, deşi nu a precizat motivele. Oare voia să fie sigur că-i dădeam originalele? Trebuia să înţeleg că nu avea încredere în mine?

Plus că le voia imediat şi, din anumite motive, nu ţinea să ne întîlnim personal. De ce? m-am întrebat eu. Se temea că voi fi urmărit? Indiferent de argumentele lui, îmi cerea să las documentele într-una dintre căsuţele poştale pe care le stabilisem cu săptămîni în urmă.

Puţin după ora şase, am plecat de la birou şi am mers pînă la un McDonald's aflat la vreo trei kilometri de sediul Trion. Toaleta pentru bărbaţi era mică, în ea nu putea intra decît o persoană şi se putea încuia uşa. Aşa am şi făcut, am deschis aparatul în care se afla prosopul de hîrtie şi am pus înăuntru plicul făcut sul, după care am pus capacul la loc. Pînă în momentul în care trebuia schimbat prosopul, nu avea să se uite nimeni înăuntru – cu excepţia lui Meacham.

Înainte de a ieşi din restaurant, mi-am luat un Quarter Pounder – nu pentru că simţeam nevoia, ci pentru că fusesem instruit. La vreun kilometru şi jumătate, era un alt restaurant, 7-Eleven, care avea un zid scund de jur împrejurul parcării. Am lăsat maşina acolo, am intrat şi mi-am cumpărat un Pepsi dietetic, apoi am băut din cutie cît am putut. Restul l-am turnat într-o canalizare aflată în apropiere. Am pus apoi în cutie o greutate din acelea folosite la undiţă, din care aveam o mulţime în torpedou, după care am lăsat recipientul pe marginea zidului din beton.

Cutia de Pepsi era un semnal pentru Meacham, care trecea în mod obişnuit pe lîngă acel restaurant, că folosisem „căsuţa poştală" numărul trei, adică McDonald's. Acea mică stratagemă de spion îi permitea lui Meacham să ridice documentul fără să mă întîlnească.

Din cîte îmi dădeam seama, predarea materialelor avea să meargă strună. Nu aveam motive să cred altceva.

Toate bune, dar ceea ce făcusem mă sleise de puteri. În acelaşi timp, mi-era imposibil să nu mă simt puţin mîndru: mă perfecţionam în activitatea de spionaj.

61

Cînd am ajuns acasă, pe contul meu de Hushmail am găsit un e-mail de la „Arthur“. Meacham îmi cerea să merg imediat la un restaurant la naiba în praznic, la mai bine de jumătate de oră de mers cu maşina. Evident, îmi cerea să ajung urgent acolo.

Localul s-a dovedit a fi un restaurant elegant, recunoscut pentru mîncarea bună, un soi de Mecca pentru pelerini gurmanzi, care se numea Auberge. Pereţii holului de intrare erau împodobiţi cu articole publicate despre restaurant în *Gourmet* şi alte reviste de acelaşi gen.

Mi-am dat seama de ce Wyatt voise să ne vedem acolo, pentru că nu era vorba doar de mîncare. Localul asigura o discreţie maximă – fiind destinat întîlnirilor private, legăturilor extraconjugale şi altora de acelaşi fel. Pe lîngă salonul principal, existau separeuri mici pentru cine intime, în care puteai intra şi ieşi direct din parcare, fără a mai trebui să defilezi prin zona principală a restaurantului. Asta mi-a adus aminte de un motel de clasă.

Într-un asemenea separeu, Wyatt stătea la o masă cu Judith Bolton. Judith m-a primit cu un aer cordial şi pînă şi Wyatt s-a arătat mai puţin ostil decît de obicei. Asta, probabil, pentru că reuşisem să-i dau ceea ce dorise. Poate trecuse deja la al doilea pahar de vin sau poate era vorba de Judith, care părea să exercite o influenţă misterioasă asupra lui. Eram convins, cel puţin judecînd după limbajul trupurilor, că între Judith şi Wyatt nu exista o relaţie amoroasă. Se vedea însă că erau foarte apropiaţi, iar el o respecta ca pe nimeni altcineva.

Un chelner mi-a adus un pahar de sauvignon alb. Wyatt i-a spus apoi să ne lase singuri şi să revină peste un sfert de oră, cînd va da şi comanda. Am rămas singuri: eu, Wyatt şi Judith.

– Adam, a început Wyatt, în timp ce mesteca o bucată de *focaccia*[1], dosarele acelea pe care le-ai adus de la directorul tău general au fost foarte utile.

– Bine, am spus.

Acum devenisem Adam? Şi primisem chiar felicitări. Asta m-a uimit peste măsură.

– Mai ales fişa privind condiţiile în legătură cu Delphos, a continuat el. Evident e o lovitură, o achiziţie crucială pentru Trion. Nici nu-i de mirare că pentru ea e dispus să plătească cinci sute de milioane de dolari în acţiuni. În orice caz, prin asta s-a rezolvat misterul. Avem imaginea completă a întregii situaţii. Ne-am dat seama ce reprezintă AURORA. M-am uitat la el fără să-mi trădez nici o emoţie, ca şi cum nu m-aş fi sinchisit, şi apoi am dat din cap. A meritat să facem toate eforturile, am justificat toţi banii cheltuiţi, a mai zis el. Tot chinul de a te strecura la Trion, instruirea, măsurile de securitate. Cheltuielile, riscurile enorme – abia acum *se justifică*. A ridicat paharul şi l-a înclinat uşor spre Judith, care a zîmbit măgulită. Îţi rămîn dator, i-a spus el lui Judith.

„Iar eu ce sînt, carne de tun?“ m-am întrebat în gînd.

– Acum, te rog să mă asculţi foarte atent, a zis Wyatt, pentru că miza este imensă şi vreau să înţelegi importanţa problemei. Trion Systems pare să fi elaborat cea mai importantă tehnologie de la inventarea circuitului integrat. A rezolvat o problemă la care noi, ceilalţi, lucrăm de decenii. Prin asta schimbă istoria.

– Chiar asta vrei să-mi spui?

– A, te-aş ruga să iei şi notiţe. Eşti băiat deştept. Fii foarte atent. Epoca cipului siliconic s-a încheiat. Nu ştiu cum, dar Trion a reuşit să creeze un cip optic.

– Şi?

S-a holbat la mine cu un dispreţ netărmurit. Judith a intervenit imediat, cu dăruire, de parcă ar fi dorit să facă uitată gafa mea.

---

[1] Specialitate italienească, un fel de turtă din făină integrală, la pregătirea căreia se folosesc ingrediente precum rozmarin, piper, ulei de măsline, care se serveşte caldă. (n.tr.)

– Intel a cheltuit miliarde în încercarea de a rezolva problema asta, dar n-a reuşit. Pentagonul face cercetări în domeniu de mai bine de un deceniu. Toată lumea ştie că astfel se revoluţionează sistemele de navigaţie ale aeronavelor şi ale proiectilelor, de aceea sînt pregătiţi să plătească oricît ca să pună mîna pe un cip optic.

– Optocipul, a completat-o Wyatt, prelucrează semnalele optice – adică lumina – în locul celor electronice, folosind o substanţă care se numeşte fosfură de indiu.

Mi-am amintit că citisem ceva despre fosfura de indiu în dosarele lui Camilletti.

– Substanţa asta se foloseşte pentru producerea laserelor.

– Trion a speriat piaţa cu cererea asta de fosfură. Aşa ne-am dat seama. Au nevoie de ea pentru semiconductorul din cip – poate oferi o viteză de transfer mult mai mare decît arseniura de galiu.

– Sînt depăşit, am spus eu. Ce calităţi atît de deosebite are?

– Optocipul are un modulator capabil să transmită semnalele cu viteza de o sută de gigabiţi pe secundă.

Am clipit de mirare. Parcă vorbea altă limbă. Judith îl urmărea parcă în transă. M-am întrebat dacă ea chiar pricepea toată chestia aceea.

– Asta reprezintă un adevărat Pocal Sfînt. Hai să explicăm asta în termeni mai simpli. *O singură particulă* a optocipului, cu diametru cît *o sutime* din grosimea firului de păr, va putea rezolva în acelaşi timp tot traficul telefonic, informatic, de satelit şi de televiziune al unei companii. Sau poate pricepi dacă exprim asta pe înţelesul tău, amice: cu optocipul, poţi descărca un film de două ore în format digital în *a douăzecea parte dintr-o secundă*, clar? Asta înseamnă un salt cuantic pentru industrie, computere, agende cu computer şi telefon, sateliţi, transmisii TV prin cablu şi cîte altele. Optocipul va permite ca lucrişoare ca ăsta – şi a ridicat în sus telefonul cu computer Lucid – să recepţioneze imagini TV fără efecte de scintilaţie. Depăşeşte de departe orice tehnologie existentă – e capabil de viteze superioare, necesitînd o tensiune de alimentare mai mică, avînd o pierdere redusă de semnal, nivel scăzut de încălzire... E uimitor. Asta da afacere.

– Excelent, am spus eu încet. Începusem să-mi dau seama de importanţa activităţii mele şi asta mă făcuse să mă simt un trădător faţă de Trion – un adevărat Benedict Arnold[1] pentru Jock Goddard. Tocmai îi oferisem dezgustătorului Nick Wyatt cea mai valoroasă şi revoluţionară tehnologie de la televiziunea color încoace. Mă bucur că am putut fi de folos.

– Vreau toate specificaţiile, a spus Wyatt. Vreau prototipul. Vreau cererile de patent, observaţiile de laborator, tot ce poţi găsi.

– Nu ştiu cît de multe mai pot procura, am protestat. Adică, doar dacă pătrund cu forţa la etajul cinci...

– A, păi o faci şi pe asta, amice. Şi asta. Doar te-am plasat în postul cel mai avantajos. Lucrezi direct pentru Goddard, eşti unul dintre principalii lui asistenţi, ai acces la aproape tot ce vrei.

– Nu-i chiar atît de simplu. Doar ştii asta.

– Ocupi o poziţie de încredere, Adam, a intervenit Judith. Poţi avea acces la o serie de proiecte.

Wyatt a întrerupt-o:

– Nu vreau să-mi ascunzi absolut nimic.

– Nu ascund...

– Deci, disponibilizările au constituit o surpriză pentru tine, aşa-i?

– Ţi-am spus că urma să se dea un comunicat important. La momentul respectiv nu am ştiut mai mult de atît.

– La momentul respectiv, m-a îngînat el pe un ton răutăcios. Ai ştiut de concedieri înaintea CNN-ului, deşteptule. De ce nu mi-ai dat *şi* informaţia asta? A trebuit să urmăresc CNBC ca să aflu de disponibilizările de la Trion, cînd eu aveam o cîrtiţă exact în biroul directorului general.

– Dar n-am...

– Spuneai c-ai plasat ceva în biroul directorului economic. Ce s-a întîmplat cu chestia de acolo?

---

[1] Benedict Arnold (1741-1801) este cel mai faimos erou şi trădător din istoria Americii. Ca general al Armatei Continentale, în cursul Războiului de Independenţă a cîştigat o serie de bătălii, pentru ca apoi să comploteze cu armata britanică pentru a preda fortul West Point, care ar fi permis britanicilor să controleze fluviul Hudson şi să despartă coloniile în două. Ulterior a devenit general în armata britanică. (n. tr.)

Faţa lui, bronzată, era mai întunecată decît de obicei, iar ochii i se injectaseră. Am simţit pe faţă o adiere umedă de la stropii de scuipat ce zburaseră din gura lui cînd mi se adresase.

– A trebuit să-l scot.

– Să-l scoţi? a sărit el, nevenindu-i să creadă. De ce?

– Serviciul de securitate al corporaţiei a găsit chestia pe care am plasat-o la Departamentul de resurse umane şi s-au apucat să verifice peste tot, aşa că a trebuit să o retrag. Puteam primejdui totul.

– Şi cît a stat şmecheria în biroul lui? m-a mitraliat el.

– Doar o zi.

– Într-o zi ai fi obţinut o grămadă de informaţii.

– Nu – cum să spun, cred că a fost defectă, am minţit eu. Nu ştiu ce s-a întîmplat.

Cinstit să fiu, nu-mi dădeam seama de ce păstram informaţiile pentru mine. Cred că o făceam doar pentru că Paul Camilletti fusese acela care transmisese informaţii către *Wall Street Journal* şi nu voiam ca Wyatt să ştie tot ce se întîmpla în ograda lui Goddard. Nu analizasem toate implicaţiile.

– S-a stricat? Mă cam îndoiesc. Vreau să-i dai lui Arnie Meacham dispozitivul cel tîrziu mîine, ca să fie examinat de oamenii lui. Şi, crede-mă, tipii pot spune imediat dacă s-a jucat cineva cu el. Sau dacă nu l-ai plasat în biroul directorului economic. Iar dacă mă minţi, eşti un om *mort,* jigodie.

– Adam, a spus Judith, este extrem de important să fim total deschişi şi cinstiţi unii faţă de alţii. Nu ne ascunde nimic, altfel se pot întîmpla multe lucruri nedorite. Tu nu eşti în stare să ai o imagine de ansamblu.

Am clătinat din cap.

– Dar *nu*-l mai am. A trebuit să scap de dispozitiv.

– *Să scapi de el?* a repetat Wyatt.

– Eram... am nimerit într-o încurcătură, tipii de Serviciul de securitate verificau birourile şi m-am gîndit că e preferabil să-l arunc într-o pubelă aflată la cîteva străzi depărtare de sediu. N-am vrut să stric totul doar pentru un dispozitiv defect.

Wyatt m-a fixat cu privirea cîteva secunde.

– Să nu ne ascunzi nimic, ai înţeles? *Niciodată*. Acum cască urechile! Avem nişte informatori buni, care ne-au spus că oamenii lui Goddard pregătesc o conferinţă de presă la sediul Trion peste două săptămîni. O chestie mare, pentru un comunicat deosebit. Traficul de e-mailuri pe care mi l-ai dat sugerează că se pregătesc să facă publică treaba cu cipul optic.

– N-o să facă anunţul dacă nu rezolvă problema patentului, corect? am zis eu. (Aflasem şi eu de pe Internet cum se obţin patentele.) Sînt convins că ţi-ai pus oamenii să verifice toate cererile de patent depuse de Trion la Oficiul de Invenţii şi Patente.

– Ce, te-ai apucat să studiezi dreptul în timpul liber? a întrebat Wyatt, cu un zîmbet ironic. Cererea la oficiu se depune în ultima clipă, deşteptule, ca să eviţi divulgarea prematură sau încălcarea patentului. Nu vor face cererea decît cu puţin timp înainte de a transmite comunicatul. Pînă atunci, proprietatea intelectuală este păstrată ca secret profesional. Ceea ce înseamnă că, pînă la depunerea cererii – care se poate întîmpla oricînd în următoarele două săptămîni – avem mînă liberă să punem mîna pe el. A început numărătoarea inversă. N-o să te las să dormi, să stai nici o secundă pînă nu-mi vii cu toate detaliile şi specificaţiile privind cipul ăsta, ne-am înţeles?

Am dat din cap abătut.

– Acum, dacă nu te superi, am vrea să comandăm.

Eu m-am ridicat de la masă şi, înainte de a pleca, m-am dus pînă la toaletă. Cînd am ieşit din sala cu separeuri, un tip în trecere pe acolo mi-a aruncat o privire.

M-am panicat.

M-am răsucit şi am trecut prin salonul privat spre parcare.

În acele clipe nu eram absolut sigur, dar tipul din hol semăna tare mult cu Paul Camilletti.

62

A doua zi, cînd am ajuns la muncă, în biroul meu era forfotă.

I-am văzut cînd eram încă pe hol – doi bărbaţi, unul tînăr, celălalt mai în vîrstă – şi am îngheţat. Era şapte şi jumătate şi, din anumite motive necunoscute mie, Jocelyn nu se afla la masa ei de lucru. În aceeaşi clipă, prin minte mi s-au derulat o serie de variante, una mai cumplită decît cealaltă: cei de la securitate găsiseră ceva în biroul meu. Sau fusesem concediat, iar acum făceau curat. Sau urma să fiu arestat.

În timp ce m-am apropiat, am încercat să-mi ascund neliniştea.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat, adoptînd o atitudine de parcă indivizii ar fi fost nişte amici sosiţi în vizită.

Cel în vîrstă îşi nota ceva, iar cel tînăr stătea aplecat asupra computerului meu. Cel în vîrstă, cu părul cărunt şi o mustaţă ca de morsă şi ochelari fără rame, mi-a răspuns:

– Verificare, domnule. Secretara, domnişoara Chang, ne-a permis să intrăm.

– Şi, care-i treaba?

– Facem o inspecţie a tuturor birourilor de la etajul şapte. Cred că aţi primit înştiinţarea privind încălcarea măsurilor de securitate de la Departamentul de resurse umane, nu?

Despre asta să fi fost vorba? M-am simţit uşurat. Dar numai cîteva clipe. Dacă descoperiseră ceva în birou? Nu uitasem vreun dispozitiv de spionat încuiat în vreun sertar sau în dulap? Mă obişnuisem să nu las nimic acolo. Dar dacă îmi scăpase ceva? În ultima vreme, fusesem atît de încordat încît se putea să fi făcut o asemenea greşeală.

– Foarte bine, am zis eu. Mă bucur c-aţi venit. Sper că n-aţi găsit nimic.

A urmat un moment de tăcere. Cel tînăr a ridicat ochii de la computer şi nu mi-a răspuns.

– Deocamdată, nu, domnule, a zis celălalt.

– Nu credeam că aş putea fi o ţintă, am adăugat. La o adică, nu-s chiar atît de important. Aţi găsit ceva pe etajul ăsta, în birourile şefilor?

– N-ar trebui să discutăm pe tema asta, domnule, dar n-am găsit nimic. Asta nu înseamnă însă că nu există posibilitatea.

– Mi-aţi verificat deja computerul? m-am adresat eu celui tînăr.

– Deocamdată n-am găsit dispozitive sau componente care să ne atragă atenţia, a răspuns el. Dar trebuie să rulăm nişte programe de diagnosticare. Ne conectaţi şi pe noi?

– Da, sigur.

Din cîte ţineam minte, de pe computerul acela nu transmisesem nici un e-mail care să mă acuze cu ceva.

Ba da. Îi trimisesem unul lui Meacham prin contul de Hushmail. Însă, chiar dacă mesajul n-ar fi fost codificat, tot nu le-ar fi sugerat ceva celor doi. Eram convins că nu salvasem pe computer nici un fişier la care să nu am drept de acces. De asta eram sigur. Am trecut la birou şi am tastat parola. Plini de tact, pînă m-am conectat, ambii şi-au mutat privirea în altă parte.

– Cine are acces în acest birou? a întrebat cel în vîrstă.

– Doar eu. Şi Jocelyn.

– Plus echipa de curăţenie, a ţinut el să mă corecteze.

– Cred că da, dar nu i-am văzut niciodată.

– Nu i-aţi văzut? a întrebat el cu un aer sceptic. Dar lucraţi pînă tîrziu, corect?

– Da, dar ei îşi încep treaba şi mai tîrziu.

– Ceva probleme cu poşta internă? Aveţi idee dacă a venit vreun curier în timp ce eraţi plecat?

Am clătinat din cap.

– Toată corespondenţa ajunge la Jocelyn. Mie nu mi se predă nimic direct.

– A venit cineva de la Tehnică informatică pentru întreținerea computerului sau a telefonului?

– Nu am cunoştinţă de aşa ceva.

– Aţi primit ceva e-mailuri mai ciudate? m-a întrebat cel tînăr.

– Ciudate...?

– Adică de la persoane pe care nu le cunoaşteţi, care să aibă fişiere ataşate sau alte chestii dintr-astea.

– Nu ţin minte.

– Dar folosiţi alt serviciu de e-mail, nu? Adică, altul decît al companiei.

– Sigur.

– Le-aţi accesat de pe acest computer?

– Da, cred că da.

– Şi pe conturile acelea n-aţi primit nici un e-mail mai ciudat?

– Păi, primesc mereu mesaje de tip spam, ca toată lumea, de altfel. Le ştii, nu, „Cumpăraţi Viagra“ sau „Vrei să fii mai mare cu zece centimetri“ sau din acelea cu fete. (Dar cei doi păreau lipsiţi de simţul umorului.) Dar pe acelea le şterg.

– O să mai dureze cinci sau zece minute, domnule, a spus cel tînăr şi a băgat un disc în CD-ROM. Puteţi să vă duceţi la o cafea.

De fapt, aveam o întîlnire, aşa că i-am lăsat pe cei doi în birou, deşi nu mă simţeam chiar în largul meu, şi m-am îndreptat către *Plymouth*, una dintre sălile de şedinţă de dimensiuni mai mici.

Nu-mi plăcuse că mă întrebaseră despre conturi de e-mail din afara companiei. Asta era de rău. Sincer să fiu, mă speriasem de moarte. Dacă se apucau să-mi umble prin e-mailuri? Doar văzusem ce uşor se face aşa ceva. Dacă descopereau că solicitasem copii ale mesajelor e-mail de pe computerul lui Camilletti? Asta mă făcea să devin suspect?

Cînd am trecut prin dreptul biroului lui Goddard, am observat că atît el, cît şi Flo erau plecaţi – Jock, la o discuţie, din cîte ştiam. Apoi am dat nas în nas cu Jocelyn, care venea cu cafea într-o cană pe care am remarcat inscripţia: „IEŞIT DIN MINŢI – REVINE PESTE CINCI MINUTE“.

– Mai sînt tipii ăia de la securitate în biroul meu? m-a întrebat ea.

– Acum sînt la mine, i-am răspuns eu şi mi-am continuat drumul.

Ea mi-a făcut un semn discret cu mîna.

63

Goddard şi Camilletti stăteau în jurul unei măsuţe rotunde împreună cu Jim Colvin, directorul pentru Operaţiuni, şi cu un alt Jim, directorul de la Resurse umane, Jim Sperling, plus cîteva femei pe care nu le cunoşteam. Sperling, un tip de culoare cu o barbă tunsă scurt şi ochelari de dimensiuni mari cu rame subţiri, discuta despre „ţinte de oportunitate“, prin care cred că se referea la personalul de care se puteau lipsi. Sperling nu-l imitase perfect pe Jock la îmbrăcăminte, dar era pe aproape – purta un sacou şi o bluză sport închisă la culoare. Doar Jim Colvin adoptase ţinuta oficială cu costum şi cravată.

Tînăra şi blonda asistentă a lui Sperling a împins spre mine nişte foi pe care erau trecute departamentele şi sărmanii oameni care deveniseră candidaţi la disponibilizare. Mi-am trecut repede ochii peste listă şi am observat că nimeni din echipa Maestro nu figura acolo. Deci îi ajutasem să-şi păstreze scaunele.

Apoi am remarcat o listă de la Serviciul de marketing produse noi, între care apărea şi numele lui Phil Bohjalian. Bătrînul urma să fie pus pe liber. Pe listă nu erau nici Chad, nici Nora, dar Phil nu scăpase. I-o făcuse Nora. Fiecărui director şi fiecărei persoane importante i se ceruse să analizeze schema de încadrare şi să o reducă cu cel puţin un angajat din zece. Era clar că Nora îl trecuse pe Phil pe lista condamnaţilor.

Şedinţa părea a avea ca scop doar parafarea situaţiei. Sperling a prezentat lista, vorbind despre acele posturi pe care dorea să le elimine, iar ceilalţi nu prea aveau ce comenta. Goddard era întunecat la faţă; Camilletti avea un aer hotărît, chiar mai vioi decît s-ar fi cuvenit.

Cînd Sperling a ajuns la cei de la Marketing produse noi, Goddard s-a întors către mine şi, cu un gest, mi-a cerut părerea.

– Îmi permiteţi să spun ceva? am intervenit eu.

– Mda, de ce nu? a aprobat Sperling.

– Văd un nume aici, Phil Bohjalian. Lucrează la companie de vreo douăzeci, douăzeci şi unu de ani.

– Dar are şi calificativele cele mai slabe, a zis Camilletti. (M-am întrebat dacă Goddard vorbise cu el despre transmiterea de informaţii către *Wall Street Journal*. Din purtarea lui Camilletti nu mi-am putut dat seama, pentru că mă trata la fel de ţepos ca pînă atunci.) Plus că, avînd în vedere vechimea lui, drepturile de care beneficiază ne costă o groază în cazul lui.

– Eu aş pune sub semnul întrebării punctajul de notare, am spus eu. Ştiu cum lucrează şi cred că punctajul ar putea fi mai curînd o chestiune de stil interpersonal.

– Stil? a mormăit Camilletti.

– Nora Sommers nu-l place ca personalitate.

De acord, Phil nu-mi era amic, dar nu reprezenta nici un pericol pentru mine şi îmi părea rău pentru el.

– Bine, dar dacă e vorba de o confruntare între personalităţi, înseamnă că s-a făcut un abuz în sistemul de notare, a zis Sperling. Vrei să sugerezi că Nora Sommers foloseşte sistemul în mod abuziv?

Mi-am dat seama unde se putea ajunge. Îl salvam pe Phil Bohjalian şi îi făceam vînt Norei, dintr-o lovitură. M-am simţit foarte ispitit să mai spun ceva ca să o rad pe Nora. Nici unuia dintre cei aflaţi în jurul mesei nu-i păsa pe cine vor pune pe liber. Apoi, vestea avea să ajungă la Tom Lundgren, pe care nu-l vedeam dispus să se lupte pentru a o salva. De fapt, dacă Goddard nu m-ar fi scăpat din ghearele Norei, eu m-aş fi aflat pe lista neagră, nu Phil.

Goddard mă urmărea cu interes, la fel şi Sperling. Cei din jurul mesei se pregăteau să noteze.

– Nu, am spus eu în cele din urmă. Nu cred că foloseşte sistemul în mod abuziv. E o problemă de nepotrivire de caracter. Cred că amîndoi încearcă să-şi impună punctul de vedere.

– Bun, a zis Sperling. Putem continua?

– Uitaţi ce e, a intervenit Camilletti, facem o reducere de patru mii de oameni. Nu putem să analizăm situaţia fiecăruia.

Am dat aprobator din cap.

– Bineînţeles.

– Adam, mi-a spus Goddard, fă-mi un serviciu. Flo e liberă în dimineaţa asta – n-ai vrea să... să mi-aduci telefonul-agendă din birou? Mi se pare că l-am uitat.

Am surprins o licărire în ochii lui. Se referea la agenda lui cu coperte din piele neagră şi cred că făcuse gluma doar pentru amuzamentul meu.

– Sigur, am zis şi am simţit un nod în gît. Mă întorc imediat.

Biroul lui avea uşa închisă, dar descuiată. Pe birou, foarte ordonat şi aproape gol, agenda stătea alături de computer.

M-am aşezat pe fotoliul de la masa de lucru şi m-am uitat în jur la lucrurile cu aer personal, fotografiile înrămate ale soţiei, Margaret, cu păr alb şi cu aspect de bunică; o imagine a casei de lîngă lac. N-am remarcat nici o fotografie a fiului, Elijah; ar fi fost probabil o amintire prea dureroasă.

Eram singur în biroul lui Jock Goddard, iar Flo avea liber în acea dimineaţă. Cît timp puteam rămîne acolo fără ca el să devină bănuitor? Dacă apărea Flo în timp ce eu aş fi stat acolo?

Nu. Aş fi riscat enorm. Era biroul directorului general, la care oamenii veneau tot timpul. Iar eu nu puteam să-mi permit mai mult de două-trei minute de întîrziere; Goddard se va întreba unde am stat atît. Poate profitasem ca să merg la toaletă înainte de a trece prin biroul lui: aşa puteam explica cinci minute, dar nu mai mult.

Dar probabil că nu voi mai avea o asemenea ocazie.

Rapid, am deschis agenda uzată şi am văzut numere de telefoane, mîzgăleli în creion pe anumite date din calendar... şi, pe pagina de sub copertă, scria frumos de mînă: „GODDARD“ şi, dedesubt, „62858“.

Aceea trebuia să fie parola.

Deasupra celor cinci cifre, barat, scria: „JUN2858“. Am privit ambele serii de cifre şi mi-am dat seama că reprezentau nişte date, dar reprezentau aceeaşi dată: 28 iunie 1958. Evident ceva important

pentru Goddard. Nu ştiam ce anume. Poate ziua căsătoriei. Iar ambele variante erau clar parole.

Am pus mîna pe un pix şi un bileţel de hîrtie şi am copiat ID-ul şi parola.

Dar de ce să nu copiez întreaga agendă? În ea se găseau şi alte informaţii importante.

După ce am închis uşa camerei lui Goddard, m-am dus la copiatorul din spatele mesei de lucru a lui Flo.

– Hei, Adam, îmi faci treaba? am auzit vocea ei.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Flo cu o sacoşă de la magazinul Saks, din Fifth Avenue. Mă fulgera cu o expresie supărată.

– Neaţa, Flo. Am răspuns eu imediat. Nu, nu te teme. Tocmai am luat ceva pentru Jock.

– Foarte bine. Pentru că sînt la companie de mai multă vreme decît tine şi n-aş fi vrut să-mi folosesc autoritatea faţă de tine. Expresia i s-a mai înmuiat, iar pe faţă i-a apărut un surîs dulce.

64

Cînd şedinţa s-a terminat, Goddard s-a apropiat de mine şi şi-a petrecut braţul pe după umărul meu.

– Mi-a plăcut cum ai procedat, a spus el încet.

– La ce te referi?

Am ieşit pe coridor, îndreptîndu-ne spre biroul lui.

– La faptul că te-ai abţinut în cazul Norei Sommers. Ştiu ce sentimente ai faţă de ea. Şi mai ştiu şi sentimentele ei faţă de *tine*. Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să îi pecetluieşti soarta. Şi, sincer să fiu, nu m-aş fi bătut prea tare pentru ea.

M-am simţit cam jenat de afecţiunea pe care mi-o arăta Goddard, dar am zîmbit şi am plecat capul.

– Mi s-a părut că aşa era corect, am spus.

– „Cei ce-ar putea răni, dar nu-ţi fac rană, a spus Goddard, primesc pe drept cerească moştenire.“[1] Asta-i din Shakespeare. Cu alte cuvinte, cînd ai puterea de a-i doborî pe oameni şi n-o faci, ei bine, atunci arăţi cu adevărat cine eşti.

– Cred că aşa e.

– Şi cine e tipul acela în vîrstă pe care l-ai salvat?

– Un tip de la marketing.

– Amic de-al tău?

– Nu. Şi cred că nici el nu mă simpatizează. Am socotit doar că e un angajat fidel.

– Frumos din partea ta.

[1] Shakespeare, Sonet 94, trad. de Neculai Chiric. (n.tr.)

Goddard m-a strîns mai tare de umăr. M-a condus spre biroul lui, apoi s-a oprit la masa lui Flo.

– Bună dimineaţa, scumpo, a zis el. Vreau să văd rochia aceea pentru confirmare.

Flo a zîmbit, a desfăcut sacoşa de la Saks şi a scos afară o rochie din mătase albă pentru o fetiţă, pe care a ridicat-o mîndră în aer.

– Minunată, a zis Jock. Pur şi simplu minunată.

După aceea, am intrat în biroul lui.

– N-am discutat cu Paul, a spus Goddard după ce a închis uşa şi s-a aşezat la masă, şi încă nu-s hotărît dacă s-o fac sau nu. Sper că nu ai vorbit cu altcineva despre asta, bine? Despre afacerea cu *Journal.*

– Nu.

– Aşa să rămînă. Ascultă, eu şi Paul am avut unele opinii contradictorii şi poate că asta a fost calea aleasă de el ca să mă pună puţin la punct. S-o fi gîndit că ajută compania. Nu-mi dau seama. Apoi a oftat lung. Dacă discut chestiunea asta cu el, nu aş vrea să se ducă vestea. N-am nevoie de resentimente. În prezent, avem lucruri mult mai importante de rezolvat.

– Am înţeles.

Mi-a aruncat o privire lungă.

– N-am călcat niciodată la Auberge, dar am auzit că e grozav. Ce părere ai?

M-am simţit de parcă aş fi primit un pumn în plex. Am roşit. Deci avusesem ghinionul să fiu văzut de Camilletti cu o seară în urmă.

– Am fost acolo doar la un pahar de vin.

– Ghici cine s-a întîmplat să ia masa aseară în acelaşi restaurant, m-a întrebat Goddard, avînd pe chip o expresie impenetrabilă. Nicholas Wyatt.

Se vede treaba că Paul Camilletti se interesase. Simpla încercare de a nega faptul că mă întîlnisem cu Wyatt ar fi fost sinucigaşă.

– A, despre asta e vorba, am zis, încercînd să par plictisit. De cînd m-am angajat la Trion, Wyatt nu mă slăbeşte cu...

– A, chiar aşa? m-a întrerupt Goddard. Deci n-ai avut încotro şi ai acceptat invitaţia la cină, nu?

– Nu, domnule, n-a fost chiar aşa, am zis, înghiţindu-mi nodul din gît.

– Faptul că ţi-ai schimbat locul de muncă nu înseamnă că trebuie să renunţi la vechii prieteni, presupun, a zis el.

Am clătinat din cap şi m-am încruntat. Cred că mă înroşisem la faţă.

– De fapt, nu e vorba de prietenie...

– Da, ştiu cum se procedează, a spus Goddard. Eşti silit să te întîlneşti cu el, doar de dragul trecutului, şi nu vrei să fii bădăran, apoi el începe să te perie...

– Să ştii că n-am avut intenţia să...

– Sigur că nu, sigur, a murmurat Goddard. Nu eşti genul de omul care să facă aşa ceva. Te rog. *Mă pricep* la oameni. Îmi place să cred că ăsta e unul dintre punctele mele forte.

Revenit în biroul meu, m-am aşezat la masa de lucru, simţindu-mă zdruncinat.

Faptul că Paul Camilletti îl informase pe Goddard că mă văzuse la Auberge în acelaşi timp cît era şi Wyatt acolo însemna că Paul devenise bănuitor în privinţa mea. Sigur credea că mă lăsam cel puţin curtat de fostul meu şef. Dar, avînd în vedere felul lui de a fi, Camilletti nutrea gînduri care depăşeau simplele bănuieli.

Era un adevărat dezastru. M-am întrebat dacă Goddard socotea că întîlnirea aceea fusese chiar atît de nevinovată. „*Mă pricep* la oameni“ spusese el. Să fie chiar atît de naiv? Mi-era limpede că din acel moment trebuia să acţionez cu mai multă prudenţă.

Am inspirat adînc, mi-am apăsat vîrfurile degetelor pe ochii închişi. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, trebuia să merg pînă la capăt.

După cîteva minute, am căutat pe site-ul Trion şi am găsit numele celui care conducea Diviziunea de proprietate intelectuală din cadrul Departamentului juridic. Îl chema Bob Frankenheimer, avea cincizeci şi patru de ani şi lucra la Trion de opt ani. Anterior, fusese consilier general la Oracle, iar înainte de asta, la Wilson, Sonsini, o mare firmă de avocaţi din Silicon Valley. Judecînd după fotografie,

părea supraponderal, avea părul negru şi cîrlionţat, pungi sub ochi şi purta ochelari cu multe dioptrii. Părea prototipul tocilarului.

L-am sunat de la biroul meu, pentru că voiam să îmi vadă identitatea, să fie convins că-i telefona cineva din preajma directorului general. A răspuns direct, şi m-a surprins vocea lui caldă, amintind de un DJ de la un post care transmite soft rock toată noaptea.

– Domnule Frankenheimer, sînt Adam Cassidy, de la cabinetul directorului general.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat el, părînd sincer încîntat să-mi fie de folos.

– Am dori să revizuim toate cererile de patente pentru departamentul trei douăzeci şi doi.

Era o mişcare îndrăzneaţă şi extrem de riscantă. Dacă aducea vorba de acest telefon faţă de Goddard? N-aş fi avut nici o justificare.

A urmat o pauză lungă.

– Proiectul AURORA.

– Exact, am spus cu calm. Ştiu că ar trebui să deţinem aici toate copiile dosarului, dar am pierdut două ore căutîndu-le peste tot şi nu le pot găsi, iar Jock e de-a dreptul şucărit. Am coborît glasul: Sînt nou în funcţie şi n-aş dori s-o dau în bară de la început.

Încă o pauză. Apoi, brusc, de parcă aş fi apăsat nu ştiu ce buton, glasul lui Frankenheimer s-a răcit, sugerîndu-mi că nu mai e dispus să mă ajute.

– De ce m-ai sunat pe mine?

N-am prins sensul întrebării, dar era limpede că o făcusem lată.

– Deoarece îmi închipui că tu eşti cel care mă poate scoate din situaţia asta jenantă care mă poate costa slujba, am zis cu un chicotit răutăcios.

– Crezi că am copiile aici? a întrebat el sec.

– Bun, atunci ştii unde ar putea fi copiile cererilor?

– Domnule Cassidy, am aici o echipă de şase avocaţi experţi în probleme de proprietate intelectuală, care pot rezolva aproape orice li se pune în braţe. Dar cererile de la AURORA? A, nu. De acelea se ocupă un avocat din afară. De ce? Se presupune că din motive de „securitate“. Glasul i-a crescut treptat în intensitate, trădînd enervarea reală. „Securitate corporată.“ Poate pentru că un avocat din afară aplică măsuri de securitate mai eficiente decît oamenii de la Trion. De aceea, te întreb: Ce să înţeleg eu din treaba asta?

De data asta nu mai părea deloc calm.

– Nu-i corect, am zis eu. Aşadar, *cine* se ocupă de cererile astea?

Frankenheimer a pufnit. Devenise un om furios, înfierbîntat, un candidat perfect pentru un atac de inimă.

– Şi eu aş vrea să ştiu asta. Dar se vede treaba că nu ni s-au putut încredinţa nici asemenea informaţii. Iar pe ecusoanele noastre scrie: „Comunicare deschisă“. Îmi place la nebunie. Cred c-o să imprim cuvintele astea pe tricourile noastre cînd o să participăm la Jocurile Sportive ale Companiei.

După ce am închis, în drum spre toaletă, am trecut prin dreptul biroului lui Camilletti şi am tresărit.

În birou, cu o mutră gravă, se afla Chad Pierson, vechiul meu amic.

Mi-am iuţit paşii, pentru că nu voiam să fiu văzut de nici unul din ei prin geam. Deşi nu aveam idee *de ce* ţineam să rămîn nevăzut. Începusem să fug instinctiv de toate.

Isuse, oare Chad îl cunoştea pe Camilletti? Nu spusese niciodată aşa ceva şi, avînd în vedere purtarea modestă şi fără aere a lui Chad, ar fi fost un aspect cu care s-ar fi lăudat faţă de mine. Nu găseam nici un motiv valabil – sau nevinovat – care să explice discuţia pe care o purtau. Şi sigur nu era vorba de ceva amical: Camilletti nu şi-ar fi pierdut timpul cu un vierme ca Chad.

Singura explicaţie plauzibilă era cea de care mă temeam cel mai mult: Chad îşi prezenta suspiciunile în legătură cu mine cuiva din conducere, cît mai aproape de vîrf. Dar de ce îl alesese chiar pe Camilletti?

Fără îndoială că mi-o copsese şi, imediat ce auzise de un angajat nou care lucrase înainte la Wyatt, probabil că-l cooptase pe Kevin Griffin în efortul de a strînge informaţii compromiţătoare despre mine. Şi avusese noroc.

Chiar aşa?

Cît de multe ştia Kevin Griffin despre mine? Avea cunoştinţă de zvonuri şi bîrfe: putea susţine că ştie cîte ceva despre trecutul

meu de la Wyatt. Şi totuşi era vorba de un tip a cărui reputaţie era îndoielnică. Indiferent ce ar fi comunicat Serviciul de securitate de la Wyatt, cei de la Trion luaseră totul de bun – altfel nu l-ar fi concediat atît de repede.

Aşadar, Camilletti va da crezare acuzaţiilor nu tocmai pertinente care veneau din gura lui Kevin Griffin, adică a cuiva care nu prezenta mare încredere?

Pe de altă parte... după ce mă văzuse la masă cu Wyatt, la un restaurant izolat, pesemne că avea să creadă.

A început să mă roadă stomacul. M-am întrebat dacă nu cumva mă pregăteam de un ulcer.

Chiar dacă aş fi avut ulcer, asta ar fi fost cea mai neînsemnată dintre problemele mele.

65

În ziua următoare, adică sîmbătă, a avut loc petrecerea dată de Goddard. Mi-a trebuit o oră şi jumătate să ajung la casa de lîngă lac a lui Goddard, mergînd mult pe drumuri lăturalnice şi înguste. Pe drum, l-am sunat pe tata, ceea ce s-a dovedit a fi o mare greşeală. Am vorbit puţin cu Antwoine, apoi, gîfîind şi pufnind şi servindu-mi drăgălăşeniile lui obişnuite, tata s-a băgat peste noi şi a cerut să mă duc la el imediat.

– Nu pot, tată, am zis. Am ceva de rezolvat.

Nu am vrut să-i spun că mă duceam la o petrecere la casa de la ţară a directorului general executiv. Mi se învîrtea mintea gîndindu-mă ce reacţie ar fi avut dacă i-aş fi spus adevărul. M-aş fi ales cu o predică despre directori corupţi, alta despre Adam, care devine patetic atunci cînd încearcă să parvină, alta despre faptul că nu-mi cunosc lungul nasului, alta cu bogaţii care încearcă să te impresioneze cu averea lor, alta cu ce-ai păţit de nu mai vrei să stai cu taică-tău care e pe moarte...

– Ai nevoie de ceva? am adăugat eu, ştiind că nu va recunoaşte niciodată că ar avea nevoie de ceva de la mine.

– N-am nevoie, a zis el, nu tocmai convins. Nu, dacă eşti prea ocupat.

– Vin mîine dimineaţă, bine?

Tata a tăcut, dîndu-mi de înţeles că-l supărasem, apoi mi l-a dat pe Antwoine. Aşa am aflat că bătrînul se purta tot cum ştia el.

Am terminat discuţia cînd am ajuns la destinaţie. Proprietatea era anunţată de o placă de lemn fixată pe un stîlp, pe care scria simplu GODDARD şi un număr. Urma un drum neamenajat printr-o pădure, lung şi presărat de gropi, care se lărgea brusc într-o alee circulară, acoperită cu cochilii de scoici, sparte. Un puşti cu o cămaşă verde făcea pe valetul. Cu oarecare rezerve, i-am dat cheile de la Porsche.

Casa, cu un aspect confortabil, acoperită cu şindrilă de culoare cenuşie şi ocupînd o suprafaţă mare, arăta de parcă ar fi fost construită la sfîrşitul secolului nouăsprezece. Era aşezată pe o ridicătură de unde se vedea lacul, avînd patru hornuri groase şi iederă care se căţărase pînă pe acoperiş. În faţa ei se afla o peluză uriaşă, văluriţă, care mirosea ca şi cum fusese proaspăt cosită şi ici şi colo se găseau stejari bătrîni şi pini noduroşi.

Pe peluză am văzut douăzeci-treizeci de persoane, toţi în şorturi şi tricouri, cu pahare de băutură în mînă. Cîţiva copii se fugăreau, strigînd şi aruncînd cu mingea sau jucîndu-se. La o masă în faţa verandei stătea o fată blondă şi atrăgătoare, care verifica numele invitaţilor. Mi-a zîmbit şi mi-a întins ecusonul cu numele meu.

Petrecerea propriu-zisă se desfăşura în partea opusă a casei, pe peluza din spate, care cobora uşor către un doc de pe malul apei. Acolo se strînseseră majoritatea invitaţilor. M-am uitat să descopăr vreo figură cunoscută, dar n-am văzut pe nimeni. Apoi, de mine s-a apropiat o femeie corpolentă, în vîrstă de aproape şaizeci de ani, purtînd o rochie lungă amintind de un caftan, cu chipul foarte ridat şi părul alb ca zăpada.

– S-ar zice că te-ai rătăcit, a zis ea cu amabilitate.

Avea glasul profund şi puţin răguşit, iar faţa îi era trecută şi pitorească, cum era şi casa.

Mi-am dat seama imediat că era soţia lui Goddard. Era urîtă aşa cum mi se spusese. Mordden avusese dreptate: chiar arăta ca un puiandru de cîine din rasa shar-pei.

– Sînt Margaret Goddard. Cred că tu eşti Adam.

Măgulit că cineva mă recunoscuse, i-am întins mîna, apoi mi-am adus aminte că numele meu era scris pe ecusonul prins de tricou.

– Sînt încîntat să vă cunosc, doamnă Goddard.

Nu m-a corectat, în sensul de a-mi sugera să mă adresez cu Margaret.

– Jock mi-a povestit destul de multe despre tine. Mi-a reţinut mîna mai mult şi a dat aprobator din cap, măsurîndu-mă cu ochi mari. Părea impresionată, asta dacă nu cumva mă iluzionam eu. S-a apropiat mai mult de mine. Soţul meu e un aiurit plin de cinism şi nu se lasă impresionat atît de uşor. Asta înseamnă că *eşti* bun.

O verandă închisă ţinea cît toată partea din spate a casei. Am trecut prin dreptul cîtorva grătare mari cu cărbuni încinşi, din care se ridicau fuioare de fum. Două fete în uniforme albe se ocupau de cîrnaţii, cotletele de porc şi friptura de pui care sfîrîiau. În apropiere se improviza un bar lung, acoperit cu o faţă de masă albă, unde doi tipi care păreau studenţi de colegiu amestecau şi turnau băuturi, răcoritoare şi bere în pahare transparente din plastic. La o altă masă, un individ desfăcea stridii şi le aşeza pe un strat de gheaţă.

Cînd m-am apropiat de verandă, am început să recunosc o parte dintre invitaţi, majoritatea directori de la Trion, veniţi cu soţiile şi copiii. Nancy Schwartz, vicepreşedinte al Unităţii de soluţii de afaceri, o femeie scundă, cu părul negru şi cu o veşnică expresie de preocupare pe faţă, purtînd un tricou oranj păstrat de la jocurile sportive Trion din anul precedent, juca crochet cu Rick Durant, şeful de la Marketing, un individ înalt şi subţirel, bronzat şi cu părul negru pieptănat peste cap. Amîndoi păreau mohorîţi. Flo, asistenta lui Goddard, îmbrăcată cu o rochie lălîie din mătase înflorată de tip hawaian, care arăta impresionant, se agita de colo-colo de parcă ea ar fi fost adevărata gazdă.

Apoi am zărit-o pe Alana, al cărei şort alb contrasta cu picioarele ei lungi şi bronzate. Ea m-a văzut în aceeaşi clipă şi ochii parcă i s-au luminat. Părea surprinsă. M-a salutat cu o fluturare discretă a mîinii şi cu un zîmbet, apoi s-a întors cu spatele. Nu mi-am dat seama ce însemna gestul acela. Probabil că dorea să păstreze discreţia în legătură cu relaţia dintre noi, respectînd acel principiu care spunea: „Nu te combina cu cineva din cadrul companiei“.

Am trecut pe lîngă fostul meu şef, Tom Lundgren, care purta un tricou hidos de golf, cu dungi cenuşii şi roz orbitor. Ţinea în mînă o

sticlă de apă şi, parcă simţindu-se nelalocul lui, dezlipea eticheta de pe ea, făcînd-o să devină o panglică lungă, asta în timp ce asculta, cu un zîmbet parcă lipit de faţă, ce-i spunea o negresă atrăgătoare care era probabil Audrey Bethune, vicepreşedinte şi şefa echipei Guru. Undeva în spatele lui stătea o femeie care, după părerea mea, era soţia, îmbrăcată cu un tricou similar de golf, şi avînd faţa la fel de împurpurată şi ţîfnoasă ca a lui. Un băieţel deşirat se agăţase de cotul ei şi se milogea de ea cu voce scîrţîită.

La vreo cincisprezece metri depărtare de acest grup l-am văzut pe Goddard rîzînd alături de cîţiva tipi care mi s-au părut cunoscuţi. Goddard bea bere dintr-o sticlă şi purta o cămaşă albastră cu nasturi, cu mînecile suflecate, pantaloni cu manşetă călcaţi cu dungă, o curea bleumarin din bumbac avînd imprimate balene pe ea şi pantofi maro, uşori, dar uzaţi. Imaginea perfectă a baronului educat de la ţară. O fetiţă s-a apropiat în goană, iar el s-a aplecat spre ea şi, cu o mişcare pricepută, s-a prefăcut că-i scoate o monedă din ureche. Fetiţa a chiut de uimire. Goddard i-a înmînat moneda, iar ea a rupt-o la fugă, ţipînd de încîntare.

Apoi a mai zis ceva, iar ceilalţi au rîs de parcă ar fi fost Jay Leno, Eddie Murphy şi Rodney Dangerfield puşi laolaltă. Într-o parte era flancat de Paul Camilletti, îmbrăcat cu blugi decoloraţi şi călcaţi atent şi cu o cămaşă albă, încheiată la toţi nasturii, de asemenea cu mînecile suflecate. El *primise* circulara privind ţinuta corespunzătoare, chiar dacă la mine nu ajunsese, pentru că eu venisem într-un şort kaki şi o bluză polo.

În faţa lui stătea Jim Colvin, directorul pentru operaţiuni, ale cărui picioare, subţiri ca de pasăre, aveau o culoare albă nesănătoasă, atît cît se vedeau sub şortul cenuşiu tip bermude. Asistam la o adevărată paradă a modei. Goddard a ridicat privirea, m-a văzut şi mi-a făcut semn să mă apropii.

Cînd am pornit spre el, cineva a apărut ca din senin şi m-a prins de mînă. Nora Sommers, cu o bluză roz şi gulerul ridicat şi cu un şort kaki cu cîteva măsuri mai mare, s-a arătat superîncîntată să mă vadă.

– Adam! a exclamat ea. Ce plăcere să te văd aici! Ai observat ce frumoasă e casa şi vecinătatea?

Am dat din cap şi am zîmbit politicos.

– A venit şi fiica ta?

Pe faţă i-a apărut brusc o expresie de jenă.

– Megan traversează o etapă dificilă, sărmana. Nu vrea să mai stea cu mine. „Ciudat, am gîndit, şi eu sufăr de aceeaşi meteahnă.“ Preferă să călărească alături cu tatăl ei decît să-şi piardă o după-amiază cu mama şi prietenii ei de serviciu.

Am dat din cap.

– Iartă-mă puţin...

– Ai avut prilejul să vezi colecţia de maşini a lui Jock? E în garajul de acolo, şi a arătat cu degetul spre o clădire ce amintea de un hambar, situată la vreo sută de metri de partea cealaltă a peluzei. *Neapărat* să vezi maşinile. Sînt *superbe!*

– Aşa o să fac, mulţumesc, am zis şi am făcut un pas spre grupul patronat de Goddard.

Nora m-a prins mai strîns de braţ.

– Adam, voiam să-ţi spun că mă bucur de ascensiunea ta. Arată clar că Jock ţi-a dat o şansă mare, nu? Să aibă încredere în tine. Sînt *încîntată* de tine!

I-am mulţumit călduros şi mi-am desprins braţul din ghearele ei.

Am ajuns lîngă Goddard şi am rămas politicos în apropiere, pînă m-a văzut din nou şi mi-a făcut semn. M-a prezentat lui Stuart Lurie, directorul care răspundea de Soluţii de întreprindere, care mi s-a adresat:

– Cum îţi merge, domnule? şi mi-a strîns mîna cu multă căldură. Era un tip atrăgător în jur de patruzeci de ani, cu o chelie prematură, motiv pentru care se tunsese foarte scurt pe lateral ca să arate că nu-i pasă.

– Adam reprezintă viitorul companiei Trion, a spus Goddard.

– Ei, atunci mă bucur să cunosc viitorul! a zis Lurie, cu o uşoară undă de sarcasm. Jock, sper că n-ai de gînd să scoţi o monedă şi din urechea lui.

– Nu-i nevoie, a răspuns el. Adam scoate iepuri din pălărie, adevărat, Adam? Apoi şi-a petrecut braţul pe după umărul meu, un

gest nu tocmai potrivit, pentru că eram mult mai înalt decît el. Vino cu mine, mi-a spus încet.

M-a îndrumat spre veranda închisă.

– Peste puţin timp o să organizez ceremonia mea tradiţională, a precizat el în timp ce urcam treptele. Am ţinut uşa ca să intre. Trebuie să ofer mici cadouri, nişte prostioare haioase.

Am zîmbit, mirat că-mi povestea toate astea.

Am trecut de veranda unde se afla mobilă veche din răchită, ajungînd într-o încăpere de trecere, după care am intrat în casa propriu-zisă. Podelele erau acoperite cu duşumea din lemn de pin, care erau vechi şi scîrţîiau la fiecare pas. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb-crem şi totul părea strălucitor, vesel şi intim. Predomina un miros indescriptibil de casă veche. Am avut senzaţia de confort, realitate, de spaţiu în care trăiau oameni. „Mă aflu în casa unui om bogat lipsit de orice pretenţii“, mi-am zis în gînd. Am mers apoi pe un coridor lung, prin dreptul unei camere de zi cu un şemineu masiv din piatră, apoi am luat-o pe un hol îngust, cu gresie pe jos. De o parte şi de alta a holului erau rafturi cu tot felul de trofee, diplome şi alte lucruri. Apoi am intrat într-o încăpere cu o masă mare în mijloc, un computer şi o imprimantă, alături de cîteva cutii foarte mari din carton. Se vedea că acela era biroul lui Goddard.

– Iar mă chinuieşte bursita, s-a scuzat el, făcînd semn către cutiile de pe masă, care erau pline vîrf cu ceea ce păreau cadouri ambalate în hîrtie specială. Eşti tînăr şi puternic. Sper că nu te superi dacă te rog să le duci acolo unde s-a ridicat podiumul, în apropierea barului...

– Nici o problemă, am spus, oarecum dezumflat, dar fără a lăsa să mi se citească dezamăgirea.

Am ridicat una dintre lăzile enorme, care nu era doar grea, ci şi greu de manevrat, mai grea într-o parte şi mare, încît, în timp ce mergeam înainte, abia dacă puteam vedea ceva.

– Te conduc eu ca să poţi ieşi de aici, a zis Goddard.

L-am urmat pe holul îngust. Cutia atingea rafturile de pe ambele părţi, de aceea a trebuit să o răsucesc într-o parte şi să o ridic pentru a reuşi să mă strecor cu ea în braţe. Am simţit cum ea loveşte ceva. S-a auzit un zgomot puternic şi clinchet de cioburi.

Of, la naiba, mi-a scăpat.

Am răsucit cutia ca să văd ce se întîmplase. Am căscat ochii: pesemne dărîmasem vreun trofeu de pe un raft. Acum zăcea, numai cioburi aurii, împrăştiate pe toată pardoseala cu gresie. Fusese un soi de amintire care părea din aur, fiind însă doar din ceramică poleită.

– Of, Dumnezeule, îmi pare rău, am spus, aşezînd jos cutia şi aplecîndu-mă să adun cioburile.

Avusesem mare grijă cu cutia aceea, dar nu ştiu cum, un colţ al ei atinsese acel obiect de pe raft.

Goddard a privit în jur şi s-a albit la faţă.

– Lasă, a spus el şi am perceput o notă de încordare în glasul lui.

Am adunat cioburile aşa cum am putut. Era – adică, fusese – o statuetă aurită a unui fotbalist alergînd. Mai rămăsese din ea un fragment de cască, un pumn şi o minge. Soclul era din lemn, cu o plachetă din alamă pe care scria: „CAMPIONI 1995 – ŞCOALA LAKEWOOD – ELIJAH GODDARD – MIJLOCAŞ“.

Din cîte aflasem de la Judith Bolton, Elijah Goddard era fiul care murise.

– Jock, am spus. Îmi pare foarte rău.

Unul dintre cioburi mi-a făcut o tăietură dureroasă în palmă.

– Am spus, lasă, a repetat Goddard, de astă dată cu glas rece. Nu-i nimic. Acum hai, să mergem!

Nu ştiam ce să fac, mă simţeam extrem de prost că distrusesem ceva legat de fiul lui. Aş fi vrut să curăţ totul, dar, în acelaşi timp, nu ţineam să-l înfurii şi mai mult. Toată relaţia construită atît de greu cu bătrînul se dusese pe apa sîmbetei. Iar tăietura din palmă sîngera.

– Doamna Walsh o să strîngă aici, a spus el cu glas care mi s-a părut tăios. Hai, du cadourile afară mai repede!

A plecat pe hol şi a dispărut. În acest timp, am ridicat cutia şi am dus-o cu precauţie maximă de-a lungul coridorului îngust, apoi am ieşit din casă. Am simţit că pe cutie se lăţise o pată de sînge.

Cînd m-am întors să iau a doua cutie, l-am văzut pe Goddard stînd pe un scaun într-un colţ al biroului. Era ghemuit, capul îi era în umbră şi ţinea soclul din lemn al statuetei în mîini. Am şovăit,

neştiind cum să mă port, dacă era cazul să ies imediat, să-l las singur, sau dacă să-mi văd de cutii şi să mă prefac că nu l-am observat.

– A fost un băiat dulce, a spus Goddard pe neaşteptate, atît de încet, încît la început am crezut că mi se păruse. Am rămas nemişcat. Glasul îi era slab, răguşit, pierit, amintind mai mult de o şoaptă. Un atlet, înalt şi lat în spate, la fel ca tine. Şi aducea... fericire pe unde mergea. Imediat ce intra într-o încăpere, simţeai pur şi simplu că toată lumea era mai binedispusă. Îi făcea pe toţi să se simtă bine. Era frumos, era bun şi mai avea ceva – o *strălucire* în ochi. A ridicat încet capul şi a privit în faţă. Cînd era mic, aproape că niciodată nu plîngea şi nu făcea nazuri sau...

Glasul i s-a stins, iar eu am rămas în mijlocul camerei, ca îngheţat, capabil doar să-l ascult. Făcusem ghem un şerveţel de hîrtie, ca să absoarbă sîngele, şi am simţit cum se îmbibă.

– Ţi-ar fi plăcut şi ţie, a spus Goddard. Se uita la mine, dar de fapt nu exact la *mine,* ca şi cum în locul meu l-ar fi văzut pe fiul lui. E adevărat. Voi aţi fi fost prieteni.

– Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

– Toată lumea îl iubea. A fost un tînăr care venise pe pămînt ca să-i facă fericiţi pe toţi... Scînteia... avea cel mai frumos zîm... Vocea i s-a sugrumat. Cel mai frumos zîmbet. Goddard a lăsat capul în jos, iar umerii i s-au zguduit. După o clipă a continuat: Într-o zi am primit telefon de la Margaret. Urla... Îl găsise în dormitorul lui. Am fugit acasă, nici nu eram în stare să gîndesc... Elijah, student la Havenford, abandonase din primul an – de fapt, l-au dat afară, rezultatele erau dezastruoase, nu se mai dusese la cursuri. Dar n-am putut scoate nimic de la el. M-am gîndit imediat că devenise consumator de droguri, bineînţeles, şi am încercat să discut cu el, dar parcă vorbeam cu pereţii. S-a mutat din nou acasă şi a început să-şi petreacă timpul încuiat în cameră sau cu tineri pe care nu-i cunoşteam. Mai tîrziu, am aflat de la unul dintre prietenii lui că începuse să ia heroină la începutul primului an. Şi nu fusese un delincvent juvenil oarecare, era un tînăr dotat, cu un caracter plăcut, un băiat bun... Dar, la un anumit moment a început... cum se spune, să devieze. Iar asta l-a transformat. Lumina din ochi i-a dispărut. Mintea

tot timpul. De parcă ar fi încercat să distrugă ceea ce era. Înţelegi ce vreau să spun?

Goddard a ridicat din nou privirea spre mine. Pe faţă îi curgeau lacrimi.

Am dat din cap în tăcere.

După cîteva secunde, a continuat:

– Căuta ceva, cred eu. Avea nevoie de ceva ce lumea nu-i putea oferi. Ori poate că suferea prea mult şi a decis să ucidă acea parte din el. Vocea i-a devenit guturală. Şi, prin asta, şi pe el.

– Jock, am spus eu, vrînd să-l opresc.

– Legistul a constatat că luase o supradoză. A zis că o făcuse în mod deliberat, că Elijah ştia ce face. Şi-a acoperit faţa cu palma plinuţă. Şi atunci te întrebi, cum ar fi trebuit să procedez? Unde am greşit? O dată chiar l-am ameninţat că o să cer arestarea lui. Am încercat să-l includem într-un program de dezintoxicare. Am fost cît pe ce să-l duc legat acolo, doar ca să-l determin să meargă, dar n-am apucat. Şi m-am întrebat mereu: am fost prea dur, prea sever cu el? Ori n-am fost îndeajuns de dur? Eram prea prins de muncă? Cred că asta a fost. Pe vremea aceea, eram prea împătimit de slujbă. Eram prea ocupat să construiesc Trion ca să-i fiu un tată adevărat.

Apoi m-a privit direct şi i-am văzut durerea din ochi. Am simţit asta ca o împunsătură de cuţit. Mi s-au umezit şi mie ochii.

– Te duci la muncă pentru a-ţi construi micul imperiu şi pierzi legătura cu ceea ce contează mai mult, a zis el, după care a clipit ca să-şi revină. N-aş vrea ca şi tu să pierzi esenţialul din vedere, Adam. Niciodată.

Acum părea şi mai scund, mai zbîrcit la faţă, de parcă ar fi avut o sută de ani.

– Zăcea în pat, acoperit de vărsătură şi urină, iar eu l-am luat în braţe de parcă ar fi fost un sugar. Ştii ce înseamnă să-ţi vezi copilul în sicriu? a întrebat el şoptit. Am simţit că mă înfior şi a trebuit să privesc în altă parte. Am crezut că nu voi mai lucra niciodată. Nu credeam că o să-mi revin. Margaret spune că n-am reuşit să trec peste asta. Vreme de două luni, am stat acasă. Nu înţelegeam ce

rost mai avea să trăiesc. Cînd ţi se întîmplă aşa ceva, pui sub semnul întrebării valoarea oricărui lucru.

A părut că-şi aminteşte de batista din buzunar, fiindcă şi-a scos-o şi s-a şters la ochi.

– Of, uită-te la mine, a zis el oftînd adînc, apoi, pe neaşteptate, a dat să rîdă. Priveşte-l pe bătrînul clovn! Cînd eram de vîrsta ta, îmi imaginam că la bătrîneţe o să descopăr sensul vieţii. A surîs amar. Iar acum nu sînt nici pe departe capabil să înţeleg ce sens are viaţa. BA nu, am aflat care *nu* e sensul vieţii. Dar printr-un proces de eliminare. A trebuit să-mi pierd fiul ca să aflu asta. Îţi cumperi o casă mare, o maşină grozavă, şi poate ţi se publică fotografia pe coperta revistei *Fortune* şi-ţi închipui că ai rezolvat totul, nu? Asta pînă cînd Dumnezeu îţi trimite o scurtă telegramă: „O, am uitat să-ţi spun, nimic din astea nu înseamnă mare lucru. Şi toţi cei pe care-i iubeşti pe acest pămînt... ţi-s daţi cu împrumut, înţelegi? Ai face bine să-i iubeşti cît mai poţi“. Pe obraz i s-a rostogolit o lacrimă. Pînă în ziua de azi mă întreb: l-am cunoscut cu adevărat pe Elijah? Poate că nu. Doar mi-am închipuit asta. Ştiu că l-a iubit, mai mult decît am crezut că pot iubi pe cineva. Dar mi-am cunoscut băiatul cu adevărat? Asta n-aş putea să-ţi spun. A clătinat încet din cap şi am văzut că începuse să-şi revină. Tatăl tău trebuie să se considere al naibii de fericit, da, foarte fericit, şi nici măcar nu-şi dă seama. Are un fiu ca tine, un fiu care e încă alături de el. Ştiu că trebuie să fie mîndru de tine.

– Nu-s prea sigur de asta, am spus eu cu glas stăpînit.

– Ba eu sînt, a replicat Goddard. Fiindcă ştiu că *eu* aş fi.

Partea a şaptea

CONTROL

Control: Putere exercitată asupra unui agent sau agent dublu pentru a-l împiedica să treacă în tabăra cealaltă sau transformarea lui într-un agent triplu (aşa-numita „triplare“).

Dicţionar internaţional de spionaj

66

A doua zi dimineaţă mi-am verificat e-mailurile de acasă şi am găsit un mesaj de la „Arthur“:

Şeful e foarte impresionat de prezentarea ta şi vrea şi altele cît de curînd.

Am privit lung cuvintele de pe ecran şi am hotărît să nu răspund.

Ceva mai tîrziu, fără să mai telefonez, am apărut acasă la tata cu o cutie de gogoşi Krispy Kreme. Am parcat într-un spaţiu pe care l-am găsit exact în faţa apartamentului. Ştiam că, atunci cînd nu se uita la televizor, tata îşi petrecea timpul la fereastră. Nu-i scăpa nimic din ceea ce se întîmpla pe stradă.

Tocmai trecusem pe la spălătorie, aşa că maşina sclipea ca o lespede din obsidian, o minune. Tata încă n-o văzuse. Fiul lui, „ratatul“, care nu mai era un ratat, sosea cu eleganţă – într-un bidiviu de 450 de cai putere.

Tata era însă postat la locul lui obişnuit, în faţa televizorului, urmărind nu ştiu ce emisiune de investigaţii despre scandalurile din cadrul marilor corporaţii. Antwoine stătea alături de el, într-un scaun mai puţin confortabil, citind unul dintre ziarele de scandal în culori care seamănă unul cu altul pînă la confuzie; cred că acela era *Star*.

Tata a ridicat privirea, a văzut cutia cu gogoşi pe care o fluturam spre el şi a clătinat din cap.

– Nuuu, a zis el.

– Sînt convins că e şi una cu glazură de ciocolată. Preferata ta.

– Nu mai pot mînca porcării dintr-alea. Mandingo ăsta stă cu pistolul la tîmpla mea. De ce nu-i dai lui una?

Şi Antwoine m-a refuzat cu un gest din cap.

– Nu, mulţumesc, încerc să mai dau jos cîteva kilograme. Eşti Satana în persoană.

– Dar ce s-a întîmplat, am nimerit cumva la sediul Jenny Craig[1]?

Am pus cutia pe măsuţa de cafea cu tăblie din imitaţie de arţar, care se găsea alături de Antwoine. Tata încă nu scosese nici o vorbă despre maşină, dar mi-am închipuit că fusese prea absorbit de acea emisiune. Plus că nici nu mai vedea prea bine.

– Imediat ce-o să pleci, individul ăsta o să înceapă să pocnească din bici, silindu-mă să fac ture în jurul camerei, s-a plîns tata.

– Nu se potoleşte, aşa-i? am întrebat eu.

Faţa tatei era mai mult amuzată decît furioasă.

– Nu ştiu ce-l mînă, a zis el. Dar nimic nu-l satisface mai mult decît să mă oprească din fumat.

Încordarea dintre ei părea să se fi transformat într-un soi de armistiţiu resemnat.

– Hei, tată, arăţi mult mai bine, am minţit eu.

– Vorbeşti prostii, a zis el, fără să-şi dezlipească ochii de la relatarea care se dorea a fi o investigaţie. Mai ai slujba aceea nouă?

– Da, am zis. Apoi am zîmbit ruşinat, pentru mă gîndisem să-i dau vestea cea mare. De fapt...

– Ascultă la mine, a zis el, întorcîndu-şi în sfîrşit capul de la televizor şi aruncîndu-mi o privire înlăcrimată. Apoi a arătat spre ecran fără să se mai uite la el. Ticăloşii ăştia – nemernicii ăştia – te storc şi de ultimul bănuţ dacă te laşi.

– Cine, corporaţiile?

– Corporaţiile, directorii generali executivi, cu opţiunile lor de cumpărare acţiuni, cu pensiile lor grase şi contractele lor aranjate. Numai la ei se gîndesc, toţi, fără excepţie, să nu uiţi asta.

Am lăsat privirea în pămînt.

[1] Lanţ de peste 600 de companii pe plan mondial, iniţiat de Jenny Craig în anii 1980 în Australia, care oferă consultanţă şi hrană sănătoasă, pregătită special pentru persoanele supraponderale. (n.tr.)

– Ei, nici chiar aşa, am spus încet, nu toţi fac aşa.

– A, nu te amăgi.

– Ascultă-l pe tatăl tău, a zis Antwoine, fără să-şi ridice ochii din *Star*. Aproape apăruse o notă de afecţiune în glasul lui. Bătrînul e un adevărat izvor de înţelepciune.

– Ca să-ţi spun adevărul, am aflat şi eu cîte ceva despre directorii generali. Tocmai am fost promovat sus de tot – sînt asistentul directorului de la Trion.

S-a lăsat tăcere. Am crezut că nu mă auzise, pentru că se holba din nou la televizor. M-am gîndit că spusele mele sunaseră cam arogant, de aceea m-am exprimat mai delicat:

– E o chestie grozavă, tată.

Aceeaşi tăcere.

Eram cît pe ce să repet, cînd, deodată, tata a întrebat:

– Asistent? Ce înseamnă asta, un fel de secretară?

– Nu, nu. E, cum să zic, chestii la nivel înalt. Furtuna creierelor şi altele.

– Şi ce anume faci toată ziua?

Omul avea emfizem, dar ştia cum să mă dezumfle.

– Să lăsăm asta, tată. Iartă-mă că am adus vorba. (Şi chiar îmi părea rău. De ce trebuia să mă sinchisesc de părerea lui?)

– Nu, serios. Sînt curios ce faci ca să-ţi poţi permite maşina aia hoaţă de afară.

Deci o observase, totuşi. Am zîmbit.

– Frumoasă, nu?

– Cît te-a costat vehiculul acela?

– De fapt...

– Pe lună, mai precis.

Apoi a luat o gură de oxigen.

– Nimic.

– Nimic, a repetat el, semn că nu pricepea.

– Nimic, Trion plăteşte tot contractul de leasing. E o primă care vine odată cu noua mea slujbă.

A inspirat din nou.

– O primă?

– Ca şi apartamentul.

– Te-ai mutat?

– Credeam că ţi-am spus. Două sute de metri pătraţi în clădirea aceea nouă din Harbor. Şi Trion plăteşte tot.

Încă o gură de oxigen.

– Şi eşti mîndru de asta? a întrebat el.

Am rămas împietrit. Nu-l auzisem niciodată folosind acel cuvînt, cel puţin aşa credeam.

– Da, am răspuns eu, roşind.

– Mîndru că acum eşti sclavul lor?

Ar fi trebuit să simt mai devreme atacul acela.

– Nu sînt sclavul nimănui, tată, am răspuns eu grăbit. Cred că se numeşte mai curînd „reuşită". Poţi să cauţi cuvîntul. Îl găseşti în dicţionar, alături de „viaţa la vîrf", „apartament directorial" şi „persoane de mare valoare".

Nici nu-mi venea să cred ce-mi ieşea din gură. Şi pînă atunci protestasem că nu vreau să fiu o păpuşă pe sîrmă. Acum ajunsesem să mă laud cu înzestrările mele. „Ai văzut ce m-ai silit să fac?"

Antwoine a lăsat ziarul jos, s-a scuzat plin de tact şi s-a prefăcut că are ceva de făcut în bucătărie.

Tata a rîs hîrîit şi s-a întors să mă vadă mai bine.

– Hai să ne lămurim. A mai supt o gură de oxigen. Maşina sau apartamentul nu sînt ale tale, corect? Şi spui că asta-i o primă? Încă o respiraţie şuierătoare. Să-ţi spun eu ce înseamnă asta. Tot ce ţi se dă poate fi luat înapoi şi aşa se va întîmpla. Conduci o maşină de firmă, stai într-un apartament de firmă, porţi uniforma companiei şi nimic din toate astea nu-ţi aparţine. Nici viaţa nu mai e a ta.

Mi-am muşcat buza. Nu-mi era de nici un folos dacă mă dezlănţuiam împotriva lui. Bătrînul era pe moarte. Mi-am spus asta pentru a nu ştiu cîta oară. Face tratament cu steroizi. E un individ nefericit, caustic. Pînă la urmă însă, nu m-am putut stăpîni:

– Ştii ceva, tată, unii părinţi ar fi mîndri de succesul copiilor, înţelegi?

A tras oxigen în piept şi ochii mici i-au sclipit:

– Asta numeşti tu succes, nu? Vezi tu, Adam, mi-aduci aminte din ce în ce mai mult de maică-ta.

– Chiar aşa?

Apoi mi-am zis: „Abţine-te, înghite-ţi furia, nu te porni, altfel cîştigă el".

– Exact. Arăţi ca ea. Ai aceeaşi personalitate sociabilă – toată lumea o plăcea, se potrivea oriunde, s-ar fi putut mărita cu un tip mai bogat, ar fi putut trăi mai bine. Şi să nu-ţi închipui că nu mi-a spus-o. Toate acele seri ale părinţilor de la Bartholomew Browning – să vezi ce se împrietenise cu ticăloşii ăia bogaţi, se îmbrăca şic, să vezi ce îşi băga ţîţele în nasul lor. Crezi că n-am băgat de seamă?

– A, atunci e bine, tată. Chiar foarte bine. Ce păcat că nu semăn cu *tine,* nu?

S-a mulţumit să mă privească.

– Ştii, amar şi răutăcios. Sictirit cu toată lumea. Vrei să ajung la fel ca tine, adevărat?

A pufnit, împurpurîndu-se la faţă.

Nu m-am putut opri. Simţeam că ritmul inimii se accelerează, că vocea îmi devine tot mai puternică, ajungînd aproape să strig.

– Cînd eram aproape lefter şi mergeam dintr-o petrecere în alta, m-ai considerat un ratat. În regulă, acum mă bucur de succes, după cum ar spune-o oricine, iar tu nu găseşti de cuviinţă decît să mă disprefuieşti. Poate că există vreun motiv pentru care nu poţi fi mîndru de mine, indiferent ce aş face.

M-a ţintuit cu privirea, a pufnit şi a zis:

– A, da?

– Uită-te la tine! Uită-te ce s-a ales de viaţa ta! Acum eram ca un tren de marfă rămas fără frîne, imposibil de oprit, scăpat de sub control. Spui mereu că lumea se împarte în cîştigători şi perdanţi. Şi atunci, dă-mi voie să te întreb ceva, tată. Tu ce eşti, tată? Ce eşti?

A inspirat oxigen, ochii i s-au injectat şi păreau gata să-i sară din orbite. A început să bolborosească mai mult pentru sine. Am auzit doar vorbe disparate, majoritatea înjurături.

– Da, tată, am spus, întorcîndu-mă cu spatele. Vreau să fiu ca tine.

Apoi am pornit spre uşă, parcă propulsat de propria furie. Cuvintele fuseseră spuse şi nu puteau fi retrase şi de aceea m-am simţit mai cumplit ca niciodată. Am părăsit apartamentul înainte de a face mai mult rău. Ultimul lucru pe care l-am văzut, practic, imaginea de despărţire de tata, a fost faţa lui purpurie, pufnind şi bolborosind, ochii sticloşi şi holbaţi de uimire, furie sau durere, dar în acele clipe mi-a fost greu să discern care dintre sentimente predomina.

67

– Şi chiar lucrezi pentru Jock Goddard? m-a întrebat Alana. Doamne, sper că n-am rostit nimic rău despre el. Ori am făcut-o?

Urcam cu liftul spre apartamentul meu. După slujbă, trecuse pe acasă pentru a se schimba şi arăta nemaipomenit – o bluză cu mînecă scurtă şi decolteu-bărcuţă, pantaloni strîmţi negri şi pantofi negri. Se dăduse tot cu acelaşi parfum cu miros floral pe care îl folosise şi la ultima noastră întîlnire. Părul negru, lung şi strălucitor contrasta plăcut cu ochii albaştri şi sclipitori.

– Da, ai cam dat de pămînt cu el, chestie pe care i-am transmis-o imediat.

A zîmbit, arătîndu-şi dinţii perfecţi.

– Liftul ăsta e aproape la fel de mare ca apartamentul meu.

Ştiam că nu era adevărat, dar oricum m-a făcut să rîd.

– Liftul e într-adevăr mai mare decît ultima mea locuinţă, am zis eu.

Cînd adusesem vorba că tocmai mă mutasem în Harbor, a spus că auzise despre apartamentele de acolo şi a părut curioasă, de aceea am invitat-o să treacă pe la mine ca să vadă cum arătau. Puteam lua cina la restaurantul hotelului de la parter, unde încă nu apucasem să intru.

– Mamă, ce privelişte! a exclamat imediat ce a intrat în apartament. Tocmai se auzea delicat un disc cu Alanis Morissette. Fantastic, a zis ea. S-a uitat în jur şi a văzut una dintre canapele şi un

scaun, încă învelite în husele de protecţie din plastic, şi m-a întrebat scurt: Şi cînd te muţi definitiv?

– Imediat ce voi avea cîteva ore libere. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

– Hmm. Sigur, n-ar fi rău.

– Cosmopolitan? Ştiu să prepar şi gin cu apă tonică.

– Gin e perfect, mulţumesc. Deci, abia ai început să lucrezi pentru el, aşa e?

Se documentase. M-am apropiat de dulăpiorul cu băuturi, proaspăt aprovizionat, aflat într-un spaţiu special, aflat alături de bucătărie, şi am scos o sticlă de gin Tanqueray Malacca.

– Doar de o săptămînă.

Alana m-a urmat în bucătărie. Am luat cîteva lămîi din frigiderul aproape gol şi m-am apucat să le tai în două.

– Dar lucrezi la Trion de o lună. Şi-a înclinat capul într-o parte, parcă încercînd să înţeleagă motivele promovării mele atît de rapide. Frumoasă bucătărie. Găteşti aici?

– Toată aparatura e doar de decor, am spus. Am început să apăs jumătăţile de lămîie în storcătorul de fructe. A, am fost angajat la Serviciul de marketing produse noi, dar s-a întîmplat ca proiectul la care lucram să prezinte interes şi pentru Goddard şi cred că i-a plăcut modul meu de abordare a problemelor, ideile mele, şi gata.

– Ai avut mare noroc, a zis ea, ridicînd puţin glasul, ca să domine bîzîitul storcătorului de fructe.

Am ridicat din umeri.

– Vom vedea dacă am avut sau nu.

Am umplut două pahare înalte cu gheaţă, puţin gin şi apă tonică din frigider, apoi o porţie serioasă de lămîie. I-am întins paharul.

– Deci Tom Lundgren te-a preluat din echipa Norei Sommers. Bravo, a ieşit delicios! Ce mult îi schimbă gustul lămîia asta.

– Mulţumesc. Ai dreptate, Tom Lundgren m-a angajat, am spus eu, prefăcîndu-mă surprins că ştia asta.

– Ştii că ai ocupat postul meu?

– Ce vrei să spui?

– Postul rămas vacant după ce eu am fost mutată la AURORA.

– Chiar aşa? am sărit eu mirat.

Ea a dat din cap.

– De necrezut.

– Mamă, ce mică-i lumea! Dar ce e AURORA?

– A, credeam că ştii.

Pe deasupra marginii paharului mi-a aruncat o privire care mi s-a părut mai nepăsătoare decît era de aşteptat.

Am făcut un gest nevinovat din cap.

– Nu e...?

– Am crezut că m-ai căutat şi tu. Am fost numită la Marketing în grupul de Tehnologii revoluţionare.

– Asta înseamnă AURORA?

– Nu, AURORA e proiectul la care lucrez eu. A ezitat o clipă. Mi-am închipuit că, dacă lucrezi pentru Goddard, ştii ce se întîmplă aproape peste tot.

Asta fusese o greşeală tactică din partea mea. Voiam să cred că vom putea discuta nestingheriţi în legătură cu ceea ce făcea.

– Teoretic, am acces la orice. Dar deocamdată, ştii cum se spune, abia dacă ştiu unde se află copiatorul.

M-a aprobat cu o mişcare din cap.

– Îţi place Goddard?

Ce să-i spun, că nu?

– E un tip care m-a impresionat.

– La petrecere am avut impresia că sînteţi foarte apropiaţi. Am observat că te-a chemat să faci cunoştinţă cu prietenii lui apropiaţi şi că ai cărat cutiile acelea.

– Da, foarte apropiaţi, am spus cu sarcasm. Sînt omul lui. Omul cu muşchi. Ţi-a plăcut petrecerea?

– Am avut o senzaţie cam ciudată să mă aflu printre atîţia şefi, dar după cîteva beri mi-a fost mai uşor. Nu mai călcasem pe acolo pînă atunci.

„Asta pentru că fusese transferată la proiectul preferat al lui Goddard“, am socotit eu. Însă voiam să acţionez cu subtilitate, de aceea am abandonat subiectul.

– Stai să telefonez la restaurant ca să ne pregătească masa.

– Ştii ceva, credeam că Trion nu angajează oameni din afară, a zis ea, în timp ce studia meniul. Cred că te-au vrut foarte mult dacă au încălcat regulile astea.

– Şi-au închipuit că mă fură de unde lucram. Nu eram chiar nemaipomenit.

Trecuserăm de la gin cu apă tonică la Sancerre, deoarece, din bonurile ei de la cumpărături, ştiam că acela era vinul preferat. A părut surprinsă şi încîntată cînd am dat comanda. Era o reacţie cu care mă obişnuisem deja.

– Mă îndoiesc, a zis ea. La Wyatt cu ce te-ai ocupat?

I-am servit versiunea pe care o învăţasem pe de rost pentru interviul dat înainte de obţinerea postului, dar nu s-a mulţumit cu atît. A vrut să-i dau amănunte despre proiectul Lucid.

– Nu se cuvine să discut despre ceea ce am făcut la Wyatt, dacă nu te superi, am spus eu. Am încercat să nu afirm asta pe un ton prea tăios.

Alana a părut jenată.

– Of, Doamne, sigur, înţeleg perfect, a zis ea.

A apărut chelnerul:

– Doriţi să comandaţi?

– Alege tu întîi, a spus Alana şi a mai analizat meniul, timp în care eu am comandat *paella.*

– Mă gîndeam să comand şi eu acelaşi lucru, a zis ea. (A, deci nu era chiar vegetariană.)

– Să ştii că avem voie să comandăm acelaşi lucru, am spus.

– Vreau *paella,* a spus ea chelnerului. Dar, dacă e făcută cu carne sau cîrnaţi, se poate scoate?

– Bineînţeles, a asigurat-o chelnerul, notîndu-şi în carneţel.

– Ador *paella,* a spus ea. Acasă nu mănînc mai niciodată peşte sau fructe de mare. Acum e un răsfăţ.

– Şi rămînem la Sancerre? am întrebat-o.

– Sigur.

Cînd chelnerul s-a întors să plece, mi-am amintit brusc de alergia Alanei la creveţi, de aceea am intervenit:

– Stai puţin, *paella* conţine şi creveţi?

– A, da, a răspuns chelnerul.

– Atunci nu merge, am spus.

Alana m-a privit cu ochi mari.

– De unde ştiai...? a început ea, îngustîndu-şi privirea.

A urmat un moment de tăcere chinuitoare, timp în care mi-am stors creierii ca să găsesc o ieşire. Mi se părea scandalos că făcusem o asemenea gafă. Mi-am înghiţit nodul din gît şi am pălit. În cele din urmă, am îngăimat:

– Vrei să spui că şi tu eşti alergică?

A tăcut o clipă.

– Sînt. Ce ciudat!

Umbra de suspiciune a părut să se risipească. Apoi am schimbat comanda şi am ales amîndoi scoici fripte.

– În fine, am spus eu, am vorbit suficient despre mine. Vreau să aud ce e cu această AURORA.

– Păi, e ceva ţinut în secret, s-a scuzat ea. Am surîs cu subînţeles. Nu, jur, nu e un subiect de stat la taclale, a protestat ea. Serios!

– Cum vrei, am spus cu un aer sceptic. Dar acum, dacă mi-ai stîrnit curiozitatea, chiar vrei să fac cercetări ca să aflu şi singur?

– Nu e chiar *atît* de interesant.

– Nu te cred. Nu-mi poţi da măcar o idee?

A ridicat ochii spre tavan, apoi a oftat.

– Păi, uite cum stau lucrurile. Ai auzit vreodată de Haloid Company?

– Nu, am zis eu încet.

– Bineînţeles. Nici nu ai vreun motiv. Dar Haloid Company, o afacere mică, producea hîrtie fotografică, dar, prin anii patruzeci, a cumpărat drepturile pentru o nouă tehnologie care fusese respinsă de toate marile companii – IBM, RCA, GE. Invenţia era ceva care se chema xerografie, înţelegi? Aşa se face că, după zece sau cincisprezece ani, Haloid Company a devenit Xerox Corporation, transformîndu-se dintr-o afacere de familie într-o corporaţie gigantică. Iar asta deoarece au riscat să cumpere o tehnologie care nu interesa pe nimeni.

– Clar.

– Ori modul în care Galvin Manufacturing Corporation din Chicago, care a devenit Motorola, cu aparate de radio pentru automobile, a trecut apoi la semiconductori şi telefoane celulare. Sau, o mică firmă de prospectare a ţiţeiului, numită Geophysical Service, a început să se diversifice şi s-a apucat de produs tranzistori şi circuite integrate, devenind Texas Instruments. Cred că ai priceput ideea. Istoria tehnologiei este plină de exemple de companii care s-au transformat adoptînd tehnologii avansate la momentul oportun, lăsîndu-şi astfel competitorii mult în urmă. Asta încearcă şi Jock Goddard să facă în cazul AURORA. Crede că acest proiect va schimba lumea, dar şi afacerile din America, ca şi în cazul tranzistorului, a semiconductorilor sau a tehnologiei fotocopierii.

– Tehnologie revoluţionară.

– Exact.

– Numai că *Wall Street Journal* consideră că Jock e un om terminat.

– Ştim amîndoi că nu-i aşa. A luat-o înaintea tuturor. Gîndeşte-te doar la istoria companiei. Au existat trei sau patru situaţii cînd toată lumea a considerat că Trion fusese prinsă în corzi, în pragul falimentului, apoi, brusc, a uimit pe toată lumea devenind mai tare ca niciodată.

– Şi crezi că asistăm la o asemenea cotitură acum?

– Cînd AURORA va fi gata de lansare, Jock va da semnalul. Să vedem ce va mai scrie atunci *Wall Street Journal*. AURORA face ca toate celelalte probleme să devină practic nimicuri.

– Uimitor. Am privit visător în pahar şi am întrebat, aproape nepăsător: Şi care e tehnologia asta?

Ea a surîs şi a clătinat din cap.

– Pesemne că nu trebuia să-ţi spun atîtea. Apoi şi-a aplecat capul într-o parte şi a spus glumeţ: Sau faci o verificare a modul cum respect eu toate măsurile de securitate?

68

Încă din clipa în care spusese că voia să mîncăm la restaurantul de la Harbor Suites am ştiut că vom petrece noaptea aceea împreună. Mai avusesem întîlniri în cadrul cărora încărcătura erotică provenea din întrebarea: „Da sau nu?“ De data asta a fost cu totul altceva, desigur, iar încărcătura a fost mai puternică. Între noi existase tot timpul o graniţă invizibilă pe care amîndoi ştiam că va trebui să o depăşim, acea linie care despărţea prietenia de ceva mai intim; problema care se punea era cînd şi cum aveam să o traversăm, cine va face prima mişcare şi ce va însemna acel pas. După cină, ne-am întors în apartament, amîndoi puţin nesiguri pe picioare după vin şi gin tonic. Mi-am strecurat braţul în jurul taliei subţiri. Am vrut să-i simt moliciunea pielii de pe pîntec, pe sub sîni, pe fese. Am vrut să-i văd părţile cele mai intime. Am vrut să asist la momentul în care cochilia atît de rezistentă ce o proteja pe Alana, femeia imposibil de frumoasă şi complicată, se va desface; cînd se va înfiora, cedînd, cînd ochii aceia limpezi şi albaştri aveau să se piardă de plăcere.

Am umblat prin apartament, delectîndu-ne cu priveliştea apei, apoi eu am pregătit două martini, de care era clar că nu mai aveam nevoie.

– Nici nu-mi vine să cred că mîine trebuie să merg la Palo Alto, a zis ea.

– Dar ce se întîmplă acolo?

A clătinat din cap.

– Nimic interesant.

Şi ea îşi ţinea braţul în jurul taliei mele, dar jumătate întîmplător, jumătate dinadins, şi-a lăsat palma să alunece pe fesele mele, strîngîndu-mă ritmic, apoi a făcut o glumă, întrebîndu-mă dacă scosesem ambalajul de pe pat.

În clipa următoare am sărutat-o, degetele au început să-i caute sînii, iar ea şi-a strecurat palma caldă spre zona mea inghinală. Ne-am excitat amîndoi imediat şi ne-am clătinat pînă la canapea, cea de pe care apucasem să scot husa din plastic. Ne-am sărutat şi ne-am unit pelvisurile. A gemut. M-a dezbrăcat de pantaloni. Pe sub bluza neagră purta un sutien alb din mătase. Sînii îi erau mari, rotunzi, perfecţi.

A terminat cu un ţipăt, abandonîndu-se complet.

Eu am răsturnat paharul de martini. Ne-am îndreptat pe coridorul cel lung ce ducea în dormitor, iar acolo am făcut-o din nou, de astă dată mai stăpînit.

– Alana, am spus eu ţinînd-o în braţe.

– Îhî?

– Alana, am repetat. Asta înseamnă „frumoasă“ în gaelică sau o limbă din asta mai veche, nu?

– Cred că în celtă.

M-a mîngîiat pe piept, iar eu i-am mîngîiat un sîn.

– Alana, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

A scos un geamăt.

– Eşti căsătorit.

– Nu...

S-a întors spre mine şi m-a fulgerat cu o privire iritată.

– Ai o relaţie cu altcineva.

– Nu, te asigur. Trebuie să mărturisesc – nu-mi place Ani DiFranco.

– Dar n-ai... n-ai citat din ea...?

Părea nedumerită.

– Am avut o prietenă care o asculta mereu, iar acum legătura între una şi alta e nepotrivită.

– Şi atunci de ce ai la vedere unul dintre CD-urile ei?

Văzuse blestematul de disc lînă sistemul hi-fi.

– Încercam să mă determin să-mi palcă.

– De ce?

– Pentru tine.

S-a încruntat şi a stat un moment pe gînduri.

– Nu-i nevoie să-ţi placă tot ce-mi place mie. De exemplu, mie nu-mi plac maşinile Porsche.

– Serios? am întrebat surprins şi m-am întors spre ea.

– Par nişte falusuri pe roţi.

– Adevărat.

– Poate că unii bărbaţi au nevoie de asta, dar nu tu.

– Nimeni nu „are nevoie“ de un Porsche. M-am gîndit că dă bine la imagine.

– Atunci mă surprinde că nu ţi-ai luat una roşie.

– Nici aşa. Ar sări în ochi – poliţiştii văd imediat maşinile Porsche roşii şi pornesc aparatele radar.

– Tatăl tău a avut Porsche? Fiindcă al meu a avut. Şi-a dat ochii peste cap. Ridicol. Cum să zic, maşina crizei de la o anumită vîrstă, menopauza masculină.

– Dacă mă gîndesc bine, în copilărie noi nici măcar n-am avut maşină.

– N-aţi avut *maşină?*

– Mergeam cu mijloacele de transport în comun.

– Aha, a făcut ea, vizibil jenată. După o clipă, a adăugat: Deci toate astea cred că te ameţesc, şi a făcut un semn în jur către apartament şi rest.

– Da.

– Hmm.

Am rămas tăcuţi cîteva clipe.

– Te pot vizita la serviciu? am întrebat eu.

– Nu se poate. Accesul la etajul cinci e limitat. În orice caz, cred c-ar fi mai bine dacă cei de la serviciu n-ar şti de noi, nu eşti de acord?

– Mda, ai dreptate.

Am rămas surprins cînd s-a lipit de mine şi a adormit. M-am gîndit că va pleca acasă imediat, ca să se trezească în patul ei, dar se părea că vrea să-şi petreacă noapte cu mine.

Cînd m-am trezit, deşteptătorul arăta patru fără douăzeci şi cinci. Ea dormea în continuare, respirînd uşor. Am traversat dormitorul şi am închis uşa fără să fac zgomot.

Am verificat mesajele pe computer şi am găsit mizeriile normale, reclame şi invitaţii, nişte lucrări care nu păreau urgente şi una pe Hushmail de la „Arthur“, cu titlul: „Dispozitive bunuri de larg consum“. Meacham părea supărat rău:

> Şeful extrem de dezamăgit că nu ai răspuns. Doreşte materiale suplimentare de prezentare pînă mîine la 6 p.m.; în caz contrar afacerea e periclitată.

Am dat reply şi am scris: „Nu am reuşit să localizez materialul suplimentar, regret“ şi am semnat cu Donnie. Apoi am citit încă o dată şi am şters mesajul. Nu! Nu aveam de gînd să răspund. Era simplu. Făcusem destule pentru ei.

Am observat că poşetuţa neagră a Alanei rămăsese pe bar, acolo unde o lăsase. Nu-şi adusese computerul şi nici geanta de serviciu, pentru că trecuse pe acasă.

În poşetă n-am găsit decît ecusonul, un ruj, nişte bomboane mentolate, un inel cu chei şi un aparat Trion Maestro. Cheile erau probabil de la apartament, maşină şi cutia poştală de acasă. Pe Maestro erau probabil numere de telefon şi adrese, dar şi programări de întîlniri. Şi asta le putea fi de folos lui Wyatt şi lui Meacham.

Dar mai lucram pentru ei?

Pesemne că nu.

Ce avea să se întîmple dacă dezertam? Îmi respectasem partea de înţelegere, le dădusem aproape tot ce doriseră despre AURORA – adică, mai tot. Exista şansa ca ei să considere că nu mai avea rost să mă sîcîie. Nu era în interesul lor să mă dea în vileag, mai ales atîta vreme cît le mai puteam fi de folos. Şi nici nu le puteau da un pont anonim celor de FBI, pentru că cercetările ar fi ajuns şi în curtea lor.

Ce-mi puteau face?

Atunci mi-am dat seama: încetasem deja să mai lucrez pentru ei. Luasem hotărîrea în acea după-amiază petrecută în biroul lui Jock Goddard, la petrecere. Nu aveam de gînd să-l mai trădez pe tip. Meacham şi Wyatt se puteau duce dracului.

Mi-ar fi fost extrem de uşor să plasez Maestro-ul Alanei în suportul de reîncărcare de pe computerul meu şi să-l conectez. Sigur, exista şi riscul ca ea să se trezească, deoarece dormea într-un pat străin, mai ales dacă vedea că mă ridicasem, şi să vină să vadă ce fac. Caz în care m-ar fi surprins descărcînd conţinutul din Maestro pe computerul meu. Poate n-ar fi băgat de seamă. Însă era deşteaptă şi avea spirit de observaţie, aşa că aproape sigur îşi putea da seama de adevăr.

Şi, indiferent cît de iute aş fi gîndit, indiferent cît de inteligent aş fi acţionat, tot ar fi înţeles ce puneam la cale. Aş fi fost dat de gol, relaţia dintre noi s-ar fi sfîrşit, iar asta conta foarte mult pentru mine. Eram topit după ea, iar asta doar după cîteva întîlniri şi o noapte cu ea. Abia începusem să-i descopăr latura pămîntească, exuberantă, puţin sălbatică. Îmi plăcea rîsul ei dezlănţuit, colorat, îndrăzneala ei, simţul umorului, cam sec, ce-i drept. Nu voiam să o pierd doar pentru că trebuia să mai fac nu ştiu ce pentru dezgustătorul Nick Wyatt.

Îi transmisesem deja lui Wyatt tot felul de informaţii valoroase privind proiectul AURORA. Îmi făcusem treaba. Trebuia să termin cu ticăloşii aceia.

Nu-mi ieşea din minte Jock Goddard, ghemuit în colţul acela întunecat din birou, cu umerii cutremurîndu-i-se de plîns. Acela fusese momentul unei revelaţii. Încrederea pe care şi-o pusese în mine. Iar eu voiam să calc în picioare acea încredere pentru nenorocitul de Nick Wyatt?

Nu, nu aveam de gînd s-o fac. De ajuns!

De aceea am pus Maestro-ul Alanei înapoi în poşetă. Mi-am turnat un pahar cu apă rece de la dispozitivul exterior de pe uşa frigiderului, l-am băut cu înghiţituri mari şi m-am întors în pat alături de Alana. Ea a mormăit ceva în somn, eu m-am ghemuit lîngă ea şi, pentru prima oară în ultimele săptămîni, m-am simţit împăcat cu mine.

69

Goddard mergea cu paşi mărunţi şi grăbiţi pe hol, îndreptîndu-se către Centrul de şedinţe directoriale, iar eu mă chinuiam să rămîn alături de el fără să alerg. Doamne, bătrînul se mişca repede, parcă era o ţestoasă care luase amfetamine.

– Şedinţa asta blestemată o să fie un circ, a bolborosit el. Am convocat echipa Guru pentru o explicaţie imediat ce am aflat că n-o să poată respecta data de livrare, înainte de Crăciun. Ştiu cu toţii că sînt nemulţumit şi o să-nceapă să facă piruete ca o trupă de balerine din Rusia care interpretează Dansul Zînelor Bune[1]. O să-mi vezi o latură a caracterului meu care nu e chiar atît de plăcută.

N-am scos o vorbă – ce-aş fi putut spune? Mai văzusem accese de furie ale lui şi nici nu se comparau cu cele la care asistasem, unde protagonist fusese celălalt director general. Pe lîngă Nick Wyatt, Goddard era un adevărat Mister Rogers[2]. Şi, în realitate, eram încă zguduit, mişcat de scena aceea petrecută în biroul de la casa de lîngă lac – pînă atunci nu mai văzusem pe cineva mergînd cu sinceritatea atît de departe. Pînă în acele momente mă mirasem de ce mă alesese Goddard, de ce se simţise atras de mine. Acum înţelegeam şi îmi schimbase lumea din temelii. Nu mai ţineam să-l

[1] Dans din suita *Spărgătorul de nuci*, de Piotr Ceaikovski (n. tr.)

[2] *Cartierul domnului Rogers*, serial TV cu caracter educaţional pentru copii, difuzat între 1968 şi 2002, în 895 de episoade, iniţiat de Fred Rogers, decedat în 2003, la vîrsta de 74 de ani. Aici, Mister Rogers este considerat model de blîndeţe, calm şi înţelegere. (n. tr.)

impresionez pe bătrîn, ci voiam să-l cîştig de partea mea, să mă aprobe sau, poate, chiar mai mult.

De ce mă chinuiam eu să înţeleg, de ce trebuia Goddard să sufere atît pentru că era un om de treabă? Şi fără această complicaţie îmi venise greu să lucrez pentru Wyatt. Acum acţionam împotriva tatălui pe care nu-l avusesem niciodată, iar asta mă tulbura.

– Şefa de la Guru e o tînără deşteaptă, o cheamă Audrey Bethume, o femeie în ascensiune, a mormăit Goddard. Dar acest dezastru ar putea să-i distrugă cariera. Şi zău că n-am nevoie de greşeli de asemenea anvergură. Cînd ne-am apropiat de sală, a încetinit ritmul. Hei, dacă ai vreo părere, să nu eziţi. Dar te previn – grupul acesta e bine închegat şi are păreri de nezdruncinat şi n-o să fie amabili faţă de tine doar pentru că te-am adus eu la discuţie.

Membrii echipei Guru se strînseseră în jurul mesei de conferinţe şi aşteptau înfrigurati. Cînd am intrat, au ridicat privirea spre noi. Unii au zîmbit şi au spus: „Bună, Jock“ sau „Bună ziua, domnule Goddard“. Arătau ca nişte iepuri speriaţi. Mi-am adus aminte că şi eu stătusem la aceeaşi masă nu cu mult timp în urmă. Unii s-au uitat nedumeriţi la mine şi au şopti între ei. Goddard s-a aşezat în capul mesei. Alături de el era o negresă cu puţin peste treizeci de ani, aceeaşi femeie pe care o văzusem discutînd cu Tom Lundgren şi cu soţia lui la petrecere. El a bătut uşor cu palma în masă, semn să mă aşez lîngă el. Telefonul meu vibra în buzunar de aproape zece minute, de aceea l-am scos pe furiş să văd cine mă căuta. Primisem mai multe apeluri de la un număr pe care nu-l cunoşteam. Am închis telefonul.

– Bună ziua, a spus Goddard. El e asistentul meu, Adam Cassidy.

Au urmat cîteva zîmbete politicoase şi am observat că în grup se afla şi Nora Sommers, vechea mea prietenă. Drace, şi în Guru era vîrîtă? Purta un taior negru cu dungi albe şi se machiase, nu glumă. Mi-a surprins privirea şi mi-a zîmbit de parcă aş fi fost vreun tovarăş de joacă pe care nu-l mai văzuse din copilărie. I-am surîs politicos, savurînd acel moment.

Audrey Bethune, managerul de program, era îmbrăcată frumos, cu un taior albastru-închis şi bluză albă, şi purta cercei mici şi rotunzi de aur. Avea pielea neagră, părul perfect coafat şi dat cu fixativ.

Făcusem o mică investigaţie în ceea ce o privea şi aflasem că provenea dintr-o familie din clasa mijlocie, în ascensiune. Tatăl ei era medic, la fel ca bunicul, iar ea îşi petrecea fiecare vară la proprietatea familiei din Oak Bluffs de pe insula Martha's Vineyard. Mi-a zîmbit şi, cu ocazia asta, am observat că avea strungăreaţă între dinţii din faţă. A strecurat mîna pe la spatele lui Jock pentru a-mi strînge mîna. Palma îi era uscată şi rece. Am fost impresionat. Cariera îi atîrna de un fir de păr.

Guru – proiectul era codificat TSUNAMI – reprezenta un asistent digital portabil, o tehnologie uimitoare şi singurul dispozitiv de convergenţă de la Trion. Era în acelaşi timp PDA, telefon mobil şi dispozitiv de transmisie date. Comparabil cu un laptop, dar cîntărind numai 240 de grame. Transmitea e-mailuri, mesaje instantanee, făcea foi de calcul, avea un browser Internet HTML şi un ecran color nemaipomenit de tip TFT.

Goddard şi-a dres glasul.

– Am înţeles că am dat de o mică problemă, a zis el.

– E un fel de a spune, Jock, a rostit Audrey cu glas calm. Ieri am primit rezultatele auditului intern, ceea ce ne-a indicat că avem o componentă ce prezintă defecţiuni. Afişajul cu cristale lichide e total mort.

– A-ha, a făcut Goddard şi am simţit că depusese un efort ca să-şi păstreze calmul. Un afişaj defect, zici?

Audrey a dat din cap.

– Se pare că driverul afişajului prezintă probleme.

– La fiecare aparat? a întrebat Goddard.

– Exact.

– Aşadar, un sfert de milion de unităţi prezintă un driver defect, a zis Goddard. Înţeleg. Data livrării este... în cît sîntem azi? – peste trei săptămîni. Hm. Dacă ţin minte bine, şi te rog să mă corectezi dacă mă înşel, planul tău era să livrezi totul înainte de sfîrşitul trimestrului, ca să creştem încasările pe trimestrul trei, pentru ca în ultimele treisprezece săptămîni dinainte Crăciunului să scoatem şi noi un venit de care avem mare nevoie.

Ea a aprobat cu un gest din cap.

– Audrey, cred că am fost de acord cînd am spus că Guru reprezintă marea revelaţie a diviziunii. Şi, după cum ştim cu toţii, Trion întîmpină unele probleme pe piaţă. Asta înseamnă că este cu atît mai important ca Guru să reuşească livrarea la termen.

Am observat că Goddard vorbea într-o manieră deliberat calmă, dar ştiam că făcea asta doar pentru a-şi ascunde iritarea.

Directorul de marketing, elegantul Rick Durant, a intervenit pe un ton plîngăreţ:

– E o problemă extrem de supărătoare. Noi am şi lansat o campanie de stimulare, am pregătit reclamele. „Asistentul digital pentru următoarea generaţie."

Apoi şi-a dat ochii peste cap.

– Mda, a murmurat Goddard. Şi s-ar părea că livrarea se va face tot pentru acea generaţie. S-a întors apoi spre Eddie Cabral, un tip solid, cu o faţă rotundă şi cu o tunsoare demodată. E vreo problemă cu masca?

– Aş vrea eu să fie aşa, a răspuns Cabral. Nu, trebuie să refacem cipul acela nenorocit, domnule.

– Producătorul este din Malaezia? a întrebat Goddard.

– Am avut mereu noroc cu ei, a zis Cabral. Toleranţele şi calitatea au fost întotdeauna foarte bune. Dar acesta e un ASIC[1] complicat. Trebuie să acţioneze ecranul cu cristale lichide care e tipic pentru Trion, iar modificările nu se pot face peste noapte...

– Dar dacă aţi înlocui ecranul cu cristale lichide? l-a întrerupt Goddard.

– Nu se poate, domnule, a spus Cabral. Asta ar însemna reutilarea întregii carcase, ceea ce ar însemna o întîrziere de cel puţin şase luni.

Brusc am devenit atent. Cuvîntul acela tehnic îmi amintea de ceva. „ASIC... ecranul cu cristale lichide tipic pentru Trion..."

– Aşa e cu ASIC-urile astea, a spus Goddard. Asemenea chestii se pot prăji oricînd. Şi care e procentajul de reuşită, patruzeci, cincizeci la sută?

Cabral s-a înnegrit la faţă.

---

[1] Prescurtare de la Application-Specific Integrated Circuit – circuit integrat cu destinaţie specifică, un cip proiectat pentru a îndeplini o anumită aplicaţie (n. tr.)

– Zero. E o defecţiune la întreaga linie de asamblare.

Goddard a strîns din buze. Părea că abia se mai putea stăpîni.

– Şi cît ar dura să se reproiecteze aceste ASIC-uri?

Cabral a ezitat.

– Trei luni. Asta, dacă avem puţin noroc.

– Dacă avem *noroc*, a repetat Goddard. Da, dacă *avem* noroc. Glasul a început să-i capete putere. Trei luni înseamnă că livrarea e în decembrie. Nu merge nicicum, aşa e?

– Nu, a recunoscut Cabral.

L-am bătut uşor pe braţ pe Goddard, dar el m-a ignorat.

– Cei din Mexic nu le pot fabrica mai repede?

Şeful producţiei, o femeie pe nume Kathy Gornick, a zis:

– Poate cu o săptămînă sau două, ceea ce nu ne ajută prea mult. Şi apoi, calitatea va fi în cel mai bun caz sub standardele cerute.

– Ce porcărie! a exclamat Goddard.

Nu-l mai auzisem vorbind astfel.

Am ridicat specificaţia produsului şi l-am bătut din nou pe braţ pe Goddard.

– V-aş ruga să mă scuzaţi puţin, am spus eu.

Am ieşit grăbit din sală şi, de cum am ajuns în hol, am deschis telefonul.

Noah Mordden nu se afla la biroul lui, de aceea am încercat pe mobil şi mi-a răspuns din prima:

– Ce-i?

– Sînt eu, Adam.

– Doar ţi-am răspuns la telefon, nu?

– Mai ştii păpuşa aia urîtă pe care-o ţii în birou? Cea care zice: „Să-mi mănînci chiloţii, Goddard“?

– Iubeşte-mă, Lucille. Nu ţi-o dau. Cumpără-ţi una, dacă vrei.

– N-are un ecran cu cristale lichide în burtă?

– Ce pui la cale, Cassidy?

– Ascultă, vreau să te întreb ceva în legătură cu driverul pentru ecran. Acel ASIC.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd am revenit în sala de conferinţe, şefii de la tehnologie şi producţie tocmai discutau cu aprindere despre un alt ecran cu cristale lichide care ar fi putut încăpea în carcasa mică a aparatului Guru. M-am aşezat discret şi am aşteptat o pauză în disputa celor doi. În cele din urmă am găsit momentul potrivit şi am intervenit:

– Iertaţi-mă, am zis, dar nimeni nu mi-a acordat atenţie.

– Vedeţi, spunea Eddie Cabral, tocmai de aceea *trebuie* să amînăm lansarea.

– Da, dar nu ne putem *permite* să ratăm lansarea asta, l-a pus Goddard la punct.

Mi-am dres glasul.

– O clipă, vă rog.

– Adam, a zis Goddard.

– Ştiu că pare o nebunie, am spus eu, dar mai ţineţi minte păpuşa aceea robotică, Lucille?

– Ce facem aici, a bombănit Rick Durant, trebuie să înghiţim orice porcărie? Nu vreau să-mi aduc aminte de păpuşa aceea. Am livrat jumătate de milion de asemenea hidoşenii şi le-am primit pe toate înapoi.

– Exact, am spus. De aceea avem trei sute de mii de ASIC-uri, fabricate conform specificaţiei pentru ecranul tipic Trion, care stau într-un depozit din Van Nuys.

Am auzit cîteva chicoteli, apoi chiar hohote de rîs. Unul dintre ingineri i-a spus altuia, destul de tare ca să audă mai toţi:

– Are idee ce sînt aceia conectori?

– E de tot hazul, a zis altcineva.

Nora m-a privit, chircindu-se, chipurile de milă pentru mine, şi a ridicat din umeri.

Eddie Cabral a luat cuvîntul:

– Tare-aş vrea să fie atît de simplu, Adam. Dar ASIC-urile nu sînt interschimbabile. Trebuie să fie compatibile ca pini.

Am dat din cap.

– ASIC-ul folosit la Lucille are o dispunere a pinilor SOLC-68. Nu e aceeaşi aşezare ca la Guru?

Goddard s-a holbat la mine.

Au urmat cîtva momente de tăcere, apoi foşnet de hîrtii.

– Pini tip SOLC-68, a zis unul dintre ingineri. Da, trebuie să meargă.

Goddard s-a uitat în jur, apoi a bătut cu palma în masă.

– Bine, atunci, a zis el. Ce mai aşteptăm?

Nora a surîs impresionată şi mi-a făcut un semn de victorie cu degetele mari ridicate.

În drum spre biroul meu, am scos din nou telefonul din buzunar. Aveam cinci mesaje, toate de la acelaşi număr, plus unul notat ca „Personal". Am format numărul de la căsuţa vocală şi am auzit vocea respingătoare, inconfundabilă a lui Meacham: „Sînt Arthur. N-am nici o veste de la tine de mai bine de trei zile. Inacceptabil. Transmite azi un e-mail, ori vei suferi consecinţele".

Am simţit un fior. Faptul că mă sunase *el*, ceea ce prezenta un risc, indiferent de circuitele prin care trecuse convorbirea, îmi demonstra cît de serioasă era chestiunea.

Avea dreptate: nu păstrasem legătura. Dar nu aveam de gînd să o reiau. Regret, amice.

Următorul mesaj era de la Antwoine, care avea un glas piţigăiat şi încordat. „Adam, trebuie să vii imediat la spital", suna primul mesaj. Al doilea, pînă la al cincilea – erau tot de la el. Tonul îi trăda disperarea crescîndă. „Adam, unde naiba eşti? Vino, domnule! Vino la spital imediat!"

Am trecut pe la biroul lui Goddard – încă stătea de vorbă cu cîţiva membri ai echipei Guru – de aceea i-am spus lui Flo:

– Anunţă-l pe Jock, te rog, că am o urgenţă. E vorba de tatăl meu.

70

Ştiam, bineînţeles, că se terminase încă înainte de a ajunge acolo, dar tot am condus ca un dement. Toate semafoarele, toate vehiculele care trebuiau să-mi ofere prioritate, toate indicatoarele de reducere a vitezei din dreptul şcolilor – toate se aliaseră ca să mă întîrzie, să mă împiedice a ajunge la spital la vreme pentru a-l mai vedea pe tata înainte de a muri.

Am parcat într-un loc nepermis, deoarece n-am mai vrut să pierd timpul să mă învîrt prin parcarea spitalului pentru a găsi un loc, şi m-am îndreptat ca o furtună pe uşa spre camera de gardă, deschizînd uşile în forţă, la fel cum făceau şi echipele de medici de urgenţă cînd împingeau vreo brancardă pe roţi şi se grăbeau spre sala de intervenţii. Asistenta de la ghişeu vorbea la telefon şi rîdea, purtînd, evident, o convorbire personală.

– Frank Cassidy? am zis eu.

Mi-a aruncat o privire şi a continuat să sporovăiască.

– Francis Cassidy! am strigat eu. Unde e?

Cu o expresie de nemulţumire, a lăsat telefonul şi a privit spre ecranul computerului.

– Camera trei.

Am gonit prin sala de aşteptare, am deschis uşile duble ale rezervei şi l-am văzut pe Antwoine stînd pe un scaun alături de o perdea verde. Cînd a conştientizat prezenţa mea, m-a privit fără nici o expresie, n-a scos o vorbă şi am observat că avea ochii injectaţi. Apoi, cînd m-am apropiat, a dat încet din cap, spunînd:

– Îmi pare rău, Adam.

Am tras perdeaua într-o parte şi l-am văzut pe tata lungit pe pat, cu ochii deschişi şi mi-am zis în gînd: „Vezi tu, Antwoine, te-ai înşelat, e încă printre noi, amărîtul“, după care am perceput că faţa lui îşi schimbase culoarea, căpătînd acea nuanţă gălbuie şi cerată, iar gura îi era deschisă, ceea ce m-a îngrozit. Din motive necunoscute, exact asta mi s-a imprimat în minte; gura lui stătea căscată, aşa cum nu rămîne niciodată cînd cineva trăieşte, îngheţată în acel gîfîit agonizant, acea ultimă respiraţie disperată, furioasă, aproape un rînjet sfidător.

– A, nu se poate, m-am tînguit eu.

Antwoine a apărut în spate şi şi-a lăsat o mînă pe umărul meu.

– Au stabilit decesul acum zece minute.

Am atins faţa tatei, obrazul lucios şi am constatat că se răcise. Nici rece, nici cald. Cu cîteva grade mai rece decît ar fi trebuit, o temperatură pe care nu o simţi niciodată la cineva în viaţă. Pielea mi s-a părut a avea consistenţa lutului de modelat, lipsită de viaţă.

Am simţit că nu mai pot respira. Nu puteam; avea senzaţia că mă aflam în vid. Lumina a părut că tremură. Brusc, am strigat:

– Tată! Nu!

Am privit fix la el cu ochi înceţoşaţi de lacrimi, i-am atins fruntea, obrajii, pielea roşiatică şi aspră a nasului, cu fire de păr care răsăreau din pori, apoi m-am aplecat şi l-am sărutat pe faţa încă imobilizată într-o expresie furioasă. Ani de zile îl sărutasem pe frunte sau pe un obraz şi abia dacă reacţionase vreodată, dar eram aproape sigur că surprindeam o sclipire de plăcere ascunsă în ochii lui. Acum chiar că nu a tresărit, desigur, iar asta m-a făcut să mă simt ca împietrit.

– Ţineam să mai ai şansa de a-ţi lua rămas-bun de la el, a spus Antwoine. I-am auzit glasul, am perceput vibraţia baritonală, dar n-am fost în stare să mă răsucesc pentru a-l privi. A avut o nouă criză respiratorie, dar de data asta n-am mai pierdut vremea ca să mă cert cu el şi am chemat ambulanţa imediat. Gîfîia rău de tot. Au spus că avea pneumonie, probabil că de mai mult timp. Au purtat o discuţie pentru a decide dacă să-l pună pe respiraţie artificială, dar n-au mai apucat. Iar eu te-am sunat mereu.

– Ştiu, am zis eu.

– Mai aveai vreme... Am vrut să-ţi iei rămas-bun.

– Ştiu. Ce să fac?

Am înghiţit cu greu. Nu voiam să-l privesc pe Antwoine, nu voiam să-i văd faţa, fiindcă aveam impresia că e pe cale să izbucnească în plîns şi n-aş fi suportat asta. Şi voiam ca nici el să nu mă vadă plîngînd, ceea ce era o prostie. Dacă nu verşi o lacrimă atunci cînd îţi moare tatăl, ceva nu e în regulă cu tine.

– A spus... ceva?

– Mai mult a înjurat.

– Adică, a...

– Nu, a răspuns Antwoine, foarte încet. N-a întrebat de tine. Însă, ştii, practic nu a zis nimic, numai...

– Ştiu.

Nu ţineam să aflu mai multe.

– În primul rînd îi blestema pe doctori, şi pe mine...

– Da, am zis, nedezlipindu-mi ochii de la faţa tatei. Nu mă surprinde. Fruntea era numai riduri, ridicate de furie, împietrite aşa. Am întins mîna şi am atins ridurile, încercînd să le netezesc, dar n-am putut. Tată, am rostit. Iartă-mă.

Nu ştiu ce voiam să spun prin asta. Pentru ce îmi ceream iertare? Oricum trăise mai mult decît era de aşteptat şi era mai bine că murise decît să trăiască într-o permanentă agonie.

Perdeaua de pe cealaltă parte a patului s-a tras deoparte. S-a ivit un tip cu ten măsliniu, în uniformă de spital, cu un stetoscop atîrnat la gît. L-am recunoscut pe doctorul Patel, pe care-l văzusem data trecută.

– Adam, a zis el. Îmi pare rău.

Părea sincer îndurerat.

Am dat din cap.

– A contractat o dublă pneumonie, m-a informat doctorul Patel. Suferea de ea mai de mult, deşi la ultima internare analiza globulelor albe nu a indicat nimic anormal.

– Sigur, am zis.

– În starea lui, n-a mai rezistat. A făcut un infarct miocardic înainte de a apuca să luăm hotărîrea de a-l intuba. Organismul lui n-ar mai fi tolerat o asemenea intervenţie.

Am dat din nou din cap. Nu aveam nevoie de amănunte, la ce mi-ar fi folosit?

– E mai bine aşa. Ar fi trebuit să stea cu mască de oxigen luni de zile. Nu cred că ai fi vrut aşa ceva.

– Ştiu. Mulţumesc. Sînt convins că aţi făcut tot ce se putea.

– E doar... doar el, adevărat? Era singurul părinte în viaţă? Nu ai fraţi sau surori, aşa e?

– Exact.

– Cred că aţi fost foarte apropiaţi.

„Chiar aşa? am gîndit. Şi tu ştii asta... de unde pînă unde? Asta e părerea ta ca medic?“ M-am mulţumit să aprob cu un gest mut.

– Adam, ai vreun antreprenor de pompe funebre pe care vrei să-l sunăm?

Am încercat să-mi aduc aminte de numele firmei care se ocupase de înmormîntarea mamei. După cîteva clipe, mi-am amintit.

– Să ne anunţi dacă te mai putem ajuta cu ceva, mi-a zis doctorul Patel.

Am privit la trupul tatei, pumnii strînşi, expresia furioasă, ochii înlăcrimaţi, gura căscată. Apoi am ridicat capul spre doctorul Patel şi am zis:

– N-aţi putea să-i închideţi ochii?

71

Oamenii de la firma de pompe funebre au sosit în mai puţin de o oră, au băgat cadavrul într-un sac cu fermoar şi l-au dus pe o targă. Cei doi, solizi şi tunşi scurt, mi-au spus cu amabilitate că le pare rău pentru pierderea mea. Apoi am telefonat de pe mobil şi am vorbit cu directorul firmei despre ceea ce trebuia făcut. Mi-a zis şi el că-i pare rău pentru pierderea mea. A vrut să ştie dacă vor veni rude în vîrstă din afara oraşului, data la care voiam să programez înmormîntarea, dacă tatăl meu mergea la o anumită biserică unde aş dori să se oficieze serviciul religios. M-a mai întrebat dacă exista un loc de înmormîntare care să aparţină familiei. I-am spus unde fusese înhumată mama, că eram convins că tata cumpărase două locuri, unul pentru mama şi unul pentru el. A zis că se va interesa la cimitir. M-a mai întrebat dacă doream să trec pe la firmă să rezolvăm ultimele amănunte.

M-am aşezat în sala de aşteptare din preajma camerei de gardă şi am telefonat la birou. Jocelyn aflase deja că am probleme cu tata şi m-a întrebat:

– Cum e?

– S-a stins, am spus eu.

Aşa se exprima şi tata: oamenii „se stingeau“, nu mureau.

– Oh, a făcut Jocelyn. Îmi pare rău, Adam.

Am rugat-o să anuleze toate întîlnirile programate pentru următoarele zile, apoi am rugat-o să-mi facă legătura cu Goddard. Flo a apărut pe fir şi mi-a zis:

– Bună. Şeful a ieşit – se pregăteşte să plece la Tokio în seara asta. Apoi, cu glas schimbat, m-a întrebat: Ce face tatăl tău?

– S-a stins. Şi am adăugat precipitat: Evident, o să lipsesc cîteva zile şi voiam să mă scuzi anticipat faţă de Jock...

– *Bineînţeles,* a zis ea. *Bineînţeles*. Condoleanţe. Sînt sigură că va mai telefona înainte de a se îmbarca, dar ştiu că va înţelege, nu-ţi face probleme.

Antwoine a apărut în sala de aşteptare, părînd nelalocul lui, pierdut.

– Şi acum ce trebuie să fac? m-a întrebat cu jumătate de glas.

– Nimic, Antwoine, am zis.

A avut un moment de ezitare.

– Să-mi iau calabalîcul?

– Ei, asta-i bună. Stai liniştit.

– Necazul e că s-a întîmplat pe neaşteptate şi n-am unde să mă duc.

– Rămîi în apartament cît vrei, am zis.

S-a foit de pe un picior pe celălalt.

– Să ştii, a vorbit totuşi de tine, a zis el.

– Da, cred. Se vedea că se simţea vinovat pentru că-mi spusese că tata nu întrebase de mine în ultimele lui clipe. Ştiu asta.

A rîs moale, încet.

– Nu întotdeauna de bine, dar cred că aşa ştia el să-şi arate dragostea, înţelegi?

– Da.

– A fost mare şmecher, tatăl ăsta al tău.

– Da.

– A trebuit să depun ceva efort ca să mă împac cu el, înţelegi?

– S-a purtat urît cu tine.

– Aşa-i era stilul. N-am pus la inimă.

– L-ai îngrijit, am spus. Asta a însemnat mare lucru pentru el, chiar dacă n-a catadicsit să recunoască faţă de tine.

– Ştiu, ştiu. Spre sfîrşit eram mai legaţi.

– A ţinut la tine.

– Nu sînt convins, dar ne mai apropiaserăm oarecum.

– Nu, sigur a ţinut la tine. Să nu mă contrazici!

A făcut o pauză, apoi a zis:

– A fost un om bun, să ştii.

La asta n-am ştiu ce să-i răspund.

– Te-ai purtat grozav cu el, Antwoine, am reuşit eu să găsesc replica potrivită. Ştiu că ai însemnat mult pentru el.

Ciudat: după ce dădusem în plîns pentru prima oară lîngă patul de spital al tatei, ceva s-a zăvorît în mine. N-am mai plîns, iar asta a ţinut ceva vreme. Simţeam ca şi cum mi-ar fi amorţit un braţ, parcă n-aveam vlagă în el şi percepeam doar nişte vagi înţepături, ca atunci cînd ai dormit pe el o noapte întreagă.

În drum spre firma de pompe funebre, i-am telefonat Alanei la birou şi mi-a răspuns serviciul de mesaje vocale care m-a informat că era „plecată din birou“, dar că-şi va verifica mesajele primite. Mi-am amintit că se afla la Palo Alto. Am sunat-o pe mobil şi mi-a răspuns după primul apel.

– Alana.

Îmi plăcea vocea ei, plăcută şi catifelată, cu o uşoară notă de asprime.

– Adam.

– Bună, ticălosule.

– Dar ce-am făcut?

– N-ar trebui să telefonezi fetei a doua zi după ce te culci cu ea, ca s-o faci să se simtă mai puţin vinovată că s-a lăsat sedusă?

– Dumnezeule, Alana, eu...

– Unii trimit şi flori, a continuat ea, netulburată. Asta încă nu mi s-a întîmplat, dar am citi chestia asta în *Cosmo.*

Avea dreptate, desigur: nu-i telefonasem, un act de impoliteţe. Dar ce-i puteam spune, adevărul? Că nu o sunasem pentru că înţepenisem ca o insectă prinsă în ambră şi nu ştiam cum să procedez? Că nu-mi venea să cred ce norocos fusesem să găsesc o femeie ca ea – era o durere de care nu voiam să scap – şi, cu toate acestea, mă simţeam un ticălos şi un mincinos desăvîrşit? „Da, m-am gîndit, ai citit în *Cosmopolitan* despre felul în care se folosesc bărbaţii de tine, scumpo, dar nu ştii nimic.“

– Şi cum e la Palo Alto?

– Frumos, dar tu încerci să schimbi subiectul.

– Alana, ascultă. Vreau să-ţi spun – am veşti proaste. Tocmai a murit tatăl meu.

– Vai, Adam. O, iartă-mă! Aş vrea să fiu lîngă tine.

– Şi eu.

– Cu ce te pot ajuta?

– Nu-ţi face griji, n-am nevoie de nimic.

– Ştii... cînd are loc înmormîntarea?

– Peste două zile.

– Eu mă întorc abia joi. Adam, îmi pare rău.

L-am sunat pe Seth, care a spus cam aceleaşi lucruri:

– Vai, domnule, îmi pare rău? Ce să fac?

Oamenii spun întotdeauna aşa ceva şi e plăcut, dar începi să te întrebi: ce-ar fi de făcut, nu? Nu le ceream să-mi dea de pomană. Nici eu nu ştiam ce vreau.

– Nimic, serios.

– Lasă, domnule, de la firma asta de avocatură mă pot învoi. Nici o grijă.

– Nu, omule, nu-i nevoie.

– Şi-i organizezi înmormîntarea şi toate celelalte?

– Da, probabil. Te anunţ eu.

– Ai grijă de tine, amice, bine?

Apoi, în timp ce rămăsesem cu el în mînă, telefonul a sunat. Meacham n-a spus nici măcar bună ziua. Primele lui cuvinte au fost:

– Unde *mama dracului* ai fost?

– A murit tata. Acum o oră.

A urmat o tăcere lungă.

– Isuse, a făcut el. Apoi a adăugat crispat, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva: Îmi pare rău.

– Da, am răspuns eu.

– Ne presează timpul.

– Da, am zis, simţind că iau foc.

Doar i-am spus să aibă răbdare. Apoi am închis.

72

Directorul firmei de pompe funebre, care se ocupase şi de înmormîntarea mamei, era un tip agreabil, amabil, cu părul ceva mai negru decît ar fi trebuit şi o mustaţă mare şi zbîrlită. Îl chema Frank – „la fel ca pe tatăl tău“, a ţinut el să-mi spună. M-a condus în salonul mortuar, care arăta ca o casă de la periferie, nemobilată complet, cu covoare orientale şi mobilă de culoare închisă, cîteva fişete vechi din oţel şi copii înrămate ale cîtorva picturi înfăţişînd corăbii şi peisaje. Individul nu juca teatru; chiar părea să mă compătimească. Mi-a povestit puţin despre moartea tatălui său, cu şase ani în urmă şi ce greu îi fusese. Mi-a oferit o cutie de şerveţele din hîrtie, dar nu aveam nevoie de ele. Şi-a notat anunţul mortuar pentru ziar – m-am întrebat în gînd cine avea să-l citească şi cui îi va păsa – şi am ajuns la formularea acestuia. M-am chinuit să-mi aduc aminte numele surorii mai în vîrstă a tatei, care murise mai de mult, chiar şi numele părinţilor lui, pe care cred că i-am văzut de mai puţin de zece ori şi cărora le spuneam doar „Bunicul“ şi „Bunica“. Tata avusese relaţii încordate cu părinţii lui, astfel că îi vedeam rareori. Eram prea confuz să-mi amintesc lunga şi întortocheata listă a şcolilor la care lucrase tata şi probabil că am sărit vreo două, dar mi le-am adus aminte pe cele importante.

Frank m-a întrebat de trecutul militar al tatei, iar eu mi-am amintit că făcuse doar instrucţia obişnuită la o bază militară şi că nu luptase nicăieri, dar ura armata cu patimă. M-a întrebat dacă voiam să-i pun un drapel pe coşciug, la care tata avea dreptul ca veteran,

dar eu am spus că nu, tata n-ar fi vrut un drapel deasupra lui. Şi-ar fi vărsat furia pe el, ar fi spus ceva de genul: „Cine dracu' îţi închipui că sînt, John F. Kennedy?“ M-a întrebat dacă voiam să i se cînte *Stingerea,* la care tata avea dreptul, şi mi-a explicat că în prezent nu se putea aduce un gornist, ci se rula o bandă lîngă mormînt. Am refuzat, tata n-ar fi vrut nici *Stingerea*. I-am spus că voiam ca ceremonia să se desfăşoare cît mai curînd posibil. Ţineam să termin cu toate şi să uit.

Frank a telefonat la biserica catolică unde avusese loc serviciul religios pentru mama şi am programat o liturghie peste două zile. Din cîte ştiam, nu existau rude din afara oraşului; singurii supravieţuitori erau doi veri şi o mătuşă cu care nu mai păstrase legătura. Mai erau cîţiva care puteau fi consideraţi prieteni de-ai lui, cu toate că nu vorbise cu ei de ani de zile; toţi locuiau în oraş. M-a mai întrebat dacă tata avea vreun costum în care aş fi vrut să fie înhumat. Am zis că s-ar putea şi că voi căuta.

Apoi Frank m-a dus la parter, unde se găseau cîteva încăperi pline de coşciuge. Toate păreau mari şi înfiorător de urîte, exact lucrurile de care tata şi-ar fi bătut joc. Mi-aduc aminte că se pornise odată, cu puţin înainte de moartea mamei, contra industriei înmormîntărilor, susţinînd că era vorba de un jaf de proporţii uriaşe, de preţuri ridicol de umflate pentru nişte sicrie care oricum erau vîrîte în pămînt, prin urmare, ce rost avea să dai atîţia bani pe ele; susţinea chiar că, dacă nu erai atent, de obicei se înlocuiau coşciugele scumpe cu unele din lemn de pin. Ştiam că nu era adevărat – văzusem coşciugul mamei coborît în groapă şi pămîntul aruncat cu lopata peste el – şi nu credeam că o asemenea măgărie se poate comite decît dacă venea cineva la miez de noapte ca să îl dezgroape, lucru de care mă îndoiam.

Din cauza acestei suspiciuni – asta era scuza lui, în orice caz – tata alesese unul dintre cele mai ieftine coşciuge pentru mama, din scîndură de pin vopsită ca să semene cu mahonul. „Crede-mă, îmi spusese el în casa mortuară, atunci cînd mama murise, iar eu nici nu ştiam de mine de durere, nici mama ta n-ar fi fost de acord să risipim banii.“

Nu aveam de gînd să-i fac asta, cu toate că era mort şi nu ar fi avut cum să-şi dea seama de diferenţă. Conduceam un Porsche, locuiam într-un apartament uriaş din Harbor şi-mi puteam permite să cumpăr un coşciug frumos pentru tata. Cu banii pe care-i făceam la slujba împotriva căreia tunase şi fulgerase. Am ales unul din mahon, cu aspect elegant, care avea înăuntru ceva ce se numea „seif al amintirilor“, un soi de sertar, unde se puteau pune lucruri care aparţinuseră defunctului.

Cîteva ore mai tîrziu, am mers acasă, m-am tîrît în patul pe care nu-l făcusem niciodată şi am adormit. Ceva mai tîrziu m-am dus pînă la apartamentul tatei şi am scotocit prin dulapul lui de haine, despre care puteam jura că nu fusese deschis de multă vreme, şi am găsit un costum bleumarin, care părea destul de ieftin, în care nu-l văzusem îmbrăcat. Pe umerii hainei se vedea cîte o dungă de praf. Am găsit şi o cămaşă, dar nici urmă de cravată – nu cred că purtase vreodată – de aceea am hotărît să folosesc una de-a mea. Am căutat prin apartament lucruri despre care credeam că le-ar vrea îngropate cu el. Poate vreun pachet de ţigări.

Mă temusem că vizita acolo mă va doborî, că voi începe iar să plîng. Numai că m-a întristat profund să văd ce puţine lucruri lăsase bietul bătrîn în urma lui – o duhoare stătută de fum de ţigară, scaunul cu rotile, tubul de respirat, fotoliul. După o jumătate de oră chinuitoare de cotrobăit prin lucrurile ce-i aparţinuseră, am renunţat şi am decis să nu pun nimic în „seiful amintirilor“. În mod simbolic, aveam să-l las gol, la o adică, de ce nu?

Cînd m-am întors acasă, am ales una dintre cravatele la care ţineam cel mai puţin, una cu albastru şi alb, care arăta suficient de sumbră şi de care mă puteam despărţi fără regrete. Nu aveam chef să mai merg din nou la casa mortuară, de aceea am dus-o jos, la portarul de serviciu, şi l-am rugat să o trimită el prin cineva.

A doua zi a avut loc priveghiul. Am sosit la casa mortuară cu aproape douăzeci de minute înainte de începerea lui. În încăperea dotată cu aer condiţionat era aproape frig, iar aerul mirosea a deodorant. Frank m-a întrebat dacă voiam să „aduc un ultim omagiu“ tatei, de unul singur, iar eu am acceptat imediat. Mi-a făcut

semn să merg într-una dintre camerele de pe holul central. Cînd am intrat şi am văzut coşciugul descoperit, am avut un şoc enorm. Tata stătea întins înăuntru, cu costumul acela sărăcuţ şi cravata mea albastră în dungi şi cu mîinile încrucişate pe piept. Am simţit că mi se pune un nod în gît, dar mi-a trecut repede şi n-am simţit îndemnul de a plînge, lucru ce mi s-a părut straniu. Mă simţeam doar golit pe dinăuntru.

Nu părea deloc real, dar morţii oricum nu mai arată astfel. Frank ori cel care se ocupase de tata nu făcuse o treabă proastă – nu pusese prea mult ruj sau ce se foloseşte pentru a mai da culoare –, dar tot arăta ca un exponat din Muzeul Madame Tussaud, dacă nu chiar mai bine decît oricare. Spiritul părăseşte trupul, iar antreprenorul de pompe funebre nu i-l poate readuce, indiferent ce ar face. Faţa lui avea o culoare ca a pielii normale, dar eram conştient că era un truc. Pe buze se vedeau urme de ruj. Părea mai puţin furios decît la spital, dar tot nu reuşiseră să-l facă să arate împăcat cu sine. Cred că mai mult nu se putea face pentru a-i netezi cutele de pe frunte. Pielea îi era rece acum şi mult mai ceroasă decît i-o simţisem la spital. Am şovăit înainte de a-l săruta pe obraz: mi s-a părut un gest nefiresc, straniu, nu tocmai curat.

Am rămas acolo, cu privirea la acea găoace din carne, acea coajă părăsită de viaţă, acel înveliş care adăpostise pînă nu de mult misteriosul şi temutul suflet al tatălui meu. Iar eu am început să-i vorbesc, aşa cum îmi închipui că vorbeşte orice fiu cu tatăl lui. „Da, tată, am zis, în sfîrşit ai scăpat de aici. Dacă există cu adevărat o viaţă după, sper că eşti mai fericit acolo."

Apoi mi-a părut rău pentru el, ceva ce cred că nu am putut simţi cît fusese în viaţă. Mi-am amintit de puţinele ocazii cînd păruse să fie cu adevărat fericit, asta cînd eram mic şi obişnuia să mă ducă pe umeri. Odată, cînd una dintre echipele antrenate de el cîştigase un campionat. Atunci cînd fusese angajat la Bartholomew Browning. Momente de acest fel. Cu toate astea, zîmbea rareori, asta dacă nu hohotea cu amărăciune. Poate că ar fi avut nevoie de medicamente antidepresive, poate că aşa îi era firea, dar mă îndoiam. „Nu te-am înţeles prea bine, tată! am spus. Dar zău că m-am străduit."

N-a apărut prea multă lume în cele trei ore de priveghi. Au sosit cîţiva amici de-ai mei din liceu, cîţiva cu soţiile, plus doi foşti prieteni din colegiu. Irene, mătuşa în vîrstă a tatei, a stat o vreme şi mi-a zis: „Tatăl tău a fost norocos să aibă un asemenea fiu". Avea un uşor accent irlandez şi se dăduse din belşug cu un parfum ce mirosea bătrîneşte. Seth a venit devreme şi a rămas pînă tîrziu, ca să-mi ţină tovărăşie. A povestit multe chestii despre tata, încercînd să mă facă să rîd, anecdote bine-cunoscute de pe vremea cînd tata era antrenor, poveşti ce deveniseră legende printre amicii mei şi cei de la Bartholomew Browning. La un moment dat luase un creion de marcat şi trăsese o linie pe mijlocul măştii unui jucător, un tip mare, pe nume Pelly, apoi dusese linia peste uniformă, pînă la pantofii puştiului, şi prin iarbă, drept de-a latul terenului, cu toate că acel creion nu lăsa urme pe iarbă, şi zisese: „În direcţia asta trebuie să alergi, Pelly, ai înţeles? Doar în direcţia aia".

Altădată, ceruse time-out şi se dusese la un jucător care se numea Steve, îl apucase de mască şi spusese: "Steve, eşti tîmpit?" Apoi, fără să mai aştepte răspunsul acestuia, trăsese de mască în sus şi în jos, făcîndu-l pe Steve să dea din cap ca o păpuşă. „Da, domnu' antrenor, sînt", spusese tata, imitînd vocea lui Steve. Ceilalţi jucătorilor socotiseră că incidentul fusese amuzant, de aceea majoritatea rîseseră. „Da, sînt tîmpit."

Altă dată, ceruse time-out în timpul unui meci de hochei şi se apucase să răcnească la un puşti pe nume Resnick pentru că jucase prea dur. Îi luase crosa şi spusese: „Domnule Resnick, dacă te mai prind că împungi – şi-l izbise pe Resnick cu capătul mînerului în stomac, ceea ce l-a făcut pe jucător să verse imediat – sau mai loveşti cu capătul crosei – şi îl mai lovise o dată în stomac cu crosa – te distrug". Iar Resnick vomitase sînge, iar apoi fusese cît pe ce să-şi piardă suflarea. Nimeni nu rîsese atunci.

– Da, am spus eu. A fost un tip ciudat, nu?

Voiam însă ca Seth să termine cu poveştile şi, din fericire, a tăcut.

La înmormîntarea de a doua zi dimineaţă Seth a stat alături de mine în stranã, iar Antwoine, în partea cealaltă. Preotul, un bărbat cu un aer distins şi păr argintat, care arăta ca un pastor pe care-l

văzusem odată la televizor, se numea părintele Joseph Iannucci. Înainte de slujbă, m-a luat deoparte şi mi-a pus cîteva întrebări despre tata, cu ce s-a ocupat, dacă avea pasiuni, chestii din astea. M-a cam prins pe picior greşit.

În biserică se aflau probabil vreo douăzeci de oameni, unii dintre ei enoriaşi obişnuiţi, care veniseră pentru slujbă şi nu îl cunoscuseră pe tata. Ceilalţi erau prieteni de-ai mei din liceu şi colegiu, cîţiva prieteni din cartier, o bătrînă care locuia alături. Apăruse şi unul dintre „amicii" tatei, un tip care, în urmă cu mulţi ani, fusese cu el la Kiwanis[1], asta înainte ca tata să plece după o criză de furie în legătură cu ceva neînsemnat. Nici măcar nu ştiuse că tata fusese bolnav. Au mai fost prezenţi doi veri mai în vîrstă pe care de-abia i-am recunoscut.

Eu şi Seth am făcut pe cioclii, împreună cu alţi cîţiva bărbaţi din biserică şi de la casa mortuară. În faţa bisericii era un mănunchi de flori – n-aveam habar de unde apăruseră, dacă le trimisese cineva sau fuseseră asigurate de firma pompe funebre.

Slujba religioasă a fost incredibil de lungă, presupunînd ridicarea în picioare de nenumărate ori, îngenuncherea, toate avînd pesemne rolul de a mai trezi asistenţa. M-am simţit stors de puteri, ameţit, de parcă aş fi scăpat chiar atunci dintr-un bombardament ucigător. Părintele Iannucci l-a numit pe tata „Francis", apoi, de cîteva ori i-a folosit numele complet „Francis Xavier"[2], de parcă ar fi vrut să sugereze că tata fusese un catolic fervent, nu un necredincios a cărui singură legătură cu Dumnezeu fusese să-i ia numele în deşert.

Preotul a zis:

– Ne întristează nespus despărţirea de Francis, îi deplîngem trecerea în nefiinţă, dar nădăjduim că a ajuns în preajma lui Dumnezeu, că se găseşte într-un loc mai bun, că împărtăşeşte acum reînvierea lui Isus, trăind o nouă viaţă. A continuat: Moartea lui Francis nu înseamnă un sfîrşit. Încă putem să fim uniţi cu el. Apoi

[1] Organizaţie mondială de voluntari care are ca scop îmbunătăţirea vieţii comunităţilor şi a copiilor. (n. tr.)

[2] Francis Xavier (1506-1662) – misionar iezuit spaniol (Francisco Javier) care a înfiinţat o misiune creştină în Japonia, declarat sfînt în 1622. (n. tr.)

ne-a întrebat: De ce a trebuit să sufere Francis atît de mult în ultimele luni de viaţă? şi a răspuns ceva privind suferinţele lui Isus, spunînd: „Isus nu s-a lăsat copleşit sau înfrînt de suferinţă. N-am prea înţeles unde bătea, dar nu ascultam cu prea multă atenţie. Gîndurile mele o luau razna din cînd în cînd.

După ce s-a terminat totul, Seth m-a luat în braţe, iar apoi Antwoine mi-a strîns mîna de să mi-o frîngă şi m-a luat şi el în braţe, şi am rămas surprins văzînd o singură lacrimă rostogolindu-se pe faţa lui de uriaş. Eu nu plînsesem cît ţinuse serviciul religios; nu vărsasem o lacrimă toată ziua. Mă simţeam ca anesteziat. Nu mai eram în stare de nimic.

Mătuşa Irene s-a apropiat de mine cu paşi nesiguri şi mi-a luat o mînă între palmele ei pătate de bătrîneţe. Cînd se rujase, îi tremuraseră degetele. Parfumul cu care se dăduse era atît de puternic, încît a trebuit să-mi ţin respiraţia.

– Tatăl tău a fost un om bun, a spus ea. Se pare că a surprins ceva pe chipul meu, poate o undă de îndoială pe care nu voisem să o exteriorizez, pentru că a adăugat: Ştiu, nu a fost uşor cu un om atît de temperamental. Nu-i prea era la îndemînă să-şi arate sentimentele. Dar ştiu că te-a iubit.

„Bine, dacă aşa zici tu...", am gîndit, am surîs şi i-am mulţumit. Amicul tatei de la Kiwanis, un bătrîn impresionant prin statură, care era de vîrsta tatei, dar părea cu douăzeci de ani mai tînăr decît el, m-a luat de mînă şi mi-a zis:

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

A apărut pînă şi Jonesie, hamalul de la Wyatt Telecom, împreună cu soţia lui, Esther. Amîndoi mi-au spus ce rău le părea de acea pierdere.

Plecam de la biserică şi mă pregăteam să mă urc în limuzină ca să urmez automobilul mortuar pînă la cimitir, cînd am văzut un bărbat stînd în ultimul rînd de bănci din biserică. Sosise la cîtva timp după începerea slujbei, dar de la distanţa aceea nu reuşisem să-i disting bine chipul, mai ales că biserica era cufundată în semiobscuritate.

Bărbatul s-a întors şi m-a privit în ochi.

Era Goddard.

Nu-mi venea să cred. Uimit şi mişcat, m-am apropiat încet de el. Am surîs şi i-am mulţumit că venise. A clătinat din cap şi a refuzat mulţumirile mele cu un gest.

– Ştiam că eşti la Tokio.

– Ei, ce Dumnezeu, diviziunea Asia-Pacific nu m-a făcut să aştept de atîtea ori?

– Dar nu... am bîiguit, incapabil să cred. Ţi-ai reprogramat călătoria?

– Unul dintre foarte puţinele lucruri pe care le-am învăţat în viaţă a fost să-mi ordonez priorităţile în funcţie de importanţa lor.

Preţ de o clipă am rămas fără grai.

– Păi, mă întorc la slujbă de mîine, am spus. S-ar putea să întîrzii puţin, pentru că probabil voi mai avea de rezolvat cîte ceva...

– Ba nu, nu, a zis el. Nu te grăbi! Ia-o încet!

– Nu-i nici o problemă.

– Menajează-te, Adam! Într-un fel sau altul, cred că ne vom descurca şi fără tine o vreme.

– Nu e... nu-i acelaşi lucru ca pierderea unui fiu, Jock. Tata a fost bolnav rău, a avut emfizem multă vreme şi... practic, a fost mai bine aşa. A vrut să moară.

– Cunosc sentimentul, a zis el încet.

– Şi, serios, nu am fost chiar atît de apropiaţi. Am privit în jur, la interiorul bisericii, şirurile de bănci din lemn, vopsitoria aurie şi roşu-aprins de pe ziduri. Cîţiva prieteni aşteptau lîngă uşă să mai discute cu mine. Probabil că nu s-ar cuveni să o spun chiar aici, înţelegi? Am zîmbit cu amărăciune. Dar a fost un tip dificil, un om încăpăţînat, de aceea dispariţia lui pare mai uşor de suportat. Nu sînt chiar distrus, cum se zice.

– A, nu, asta îngreunează situaţia, Adam. Vei vedea. Cînd sentimentele îţi sînt atît de complicate...

Am suspinat.

– Nu cred că sentimentele mele faţă de el sînt... adică au fost chiar atît de complicate.

– O să te ajungă din urmă. O să regreţi şansele pierdute. Ceea ce ar fi putut să fie. Aş vrea să ţii însă minte un lucru: tatăl tău a fost norocos să aibă un asemenea fiu.

– Nu cred că s-a considerat...

– Serios. A fost un om norocos.

– N-am de unde să ştiu, am zis şi, dintr-o dată, fără nici un avertisment, supapa de siguranţă din mine a cedat, stăvilarul s-a frînt şi lacrimile m-au podidit. Am roşit de ruşine că lacrimile au început să mi se rostogolească pe faţă şi am reuşit să bîigui: Iartă-mă, Jock.

A întins ambele braţe şi le-a lăsat pe umerii mei.

– Dacă nu poţi plînge, nu eşti viu, a zis el.

Şi ochii lui se umeziseră.

Acum plîngeam ca un copilaş şi mă simţeam zdrobit de ruşine şi, în acelaşi timp, uşurat. Goddard m-a îmbrăţişat, m-a strîns la pieptul lui, iar eu bîiguiam ca un idiot.

– Aş vrea să ştii ceva, fiule, a zis el foarte încet. Nu ai rămas singur.

73

A doua zi după înmormîntare m-am întors la muncă. Ce altceva puteam face, să rămîn acasă pentru a jeli? Nu eram deprimat în înţelesul deplin al cuvîntului, dar mă simţeam sensibilizat, de parcă mi s-ar fi jupuit un rînd de piele de pe trup. Aveam nevoie să stau între oameni. Şi poate că acum, după ce tata murise, reuşeam să găsesc o oarecare consolare aflîndu-mă în preajma lui Goddard, care începuse să-mi devină persoana cea mai potrivită ca substitut de tată. Nu ţineam să văd lucrurile din punctul de vedere al unui psihiatru, dar ceva se schimbase în mine după ce apăruse şi el la înmormîntare. Nu mai avea sentimente ambigue şi nu mai trăiam un conflict privind aşa-zisa mea misiune la Trion, privind „adevăratul motiv“ pentru care mă găseam acolo – pentru că acela încetase a mai fi adevăratul motivul.

După părerea mea cel puţin, îmi îndeplinisem sarcina, îmi plătisem datoriile, iar acum meritam să mi se acorde achitarea. Nu mai lucram pentru Nick Wyatt. Încetasem să mai răspund la telefoanele sau la e-mailurile lui Meacham. La un moment dat, am primit un mesaj vocal pe telefon chiar de la Judith Bolton. Nu s-a prezentat, dar i-am recunoscut vocea din prima clipă. „Adam, spusese ea, ştiu că treci prin clipe grele. Regretăm enorm că ţi-ai pierdut tatăl şi te rugăm să primeşti cele mai sincere condoleanţe.“

Îmi şi imaginam şedinţa de strategie dintre Judith, Meacham şi Wyatt, disperaţi şi înfuriaţi cu toţii pentru că zmeul ridicat de ei scăpase de sub control. Judith spunînd că trebuia să fiu luat cu uşurelul, pentru că pierdusem un părinte, Wyatt folosind cuvinte urîte şi spunînd că îl durea în cot, timpul îl presa, iar Meacham încercînd să-şi întreacă şeful în legătură cu modul în care trebuiau să mă fiarbă şi să mă mîne înainte cu orice preţ; apoi Judith, protestînd, în ideea că se impune o abordare mai umană, cerînd să fie ea aceea care să realizeze apropierea de mine...

Mesajul ei continua astfel: „Dar este extrem de important, chiar şi în această perioadă tulburată, să păstrăm legătura. Aş dori să rămînem deschişi şi cordiali, Adam, dar te rog să ne contactezi astăzi“.

Am şters mesajul ei, precum şi pe cel transmis de Meacham. Aveau să priceapă. Iar la momentul potrivit, urma să-i transmit un e-mail lui Meacham pentru a-l anunţa oficial că rupeam relaţiile, însă m-am gîndit ca deocamdată să-i mai las nelămuriţi, pînă înţelegeau care era situaţia. Gata, nu mai voiam să fiu paiaţa lui Nick Wyatt.

Îi dădusem tot ce dorise. Aveau să-şi dea seama că nu merita să se agaţe de mine.

Exista posibilitatea să mă ameninţe, dar nu puteau să mă silească să lucrez în continuare pentru ei. Atîta vreme cît ţineam minte că nu aveau ce să-mi facă, puteam să le zic adio.

Numai că trebuia să ţin minte asta. Şi atunci îmi vedeam de treabă.

74

A doua zi dimineaţă, telefonul mobil a sunat chiar înainte de a apuca să parchez în garajul Trion. Era Flo.

– Jock vrea să discute cu tine, a zis ea, pe un ton precipitat. Imediat.

Goddard era în biroul lui din spate, împreună cu Camilletti, Colvin şi Stuart Lurie, vicepreşedinte pentru dezvoltare corporată, cel pe care-l cunoscusem la petrecerea lui Goddard.

Cînd am intrat, Camilletti tocmai spunea:

– Nu, din cîte am auzit, ticălosul a sosit ieri la Palo Alto, cu fişa privind condiţiile gata pregătită. A luat masa cu Hillman, directorul general executiv, şi pînă la masa de seară semnaseră contractul. I-a oferit exact ceea ce am oferit şi noi – pînă la *ultimul bănuţ* –, dar în numerar!

– Cum *dracu'* de s-a putut întîmpla asta! a explodat Goddard. Nu-l mai văzusem atît de furios. Ce Dumnezeu, doar Delphos a semnat o prevedere că nu vinde altcuiva!

– Prevederea aceasta are data de mîine – încă n-a fost semnată. De aceea s-a grăbit omul să ajungă acolo, ca să poată încheia afacerea înainte de a o parafa noi.

– Despre cine vorbim? am întrebat încet, în timp ce mă aşezam.

– De Nicholas Wyatt, m-a informat Stuart Lurie. Tocmai a cumpărat Delphos de sub nasul nostru cu cinci sute de milioane de dolari.

Am simţit că mă scufund. Am recunoscut numele Delphos, dar mi-am adus aminte că trebuia să mă dau neştiutor. „Wyatt cumpărase Delphos?“ am gîndit cu groază.

M-am întors către Goddard cu o privire întrebătoare.

– Compania pe care eram pe cale să o achiziţionăm – ţi-am vorbit despre ea, a zis el nerăbdător. Avocaţii noştri se pregăteau să redacteze forma finală a contractului de achiziţie... Vocea lui s-a stins, apoi a devenit mai puternică: Nu credeam că Wyatt are atîţia bani în numerar trecuţi în bilanţ!

– Au avut aproape un miliard în numerar, a zis Jim Colvin. Opt sute de milioane, mai precis. Deci, prin plata asta, aproape c-au golit puşculiţa, fiindcă au datorii de trei miliarde, iar serviciul la datoria asta trebuie să fie de cel puţin două sute de milioane pe an.

Goddard a lovit cu pumnul în tăblia mesei rotunde.

– Mama dracilor! a bubuit el. La ce naiba în trebuie lui Wyatt o compania ca Delphos? Doar nu are AURORA... Nu văd ce sens are ca Wyatt să pună la bătaie tot ce are disponibil în cadrul companiei, decît dacă vrea să ne aibă pe noi la mînă.

– Ceea ce a şi reuşit să facă, a spus Camilletti.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fără AURORA, Delphos nu face nici două parale! a spus Goddard.

– Dar fără Delphos, AURORA e distrusă, a zis Camilletti.

– Poate ştie despre AURORA, a zis Colvin.

– Imposibil! a protestat Goddard. Iar dacă ştie despre asta, nu are AURORA.

– Dar dacă o are? a sugerat Stuart Lurie.

A urmat o tăcere apăsătoare, după care Camilletti a spus cu un aer pătimaş:

– Păi protejăm AURORA folosind aceleaşi măsuri federale de securitate pe care Departamentul Apărării le cere aplicate de către toţi contractorii guvernamentali în domeniul informaţiilor ultrasecrete. S-a uitat fioros la Goddard. Mă refer la protecţii de tip firewall, la verificări de personal, sisteme de protecţie a reţelei, acces verificat la toate nivelurile – toate măsurile de securitate cunoscute. Nimeni nu a vorbit de proiectul acestea. Imposibil să fi ştiut.

– Asta e, a zis Goddard, cum, necum, Wyatt a aflat amănunte despre negocierile noastre...

– Doar dacă, l-a întrerupt Camilletti, ar avea pe cineva infiltrat. A lăsat impresia că se gîndeşte la ceva şi a privit spre mine, apoi a continuat: Parcă ai lucrat la Wyatt, nu?

Am simţit că mi se urcă sîngele la cap şi, ca să-mi maschez sentimentele, am mimat că sînt jignit:

– Am *lucrat* la Wyatt, l-am repezit eu.

– Mai ţii legătura cu el? m-a întrebat sfredelindu-mă cu privirea.

– Ce vrei să insinuezi? am spus, ridicîndu-mă în picioare.

– Eu ţi-am adresat o simplă întrebare – dacă mai ţii legătura cu Wyatt? a ripostat Camilletti. Acum cîtva timp, ai luat masa cu el la Auberge, adevărat?

– Paul, ajunge! a sărit Goddard. Adam, stai jos imediat! Adam n-a avut deloc acces la AURORA. Şi nici la amănuntele referitoare la negocierile privind Delphos. Cred că astăzi e prima oară cînd aude de numele acestei companii. Am confirmat cu o mişcare din cap. Să trecem mai departe, a propus Goddard. Părea să se mai fi răcorit. Paul, te-aş ruga să discuţi cu avocaţii, ca să vedem ce şanse de recurs avem. Vezi dacă-l poţi opri pe Wyatt. Anunţul privind AURORA e programat peste patru zile. Imediat ce lumea va afla ce am reuşit, toţi se vor îngrămădi să cumpere materialele şi producătorii pe întregul lanţ de producţie. Ori amînăm lansarea, ori... *Eu nu vreau* să fiu printre cei care vor alerga să cumpere materiale sau producători. Trebuie să ne punem mintea la lucru şi să găsim o achiziţie comparabilă...

– Numai Delphos are o asemenea tehnologie! a spus Camilletti.

– Sîntem cu toţii oameni deştepţi, a replicat Goddard. Întotdeauna există o soluţie. Şi-a lăsat palmele pe braţele fotoliului şi s-a ridicat în picioare. Nu ştiu dacă aţi auzit, e vorba de o chestie pe care Ronald Reagan o spunea mereu despre un puşti care a găsit un morman de bălegar şi a zis: „Trebuie să fie şi vreun ponei prin preajmă“. A rîs, iar ceilalţi i-au ţinut hangul, din politeţe. Părea să aprecieze încercarea firavă de a alunga încordarea celor din încăpere. Bun, acum, la treabă. Găsiţi poneiul!

75

Ştiam ce se întîmplase.

În noaptea aceea, în timp ce conduceam spre casă, m-am gîndit febril şi, cu cît analizam mai profund, cu atît mă înfuriam mai tare, ceea ce m-a făcut să conduc tot mai repede şi mai neatent.

Dacă n-ar fi fost fişa cu condiţii pe care o extrăsesem din dosarele lui Camilletti, Wyatt n-ar fi aflat despre Delphos, compania pe care Trion se pregătea să o cumpere. Şi, cum asta mă apăsa atît de mult, m-am simţit tot mai vinovat.

La naiba, sosise momentul să-i spun lui Wyatt că totul se terminase. Nu mai lucram pentru el.

Am descuiat uşa apartamentului şi, după ce am aprins luminile, am pornit spre computer ca să transmit un e-mail.

N-am apucat.

Arnold Meacham stătea în faţa computerului meu, iar doi indivizi tunşi milităreşte scotoceau peste tot. Lucrurile mele erau împrăştiate prin încăpere. Toate cărţile fuseseră scoase de pe rafturi, sistemul audio DC şi DVD-ul fuseseră desfăcute, pînă şi televizorul. Apartamentul arăta ca şi cum cineva se pornise pe distrugere, azvîrlind lucrurile care încotro, distrugînd tot ce se putea, străduindu-se să producă pagube cît mai mari.

– Ce mama dracului? am sărit eu.

Calm, Meacham a ridicat capul de la ecranul monitorului.

– Să nu mă mai ignori altă dată, a zis el.

Trebuia să dispar de acolo. M-am răsucit, am făcut un salt către uşă, însă una dintre brute a închis-o cu un bufnet şi s-a aşezat în faţa ei, fixîndu-mă cu precauţie.

Nu aveam pe unde să fug, decît dacă încercam vreo fereastră, adică o cădere în gol de la etajul douăzeci şi şapte, ceea ce nu părea o idee prea înţeleaptă.

– Ce vrei? l-am întrebat pe Meacham, mutîndu-mi privirea de la el la uşă.

– Îţi închipuiai că te poţi ascunde *de mine?* a zis Meacham. Nu cred. N-ai găsit tu cutia de valori sau *colţişorul* care să ne scape. Văd c-ai păstrat toate e-mailurile de la mine. Nu credeam că te interesează atît de mult.

– Sigur că mă interesează, am răspuns. Păstrez copii după orice.

– Programul acela de criptare, pe care-l foloseşti pentru notiţele din timpul şedinţelor cu Wyatt, Judith şi cu mine, a fost spart de mai bine de un an, să ştii. Au apărut altele şi mai tari.

– Bine că m-ai informat, am spus eu cu sarcasm. Mă străduiam să par netulburat. Acum, ce-ar fi ca tu şi băieţii să o ştergeţi dracului de aici, altfel chem poliţia.

Meacham a pufnit şi a făcut un semn cu mîna, care putea fi interpretat drept invitaţie ca să mă apropii de el.

– Nu, am zis eu, clătinînd din cap. Ţi-am spus, tu şi oamenii tăi...

Din colţul ochilor am perceput o mişcare bruscă, fulgerătoare, apoi ceva m-a izbit în ceafă. M-am prăbuşit în genunchi, avînd în acelaşi timp un gust ciudat, de sînge, în gură. Toate lucrurile din jur căpătaseră o nuanţă roşiatică. Am întins mîna în spate să-l prind pe cel care mă atacase şi, în timp ce bîjbîiam în gol, am primit un picior în zona rinichiului drept. Am simţit o durere cumplită în tot spatele şi m-am lăsat moale pe covor.

– Nu, am spus eu, icnind de durere.

Am mai primit o lovitură. De astă dată tot în ceafă, care a fost incredibil de dureroasă. Acum am văzut luminiţe scînteind în faţa ochilor.

– Ia-i de pe mine, m-am tînguit eu. Fă-i pe... ăştia să... înceteze. Dacă ameţesc prea mult, s-ar putea să scap ce nu trebuie.

Altceva nu-mi venise în minte. Pesemne că brutele acelea nu ştiau mare lucru din ceea ce se petrecuse între mine şi Meacham. Indivizii erau doar pe post de muşchi. Eram convins că Meacham nu-i informase despre ce era vorba şi nici n-ar fi vrut ca ei să aibă cunoştinţă de prea multe lucruri. Poate aveau idee de ceva, atît cît să ştie ce să caute. Însă era limpede că Meacham ar fi preferat ca amestecul lor să fie cît mai discret.

M-am chircit şi mi-am încordat fiinţa în aşteptarea unei noi lovituri în cap, care a venit şi, de data aceasta, totul a devenit de un alb orbitor, cu steluţe, iar în gură am simţit un gust metalic. Vreme de cîteva momente s-a lăsat linişte; se părea că Meacham le făcuse semn să înceteze.

– Ce dracu' vrei de la mine? am întrebat eu.

– Mergem la o plimbare, m-a informat Meacham.

76

Meacham şi gorilele lui m-au dus pe sus din apartament, am luat liftul pînă la garaj, după care m-au scos pe o ieşire de serviciu pînă în stradă. Eram înspăimîntat de moarte. Lîngă ieşire stătea parcat un automobil negru, tip Suburban, cu geamuri fumurii. Meacham a pornit înainte, iar cei doi tipi au rămas în apropierea mea, flancîndu-mă, ca să se asigure, probabil, că nu voi fugi sau nu voi încerca să mă arunc asupra lui Meacham. Unul din ei avea laptopul meu; un altul ducea computerul meu în braţe.

Simţeam că-mi plesneşte capul, iar durerile din spate şi piept erau atroce. Cred că arătam cumplit, bătut şi plin de vînătăi.

„Mergem la o plimbare“ înseamnă, cel puţin în filmele despre Mafia, cimentarea picioarelor într-un bloc de beton şi azvîrlirea în East River. Dar dacă ar fi vrut să mă ucidă, de ce n-o făcuseră în apartamentul meu?

Namilele erau foşti poliţişti, mi-am dat eu seama după o vreme, angajaţi de Wyatt Corporate Security. Păreau să fi fost aleşi exclusiv pentru forţa şi brutalitatea lor. Erau nişte simple instrumente.

Unul din ei a urcat la volan, iar Meacham s-a aşezat în dreapta lui, izolat de mine printr-un geam armat, şi a vorbit la telefon tot drumul.

Se vedea cît de colo că-şi îndeplinise misiunea. Băgase spaima în mine, iar el şi şi slugile lui găsiseră dovezile pe care le ascunsesem faţă de Wyatt.

După patruzeci şi cinci de minute, automobilul a intrat pe aleea pietruită ce ducea spre reşedinţa lui Wyatt.

Doi dintre indivizi m-au percheziţionat, să nu am arme sau cine ştie ce asupra mea, de parcă de la apartamentul meu pînă acolo aş fi apucat să procur vreun pistol de mare calibru. Mi-au luat apoi telefonul şi m-au împins în casă. Am trecut prin dreptul detectorului de metale, care s-a declanşat, motiv pentru care mi-au luat ceasul, cureaua şi cheile.

Wyatt stătea în faţa unui televizor uriaş cu ecran plat, aşezat într-o încăpere spaţioasă şi mobilată spartan, urmărind CNBC fără sonor şi discutînd pe mobil. Cînd am intrat, însoţit de gărzile tunse scurt, am reuşit să mă văd într-o oglindă. Arătam destul de rău.

Am rămas cu toţii în aşteptare.

După cîteva minute, Wyatt a terminat discuţia, a lăsat telefonul jos şi m-a măsurat.

– Nu te-am văzut cam de multişor, a zis el.

– Aşa-i, i-am răspuns.

– Vai, cum arăţi. Ai vrut să treci printr-o uşă, cumva? Sau te-ai dat de-a berbeleacul pe scări?

– Ceva de genul ăsta.

– Îmi pare rău de tatăl tău. Dar, Dumnezeule, să respiri printr-un tub, să cari după tine butelia de oxigen şi toate căcaturile alea... Mai bine mă împuşti decît să ajung aşa.

– Cu plăcere, am murmurat eu, dar nu cred că m-a auzit.

– Mai bine c-a murit, nu? A scăpat de chinuri.

Îmi venea să mă arunc asupra lui şi să-l sugrum.

– Îţi mulţumesc pentru grijă, am spus eu.

– *Eu* vreau să-ţi mulţumesc, a zis el, pentru informaţiile referitoare la Delphos.

– S-ar părea că ţi-ai golit puşculiţa ca să o cumperi.

– Întotdeauna trebuie să gîndeşti cu trei mutări în avans. Cum crezi că am ajuns ceea ce sînt acum? Cînd vom anunţa că *noi* deţinem cipul optic, acţiunile noastre o să crească pînă la cer.

– Foarte frumos, am spus eu. Ţi-au ieşit toate cum ai dorit. Acum nu mai ai nevoie de mine.

– A, nici pe departe, amice. Poate după ce-mi faci rost de specificaţiile cipului. Şi de prototip.

– Nu, am spus cu glas scăzut. Am terminat.

– Crezi că s-a terminat? Domnule, cred că ai halucinaţii, a zis el şi a izbucnit în rîs.

Am respirat adînc. Am simţit sîngele zvîcnindu-mi la baza gîtului. Mă durea capul.

– Legea e clară cu privire la chestia asta, am spus eu, dregîndu-mi glasul. Consultasem o serie de site-uri în legătură cu aspectele legale. Eşti vîrît mai adînc decît mine, fiindcă ai dirijat întreaga operaţiune. Eu n-am fost decît un pion. Tu ai tras sforile.

– *Legea,* a făcut Wyatt cu un zîmbet mirat. Tu, îmi vorbeşte despre lege? De aia ai păstrat e-mailurile şi mesajele, ca să *poţi instrumenta* un dosar împotriva mea? Vai, domnule, aproape că mi se frînge inima pentru tine. Crezi că o să-ţi dau pace pînă nu termini ce ai început?

– Ai obţinut de la mine tot felul de informaţii de valoare, am spus. Ţi-a ieşit planul. S-a terminat. De acum înainte, să nu mă mai contactezi! Am încheiat relaţiile. Pentru restul lumii, nici nu ne cunoaştem.

Groaza făcuse loc unei încrederi aproape demente: asta însemna că, în sfîrşit, o rupsesem cu trecutul. Mă aruncasem de pe o stîncă înaltă, iar acum pluteam prin aer şi-mi plăcea acel zbor pînă cînd aveam să mă strivesc de pămînt.

– Gîndeşte-te puţin, am continuat eu. Ai mult mai multe de pierdut decît mine. Compania. Averea. Eu sînt un amărît oarecare. Plevuşcă. Ba nu, nici măcar atît.

Zîmbetul i s-a lăţit pe faţă.

– Şi ce-ai de gînd să faci? Te duci la Jock Goddard şi-i spui că nu eşti decît un soi de detectiv de nimic, ale cărui „idei“ geniale i-au fost servite cu linguriţa de către principalul lui concurent? Şi atunci, cum crezi că va proceda? O să-ţi mulţumească, o să te invite să iei masa cu el la rulota aceea şi va toasta în cinstea ta cu un pahar de Ovaltine? Nu prea cred.

Am clătinat din cap, simţind cum îmi bate inima de groază.

– Eu sînt convins că nu vrei să ajungă la urechile lui Goddard cum ai aflat toate amănuntele privind negocierile lor cu Delphos. Sau îţi închipui că te poţi adresa FBI-ului? Le spui că ai spionat în favoarea lui Wyatt? Oho, are să le placă asta la nebunie. Ştii ce *înţelegători* sînt cei de la FBI, nu? Te vor strivi ca pe un gîndac sub picior, iar eu voi nega *totul,* aşa că nu vor avea încotro şi îmi vor da crezare, şi ştii de ce? Pentru că eşti o jigodie care se ţine numai de combinaţii. În documentele noastre eşti trecut ca *infractor,* amice. Te-am concediat atunci cînd ai comis acea deturnare de fonduri şi *există documente* clare.

– Atunci va trebui să explici de ce oamenii de la Wyatt mi-au dat recomandări atît de entuziaste.

– Dar n-a făcut nimeni aşa ceva, nu pricepi? Doar n-am da scrisori de recomandare unui ticălos ca tine. Eşti un mincinos fără leac, de aceea ai falsificat antetul nostru pentru a-ţi scrie singur recomandarea atunci cînd te-ai angajat la Trion. Scrisorile acelea nu au fost emise de noi. Analiza hîrtiei şi expertiza tehnică a documentului vor dovedi asta fără nici un dubiu. Ai folosit altă imprimantă, alt tip de cerneală. Ai falsificat semnăturile, amărîtule. A făcut o pauză. Chiar crezi că nu ştim să ne protejăm?

Am încercat să-i întorc zîmbetul cinic, dar n-am reuşit să-mi mobilizez muşchii feţei.

– Îmi pare rău, asta nu explică telefoanele date de directorii Wyatt către Trion, am spus eu. În orice caz, Goddard îşi va da seama de toate manevrele. Doar mă ştie.

Wyatt a izbucnit într-un hohot care aducea a lătrat.

– Te *ştie*. Asta e tare. Domnule, tu chiar nu-ţi dai seama cu cine ai de a face, înţelegi? Eşti băgat în rahat pînă peste cap. Îţi închipui că oamenii de la Departamentul de resurse umane ar fi telefonat la Trion pentru a face recomandări călduroase, iar asta după ce ţi-am dat un şut în fund? Bine, mai interesează-te puţin, istetule, şi vei afla că toate convorbirile date de la Resurse umane au fost redirijate. Evidenţele telefonice arată clar că apelurile au fost făcute din apartamentul tău. Tu ai dat toate acele telefoane, imitînd glasurile celor de la Wyatt şi făcînd acele recomandări nemaipomenite. Eşti nebun de legat, domnule. Eşti bolnav. Ai însăilat singur toată povestea aceea cum că ai fost cel mai tare din proiectul Lucid, lucru ce se poate demonstra ca fals. O să vezi tu, deşteptule, cum serviciul nostru de securitate şi al lor se vor reuni ca să compare constatările făcute.

Am simţit că se învîrte pămîntul cu mine şi mi s-a făcut greaţă.

– Şi poate c-ai face bine să verifici contul acela secret de care eşti atît de mîndru – cel în care eşti atît de convins că am depus fonduri din vreun cont din străinătate. Ce-ar fi să descoperi adevărata sursă a acelor fonduri?

Am rămas cu privirea aţintită la el.

– Banii ăia, a explicat Wyatt, au fost transferaţi din cîteva conturi discreţionare de la Trion. Şi ţi-ai lăsat amprentele acolo. Ai furat bani de acolo, la fel cum ai procedat şi la noi. A bulbucat ochii la mine. Eşti prins în cursă, fără nici o şansă de scăpare, amărîtule! Data viitoare cînd ne vedem, te-aş sfătui să ai la tine toate specificaţiile tehnice ale cipului optic, altfel viaţa ta nu mai valorează nici cît un găinaţ. Iar acum ieşi dracului din casa mea!

Partea a opta

EFRACŢIE ÎNSCENATĂ

Efracţie înscenată: Expresie de argou pentru a descrie pătrunderea secretă într-un birou sau domiciliu pentru a obţine în mod ilegal dosare sau alte materiale.

Manualul spionului: Enciclopedia spionajului

77

– Sper că e vorba de ceva important, amice, mi-a spus Seth. Vezi c-a trecut de miezul nopţii.

– Este, te asigur.

– Mda, dar ai ajuns să mă cauţi doar cînd vrei cîte ceva. Sau la moartea cuiva apropiat, ceva de genul ăsta.

Glumea, dar eu vorbeam cît se poate de serios. Adevărul e că avea tot dreptul să fie supărat pe mine. Nu-l mai căutasem de cînd mă angajasem la Trion. Iar el venise cînd murise tata şi rămăsese la înmormîntare. Se dovedise un prieten mai fidel decît mine.

Ne-am întîlnit peste o oră la Dunkin' Donuts, un local deschis toată noaptea, aflat lîngă locuinţa lui Seth. Cu excepţia cîtorva vagabonzi, locul era aproape pustiu. A venit îmbrăcat cu aceiaşi blugi vechi, Diesel, pe care-i ştiam, şi cu un tricou cu inscripţia Dr. Dre World Tour.

M-a privit întrebător:

– Ce naiba ai păţit?

Nu i-am ascuns nici un amănunt, indiferent cît de josnic ar fi fost – ce rost mai avea?

La început, a crezut că inventasem totul, dar treptat şi-a dat seama că spuneam adevărul, iar expresia de scepticism uşor amuzat s-a transformat într-o fascinaţie îngrozită, terminînd cu milă nedisimulată.

– Vai, bătrîne, a spus el după ce am terminat de povestit, în ce încurcătură te-ai vîrît!

Am surîs amărît şi am dat din cap.

– Sînt terminat, am recunoscut.

– Nu la asta mă refer. Părea încă să analizeze povestea mea. Singur ai acceptat să te bagi în rahatul ăsta.

– N-am făcut-o pentru că aşa am vrut eu.

– Ba nu, fraiere. Să ştii că aveai *o şansă*.

– Şansă? m-am mirat eu. Ce puteam alege? Închisoarea?

– Ai acceptat ce ţi s-a oferit, dom'le. Aşa te-au prins de boaşe şi ai cedat.

– Ce altceva puteam face?

– Păi, pentru asta există avocaţi, deşteptule. Puteai să-mi spui, iar eu îţi găseam pe unul dintre cei cu care lucrez şi te scotea din belea.

– Bine, dar *cum?* În primul rînd, am luat banii aceia.

– Puteai aduce un avocat la firmă şi-i speriai, ameninţînd că faci totul public.

Am rămas tăcut. Mă îndoiam că totul ar fi fost chiar atît de simplu.

– Da, dar acum e prea tîrziu. În orice caz, cei de la Wyatt ar fi negat totul. Chiar dacă vreun avocat de la voi ar fi acceptat să mă reprezinte, Wyatt ar fi pus pe urmele mele tot baroul american.

– Probabil. Sau poate c-ar fi vrut ca totul să fie trecut sub tăcere. Exista o şansă de scăpare.

– Nu cred.

– Înţeleg, a zis Seth, pe un ton sarcastic. Şi, în schimb, te-ai înmuiat şi ai acceptat. Ai susţinut planul lor ilegal, ai convenit să devii spion, ţi-ai asigurat o condamnare serioasă...

– Cum adică mi-am asigurat o condamnare?

– ... Iar apoi, ca să-ţi satisfaci ambiţia ta bolnăvicioasă, îl trădezi pe singurul om care ţi-a oferit o şansă.

– Mulţumesc, am zis eu cu amărăciune, dîndu-mi seama că avea dreptate.

– Ţi-o meriţi cu vîrf şi îndesat.

– Îţi rămîn recunoscător pentru ajutorul şi sprijinul moral, amice.

– Hai să vedem lucrurile altfel, Adam – s-ar putea să mă consideri un ratat demn de milă, dar măcar sînt unul cinstit. Tu, în schimb, eşti un impostor. Îmi aduci aminte de Rosie Ruiz.

– Poftim?

– Fata care a cîştigat Maratonul de la Boston[1], acum vreo douăzeci de ani, stabilind un record la proba feminină, nu mai ţii minte? Dar n-a transpirat ca să stabilească recordul. S-a dovedit ulterior că intrase în cursă cu un kilometru înainte de sosire. Luase metroul ca să ajungă pînă acolo. Aşa şi tu, domnule. Eşti Rosie Ruiz a Americii corporate.

Am rămas împietrit, roşind şi simţindu-mă ca un nenorocit. În cele din urmă, am zis:

– Ai terminat?

– Da, deocamdată.

– Bun, am continuat, pentru că am nevoie de ajutorul tău.

[1] Maratonul de la Boston din 21 aprilie 1980. Ruiz a fost descalificată din cauza mărturiilor unor spectatori care o văzuseră intrînd în cursă în ultima jumătate de milă şi a probelor de pe monitoare care nu au înregistrat prezenţa ei în cursă. Cu acea ocazie s-a stabilit că Ruiz trişase în acelaşi fel şi la Maratonul de la New York din anul precedent, obţinînd un timp care îi permisese să participe la cel de la Boston. (n. tr.)

78

Nu fusesem niciodată la firma de avocatură la care lucra sau se prefăcea că lucrează Seth. Ocupa patru etaje într-unul dintre zgîrie-norii din zona comercială a oraşului şi se lăuda cu toate zorzoanele pe care lumea vrea să le vadă la o firmă cu pretenţii – lambriuri din mahon, covoare scumpe de Aubusson, obiecte de artă modernă sau tablouri uriaşe şi multă, multă sticlă.

Ne-a programat o discuţie la prima oră cu şeful lui, unul dintre partenerii importanţi, pe nume Howard Shapiro, care era specialist în drept penal şi fusese procuror. Shapiro era un tip scund, cu obraji bucălaţi, pe cale de a cheli, purta ochelari şi avea o energie debordantă, vorbind de parcă mitralia cuvintele. M-a întrerupt tot timpul, îndemnîndu-mă să termin mai curînd de povestit şi consultîndu-şi mereu ceasul de la mînă. Şi-a luat notiţe pe un carneţel cu foi galbene, detaşabile. Din cînd în cînd, mi-a aruncat priviri nedumerite şi viclene, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de anumite lucruri, însă în general şi-a stăpînit emoţiile. Seth, care ştia bine să-şi ascundă trăirile, a stat şi a urmărit totul cu un aer imperturbabil.

– Cine te-a bătut? a întrebat Shapiro.

– Angajaţii lui, din Serviciul de securitate.

Şi-a notat acest lucru.

– Cînd i-ai spus că renunţi să mai lucrezi pentru el?

– Înainte. Încetasem să le mai răspund la telefoane şi la e-mailuri.

– Ţi-au dat o lecţie, nu?

– Aşa cred.

– Vreau să te întreb ceva. Să-mi răspunzi cinstit. Să zicem că obţii ceea ce vrea Wyatt, cipul acela sau cum se cheamă. Crezi că te va lăsa în pace după aceea?

– Mă îndoiesc.

– Consideri că vor continua să exercite presiuni?

– Probabil.

– Nu ţi-e teamă că toată afacerea asta se poate îndrepta împotriva ta şi vei fi făcut ţap ispăşitor?

– M-am gîndit la asta. Ştiu că directorii de la Trion sînt foarte furioşi pentru că au ratat planurile de achiziţie. Probabil că vor cere investigaţii şi cine ştie ce se va întîmpla.

– Atunci, să-ţi dau încă o veste proastă, Adam. Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar eşti o unealtă în mîna lor.

Seth a zîmbit.

– Ştiu asta.

– Înseamnă că trebuie să loveşti primul, altfel eşti pierdut.

– Dar cum?

– Să spunem că se sparge buba şi eşti prins. N-ar fi de mirare. Dacă nu cooperezi, rămîi la mila tribunalului şi ajungi la închisoare. Lucru garantat.

M-am simţit de parcă aş fi primit un pumn în stomac. Seth s-a făcut mic.

– Atunci cooperez.

– Prea tîrziu. N-o să-ţi ofere nimeni circumstanţe atenuante. Pe de altă parte, singura dovadă împotriva lui Wyatt ar fi mărturia ta – în schimb, vor exista nenumărate probe împotriva ta, pariez.

– Şi atunci, ce sugestie îmi dai?

– Ori te găsesc ei, ori îi găseşti tu. Am un amic la Procuratura SUA şi am încredere în el. Wyatt e o pradă bogată. L-ai putea oferi procuraturii ca pe tavă. Cei de acolo ar manifesta un interes deosebit pentru aşa ceva.

– Păi, de unde ştiu că nu voi fi arestat şi aruncat şi eu în puşcărie?

– O să propun o înţelegere. Îl sun şi-i îi spun că am ceva ce l-ar putea interesa. N-o să menţionez nici un nume. Şi-i spun: „Dacă nu

cazi la pace cu omul meu, n-o să-l mai vezi. Dacă vrei o înțelegere, îi oferi o regină pentru o zi[1]“.

– Ce înseamnă „regină pentru o zi“?

– Păi, ne așezăm la discuții cu procurorul și cu un agent. Tot ce se discută în cadrul acelei întîlniri nu poate fi folosit direct împotriva ta.

M-am uitat la Seth, am ridicat din sprîncene a mirare, apoi m-am întors din nou spre Shapiro.

– Vrei să spui că aș putea scăpa?

Shapiro a clătinat din cap.

– Avînd în vedere acea năzbîtie pe care ai făcut-o la Wyatt, adică petrecerea de pensionare dată pentru salahorul acela, va trebui să formulăm o pledoarie de vinovăție. Ești un martor mînjit, iar procurorul trebuie să facă dovada că nu vei scăpa nepedepsit. N-ai cum să ieși curat din chestia asta.

– Și la ce mă încadrează, la încălcarea intereselor private?

– S-ar putea să însemne condamnare și eliberare condiționată, furt calificat și eliberare condiționată sau furt calificat și șase luni.

– Deci, tot închisoare, am zis eu.

Shapiro a încuviințat din cap.

– Asta, dacă sînt dispuși să negocieze, am tras eu concluzia.

– Exact. Ascultă, ai intrat într-o mare belea, ca să vorbim cinstit. Legea privind spionajul economic din 1996 încadrează furtul de secrete profesionale la infracțiuni federale. Te-ai putea alege cu zece ani de închisoare.

– Iar Wyatt?

– Dacă îl prind? În baza metodologiei de procedură federală privind condamnările, judecătorul trebuie să țină seama de rolul acuzatului în realizarea infracțiunii. Dacă ești șef de bandă, nivelul infracțiunii crește cu două trepte.

– Deci pe el o să-l lovească mai rău.

– Întocmai. Pe de altă parte, tu nu ai obținut beneficii personale din actul de spionaj, așa e?

– Exact, am spus eu. Adică, am fost plătit.

[1] Acord de înțelegere, în baza căruia declarațiile persoanei nu se folosesc împotriva sa în cadrul procesului. (n.tr.)

– Ai primit salariu de la Trion, pentru ceea ce lucrai acolo.

Am ezitat.

– Cum să spun, cei de la Wyatt au continuat să mă plătească, transferînd banii într-un cont secret.

Shapiro m-a fulgerat cu privirea.

– Asta-i rău, nu? am întrebat eu.

– E rău de tot, mi-a răspuns.

– Nici nu mă mir că au fost de acord fără să cîrtească, am spus eu aproape gemînd.

– Da, m-a aprobat Shapiro. Singur ți-ai făcut-o. Ia zi, mai vrei să dau telefonul acela?

M-am uitat la Seth, care a dat din cap încurajator. Se părea că nu aveam de ales.

– Ce-ar fi să mă așteptați amîndoi afară, ne-a rugat Shapiro.

79

Tăcuți, am stat în sala de așteptare din fața biroului. Nervii îmi erau întinși la maxim. Am telefonat la birou și am rugat-o să reprogrameze o serie de întîlniri.

Apoi am rămas locului pentru cîteva minute, gîndindu-mă febril.

– Știi ceva, am spus, partea cea mai proastă e că i-am oferit lui Wyatt cheile și așa a putut să ne fure ca-n codru. A dat deja peste cap marea noastră achiziție, iar acum o să ne aibă la mînă – iar asta numai din vina mea.

Seth m-a privit lung.

– Despre care „noi" vorbești?

– Trion.

A clătinat din cap.

– Tu nu reprezinți Trion. Ce-o tot ții cu „noi" și „pe noi" cînd te referi la Trion?

– M-a luat gura pe dinainte, am recunoscut.

– Nu cred. Ai face bine să-ți cumperi vreun săpun franțuzesc de zece dolari bucata, pentru că-mi închipui că numai din ăsta folosești acum, și să te duci în baie să scrii pe oglindă: „Eu nu sînt Trion, iar Trion nu este Adam".

– Ajunge, i-am retezat-o eu. Acum vorbești ca taică-meu.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că tatăl tău n-a greșit chiar de tot? Ceva de genul: un ceas care s-a oprit tot arată ora exactă de două ori pe zi, înțelegi?

– Ia du-te dracului!

În aceeași clipă s-a deschis ușa, și în prag a apărut Howard Shapiro.

– Stai jos, mi-a zis el.

Mi-am dat seama după fața lui că lucrurile nu merseseră cum trebuiau.

– Ce-a spus prietenul tău? am întrebat.

– Amicul meu a fost transferat la Justiție, iar înlocuitorul lui e un tip imposibil.

– Și cît de gravă e situația?

– Omul mi-a spus: „Știi ceva, depune o cerere și vedem noi ce se întîmplă".

– Și ce să înțeleg din asta?

– Că îți recunoști vinovăția la audiere și nu va afla nimeni.

– Tot nu pricep.

– Dacă îi oferi un caz mare, e dispus să-ți acorde un Cinci-K. Cinci-K reprezintă litera pe care procurorul o comunică judecătorului pe care îl roagă să se abată de la încadrările privind condamnarea.

– Iar judecătorul trebuie să procedeze așa cum vrea procurorul?

– Bineînțeles că nu. Pe de altă parte, nu ai nici o garanție că ticălosul ăsta o să-ți dea un Cinci-K. Sincer să fiu, n-am încredere în el.

– Și cum se definește un „caz mare"? a întrebat Seth.

– Vrea ca Adam să introducă un agent secret.

– *Agent secret?* am exclamat eu. *Asta e nebunie* curată! Wyatt nu va accepta asta nici în ruptul capului. Nu vrea să discute decît cu mine. Doar nu e tîmpit.

– Ce-ar fi să aibă asupra lui un emițător? a vrut Seth să știe. Ar fi de acord?

– Dar nu sînt *eu* de acord cu asta, am intervenit. De fiecare dată cînd ajung în prezența lui Wyatt sînt verificat la sînge. Ar descoperi imediat aparatul.

– Nu-i nimic, a zis Shapiro. Nici amicul de la Procuratură nu ar aproba o asemenea acțiune. Omul nu se bagă decît dacă introduci un agent secret.

– Nu vreau, am protestat. Wyatt nu ar accepta. Și ce garanții am că nu ajung la închisoare, chiar dacă procedăm așa?

– Nici una, a recunoscut Shapiro. Nici un procuror federal nu-ţi poate promite că judecătorul te va condamna cu suspendare. S-ar putea ca judecătorul să nu accepte. Însă, indiferent ce ai alege, îţi oferă şaptezeci şi două de ore ca să te hotărăşti.

– Altfel?

– Altfel te lasă în voia sorţii. N-are să-ţi ofere acea regină pentru o zi dacă nu joci după cum îţi cîntă el. Ascultă aici, oamenii n-au încredere în tine. Nu sînt convinşi că poţi rezolva totul singur. Şi, trebuie să recunoşti, cei de acolo procedează cum vor.

– N-am nevoie de cele şaptezeci şi două de ore, am spus, M-am decis. Nu joc după cum vor ei.

Shapiro m-a privit ciudat.

– Prin urmare, vei continua să lucrezi pentru Wyatt.

– Nu. Rezolv problema în felul meu.

Shapiro a zîmbit.

– Cum?

– Vreau să pun propriile condiţii.

– Cum asta? s-a mirat Shapiro.

– Să spunem că am dovezi concrete împotriva lui Wyatt. Dovezi clare, de netăgăduit, ale infracţiunii. Le putem prezenta direct FBI-ului ca să obţin o înţelegere mai avantajoasă?

– Teoretic, da.

– Bun, am spus. Cred că o să mă ocup singur de asta. Singurul care e în stare să mă scoată din situaţia asta sînt tot eu.

Seth a mimat un zîmbet, a întins mîna şi şi-a lăsat-o pe umărul meu.

– Prin „eu“ să înţeleg chiar „eu“ sau „noi“?

80

Am primit un e-mail de la Alana, care mă anunţa că revenise, şederea ei la Palo Alto se scurtase – nu-mi oferea explicaţii, dar eu ştiam de ce – şi ţinea să mă vadă. I-am telefonat acasă şi am discutat o vreme despre înmormîntare, despre felul în care mă simţeam şi altele de genul ăsta. I-am spus că preferam să nu discut prea mult despre tata, iar ea m-a întrebat:

– Ştii că cei de la Resurse umane ţi-ar putea face necazuri mari?

Am rămas fără suflare.

– Serios?

– Of, Doamne. Manualul de ordine interioară al companiei interzice în mod expres relaţiile amoroase la locul de muncă. Comportamentul sexual necorespunzător la locul de muncă aduce daune eficienţei organizatorice din cauza influenţei negative asupra participanţilor şi a colaboratorilor.

Am respirat uşurat.

– Dar tu nu lucrezi în acelaşi departament cu mine. Şi, în orice caz, am avut senzaţia că, din punct de vedere organizatoric, am fost eficienţi. Iar comportamentul nostru sexual a fost corespunzător. Am realizat integrarea pe orizontală. Alana a rîs, iar eu am continuat: Ştiu că nici unul din noi nu are timp, dar nu crezi că am deveni angajaţi mai buni ai companiei dacă ne-am lua o noapte liberă? Adică, să fugim din oraş. Să acţionăm spontan.

– Sună interesant, a zis ea. Da, cred că asta ar conduce la creşterea productivităţii.

– Bun. Atunci o să fac o rezervare pentru o cameră pe mîine noapte.

– Unde?

– Vei vedea.

– Hei, spune-mi unde!

– Nici gînd. Va fi o surpriză. Aşa cum îi place neînfricatului nostru şef să spună, uneori trebuie să te sui în maşină.

Alana m-a luat cu maşina ei, o Mazda Miata decapotabilă albastră, şi am ieşit din oraş, conform indicaţiilor mele. Cîtă vreme am rămas tăcuţi, m-au chinuit gînduri legate de felul în care urma să procedez. Depindeam de ea. Iată că ajunsesem să mă folosesc de ea ca să-mi salvez pielea. Atît de mult mă ticăloşisem.

Drumul a durat trei sferturi de oră pe o şosea cu o serie de semafoare în dreptul unor centre comerciale identice, benzinării şi restaurante fast-food, apoi pe un drum îngust şi foarte sinuos, ce străbătea o pădure. La un moment dat, ea s-a întors către mine, a observat vînătaia de la ochi şi m-a întrebat:

– Ce-ai păţit, te-ai încăierat cu cineva?

– La baschet, am răspuns.

– Credeam că nu mai joci cu Chad.

Am zîmbit şi n-am spus nimic.

În cele din urmă, am ajuns la un han de ţară mare, acoperit cu şindrilă albă şi avînd obloanele vopsite într-un verde-închis. Aerul era răcoros şi proaspăt şi se auzeau păsările ciripind, fără nici un zgomot de trafic.

– Bravo, a zis ea, în timp ce-şi scotea ochelarii. Frumos. Cred că e excelent aici.

Am dat aprobator din cap.

– Aici vii cu toate prietenele?

– N-am mai călcat aici, am zis eu. Am citit despre el şi mi s-a părut locul ideal pentru a scăpa de oraş. Mi-am petrecut braţul pe după talia ei subţire şi am sărutat-o. Dă-mi voie să-ţi duc bagajele.

– N-am decît o geantă. Nu-mi iau toată garderoba cu mine.

Am dus genţile de voiaj pînă la intrare. Înăuntru mirosea a lemn ars şi a sirop de arţar. Perechea care conducea acel han şi se ocupa de clienţi ne-a primit ca pe nişte vechi prieteni.

Camera noastră era foarte plăcută, avînd cu adevărat atmosfera unui han de ţară. Era mobilată cu un pat enorm, cu baldachin, velinţe ţesute şi perdele din creton. Patul era aşezat cu faţa către şemineul vechi, din cărămidă, care se vedea că fusese folosit intens. Restul mobilierul era alcătuit din obiecte de anticariat, parcă abia ţinîndu-se laolaltă, ceea ce-mi dădea fiori. La picioarele patului trona un cufăr de marinar. Baia era enormă, cu o cadă veche din fontă şi cu picioare curbate, exact în mijlocul încăperii – arăta grozav, dar dacă voiai să faci duş, trebuia să ţii para în mînă şi să te foloseşti de ea aşa cum procedezi cînd speli cîinele, adică încercînd să nu stropeşti toată podeaua. Baia dădea într-o cameră de zi, alăturată dormitorului, mobilată cu o birou din lemn de stejar şi cu un telefon aşezat pe o masă cam nesigură pe picioare.

Patul scîrţîia şi gemea, lucru pe care l-am aflat cînd, după plecarea hangiului, ne-am aruncat amîndoi în el.

– Doamne, îţi imaginezi prin cîte a trecut patul ăsta? am zis eu.

– Ce perdele din creton... s-a mirat Alana. Îmi aduc aminte de casa bunicii.

– Casa ei este la fel de mare ca hanul?

A confirmat cu o mişcare din cap.

– E plăcut aici. Ai avut o idee grozavă, Adam. Şi-a strecurat mîna sub cămaşa mea, m-a mîngîiat pe stomac, apoi palma ei a coborît. Ce spuneai despre integrarea pe orizontală?

Cînd am coborît la cină, în sufrageria comună un foc ardea vesel în cămin. La alte mese erau vreo zece sau douăsprezece perechi, majoritatea mai în vîrstă decît noi.

Am comandat un vin roşu şi scump de Bordeaux şi parcă am auzit cuvintele lui Jock Goddard răsunîndu-mi în minte: „Înainte te delectai cu Budweiser, acum nu bei decît Pauillac original“.

Servirea mergea încet – se părea că există doar un chelner pentru toţi cei din sufragerie, un individ de origine asiatică, abia vorbind

engleză – dar asta nu m-a deranjat. Amîndoi ne simţeam fericiţi şi destinşi, ca oricine după o partidă de sex.

– Am observat că ţi-ai adus computerul, am zis. A rămas în portbagaj.

Ea a surîs oarecum ruşinată.

– Nu plec nicăieri fără el.

– Eşti legată cu cordon ombilical de birou? am întrebat-o. Pager, telefon celular, e-mail, toate după tine?

– Tu nu faci la fel?

– Cînd ai un singur şef, chestia avantajoasă e că mai poţi reduce din aparatura pe care o iei cu tine, am zis eu.

– Da, eşti norocos. Eu am de făcut şase rapoarte şi de ţinut legătura cu un grup de ingineri de-a dreptul aroganţi. Ca să nu mai vorbesc de un termen foarte presant.

– Ce termen?

A avut o ezitare, dar asta a ţinut doar o clipă.

– Evenimentul are loc săptămîna viitoare.

– Livrezi un produs nou?

A scuturat din cap.

– E o prezentare – un anunţ important şi o demonstraţie cu un prototip funcţional al unui produs pe care îl creăm. Te asigur, e o chestie deosebită. Nu ţi-a spus Goddard despre el?

– S-ar putea, ştiu eu? Îmi spune tot felul de lucruri.

– Nu e ceva ce ai putea uita. În fine, îmi răpeşte mai tot timpul. Mă secătuieşte. Zi şi noapte.

– Ei, nici chiar aşa, am spus eu. Tot ţi-ai găsit timp pentru două întîlniri cu mine, iar noaptea asta ţi-ai luat liber.

– Şi-o să plătesc pentru asta lucrînd mîine şi duminică.

Chelnerul suprasolicitat a apărut, în cele din urmă, cu o sticlă de vin alb. L-am făcut atent că greşise, iar el s-a scuzat umil, după care ne-a adus ce comandasem.

– *De ce* n-ai vrut să vorbeşti cu mine la petrecerea lui Goddard? am întrebat-o.

M-a privit uimită, cu ochi mari de un albastru ca safirul.

– Am vorbit serios despre manualul scos de cei de la Resurse umane, înţelegi? Relaţiile amoroase la locul de muncă sînt descurajate, de aceea trebuie să păstrăm discreţia. Lumea vorbeşte. Oamenilor le place să bîrfească, să ştie cine cu care. Iar apoi, dacă se întîmplă ceva...

– O despărţire sau cine ştie ce...

– Indiferent. Atunci e jenant pentru toţi.

Conversaţia începuse să alunece într-o direcţie care nu îmi convenea. Am încercat să o readuc pe făgaşul dorit de mine.

– Deci nu cred că te pot vizita într-o zi la locul de muncă. Să apar la etajul cinci cu un buchet de crini.

– Ţi-am mai spus, nici n-ai putea intra.

– Credeam că ecusonul îmi permite accesul în toată clădirea.

– Poate în rest, dar nu la etajul cinci.

– Adică, tu poţi veni la etajul directorilor, dar eu nu am dreptul să intru la tine?

A ridicat din umeri.

– Ai ecusonul la tine?

– M-au instruit să nu mă duc nici la baie fără el. L-a scos din poşetuţa neagră şi mi l-a arătat. Era legat de un inel pe care se aflau o serie de chei.

În joacă, i l-am prins între degete.

– Nu arată la fel de rău ca pozele din paşapoarte, dar n-aş prezenta-o la o agenţie de modeling, am spus eu.

Apoi am examinat ecusonul. Avea aceleaşi inscripţii ca al meu, hologramă tridimensională Trion care îşi schimba culoarea în funcţie de unghiul sub care cădea lumina, aceeaşi culoare neagră drept fundal, peste care era imprimat de mai multe ori TRION SYSTEMS. Diferenţa esenţială era că ecusonul ei avea o dungă roşu cu alb pe faţă.

– Ţi-l arăt pe-al meu dacă mi-l arăţi şi tu, a spus ea.

Am scos ecusonul meu din buzunar şi i l-am dat. Se deosebeau datorită cipurilor folosite. Acestea cuprindeau informaţii codificate care puteau deschide o uşă sau nu. Al ei, pe lîngă intrările principale, garaj şi aşa mai departe, permitea accesul la etajul cinci.

– Aici arăți ca un iepuraș speriat, a constatat ea și a chicotit.

– Cred că așa m-am simțit în prima zi.

– Nu știam că numerele angajaților sînt atît de mari.

Dunga roșie cu alb de pe cartela ei trebuie să fie pentru identificarea vizuală imediată. Asta însemna că mai exista un punct de control, în afara celui care citea cartelele. Pesemne că exista o persoană care-i verifica astfel pe cei care intrau. Asta îngreuna situația.

– Cred că ai mari bătăi de cap cînd te duci la masă sau la sala de gimnastică, am zis eu.

A ridicat din umeri, nepăsătoare.

– Nu-i chiar atît de rău. Ajung să te cunoască.

„Adevărat, am gîndit. Asta e problema. Nu poți trece de ușă decît dacă cipul din cartelă este codificat corect, iar după ce pătrunzi pe etaj, trebuie să treci prin fața unui paznic, iar acesta te recunoaște după față.“

– Bine măcar că nu te silesc să treci prin chestia aceea biometrică, am spus eu. Noi a trebuit să procedăm așa la Wyatt. Înțelegi, nu – chestia aceea care scanează amprentele. Un amic de-al meu de la Intel trebuia să treacă prin aparatul de scanat retina și, dintr-o dată, i-au trebuit ochelari.

Asta era o minciună nerușinată, dar așa i-am atras atenția. S-a uitat la mine cu un surîs curios, nefiind sigură dacă glumeam.

– Am glumit în legătură cu ochelarii, dar el era convins că scanările acelea repetate îi vor afecta ochii.

– Da, există o zonă internă, unde treci prin scanere biometrice, dar acolo intră doar inginerii. Cei care lucrează la prototip. Eu trec doar prin fața lui Barney sau a lui Chet, sărmanii paznici care trebuie să stea în ghereta aceea micuță.

– Situația nu poate fi la fel de ilară ca la Wyatt, în etapele de început ale proiectului Lucid, am zis eu. Te puneau să faci un întreg ritual de schimb al ecusonului; trebuia să predai cartela de identificare paznicului, iar el îți dădea un al doilea ecuson, pe care să-l porți pe etaj. Vorbeam prostii, repetînd ca un papagal ceea ce îmi povestise Meacham. Dar să presupunem că-ți dai seama că ai uitat farurile mașinii aprinse, sau ai lăsat ceva în portbagaj, sau vrei să dai o fugă pînă la cafenea ca să-ți cumperi ceva de ronțăit...

Alana a clătinat absentă din cap și a pufnit ușor. Își pierduse orice interes față de complicațiile sistemului de ecusoane de acces la locul de muncă. Eu voiam să mai scot ceva informații de la ea – adică, trebuia să-ți lași cartela de identificare la paznic sau doar i-o arătai? Dacă i-o predai, riscul era mai mare ca acesta să depisteze falsul. Sau verificarea nu era atît de strictă noaptea? Sau dimineața, devreme?

– Hei, a spus ea, nici nu te-ai atins de vin. Nu-ți place?

Mi-am muiat cîteva degete în pahar.

– E delicios, am zis eu.

Acel gest de nepăsare prostească și juvenilă a făcut-o să rîdă, tare și în hohote, iar ochii i s-au îngustat, devenind aproape două linii. În acel moment, unele femei – adică, majoritatea femeilor – ar fi cerut să se facă nota de plată. Nu era cazul Alanei.

Mă acceptase așa cum eram.

81

După cină, amîndoi ne-am simţit ghiftuiţi şi destul de nesiguri pe picioare după ce băusem prea mult vin. De fapt, Alana părea mai ameţită decît mine. S-a prăbuşit pe spate în patul scîrţîitor, lăsîndu-şi braţele întinse în lături de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga încăpere, hanul, noaptea şi orice altceva. Sosise momentul să o urmez în pat. Dar nu puteam, cel puţin nu deocamdată.

– Hei, vrei să-ţi aduc laptopul din maşină?

A gemut.

– Uf, nu trebuia să-mi aduci aminte. Şi-aşa ai vorbit prea mult despre muncă.

– De ce nu recunoşti că şi tu eşti împătimită după muncă, şi gata? Am mimat vocea ei cît de bine am putut: Bună, mă numesc Alana şi nu ştiu decît să muncesc. Bună, Alana!

A clătinat din cap şi a privit spre tavan.

– Primul pas e să recunoşti că nu te poţi înfrîna de la muncă. În orice caz, şi eu am uitat ceva în maşină, aşa că oricum trebuie să cobor. Am întins mîna. Cheile, te rog.

S-a aşezat şi mai comod, părînd că se simte prea bine ca să facă vreun efort.

– Mda. Bine, uite, a zis ea cu jumătate de gură. Mulţumesc. S-a rostogolit pînă a ajuns să se aplece puţin peste marginea patului, a scos cheile maşinii din poşetă şi mi le-a înmînat cu un gest teatral. Să te întorci repede, ai înţeles?

Parcarea era pustie şi cufundată în beznă. Am privit spre hanul aflat la vreo treizeci de metri şi m-am asigurat că ferestrele camerei noastre nu dădeau spre zona de parcare. Aşadar, nu mă putea vedea.

Am deschis portbagajul maşini şi am găsit geanta cu computerul, un fel de husă din nailon cenuşiu, care avea o moliciune de mohair. Eu îmi lăsasem un mic rucsac în maşină. Altceva care să prezinte interes nu am găsit înăuntru. Am pus geanta cu laptopul şi rucsacul pe umăr şi m-am urcat în maşină.

Am mai privit o dată către han. Nu se apropia nimeni.

Cu toate astea, nu am aprins plafoniera şi mi-am obişnuit ochii cu întunericul. În acel fel, atrăgeam mai puţin atenţia.

Mă simţeam ca un nemernic, dar trebuia să fiu realist în legătură cu situaţia mea. Chiar nu aveam de ales. Ea reprezenta cea mai bună cale de acces la AURORA, de aceea *trebuia* să procedez astfel.

Rapid, am tras fermoarul genţii, am scos laptopul şi l-am pornit. Interiorul maşinii s-a luminat slab în pîlpîirea albăstruie a ecranului. Cît am aşteptat să se încarce, am desfăcut rucsacul şi am extras trusa de prim ajutor, aflată într-o cutie din plastic albastru.

Înăuntru, în loc de bandaje şi alte asemenea lucruri, se găseau cîteva cutii din plastic. Fiecare conţinea ceară de modelaj.

În lumina albăstruie, am examinat cheile de pe inel. Cîteva dintre ele păreau promiţătoare. Poate vreuna dintre ele se potrivea la dulapurile în care se păstrau dosarele proiectului AURORA.

Una după alta, le-am apăsat pe cîte o bucată de ceară. Exersasem procedura cu unul dintre oamenii lui Meacham, iar acum mă bucuram că o făcusem; îmi luase ceva timp pînă să devin îndemînatic. Pe ecran a apărut fereastra care îmi cerea parola de acces.

Drace. Nu toată lumea îşi proteja laptopul cu parole. Dar, în fine: cel puţin nu aveam să-mi pierd timpul degeaba. Am scos din rucsac un lector pcProx miniatural pe care mi-l dăduse Meacham şi l-am conectat la minicomputerul meu. Am apăsat butonul de pornire, apoi am trecut ecusonul Alanei peste ecran.

Micul meu dispozitiv a citit datele de pe cartela Alanei şi le-a stocat pe minicomputer.

Poate era mai bine că îşi parolase laptopul. Nu puteam zăbovi prea mult în parcare fără să-i trezesc suspiciuni. Înainte de a închide computerul ei, doar din distracţie, am tastat cîteva din posibilele parole – data ei de naştere, pe care o reţinusem; apoi primele şase cifre ale numărul ei de angajat. Nici un rezultat. Am tastat ALANA, iar fereastra pentru parolă a dispărut imediat, permiţîndu-mi accesul.

Of, Doamne, ce uşor fusese. Reuşisem.

Isuse. Iar acum? Cît timp mai puteam întîrzia fără a risca? Dar cum puteam lăsa să-mi scape o asemenea ocazie? Probabil că nu aveam să mai am o astfel de şansă.

Alana era o persoană foarte metodică. Conţinutul computerului era organizat într-o ierarhie clară şi logică. Un director se numea AURORA.

Totul se afla acolo. Ei, poate că nu chiar tot, dar reprezenta o mină de aur de specificaţii tehnice privind cipul optic, rapoarte de marketing, copii ale unor e-mailuri transmise şi primite, planificări de discuţii, liste de personal cu coduri de acces, pînă şi planuri ale etajului...

Erau atît de multe, încît pînă şi lectura titlurilor mi-ar fi răpit foarte multă vreme. Din fericire, laptopul avea CD-writer, iar eu aveam la mine CD-uri neînregistrate. Am înşfăcat unul şi l-am introdus în computer.

Chiar şi în cazul unui laptop extrem de rapid ca al ei, tot a durat cinci minute pînă să se înregistreze toate fişierele acelea. Atît de multe erau.

– Unde-ai stat atît? m-a întrebat ea botoasă cînd m-am întors.

Se băgase sub pătură, dar sînii dezgoliţi rămăseseră puţin la vedere şi ea părea pe jumătate adormită. Din CD-playerul pe care şi-l adusese se auzea în surdină o baladă a lui Stevie Wonder – *Love's in Need of Love Today.*

– Nu am găsit din prima cheia de la portbagaj.

– Un tip priceput la maşini ca tine? Am crezut că te-ai îmbarcat şi ai şters-o, abandonîndu-mă aici.

– Chiar aşa de prost mă crezi?

– Aparenţele pot fi înşelătoare, a zis ea. Hai în pat!

– Nu mi-aş fi închipuit că-ţi place atît Stevie Wonder.

Chiar n-aş fi bănuit aşa ceva, mai ales avînd în vedere colecţia ei de cîntăreţe supărate.

– Încă nu mă cunoşti cu adevărat, m-a pus ea la punct.

– Aşa e, dar mai păsuieşte-mă, am spus eu.

„Ştiu totul despre tine, am gîndit, şi totuşi nu cunosc mare lucru. Nu sînt singurul care păstrează secrete." Am aşezat laptopul pe biroul din stejar din apropierea băii.

– Gata, am spus, revenind în dormitor, dezbrăcîndu-mă din mers. În cazul în care-ţi vine vreo inspiraţie subită, vreo idee nemaipomenită peste noapte.

Gol, m-am apropiat de pat. Femeia aceea frumoasă mă aştepta în pat, jucînd rolul seducătoarei, cînd, în realitate, eu eram seducătorul. Nu avea cum să ştie ce rol jucam şi am simţit un val de ruşine, amestecat, în mod ciudat, cu o undă de pasiune.

– Hai odată, a zis ea cu o şoaptă încărcată de dramatism şi urmărindu-mă atent. Tocmai mi-a venit o idee.

Ne-am trezit amîndoi după ora opt, neobişnuit de tîrziu pentru nişte sclavi ai muncii ca noi supermotivaţi – şi am mai rămas în pat o vreme, după care am făcut duş şi am coborît să luăm un mic dejun ca la ţară. Am îndoieli serioase că oamenii de la ţară chiar mănîncă în halul acela, pentru că ar ajunge să cîntărească două sute de kilograme: felioare de şuncă (numai la dejunul ţărănesc şunca se oferă „felioare"), mormane de fulgi de grîu, brioşe cu afine abia scoase din cuptor, ouă, frigănele, cafea cu frişcă adevărată... Alana a mîncat cu poftă, ceea ce m-a surprins, avînd în vedere că era atît de suplă. M-am delectat urmărind-o cum mănîncă atît de zdravăn. Era o femeie cu apetit sănătos, lucru care mă încînta.

Ne-am întors în cameră, unde am făcut dragoste, după care am stat de vorbă. Mi-am impus să nu încep vreo discuţie despre proceduri de securitate sau ecusoane. Ea a vrut să afle despre moartea şi înmormîntarea tatei şi, deşi subiectul mă deprima, i-am povestit cîte ceva. În jur de unsprezece, am plecat cu mare regret, şi aşa s-a încheiat întîlnirea noastră.

Cred că amîndoi am fi vrut să mai dureze, dar trebuia să ajungem şi pe la cuiburile proprii o vreme, să ne terminăm lucrările, să mai şi trudim după acea noapte încîntătoare petrecută departe de masa de lucru.

În timp ce rulam pe drumul de ţară, presărat de copaci scăldaţi în lumină, m-am trezit gîndindu-mă că tocmai petrecusem o noapte împreună cu cea mai frumoasă, mai amuzantă şi mai sexy femeie pe care o întîlnisem vreodată.

Doamne, ce se întîmpla cu mine?

82

La amiază, imediat ce am ajuns în apartamentul meu, l-am sunat pe Seth.

– O să mai am nevoie de bani, m-a anunţat el.

Îi dădusem deja cîteva mii de dolari din contul alimentat de Wyatt sau indiferent de unde proveneau acei bani. Am fost uimit că îi terminase pe cei dinainte.

– N-am vrut să-mi bat joc şi să iau chestii ieftine, a spus el. Am cumpărat numai echipamente profesionale.

– Bănuiam că aşa vei face, am zis eu. Chiar dacă sînt de unică folosinţă.

– Vrei să cumpăr şi uniforme?

– Da.

– Dar cu ecusoanele cum rezolvi?

– Rezolv eu şi problema asta.

– Şi n-ai emoţii?

Am ezitat o clipă, apoi m-am gîndit să-i trîntesc o minciună ca să-l încurajez, dar n-am reuşit.

– Şi încă cum, am spus.

Nici nu voiam să mă gîndesc ce se putea întîmpla dacă lucrurile luau o turnură urîtă. O zonă importantă din creierul meu era cotropită treptat de îngrijorare cînd reanalizam planul pe care îl concepusem după discuţia cu şeful lui Seth.

Şi totuşi, exista încă un colţişor din mintea mea care voia să evadeze într-o himeră. Doream să rămîn cu gîndul la Alana. M-am

gîndit la ironia situației – la modul cum acel plan deliberat de a o seduce mă împinsese pe un drum surprinzător, făcîndu-mă să mă simt recompensat pe nedrept pentru trădarea mea.

Trăiam stări contradictorii, simțindu-mă pe de o parte josnic, chiar vinovat, pentru felul în care procedasem și, pe de altă parte, copleșit de devotament față de ea, un sentiment pe care sigur nu-l mai încercasem pînă atunci. În minte îmi veneau o sumedenie de amănunte: cum se spăla pe dinți, luînd apă de la robinet în căușul palmei, în loc să folosească un pahar; adîncitura plină de grație de pe spate, acolo unde începea curbura fundului, modul apetisant în care se ruja... Îmi aminteam glasul ei catifelat, rîsul dezlănțuit, simțul umorului, drăgălășenia ei...

Toate mă făceau să mă gîndesc – iar acesta era aspectul cel mai straniu – la viitorul nostru împreună, o idee care de obicei îl înspăimîntă pe oricare bărbat care nu a trecut de treizeci de ani, dar care, într-un fel, pe mine nu mă speria deloc. Nu voiam să o pierd pe femeia asta. Mă simțeam de parcă aș fi oprit la un magazin neînsemnat ca să-mi cumpăr un bax de bere și un bilet la loterie și cîștigasem premiul cel mare.

Și, de aceea, nu doream cu nici un chip ca ea să afle ce eram de fapt. Asta mă îngrozea. Acel gînd sumbru, îngrozitor apărea mereu la suprafață, întrerupîndu-mi fanteziile ridicole, ca un Hopa-Mitică, jucărioara aceea cu fundul rotunjit și greu, care se ridică imediat ce o apleci într-o parte.

În filmul color din imaginația mea se strecura o imagine mînjită, neclară, în alb și negru – un cadru reținut de camera de supraveghere: eu, stînd în mașină în parcarea întunecată, descărcînd conținutul laptopului ei pe un CD, presînd cheile ei pe ceară, copiindu-i ecusonul.

După aceea mă vedeam azvîrlind cît colo acel Hopa-Mitică, imaginîndu-mă în ziua nunții noastre și pe Alana pășind pe culoarul dintre bănci, splendidă și proaspătă, însoțită de tatăl ei, un bărbat cu păr argintiu și cu un chip impunător, îmbrăcat cu un costum deschis la culoare.

Ceremonia era oficiată de Jock Goddard ca judecător de pace. Apoi, membrii familiei Alanei, mama semănînd cu Diane Keaton din *Tatăl miresei,* sora ei atrăgătoare, deși nu la fel de frumoasă, și toți simțindu-se emoționați – dar asta doar în imaginația mea, să nu uităm – de faptul că se mărită cu mine.

Prima noastră casă, una adevărată, nu un apartament, ca decupată dintr-un oraș vechi și înverzit din Vestul Mijlociu; îmi imaginam casa mare în care locuiește familia lui Steve Martin din *Tatăl miresei*. La o adică, amîndoi sîntem bogați, directori de corporație. Undeva în fundal, Nina Simone cînta *Familia care locuiește pe deal*. Eu o trec pe Alana fără nici un efort peste prag, iar ea rîde de mine pentru că am devenit un sclav al clișeelor, iar apoi facem dragoste în fiecare încăpere, ca pentru a inaugura casa, chiar și baia și dulapul de rufe. Închiriem filme și le urmărim din pat, mîncînd cu bețișoare mîncare chinezească la pachet și, din cînd în cînd, o privesc pe furiș și nu-mi vine să cred că *sînt* căsătorit cu acea femeie incredibilă.

Brutele lui Meacham mi-au înapoiat computerele, asta spre norocul meu, pentru că aveam nevoie de ele.

Am introdus în computer CD-ul cu tot ce conținea laptopul Alanei. Am găsit în special e-mailuri privind uriașul potențial de marketing al AUROREI. Privind șansele Trion de a deține întregul „spațiu“, după cum se exprimă cei din marketing. Progresul neînchipuit al puterii de calcul pe care îl promite produsul, apoi felul în care cipul AURORA va schimba lumea.

Unul dintre documentele ceva mai interesante era planificarea demonstrației publice a produsului. Urma să aibă loc miercuri, adică peste patru zile, la Centrul pentru Vizitatori de la sediul Trion, o sală foarte modernă, de dimensiuni gigantice. Cu o zi înainte aveau să se transmită mesaje electronice de lansare, faxuri și telefoane către toate mijloacele de informare. Evident, prezentarea trebuia să devină un eveniment public de importanță imensă. Am tipărit acel program.

Pe mine mă interesau, mai mult decît orice, planul etajului și procedurile de securitate aplicate în cazul membrilor echipei AURORA.

Apoi am deschis unul dintre sertarele dulapului din bucătărie. Într-un sac de gunoi împachetasem cîteva obiecte pe care le păstrasem în pungi care se puteau închide etanș. Într-una se găsea CD-ul cu Ani DiFranco pe care îl lăsasem la vedere în apartament, sperînd că va pune mîna pe el, ceea ce se și întîmplase. În cealaltă aveam paharul de vin folosit de ea.

Meacham îmi dăduse o trusă de amprentare, cuprinzînd mici fiole cu pudră de recoltare a amprentelor latente, o bandă de ridicare a amprentelor și o pensulă din fibră de sticlă. Am luat amprentele de pe CD și pahar cu ajutorul unei pudre negre de grafit.

De departe, cea mai bună amprentă s-a dovedit cea de pe CD. Am recoltat-o pe o fîșie de bandă și am pus-o într-o cutie sterilă din plastic.

Apoi i-am scris un e-mail lui Nick Wyatt.

Adresat, firește, lui „Arthur“:

> Luni seară/marți dimineață termin misiunea și obțin mostrele. Marți dimineața le predau la ora și locul precizat de tine. După încheierea sarcinii, vom întrerupe orice legătură.

Am ținut să transmit tonul potrivit de nemulțumire. Nu voiam ca el să aibă vreo bănuială.

Dar la întîlnire avea să vină chiar Wyatt în persoană?

Cred că asta era marea întrebare rămasă nelămurită. Nu era esențial să apară chiar Wyatt, deși aș fi dorit să se întîmple așa. Nu-l puteam obliga să vină. De fapt, probabil că insistența mea l-ar fi făcut să evite întîlnirea cu mine. Dar deja îl cunoșteam destul de bine din punct de vedere psihologic și eram aproape sigur că nu va avea încredere în altcineva.

Ca să vezi, eu aveam să dau lui Nick Wyatt ceea ce dorea.

Adică prototipul cipului AURORA, pe care urma să-l fur, cu ajutorul lui Seth, de la etajul cinci al Aripii D.

Trebuia să-i predau exemplarul autentic, adevăratul prototip AURORA. Din multe motive, acesta nu putea fi falsificat. Fiind inginer, Wyatt și-ar da imediat seama dacă era real sau era un fals.

Însă în primul rînd, așa cum aflasem din e-mailurile lui Camilletti și din fișierele Alanei, din motive de securitate, prototipul fusese marcat cu un semn de identificare microimprimat, cuprinzînd numărul de serie și emblema Trion, imprimate cu ajutorul laserului și vizibile doar la microscop.

Tocmai de aceea doream să intre în posesia cipului furat. A celui autentic.

Pentru că în momentul în care Wyatt – sau Meacham, dacă se întîmpla așa – prelua cipul șterpelit, îl aveam la mînă. Urma să înștiințez FBI-ul cu mult timp înainte pentru a se realiza coordonarea acțiunii cu o echipă de intervenție SWAT, dar nu le comunicam numele persoanei, locul sau alte elemente decît în ultima clipă. Trebuia să am control total asupra acelei acțiuni.

Howard Shapiro, șeful lui Seth, telefonase în numele meu.

– Nici nu te gîndi să mai tratezi cu șeful de birou de la Procuratura SUA, mi-a zis el. Pentru ceva atît de delicat, omul trebuie să ceară aprobare de la Washington, iar asta va dura o veșnicie. Las-o baltă. Ne adresăm direct FBI-ului – ei sînt cei care fac jocurile la acest nivel.

Fără să dea nici un nume, el a încheiat un tîrg cu cei de la FBI. Dacă totul mergea strună, iar eu li-l ofeream pe tavă pe Nick Wyatt, obțineam eliberarea condiționată, nimic altceva.

În fine, aveam să-l predau pe Wyatt. Dar totul trebuia să se desfășoare cum plănuisem eu.

83

Luni, am început treaba încă de dimineaţă, întrebîndu-mă dacă aceea avea să fie ultima mea zi la Trion.

Sigur, dacă totul mergea bine, urma să semene cu oricare altă zi, ca o treaptă obişnuită dintr-o carieră îndelungată şi reuşită.

Erau însă şanse reduse ca totul să iasă perfect în planul acela incredibil de complicat şi ştiam bine asta.

Duminică, folosind datele extrase de pe ecusonul de identificare al Alanei şi un echipament denumit ProxProgrammer, pe care mi-l dăduse Meacham, reuşisem să realizez cîteva copii după ecusonul ei de proximitate.

De asemenea, între fişierele ei găsisem un plan al etajului cinci din Aripa D. Aproape jumătate din suprafaţă era haşurată şi denumită „Zona Secretă C".

În acea zonă se testa prototipul.

Din păcate, nu ştiam *ce* se afla în zona protejată şi unde anume se păstra prototipul. Odată intrat, trebuia să-l găsesc intuitiv.

M-am dus pînă la apartamentul tatei ca să-mi iau mănuşi de lucru rezistente – cele pe care le folosisem pe vremea cînd lucram împreună cu Seth ca spălător de geamuri. Sperasem să-l găsesc şi pe Antwoine, dar probabil că ieşise undeva. Cît am stat acolo am avut un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi fost urmărit, dar am alungat ideea socotind că era vorba de o stare de neliniște normală.

În restul zilei de duminică, mă documentasem pe site-ul Trion. Era uimitor cîte informaţii stăteau la dispoziţia angajaţilor companiei – începînd cu planuri de etaj, pînă la procedurile privitoare la confecţionarea ecusoanelor şi chiar inventarul instalaţiilor de securitate instalate la etajul cinci al Aripii D. De la Meacham procurasem şi frecvenţa radio a aparatelor de emisie-recepţie folosite de paznici.

Nu ştiam chiar tot ce trebuia despre procedurile de securitate – departe de aşa ceva –, dar am aflat cîteva lucruri esenţiale. Aşa am avut confirmarea celor spuse de Alana la masa luată la hanul de ţară.

Existau doar două căi de acces la etajul cinci, ambele cu paznici. Ca să treci de primul grup de uşi trebuia să-ţi prezinţi ecusonul în faţa unui cititor de cartele, dar apoi erai văzut de un paznic aşezat dincolo de un geam blindat, care compara numele şi fotografia cu ceea ce îi apărea pe ecran, după care îţi deschidea uşa spre etaj.

Nici măcar aşa nu te aflai aproape de Zona Secretă C. Aveai de mers pe nişte coridoare dotate cu camere de televiziune cu circuit închis, după aceea pătrundeai în altă zonă înzestrată nu numai cu camere cu circuit închis, ci şi cu detectoare de prezenţă, apoi ajungeai la intrarea în zona protejată. Aici nu erau paznici, dar, ca să deschizi uşa, trebuia să activezi un senzor biometric.

Aşadar, accesul la prototipul AURORA se dovedea grotesc de dificil, dacă nu chiar imposibil. Probabil că nu puteam trece nici de primul punct de intrare, cel cu paznic. Evident, nu puteam folosi cartela Alanei – nimeni nu m-ar fi confundat cu ea. Cu toate astea, cartela ei mi-ar fi fost utilă după ce aş fi pătruns la etajul cinci.

Senzorul biometric era şi mai şi. Trion se situa pe o poziţie de frunte în ceea ce privea mai toate tehnologiile avansate, iar recunoaşterea după datele biometrice – scanere de amprente, cititoare palmare, identificare automată a geometriei faciale, identificarea vocii, scanarea irisului şi a retinei – erau cu un pas înainte în domeniul produselor destinate asigurării securităţii. Toate au puncte forte şi slabe, dar scanerele de amprente sînt în general considerate drept cele mai bune – sigure, simple şi uşor de instalat, dovedind un procentaj scăzut de identificări eronate.

Un scaner de identificare a amprentelor digitale era montat pe peretele din faţa Zonei Secrete C.

După-amiază tîrziu, i-am dat un telefon de pe mobil directorului adjunct al centrului de comandă pe probleme de securitate pentru Aripa D.

– Salut, George, am început eu. Sînt Ken Romero de la Proiectare şi operaţiuni reţele, de la grupul de instalări.

Numele Ken Romero era real, aparţinînd unui director. Asta în caz că George se hotăra să facă o verificare.

– Cu ce te pot ajuta? m-a întrebat omul, pe un ton de parcă tocmai ar fi descoperit o baligă în cutia de Cracker Jack[1].

– Am sunat. Bob m-a rugat să vă anunţ că urmează să refacem un traseu al unui cablu cu fibră optică şi să introducem o modernizare, mîine dimineaţă, foarte devreme.

– Îhî. (Asta în loc de: „Şi de ce-mi spui mie?“)

– Nu ştiu ce le-a venit să pună cablu optic de cincizeci de microni optimizat cu laser sau server Ultra Dense Blade, dar de, nu plătesc eu, înţelegi? Probabil că au acolo nişte aplicaţii de bandă largă, şi atunci...

– Şi eu ce trebuie să fac, domnule...?

– Romero. În fine, cred că oamenii de la etajul cinci nu vor să fie deranjaţi în timpul lucrului, de aceea au cerut ca treaba să se facă în primele ore ale dimineţii. Nu-i mare chestie, dar voiam să vă ţinem la curent şi pe voi, pentru că lucrarea presupune oprirea detectoarelor de proximitate şi prezenţă şi nu numai, undeva între patru şi şase dimineaţă.

Adjunctul şefului securităţii a răsuflat aproape uşurat că el *nu* trebuia să facă nimic.

– Te referi la tot etajul cinci? Nu pot opri toate detectoarele de acolo fără...

– Nu, nu-nu, am zis eu. Ţinînd seama cît de des fac pauze pentru cafea, cred că oamenii mei abia dacă vor reuşi să termine două sau trei tablouri de conexiuni. Nu, mă refeream la zonele, stai să văd, zonele 22 A şi B, bine? Exact secţiunile interne. În orice caz, becurile de pe panourile voastre de avertizare o să se aprindă ca nişte brazi de Crăciun, făcîndu-i pe paznici să se agite ca nebunii, de aceea voiam să te anunţ...

George a oftat lung.

– A, dacă-i vorba doar de 22 A şi B, cred că pot dezactiva alarmele acelea...

– Cum e mai bine. Sper că înţelegi, n-am vrea să speriem paznicii degeaba.

– Îţi las la dispoziţie trei ore, sper că rezolvi în timpul ăsta.

– N-avem nevoie de trei ore, dar e preferabil să ne asigurăm decît să iasă cu scandal, înţelegi? Bine, îţi mulţumesc pentru ajutor.

[1] Batoane crocante din porumb, melasă şi alune (n.tr.)

84

În jur de şapte seara, ca de obicei, am părăsit clădirea Trion şi m-am dus acasă. Am dormit aproape neîntors.

Puţin înainte de patru dimineaţa, m-am întors şi am parcat pe stradă, nu în garajul Trion, ca să nu existe dovada revenirii mele în clădire. Zece minute mai tîrziu, o camionetă pe care scria: „J.J. Rankenberg & Co – Unelte, echipamente şi produse chimice profesionale pentru curăţat ferestre, înfiinţată în 1963“ a oprit în apropiere. La volan era Seth, îmbrăcat cu o uniformă albastră care avea înscris „J.J. Rankenberg“ pe buzunarul stîng.

– Cum merge, viteazule? m-a luat el.

– Chiar J.J. ţi-a dat camioneta?

– Bătrînul a murit, a spus Seth. Am observat că fuma, ceea ce însemna că era agitat. A trebuit să tratez cu juniorul.

Apoi mi-a întins o salopetă albastră, încă împăturită, pe care mi-am tras-o peste blugi şi bluza polo, operaţiune nu tocmai uşor de realizat în cabina unei camionete Isuzu care puţea a benzină.

– Credeam că juniorul nu te are la inimă deloc.

Seth a ridicat mîna stîngă şi şi-a frecat degetul mare de arătător, vrînd să spună că plătise bine.

O închiriere pe termen scurt, pentru o trebuşoară pe care să o fac în folosul companiei tatălui amicei mele.

– Dar tu n-ai nici o amică.

– Pe el nu l-a interesat decît că nu trebuie să declare venitul. Eşti pregătit de acţiune, şmechere?

– Să-i dăm drumul, scumpule, am zis eu şi am făcut semn către intrarea de serviciu în garajul Aripii D, iar Seth a intrat.

Aflat în ghereta lui, portarul de noapte a aruncat o privire pe o foaie şi a găsit numele companiei pe lista celor care aveau acces.

Seth a tras camioneta lîngă rampa de încărcare şi apoi am scos sacii mari din nailon, plini cu scule, ştergătoarele profesionale de geamuri şi găleţile mari de culoare verde, beţele extensibile de patru metri, bidoanele de patru litri din plastic în care se afla lichid de curăţare galben, parcă era urină, frînghiile şi cîrligele, după care au urmat dispozitivul cu scripete Sky Genie, scaunul de nostrom şi carabinele Jumar. Uitasem cît de multe *porcării* îţi trebuiau pentru slujba aceea.

Am apăsat butonul mare din oţel amplasat alături de uşa metalică a garajului şi, cîteva clipe mai tîrziu, ea a început să se ridice. Un paznic burtos, cu faţa lipsită de culoare şi cu o mustaţă zbîrlită a apărut cu un carnet în mînă.

– Hei, băieţi, vreţi să vă ajut? a întrebat el, dar se vedea că nu vorbeşte serios.

– Nu, ne descurcăm, i-am răspuns. Arată-ne doar drumul pînă la liftul de mărfuri care merge pînă pe acoperiş...

– Nici o problemă, a zis el. A rămas cu carnetul acela în mînă – nu-şi notase nimic, ci îl ţinea aşa, ca să ne arate că face şi el ceva – şi ne-a urmărit cum ne-am cărat calabalîcul. Apoi, în timp ce ne conducea spre lift, a întrebat: Chiar puteţi curăţa ferestrele pe întuneric?

– În jumătate din timp, ba chiar le curăţăm mai bine pe întuneric, a spus Seth.

– Nu înţeleg de ce, dar oamenii ne privesc foarte crispaţi cînd sînt observaţi în timp ce lucrează, am intervenit eu.

– Da, asta ne distrează grozav, a spus Seth. Îi sperie de moarte. Îi face să le stea inima în loc.

Paznicul a rîs.

– Apăsaţi pe R, a zis el. Dacă uşa de ieşire pe acoperiş e încuiată, găsiţi acolo pe cineva, parcă îl cheamă Oscar.

– Excelent, am spus eu.

Cînd am ajuns pe acoperiş, mi-am amintit de ce uram să spăl geamurile clădirilor foarte înalte. Sediul Trion avea doar opt etaje,

deci vreo treizeci de metri înălțime, dar acolo sus și la miez de noapte, parcă aș fi fost pe Empire State Building. Vîntul bătea în rafale scurte, era frig, umed și se auzea zgomotul traficului, pînă și la ora aceea din noapte.

Paznicul Oscar Fernandez (așa scria pe ecusonul lui) era un tip scund, cu uniformă albastru-marin. Din aparatul de radiorecepție prins la centură se auzeau paraziți și voci transmițînd mesaje aproape neinteligibile. Ne aștepta la ușa liftului și, cît ne-am descărcat sculele și tot ce aveam, s-a mutat stîngaci de pe un picior pe altul, după care ne-a condus pe scara de acces spre acoperiș.

L-am urmat pe palierele scurte. Cînd a descuiat ușa de ieșire, ne-a spus:

– Mi s-a transmis că o să veniți, dar am fost surprins, nu știam că începeți munca atît de devreme.

Nu părea bănuitor, ci doar ținea să facă și el conversație.

Seth a repetat poezioara aceea cu „în jumătate de timp", după care am reluat chestia cu oamenii din birouri gata să facă atac de inimă cînd ne văd agățați la geamuri și l-am făcut și pe el să rîdă. A zis că, după el, era de înțeles că oamenii nu voiau să le tulburăm activitatea în timpul orelor normale de serviciu. Echipați și purtînd uniforme, eu și Seth arătam ca niște adevărați spălători de geamuri, pentru că cine naiba ar fi fost atît de dement să se urce pe acoperișul unei clădiri tîrînd după el toate chestiile acelea?

– Eu am intrat în serviciul de noapte doar de vreo două săptămîni, a spus Fernandez. Ați mai fost aici pînă acum? O să vă descurcați?

Am spus că la Trion nu mai lucraserăm și atunci ne-a arătat unde erau lucrurile esențiale de care aveam nevoie – prize, robinete, ancore de siguranță. În prezent, toate acoperișurile noilor construcții trebuie să fie prevăzute cu ancore de siguranță montate la intervale de doi metri, suficient de rezistente pentru a suporta o greutate de două mii cinci sute de kilograme. Ancorele ies de obicei în afară ca niște țevi de scurgere, numai că au un bolț în formă de U în partea superioară.

Numai că Oscar era prea curios în legătură cu felul în care ne pregăteam materialele. A rămas pe lîngă noi, uitîndu-se cum am fixat carabinele de blocare din oțel. Acestea erau legate de frînghii

speciale de alpinism, groase de un centimetru și ceva, de culoare portocalie, și se fixau de ancorele de siguranță.

– Frumos, s-a mirat el. Probabil că în timpul liber faceți alpinism, nu?

Seth s-a uitat la mine, apoi a zis:

– Tu faci muncă de securitate și în timpul liber?

– Nuu, a zis el și a pufnit în rîs. Dar mă gîndeam că vă place să vă cățărați în locuri înalte. Mie mi-ar fi frică de moarte.

– Te înveți și cu asta, am zis eu.

Fiecare din noi aveam două coarde separate, una pentru coborîre, cealaltă, de siguranță, cu un dispozitiv de agățare, în caz că prima se rupea. Am ținut să procedez corect, nu doar de dragul aparențelor. Nici unul din noi nu avea chef să moară căzînd de pe clădirea Trion. În cele două veri neplăcute cît lucraserăm la o companie de spălat geamuri ni se spusese că în domeniul nostru de activitate media de accidente mortale era de zece pe an, dar nu ni se spusese dacă acel procentaj se înregistrase în întreaga lume sau într-un stat, iar noi nu ceruserăm precizări.

Știam că ceea ce făceam era periculos. Nu știam însă de unde venea primejdia.

După vreo cinci minute, Oscar s-a plictisit, în primul rînd pentru că n-am mai discutat cu el, așa că s-a întors la postul lui.

Coarda se fixa de ceva denumit Sky Genie[1], un fel de tub lung din metal în care frînghia se rula pe un fus din aluminiu forjat. Sky Genie – frumos nume, recunosc – e un dispozitiv special care funcționează prin frecare și derulează coarda încet. Ei bine, minunile astea erau zgîriate și păreau destul de uzate. L-am ridicat pe al meu și am zis:

– N-ai putut cumpăra unele noi?

– Păi sînt din dotarea camionetei, ce-ai vrea? De ce-ți faci griji? Chestiile astea suportă două mii cinci sute de kilograme. Apropo, s-ar părea că ai mai pus cîteva kilograme pe tine în ultimele luni.

– Du-te dracului!

– Seara mănînci? Sper că nu.

– Lasă glumele. Ai citit vreodată instrucțiunile de pe asta?

[1] În trad. „duhul cerului" (n. tr.)

– Ştiu, utilizarea necorespunzătoare poate provoca vătămări grave sau chiar decesul. Nu te mai lua după astea! Cred c-ai ajuns să te sperii şi cînd citeşti instrucţiunile de pe saltele.

– Mie-mi place reclama: „Sky Genie te aduce jos".

Seth n-a rîs.

– Opt etaje e o nimica toată, amice. Mai ţii minte cînd curăţam clădirea Civic...

– Încetează, l-am întrerupt eu.

Nu ţineam să mă dau serios, dar nu apreciam umorul lui negru, mai ales stînd pe acoperişul de la Trion.

Sky Genie se fixa de un ham de siguranţă din nailon, legat de centură prins de un scăunel cu şezutul matlasat. Toate articolele folosite în domeniul spălării geamurilor purtau nume care cuprindeau şi cuvinte precum „siguranţă" sau „prevenirea căderii", ceea ce îţi aduce mereu aminte că, dacă ceva nu merge ca lumea, eşti terminat.

Singurele lucruri neobişnuite folosite de noi erau două Jumar Ascenders, care permiteau urcarea cu ajutorul corzilor. De regulă, cînd speli ferestrele unei clădiri înalte, n-ai nici un motiv să te întorci pe acoperiş – lucrezi pînă ajungi la sol.

Dar aceea era singura noastră cale de salvare.

Între timp, cu ajutorul unui inel în formă de D, Seth a fixat vinciul electric de una dintre ancorele de pe acoperiş, apoi l-a alimentat de la priză. Era un model care funcţiona la 215 V, cu un scripete capabil să ridice aproape cinci sute de kilograme. L-a legat de corzilor noastre, asigurîndu-se că exista joc suficient care să nu ne împiedice coborîrea.

Am tras tare de coardă, ca să mă conving că totul era bine fixat, apoi ne-am apropiat de marginea acoperişului şi a privit în jos. Ne-am uitat unul la celălalt, iar Seth a etalat un zîmbet de parcă m-ar fi întrebat ce naiba căutam noi acolo.

– Ne mai arde de distracţie? m-a întrebat el.

– A, sigur.

– Eşti gata, amice?

– Da, i-am răspuns. Ca Elliot Krause în Port-O-San.

Nici unul din noi n-a rîs la chestia asta. Am trecut cu atenţie peste balustradă şi apoi am început să coborîm.

85

Am avut de coborît doar două etaje, dar nu ne-a fost uşor. Ne cam lipsea practica, duceam cu noi cîteva scule grele şi trebuia să fim foarte atenţi să nu ne aplecăm prea mult în afară.

Pe faţada clădirii erau montate camere de supraveghere cu circuit închis. Din scheme, ştiam exact unde se aflau. Mai ştiam şi specificaţiile acelor camere, dimensiunea lentilelor, distanţa de focalizare şi cîte altele.

Cu alte cuvinte, ştiam unde se aflau zonele neacoperite de ele.

Iar noi coboram prin dreptul unei astfel de zone neacoperite. Nu mă îngrijora că vom fi văzuţi coborînd de oamenii care răspundeau de securitatea clădirii, pentru că aveau cunoştinţă de prezenţa spălătorilor de geamuri în acea dimineaţă. Mă preocupa faptul că, dacă s-ar fi uitat mai atent, oricine şi-ar fi dat seama că noi nu curăţam nici un geam. Ne-ar fi văzut cum coboram încet, spre etajul cinci. Şi că nici măcar nu ne aşezaserăm în dreptul geamurilor.

Ne legănam uşurel în faţa unui grilaj de ventilaţie.

Atîta vreme cît nu ne legănam prea mult într-o parte sau alta, nu intram în vizorul camerelor. Asta conta.

Proptindu-ne picioarele de un pervaz, ne-am scos sculele şi ne-am apucat să desfacem bolţurile hexagonale. Erau bine înşurubate prin oţel, intrînd în beton, şi, din nefericire, multe la număr. Tăcuţi, eu şi Seth am lucrat cu îndîrjire şi curînd sudoarea a început să ne curgă pe feţe. Era posibil ca cineva care ieşise să se plimbe pe afară, vreun paznic sau cine ştie, să observe că scoteam bolţurile

care fixau grătarul de aerisire şi se putea întreba ce căutam acolo. Spălătorii de geamuri lucrează de obicei cu găleţi şi altele de genul ăsta, nu cu şurubelniţe electrice cu acumulator.

Dar la ora aceea, nu se găseau mulţi să se plimbe. Iar cei care ar fi ridicat din întîmplare ochii spre clădire şi-ar fi închipuit că făceam lucrări de întreţinere.

Cel puţin aşa speram.

Ne-a trebuit mai bine de un sfert de oră ca să slăbim şi să scoatem toate bolţurile. Cîteva dintre ele ruginiseră şi a trebuit să folosim un atomizor cu o soluţie specială ca să le desfacem.

Apoi, la un semn al meu, Seth l-a scos pe ultimul şi, împreună, am îndepărtat grătarul de pe peretele clădirii. Era extrem de greu, o treabă pentru cel puţin doi oameni. A trebuit să-l ţinem de marginile tăioase – din fericire, adusesem mănuşi, chiar foarte bune, pentru amîndoi – şi să-l înclinăm ca să rămînă pe pervazul ferestrei. După aceea, prinzîndu-se de el şi folosindu-l ca punct de sprijin, Seth a reuşit să sară înăuntru cu picioarele înainte. Cu un icnet, a aterizat pe podeaua camerei tehnice.

– E rîndul tău, a zis. Fii atent!

M-am prins de o margine a grătarului şi mi-am strecurat picioarele prin puţul de aerisire, apoi am căzut pe podea, aruncînd o privire rapidă în jur.

Camera tehnică era înţesată de echipamente imense, care făceau un zgomot infernal. Erau cufundate în întuneric, fiind vizibile numai datorită luminii difuze ce pătrundea de la reflectoarele montate pe acoperiş. Înăuntru se aflau instalaţiile de aer condiţionat – pompe de căldură, ventilatoare, răcitoare şi compresoare uriaşe, precum şi alte echipamente de filtrare şi condiţionare a aerului.

Am rămas prinşi în hamuri, agăţaţi de corzile duble care se legănau prin căminul de ventilaţie. Apoi am desfăcut centurile hamurilor şi le-am dat drumul.

Acum hamurile atîrnau în aer. Evident, nu le puteam lăsa acolo, dar le fixasem de vinciul electric de pe acoperiş. Seth a scos din buzunar o telecomandă de garaj şi a apăsat un buton. Am auzit bîzîitul

şi scrîşnetul îndepărtat şi slab al motorului, iar hamurile şi corzile au început să urce încet în aer, trase de vinciul electric.

– Sper că le putem coborî cînd vom avea nevoie de ele, a spus Seth, dar eu abia l-am auzit din cauza zgomotului asurzitor al instalaţiilor din cameră.

Fără să vreau, m-am gîndit că toată isprava aceea reprezenta cel mult un joc pentru Seth. Dacă era prins, nu păţea mare lucru. Scăpa uşor. Eu însă dădeam de naiba.

Apoi am tras grătarul înăuntru şi l-am aşezat astfel încît, văzut din afară, părea că stă la locul lui. Am scos încă o bucată de coardă şi am petrecut-o prin capetele de prindere şi pe după o ţeavă verticală pentru a lega grătarul.

În încăpere se făcuse din nou întuneric, de aceea am aprins lanterna. M-am apropiat de uşa masivă din oţel şi am încercat clanţa.

S-a deschis. Ştiam că normele prevedeau ca uşile camerelor tehnice să se deschidă dinăuntru, pentru ca personalul de serviciu să nu rămînă blocat, însă m-am simţit uşurat descoperind că puteam ieşi de acolo.

În acest timp, Seth a scos două aparate de radiorecepţie Motorola, mi-a dat unul, iar după aceea a scos din husă un aparat de radio pe ultrascurte, un scaner din înzestrarea poliţiei, care avea trei sute de canale.

– Mai ţii minte frecvenţa pe care lucrează cei din Serviciul de securitate? Ceva pe banda de patru sute UHF, nu?

Mi-am scos agenda cu arc din buzunarul cămăşii şi i-am dictat frecvenţa. El s-a apucat să seteze aparatul, iar eu am desfăcut planul de etaj şi am studiat ruta pe care trebuia să o urmăm.

Acum eram mai agitat decît la coborîrea de-a lungul faţadei clădirii. Ne făcuserăm un plan precis, dar puteau apărea multe elemente neprevăzute.

Pe de o parte, se putea să dăm peste angajaţi, chiar la ora aceea. AURORA era prioritatea numărul 1 pentru Trion, avînd termenul de finalizare fixat peste două zile. Iar inginerii aveau obiceiul să lucreze la cele mai ciudate ore. La ora cinci probabil că nu era nimeni pe etaj, dar nu se ştia. Era mai bine să rămînem cu uniformele de spălători de

geamuri, ducînd cu noi cîte o găleată şi ceva de şters – oamenii de serviciu treceau de obicei neobservaţi de restul lumii. Era puţin probabil ca cineva să ne oprească şi să ne întrebe ce făceam acolo.

Dar mai exista posibilitatea, total înfiorătoare, să dau peste cineva care mă putea recunoaşte. Trion avea zeci de mii de angajaţi, iar eu întîlnisem, să spunem, maximum cincizeci, deci şansele erau în favoarea mea să rămîn neremarcat. Mai ales la ora cinci. Cu toate astea... De aceea, îmi adusesem o cască de culoare galbenă, deşi spălătorii de geamuri nu purtau aşa ceva; mi-am îndesat-o pe cap şi mi-am pus şi ochelari de protecţie.

Imediat ce ieşeam din camera întunecoasă trebuia să parcurg cîteva zeci de metri prin dreptul camerelor de supraveghere. Sigur, în centrul de control din subsol erau cel puţin doi tipi de la securitatea clădirii, dar ei aveau de urmărit zeci de monitoare şi, în acelaşi timp, se uitau probabil la televizor, beau cafea şi jucau ceva. Am socotit că nimeni nu-mi va acorda atenţie.

Asta pînă ajungeam la Zona Secretă C, unde măsurile de securitate erau, cu siguranţă, mai severe.

– Am rezolvat, m-a anunţat Seth, privind afişajul digital al scanerului. Tocmai am prins ceva în legătură cu „Securitate Trion“ apoi încă ceva despre companie.

– Bravo, am spus eu. Trage cu urechea şi anunţă-mă imediat dacă apare ceva neobişnuit.

– Cît timp crezi că-ţi trebuie?

Mi-am ţinut răsuflarea.

– Poate zece minute. Sau jumătate de oră. Depinde cum merg lucrurile.

– Fii atent, Cas.

Am dat din cap.

– Stai puţin, ar mai fi ceva. Într-un colţ zărise o găleată de curăţenie pe roţi şi mi-a adus-o. Ia şi asta cu tine.

– Bună idee. M-am uitat o clipă la vechiul meu prieten, aşteptînd parcă să-mi ureze „noroc“, apoi am socotit că era un sentimentalism ieftin, care ar fi confirmat starea mea de agitaţie. De aceea am făcut semn că totul era în regulă şi că nu aveam nici o teamă. Ne vedem aici, am spus eu.

– Hei, nu uita să porneşti chestia aia, a zis el, arătînd spre radioemiţătorul meu.

Am clătinat din cap a mustrare faţă de neglijenţa mea şi i-am zîmbit.

Am deschis uşa cu grijă, m-am uitat în jur şi, cum n-am văzut pe nimeni, am ieşit pe coridor, apoi am închis uşa.

86

La cincisprezece metri în faţa mea, sus pe perete, aproape de tavan, era montată o cameră a cărei luminiţă roşie clipea.

Wyatt spusese că eram bun de actor, iar acum se impunea să o dovedesc. Trebuia să par degajat, puţin plictisit şi, în primul rînd, deloc agitat. Asta cerea ceva talent actoricesc.

„Continuaţi să urmăriţi starea vremii sau ce program nenorocit se dă la televizor, le-am poruncit în gînd celor din centrul de supraveghere. Beţi-vă cafeaua şi mîncaţi-vă gogoşile! Discutaţi despre baschet sau fotbal! Nu-i daţi atenţie celui din spatele cortinei!“

În timp ce împingeam căruciorul cu găleata de curăţenie, ghetele mele de lucru scîrţîiau slab pe holul mochetat.

În jur, nimeni. Asta venea ca o uşurare.

„Ba nu, am gîndit, la o adică, ar fi mai bine să trec pe lîngă cineva. Asta ar distrage atenţia de la persoana mea.“

Da, probabil. Mulţumeşte-te cu ce ai. Speră că nu te întreabă nimeni unde te duci.

Am dat colţul şi am ajuns într-o zonă de cubiculumuri. În afara cîtorva becuri de siguranţă, restul era cufundat în întuneric.

Conducînd căruciorul pe culoarul din mijlocul încăperii, am remarcat şi alte camere de supraveghere. Semnele din cubiculumuri, afişele bizare, lipsite de haz, toate dovedeau că acolo lucrau ingineri. Pe un raft dintr-un cubicul stătea o păpuşă „Iubeşte-mă Lucille“ care m-a fixat cu ochi răutăcioşi.

„Îmi fac meseria“, am ţinut să-mi reamintesc.

De cealaltă parte a acelei zone deschise, aşa cum ştiam din planul consultat, se găsea un coridor scurt care ducea direct către jumătatea securizată a etajului. Un afiş plasat pe perete („Zona Secretă C – Accesul permis exclusiv persoanelor autorizate şi o săgeată“) m-a convins. Eram aproape de ţintă.

Pînă aici totul mersese mult mai uşor decît mă aşteptasem. Sigur, în jurul intrării în zona secretă existau detectori de prezenţă şi camere de supraveghere.

Dar dacă telefonul pe care-l dădusem celui de la pază cu o zi în urmă îşi făcuse efectul, probabil că detectoarele de prezenţă erau dezactivate.

A, nu puteam fi sigur. Aveam să aflu peste cîteva secunde, cînd mă apropiam mai mult.

Camerele erau sigur active, dar aveam un plan şi în privinţa lor.

Brusc, un zgomot puternic m-a făcut să tresar: un ţiuit scos de aparatul de radiorecepţie.

– Isuse, am mormăit eu, simţind că inima mi-o ia razna.

– Adam, am auzit vocea lui Seth, precipitată şi fără nici o inflexiune.

Am apăsat butonul aflat pe o latură.

– Da.

– Avem necazuri.

– Cum adică?

– Întoarce-te!

– De ce?

– Întoarce-te dracului!

Uf, drace!

M-am răsucit brusc, am abandonat găleata şi pornit în fugă, dar mi-am adus aminte că puteam fi observat. M-am silit să merg mai încet, cu paşi mari. Ce naiba se întîmplase? Ne dăduseră de gol corzile? Căzuse grătarul de ventilaţie? Sau cineva deschisese uşa camerei tehnice şi dăduse de Seth?

Drumul de întoarcere mi s-a părut nesfîrşit. În faţa mea, s-a deschis uşa unui birou din care a ieşit un bărbat de vîrstă medie. Purta pantaloni din poliester şi o cămaşă galbenă cu mînecă scurtă şi

arăta ca un inginer mecanic din vechea generaţie. Pesemne că începuse munca mult mai devreme sau rămăsese peste noapte acolo. Individul mi-a aruncat o privire, apoi a lăsat ochii spre podea, fără să spună nimic.

Eram un om de serviciu venit pentru a face curăţenie. Adică invizibil.

Imaginea fusese surprinsă de cîteva zeci de camere de supraveghere, dar nu atrăgeam atenţia nimănui. Eram din echipa de curăţenie, un tip oarecare de la întreţinere. Nimic mai firesc decît să mă aflu acolo. Nimeni nu avea motive de mirare.

Am ajuns în sfîrşit la camera tehnică. M-am oprit în faţa uşii, încercînd să surprind vreo voce şi pregătit să o şterg dacă cineva s-ar fi aflat acolo cu Seth, chiar dacă n-aş fi vrut să-l abandonez în acea situaţie. N-am auzit decît cîteva sunete slabe emise de scaner, atîta tot.

Am deschis uşa. Seth stătea lipit de uşă, cu aparatul de radiorecepţie la ureche.

Părea panicat.

– Trebuie s-o ştergem de-aici, mi-a şoptit.

– Ce...?

– Tipul de pe acoperiş. De la şapte, adică. Paznicul care ne-a dus sus.

– Ce-i cu el?

– Cred că s-a întors pe acoperiş. Din curiozitate, cine ştie. S-a uitat în jos şi n-a văzut decît corzile atîrnînd liber, nici un spălător de geamuri şi a dat alarma. N-am idee, pesemne s-a temut că ni s-a întîmplat ceva.

– Poftim?

– *I-auzi!*

Scanerul a emis un scîrţîit, apoi s-au auzit voci. Am surprins o frîntură: „Etaj cu etaj, terminat!“ Apoi: „Unitatea Bravo, recepţie.“

– Bravo, terminat.

– Bravo, pătrundere ilegală, aripa D de la David. S-ar părea că spălătorii de geamuri şi-au abandonat echipamentul pe acoperiş, nici urmă de lucrători. Să se facă o verificare a clădirii, etaj cu etaj. Situaţie Cod 2. Bravo, oamenii tăi să se ocupe de etajul unu, terminat.

– Recepţionat.

M-am holbat la Seth.

– Cod 2 cred că înseamnă urgenţă.

– Cercetează clădirea, a spus Seth în şoaptă şi, din cauza zgomotului maşinilor, abia l-am auzit. Trebuie să ieşim dracului de aici.

– Cum? am şuierat eu. Nu putem coborî corzile, chiar dacă sînt încă legate! Şi aproape sigur că nu putem ieşi din capcana etajului ăstuia!

– Şi-atunci ce dracu' facem?

Am inspirat adînc, am oftat, încercînd să gîndesc limpede. Am simţit nevoia să fumez.

– Uite. Găseşte un computer, indiferent de care. Loghează-l la serverul Trion. Caută pagina referitoare la procedurile de securitate, vezi care sînt punctele de ieşire în caz de urgenţă. Mă refer la lifturi de marfă, scări de incendiu, ce-o fi. Orice cale de ieşire, chiar dacă va trebui să sărim.

– Eu? Şi *tu* ce faci în timpul ăsta?

– Mă întorc acolo.

– Ce? Îţi baţi joc de mine? Clădirea geme de paznici, te-ai tîmpit?

– Habar n-au unde sîntem. Oamenii ştiu doar că *undeva* în aripa asta... şi sînt şapte etaje.

– Adam, ţi-ai pierdut minţile!

– N-o să mai am şansa asta, am spus şi am pornit în fugă spre uşă. I-am făcut semn cu aparatul Motorola. Să mă anunţi cînd găseşti o ieşire. Eu intru în Zona Secretă C. Vreau să iau ce mi-am propus.

87

„Nu alerga.“

Trebuia să-mi impun asta. „Păstrează-ţi calmul.“ Am mers pe coridor, străduindu-mă să par nepăsător, deşi simţeam că-mi plesneşte capul. „Nu te uita la camere.“

Ajuns la jumătatea drumului spre zona de cubiculumuri, am auzit sunetul aparatului de radiorecepţie, două ţiuituri scurte.

– Da?

– Ascultă, domnule. Îmi cere să mă identific. Fereastra de intrare.

– Of, drace, ai dreptate.

– Vrei să folosesc numele tău?

– Uf, Dumnezeule, nu. Foloseşte... Am scos imediat agenda cu arc. Uite, Pierson. I-am dictat apoi pe litere, fără să mă opresc din mers.

– Şi parola? O ştii?

– MJ 23, i-am dictat.

– MJ...?

– Cred că de la Michael Jordan.

– Da, exact. Michael Jordan are tricoul cu numărul 23. Tipul ăsta o fi vreun jucător minune?

De ce spunea Seth atîtea prostii? Pesemne era speriat de moarte.

– Nu, am zis eu, gîndindu-mă la altceva, şi am intrat în zona cubiculelor. Mi-am scos casca şi ochelarii de protecţie, deoarece nu-mi mai trebuiau, şi, în trecere, le-am ascuns sub un birou. E doar arogant, la fel ca Jordan. Amîndoi se cred cei mai tari. Doar unul din ei are dreptul.

– Gata, am intrat, m-a anunţat el. Pagina de securitate, zici?

– Proceduri de securitate. Vezi dacă găseşti ceva despre rampa de încărcare, dacă putem ajunge acolo folosind un lift de marfă. Asta ar fi cea mai potrivită cale de ieşire. Acum te las.

– Grăbeşte-te, m-a rugat el.

Drept în faţa mea era o uşă din oţel, vopsită în gri, cu o fereastră în formă de romb şi întărită cu plasă de sîrmă. Pe uşă scria: „Acces interzis persoanelor neautorizate“.

Venind dintr-o parte, m-am apropiat încet de uşă şi am privit pe fereastră. Dincolo de ea era o sală de aşteptare de mici dimensiuni, cu podeaua din beton. Am observat două camere de televiziune cu circuit închis plasate sus pe perete, aproape de plafon, ale căror ochi roşii clipeau. Funcţionau. Am mai văzut şi sateliţii mici şi albi aşezaţi în cele patru colţuri ale camerei: detectoarele de prezenţă cu raze infraroşii.

Cu toate acestea, ledurile detectoarelor de prezenţă nu erau aprinse. Nu puteam fi sigur, dar păreau scoase din funcţiune. Pesemne cei de la Serviciul de securitate le dezactivaseră pentru cîteva ore.

Ca să am un aer oficial şi să las impresia că trebuia să respect nişte instrucţiuni, ţineam un carnet în mînă. Cu cealaltă mînă am încercat clanţa. Uşa era încuiată. Pe zid, în stînga cadrului uşii, se afla un senzor de prezenţă, la fel ca atîtea altele plasate în clădire. Oare puteam deschide uşa folosind ecusonul Alanei? Am scos copia pe care o făcusem, am fluturat-o în faţa senzorului, comandîndu-i în gînd să-mi deschidă.

Şi atunci am auzit o voce:

– Hei! Ce faci acolo?

M-am întors încet. Un paznic alerga spre mine, urmat de un altul.

– Stai! a strigat primul.

Uf, drace. Am simţit că-mi sare inima din piept.

M-au prins.

Acum să te văd, Adam.

Am privit mirat la paznici şi din uimire, am arborat o expresie arogantă. Am inspirat adînc, apoi, cu glas netulburat, i-am întrebat:

– Nu l-aţi găsit încă?

– Poftim? a făcut primul paznic, oprindu-se.

– De intrusul acela blestemat vorbesc! am spus, ridicînd glasul. Alarma a pornit acum cinci minute, iar voi alergaţi în jurul cozii, ca

nişte proşti! („Vezi de ce eşti în stare? mi-am zis eu. Aşa trebuie să procedezi.“)

– Da, domnule, a spus celălalt paznic. Amîndoi împietriseră şi rămăseseră holbîndu-se la mine.

– Nepricepuţilor, n-aveţi idee pe unde a pătruns? am strigat la ei ca un sergent instructor, făcîndu-i de două parale. Credeţi c-o să vă rezolvăm noi problemele? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să controlaţi perimetrul exterior, ăsta e primul lucru. Aşa scrie la pagina 23 din nenorocitul acela de manual! Procedaţi aşa şi o să constataţi că un grătar de ventilaţie a fost scos.

– Grătar de ventilaţie? a întrebat primul.

– Ce, trebuie să vă marcăm urmele în culori fluorescente? Să vă dăm vouă, ăstora de la pază, anunţuri scrise cu litere aurite că efectuăm un control inopinat al capacităţii de reacţie? Săptămîna trecută am făcut exerciţiul ăsta în trei clădiri din zonă, dar voi sînteţi cei mai nevolnici pe care i-am văzut vreodată. Am ridicat carnetul şi am extras pixul ataşat şi am început să scriu. Hai, daţi-mi numele şi numerele de ecuson. Tu! Încet, cei doi paznici au început să bată în retragere. Veniţi înapoi, ce mama dracului! Credeţi că securitatea companiei e doar o vorbă goală? O să pice cîteva capete, vă promit, după ce încheiem raportul.

– McNamara, a zis cel de-al doilea fără nici un chef.

– Valenti, a zis primul.

Le-am notat numele.

– Numerele de ecuson? Of, Isuse, bine – deschideţi-mi uşa asta întîi şi după aceea vă puteţi duce învîrtindu-vă.

Primul din ei s-a apropiat de cititorul de cartele şi a fluturat ecusonul prin dreptul lui. S-a auzit un declic şi a licărit un bec vede.

Am clătinat din cap cu o expresie de dezgust şi am deschis uşa. Paznicii s-au întors şi au pornit în fugă pe coridor. L-am auzit pe unul din ei spunîndu-i celuilalt:

– O să verific asta imediat cu cei de la centrul de control. Nu-mi place chestia asta.

Inima îmi bătea atît de tare încît cred că se auzea. Scăpasem cu faţa curată din acea situaţie, dar mi-am dat seama că reuşisem să cîştig doar cîteva minute. Paznicii aveau să comunice superiorilor întîmplarea şi să afle că nu se desfăşura nici un „control al capacităţii de reacţie“. Iar după aceea se vor întoarce în forţă.

M-am uitat atent la detectorul de prezenţă montat la înălţime pe peretele din spaţiul acela îngust, aşteptînd să văd dacă se va aprinde becul, dar a rămas stins.

Atunci cînd funcţionează, aceşti detectori transmit comenzi către camere, făcîndu-le să se rotească spre orice obiect în mişcare.

Dar detectorii erau deconectaţi. Asta însemna că nici camerele nu se puteau roti.

Ciudat, Meacham şi unul dintre oamenii lui mă învăţaseră să păcălesc sisteme de securitate care erau mai complicate decît acela. Poate că individul avea dreptate – nu te lua după filme, în realitate, sistemele din companii sînt întotdeauna destul de primitive.

Acum puteam pătrunde în micul hol fără să fiu văzut de camere, care stăteau îndreptate spre uşa care dădea direct în Zona Secretă C. Am făcut cîţiva paşi de probă în încăpere, lipindu-mă cu spatele de perete. M-am apropiat uşor de una dintre camere, venind din spatele ei. Ajunsesem în unghiul ei mort, eram convins. Nu mă avea în obiectiv.

În aceeaşi clipă, aparatul de emisie-recepţie a ţiuit.

– *Ieşi naibii afară!* am auzit vocea gîtuită a lui Seth. Toţi au primit ordin să vină la etajul cinci, auzi!

– Nn... nu pot, tocmai am intrat! a strigat.

– *Mişcă-ţi-l!* Isuse, ieşi de acolo!

– Nu! Încă puţin!

– Cassidy...

– Seth, ascultă. Trebuie să pleci de acolo – pe scări, cu liftul, indiferent cum. Mă aştepţi la camionetă.

– Cassidy...

– Du-te! am răcnit eu şi am închis.

Un sunet exploziv m-a făcut să tresar – vuietul gutural şi mecanic al unei alarme, venind de undeva aproape.

Şi acum? Nu mă puteam opri, la cîţiva paşi de intrare. Mai ales că ajunsesem atît de aproape.

Trebuia să continui.

Alarma ţiuia asurzitor de tare, ca o sirenă anunţînd un raid aerian.

Am scos din buzunar un tub de spray – conținînd ulei de gătit sub presiune –, apoi am sărit în sus spre cameră și am stropit lentila. Am văzut o dîră de ulei mînjind ochiul de sticlă. Gata.

Sirena continua să urle.

Acum camera era oarbă, sistemul optic dat peste cap – dar nu astfel încît să atragă atenția asupra ei. Cine s-ar fi uitat la monitor ar fi văzut că imaginile au devenit brusc neclare. Probabil că vor pune asta pe seama lucrărilor de schimbare a cablajelor, așa cum fuseseră preveniți. Între zeci de monitoare, o imagine neclară pe unul dintre ele nu avea să atragă atenția. Cel puțin așa speram.

Acum însă toate planurile minuțios alcătuite păreau aproape fără sens, deoarece se apropiau, chiar îi auzeam. Aceiași paznici pe care îi dusesem de nas? Alții? N-aveam idee, desigur, dar veneau spre acel sector.

Se auzeau tropote, strigăte, dar păreau îndepărtate, ca un zgomot de fundal, din cauza urletului sirenei.

Poate reușeam să duc treaba la bun sfîrșit.

Asta dacă mă grăbeam. Odată pătruns în laboratorul AURORA, pesemne că nu puteau veni după mine sau, în orice caz, nu imediat. Decît dacă aveau posibilitatea de a anula sistemele de securitate, ceea ce mi se părea improbabil.

Poate nici nu știau că pătrunsesem.

Asta dacă pătrundeam.

Am dat roată încăperii, rămînînd în afara razei de acțiune a camerei, pînă am ajuns la următoarea.

Stînd în unghiul ei mort, am sărit, apăsînd pe butonul atomizorului, și am nimerit exact pe lentilă.

Acum cei de la pază nu mă puteau vedea pe monitoare, așa că nu știau ce voiam să încerc.

Aproape pătrunsesem. Încă două-trei secunde – am sperat – și voi ajunge la AURORA.

Ieșirea era altă problemă. Știam că exista un lift de marfă, la care nu se putea ajunge din exterior. Oare ecusonul Alanei îl va activa? Speram că da. Era singura mea șansă.

La naiba, abia dacă reușeam să gîndesc limpede din cauza răgetului sirenei, a glasurilor și a pașilor care se auzeau tot mai tare și mai aproape. Simțeam că-mi fierbe mintea. Paznicii știau de *existența* AURUREI? Cît de strict era păzit secretul acela? Dacă nu știau de proiect, probabil că nici nu aveau idee încotro mă îndreptam. Probabil că alergau pe culoarele de pe fiecare etaj căutînd, fără a fi bine coordonați, cel de-al doilea intrus.

Pe perete, în stînga unei uși lucioase din oțel, era montată o cutie mică, vopsită în bej: scanerul de amprente Identix.

Am scos o cutie din plastic translucid din buzunarul din față al salopetei. Apoi, cu degete tremurătoare, am desfăcut banda pe care aveam amprenta degetului mare al Alanei, imprimată pe particule de grafit.

Am apăsat cu delicatețe banda pe scaner, exact acolo unde îți așezi de obicei degetul, și am așteptat ca ledul să-și schimbe culoarea din roșu în verde.

Dar nu s-a întîmplat nimic.

„Nu, Doamne, te rog, am gîndit eu cu disperare, simțind că-mi ia foc creierul de groază și de insuportabilul vuiet al alarmei. Hai, fă-l să funcționeze. Te implor, Doamne."

Lumina s-a încăpățînat să rămînă roșie.

Nu se întîmpla nimic.

În cadrul unei ședințe nesfîrșite, Meacham mă învățase cum să păcălesc scanerele biometrice și exersasem de nenumărate ori pînă am considerat că prinsesem mișcarea. Unele cititoare de amprente erau mai greu de înșelat, asta în funcție de tehnologia folosită. Acela era unul dintre cele mai simple, doar cu un senzor optic. Și citea o amprentă ca aceea pe care o aveam în 98% din cazuri. Da, șmecheria funcționa în 90% din cazuri.

„Sigur, mai rămîn 10% șanse", am gîndit, auzind bubuitul tot mai puternic al pașilor. Paznicii ajunseseră aproape, de asta eram sigur. Poate undeva în sala plină de cubiculumuri.

Drace, *nu* aveam noroc!

Ce alte trucuri mai învățasem?

Ceva legat de o pungă din plastic plină cu apă... dar nu aveam așa ceva la mine... Și atunci? Amprentele vechi rămîneau pe suprafața senzorului ca niște semne pe o oglindă, urme de grăsime

lăsate de degetele celor care intraseră. Amprentele vechi se puteau reactiva prin umezire.

Da, părea o nebunie, dar cu nimic mai prejos decît folosirea unei benzi cu o amprentă ridicată de pe un pahar. M-am aplecat, mi-am făcut palmele căuş deasupra micuţului senzor şi *am suflat* peste el. Răsuflarea mea a atins sticla şi s-a condensat imediat. A dispărut într-o fracţiune de secundă, dar fusese suficient.

Am auzit un bip, care mi-a sunat ca un ciripit. Un sunet înviorător.

S-a aprins becul verde.

Trecusem. Aburii răsuflării mele activaseră amprenta.

Prostisem senzorul.

Uşa din oţel a Zonei Secrete C s-a dat uşor în lături pe şină în acelaşi timp cu o alta, din spatele meu, şi am auzit:

– Rămîi pe loc!

Apoi, încă o dată:

– Stai acolo!

Am privit spaţiul uriaş ocupat de Zona Secretă C şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Nu pricepeam nimic.

Sigur făcusem o greşeală.

Nu era locul pe care îl căutasem.

Aveam în faţă zona marcată drept Zona Secretă C. M-aş fi aşteptat să văd instrumente de laborator, şiruri de microscoape, curăţenie, supercomputere şi colaci de cabluri de fibră optică..

În schimb, admiram grinzi de oţel, planşeul din beton, nevopsit, urme de tencuială şi resturi de la lucrările de construcţii.

Un spaţiu imens, pustiu.

Aici nu era *nimic*.

Unde se desfăşura Proiectul AURORA? Mă aflam la locul potrivit, dar era gol.

Apoi mi-a venit un gînd care m-a făcut să simt că podeaua de sub picioare se clatină şi începe să se încovoieze: *De fapt nu exista nici un proiect AURORA.*

– *Să nici nu te clinteşti!* a strigat cineva din spatele meu.

M-am supus.

Nici nu m-am întors să-i văd pe paznici. Am înlemnit.

N-aş fi reuşit să mă mişc nici dacă aş fi vrut.

88

Deprimat şi ameţit, m-am întors încet şi am văzut un grup de paznici, cred că vreo cinci sau şase şi, printre ei, cîţiva ale căror feţe îmi erau cunoscute. Doi erau cei pe care-i băgasem în sperieţi şi reveniseră acum, plini de furie.

Apoi, paznicul de culoare, care mă surprinsese în biroul Norei – cum îl chema? Tipul pasionat de maşini Mustang. Acum ţinea pistolul îndreptat spre mine.

– Domnu... domnul *Sommers?* a exclamat el.

Alături de el, în blugi şi cu un tricou care păreau trase în grabă şi cu părul blond ciufulit, stătea Chad. Avea mobilul în mînă. Mi-am dat seama imediat de ce se afla acolo: încercase să-şi înregistreze intrarea, constatase că asta se întîmplase *deja,* şi atunci dăduse telefon...

– E Cassidy. Chemaţi-l pe Goddard! a răcnit Chad către paznici. Chemaţi-l pe directorul general, ce naiba!

– Nu, domnule, nu aşa se procedează, a spus paznicul, fără să clipească şi ţinînd pistolul aţintit spre mine. Daţi-vă înapoi, a strigat el. Alţi doi s-au retras în lateral. Tot el i-a zis lui Chad: Nu chemi pe nimeni, domnule. Îl sunăm pe directorul cu securitatea. După aceea aşteptăm poliţia. Eu ordon aici.

– *Telefonaţi-i directorului general!* a urlat Chad, fluturînd telefonul în aer. Am numărul lui Goddard. Nu mă interesează ce oră e. Vreau să afle ce a făcut ticălosul ăsta, care e asistentul lui! A tastat

ceva la telefon şi l-a dus la ureche, apoi mi s-a adresat: Tîmpitule! Eşti terminat.

A durat mult pînă a primit răspuns.

– Domnule Goddard, a zis Chad, cu glas reţinut şi politicos. Cer scuze că vă telefonez la această oră, dar e vorba de ceva extrem de important. Mă numesc Chad Pierson şi lucrez la Trion. A vorbit cîteva minute, apoi, treptat, rînjetul lui răutăcios a început să pălească.

– Da, domnule, a zis el. A împins telefonul spre mine, părînd foarte dezumflat: A spus că vrea să discute cu tine.

Partea a noua

MĂSURI ACTIVE

Măsuri active: Expresie folosită de serviciile de informaţii ruseşti pentru a descrie operaţiuni care afectează politicile sau acţiunile unei ţări. Acestea pot fi realizate în secret sau la vedere şi cuprind o largă diversitate de activităţi, inclusiv asasinatul.

Cartea spionilor: Enciclopedia spionajului

89

Era aproape şase cînd paznicii m-au încuiat într-o sală de şedinţe de la etajul cinci, fără ferestre, cu o singură uşă. Masa era presărată de carneţele de notiţe pline de mîzgălituri şi sticle goale de suc de mere. Mai exista un proiector, o tablă ce rămăsese neştearsă şi, din fericire, un computer.

Nu devenisem chiar prizonier. Eram „reţinut". Mi s-a spus clar că, dacă nu cooperam, voi fi predat poliţiei, iar asta nu mi se părea o idee prea fericită.

Iar Goddard, care se arătase ciudat de calm – îmi spusese că voia să discute cu mine imediat ce va sosi. Altceva n-a ţinut să afle, ceea ce era bine, deoarece nici nu ştiam ce să-i zic.

Mai tîrziu am aflat că Seth reuşise să o şteargă din clădire, dar fără camionetă. Am încercat să-i transmit un e-mail lui Jock. Încă nu aveam idee cum să justific acţiunea mea, de aceea am scris doar atît:

> Jock
> Trebuie să discutăm. Vreau să-ţi explic.
> Adam

Dar n-am primit răspuns.

Brusc, mi-am amintit că aveam încă telefonul mobil la mine – îl strecurasem într-un buzunar şi paznicii nu-l găsiseră. Primisem cinci mesaje, dar, pînă să-mi verific mesajele vocale, telefonul a sunat.

– Da, am răspuns eu.

– Adam. Vai de mine, domnule. Era Antwoine. Părea disperat, aproape isterizat. Mamă. Mamă, Doamne. Nu vreau să ajung din nou acolo. La naiba, nu vreau înapoi la zdup.

– Antwoine, ce tot spui acolo? Ia-o de la început.

– Niște tipi au încercat să spargă apartamentul. Or fi crezut că e gol.

Am simțit o undă de nervozitate. Puștii din cartier nu pricepuseră că în apartamentul tatei nu exista ceva care să merite furat?

– Isuse! Și ai pățit ceva? am întrebat.

– A, n-am nimic. Doi au întins-o, dar l-am prins pe unul care n-a fost iute de picior – of, la dracu'. Mamă, nu vreau să dau iar de necazuri. Trebuie să mă ajuți.

Era o discuție de care m-aș fi lipsit în acele momente. Am perceput niște sunete animalice în fundal, un soi de gemete și foială.

– Calmează-te, omule, l-am sfătuit. Respiră adînc și stai jos.

– Păi stau, dar pe ticălosul pe care l-am prins. Ce mă enervează e că susține că te cunoaște.

– Pe *mine?* Brusc, am avut o revelație. Descrie-l pe tip, te rog.

– Cum să zic, e alb...

– La față, te rog.

Antwoine s-a fîstîcit.

– Acum? Păi, e roșu și l-am cam borșit. Vina mea. Cred că i-am spart nasul.

Am oftat.

– Uf, Antwoine, află cum îl cheamă.

Antwoine a lăsat jos telefonul. Am auzit glasul lui bubuitor, urmat imediat de o văicăreală. Apoi, Antwoine a revenit:

– Spune că-l cheamă Meacham.

În minte mi-a apărut pentru o clipă Arnold Meacham, zdrobit și sîngerînd, întins pe podeaua bucătăriei, strivit de cele o sută patruzeci de kilograme ale lui Antwoine Leonard, și am simțit un fior binecuvîntat de plăcere. Pesemne că *fusesem* urmărit cînd trecusem pe la apartamentul tatei. Meacham și brutele lui își închipuiseră că ascunsesem ceva acolo.

– A, eu nu mi-aș face probleme, l-am asigurat. Îți promit că ticălosul acela n-o să-ți dea bătăi de cap.

„Dacă aș fi în locul lui, am gîndit, aș cere să fiu inclus în programul de protecție a martorilor."

Antwoine a răsuflat ușurat.

– Ascultă, îmi pare rău de cele întîmplate.

– Rău? Hei, lasă scuzele. Crede-mă că de mult n-am mai primit o veste atît de bună.

Și probabil că avea să fie și ultima.

Am socotit că aveam cîteva ore de omorît pînă la venirea lui Goddard și nu eram în stare să stau degeaba, ros de remușcări pentru ceea ce făcusem sau anticipînd ce aveam să pățesc. De aceea, am procedat ca întotdeauna cînd voiam să treacă timpul: am intrat pe Internet.

Abia după aceea am început să pun lucrurile cap la cap.

90

Uşa sălii de şedinţe s-a deschis. Era unul dintre paznici.

– Domnul Goddard e jos, la conferinţa de presă, mi-a zis el. Era înalt, în jur de patruzeci de ani şi purta ochelari cu rame se sîrmă. Uniforma Trion îi stătea rău. A spus să cobori la Centrul pentru vizitatori.

Am dat din cap.

Holul principal din Clădirea A gemea de oameni care vorbeau tare, iar fotografii şi ziariştii forfoteau peste tot. Am coborît din lift şi, nimerind într-un asemenea haos, m-am simţit dezorientat. În vacarmul acela îmi era imposibil să înţeleg vorbele cuiva; pentru mine, totul rămînea un zgomot de fundal. Una dintre uşile care dădeau spre sala uriaşă şi cu o arhitectură futuristă se închidea şi se deschidea tot timpul. Am surprins imaginea gigantică a lui Jock Goddard proiectată pe un ecran şi i-am auzit vocea amplificată.

Mi-am croit drum cu coatele prin mulţime. Mi s-a părut că cineva m-a strigat pe nume, dar am continuat să înaintez încet, ca un somnambul.

Podeaua sălii cobora lin către scena sclipitoare, unde Goddard stătea în lumina reflectoarelor, îmbrăcat cu bine-cunoscutul pulover negru pe gît şi cu un sacou maro. Dacă treceai peste fardul portocaliu de pe faţă, arăta ca un profesor de literatură clasică de la vreun colegiu mărunt din New England. În spate avea un ecran impresionant, pe care capul lui apărea mare de un metru şi jumătate.

Sala era înţesată de ziarişti şi lumina proiectată de camerele de televiziune te orbea.

– ... Această achiziţie, tocmai spunea el, va dubla vînzările noastre, iar în cazul unor sectoare va dubla sau chiar va tripla segmentul nostru de piaţă.

Nu mi-am dat seama despre ce vorbea. Am rămas în fundul sălii să-l ascult.

– Prin fuziunea a două companii mari vom crea un lider mondial în domeniul tehnologic. Trion Systems a devenit acum în mod indiscutabil una dintre companiile cele mai mari în sectorul produselor electronice de larg consum. Şi aş dori să mai anunţ ceva, a continuat Goddard şi a clipit din ochi ca un spiriduş. Am crezut mereu că este important să restitui. De aceea, în această dimineaţă Trion are plăcerea să anunţe înfiinţarea unei noi fundaţii caritabile. Pornind cu un fond de cinci milioane de dolari, această nouă fundaţie speră ca în anii următori să doneze computere miilor de şcoli publice din Statele Unite, unităţilor şcolare care nu deţin resurse pentru a asigura computere tuturor elevilor. Cred că aceasta este cea mai bună cale de a elimina decalajele din domeniul digital. Vorbim de o acţiune pe care Trion o pregăteşte de multă vreme. O numim „AURORA“ – de la Aurora, zeiţa greacă a zorilor. Considerăm că proiectul AURORA va aduce zorii unui viitor luminos pentru toţi cei care trăim în această ţară măreaţă.

S-au auzit aplauze politicoase.

– În încheiere, permiteţi-mi să urez bun venit celor aproape treizeci de mii de angajaţi harnici şi talentaţi de la Wyatt Communications în familia Trion. Vă mulţumesc pentru atenţie. Goddard şi-a aplecat capul uşor şi a coborît de pe scenă.

Au urmat alte aplauze, care curînd s-au transformat în ovaţii entuziaste.

Proiecţia uriaşă a feţei lui Goddard a dispărut, făcînd loc unei transmisiuni de ştiri TV – *Squawk Box*, programul financiar de dimineaţă, transmis de CNBC.

Pe jumătate de ecran, Maria Bartiroma transmitea din sala Bursei din New York. Pe cealaltă jumătate, a apărut sigla Trion şi un

grafic al preţului acţiunilor sale din ultimele minute – o linie care urca brusc.

– ... Întrucît tranzacţiile Trion System au atins un volum record, tocmai spunea reportera. Acţiunile Trion aproape că şi-au dublat valoarea şi nu prezintă semne că această tendinţă va scădea după anunţul făcut în această dimineaţă, înaintea declanşării tranzacţiilor, de Augustine Goddard, fondatorul şi directorul general executiv al Trion privind achiziţia unuia dintre marii săi concurenţi, Wyatt Telecommunications, care întîmpina unele probleme.

Am simţit o atingere pe umăr. Era Flo, elegantă, cu o expresie gravă pe faţă. Avea pe cap o cască de recepţie pentru telefon mobil.

– Adam, te-aş ruga să te duci la sala privată de conferinţe. Jock vrea să discute cu tine.

Am dat din cap, dar am rămas să privesc în continuare. În acele clipe nu eram în stare să gîndesc limpede.

Pe ecranul mare apăruse Nick Wyatt, scos aproape pe sus din sediul Wyatt de doi paznici. Imaginea cu unghi larg surprinsese geamurile reflectorizante ale clădirii, peluza ca de smarald şi grupurile de ziarişti. Oricine îşi putea da seama din felul cum mergea că era atît furios, cît şi umilit.

– Wyatt Telecommunications era afectată de datorii în valoare de aproximativ trei miliarde de dolari, cînd, ieri, a transpirat ştirea că Nicholas Wyatt, elegantul fondator al companiei, a semnat un contract secret şi ilegal, fără votul sau ştiinţa consiliului director, de a achiziţiona o mică firmă din California, numită Delphos, o companie nerentabilă, la preţul de cinci sute de milioane de dolari în numerar, anunţa Maria Bartiromo.

Camera a surprins un prim-plan al lui Wyatt. Înalt şi solid, cu părul strălucind ca un lac negru, bronzat. Nick Wyatt în carne şi oase. Camera a prezentat o imagine şi mai de aproape. Cămaşa de mătase de culoare gri-deschis, bine mulată pe corp, era pătată de sudoare. Era condus către o limuzină. Pe faţă avea o expresie care părea să spună: „Ce dracu' mi-aţi făcut?“ Cunoşteam sentimentul.

– Această acţiune a făcut ca Wyatt să nu îşi poată acoperi datoriile. Ieri după-amiază, consiliul de conducere al companiei s-a întrunit şi a anunţat concedierea domnului Wyatt pentru grave încălcări ale principiilor de management, iar asta s-a petrecut cu cîteva momente înainte ca acţionarii să fie forţaţi să vîndă compania către Trion Systems la preţul de zece cenţi pe dolar. Domnul Wyatt a refuzat să dea declaraţii, însă un purtător de cuvînt a afirmat că el demisionează pentru a-şi putea petrece mai mult timp cu familia. Nick Wyatt e necăsătorit şi nu are copii. David?

O nouă atingere pe umăr.

– Iartă-mă, Adam, dar vrea să discute cu tine imediat, m-a anunţat Flo.

91

În drum spre ultimul etaj al clădirii, liftul a oprit la cantină şi în el a urcat un bărbat cu o cămaşă înflorată şi părul prins într-o coadă de cal.

– Cassidy, m-a salutat Mordden. Avea în mînă un corn cu scorţişoară şi un pahar cu cafea şi n-a părut surprins să mă întîlnească. Uite-l şi pe Sammy Glick[1] al microcipului. S-a dus vestea că aripile lui Icar s-am cam topit.

Am încuviinţat cu un gest.

El şi-a plecat capul.

– Deci e adevărat ce se spune. Experienţa se capătă imediat ce nu ai nevoie de ea.

– Mda.

A apăsat un buton şi a rămas tăcut cît uşile s-au închis, iar cabina a început să urce. Eram doar noi doi.

– Văd că te duci la ultimul etaj, în salonul directorial. Înţeleg că n-o să primeşti demnitari sau oameni de afaceri japonezi.

M-am mulţumit să-l privesc.

– Acum probabil c-ai înţeles adevărul despre neînfricatul nostru şef, a zis el.

– Nu, nu cred. De fapt, nu te înţeleg nici pe tine. Din anumite motive, tu îl disprețuieşti profund pe Goddard, toată lumea e la curent. Eşti bogat. Nu ai nevoie să munceşti. Şi totuşi ai rămas aici.

[1] Personaj al romanului *Ce îl mînă pe Sammy Glick* (1841) de Budd Schulberg, care descrie ascensiunea şi decăderea unui tînăr carierist. Romanul a devenit subiect pentru un film cu acelaşi nume, regizat de Ben Stiller. (n. tr.)

A ridicat din umeri.

– Eu am ales. Cum ţi-am spus, sînt imun la orice.

– Ce dracu' înseamnă asta? Uite, curînd o să dispar, aşa că-mi poţi spune. Plec. Sînt un om mort.

– Da, victimă a unui accident de circulaţie, cred că ăsta-i termenul artistic folosit la noi. A clipit. O să-ţi duc dorul, crede-mă. Alte milioane de oameni, nu.

Transformase totul în glumă, dar ştiam că încerca să-mi transmită ceva din suflet. Nu pricepeam de ce, dar de fapt ţinea la mine. Ori îi era milă. Cu un asemenea om, era greu de spus.

– Ajunge cu şaradele, am spus eu. Vrei să-mi explici la ce faci aluzie?

Mordden a rînjit, reuşind să-l imite onorabil pe Ernst Stavro Blofeld[1].

– Pentru că tot eşti pe ducă, domnule Bond... A, tare aş vrea să-ţi fac viaţa mai uşoară. Dar nu aş dori să încalc contractul de confidenţialitate pe care l-am semnat acum 18 ani.

– N-ai vrea să exprimi asta în nişte cuvinte pe care mintea mea de pămîntean neînsemnat să le priceapă?

Liftul s-a oprit şi după deschiderea uşilor Mordden a coborît. Şi-a lăsat mîna pe una dintre uşi, împiedicînd-o să se închidă.

– Acel contract de confidenţialitate valorează acum zece milioane de dolari. Poate de două ori pe atît, avînd în vedere saltul de astăzi. Evident, n-ar fi în interesul meu să periclitez acea înţelegere încălcînd regula obligatorie a tăcerii.

– Ce fel de contract?

– Cum ţi-am spus, nu ţin să-mi primejduiesc înţelegerea profitabilă cu Augustine Goddard spunîndu-ţi că faimosul modem Goddard n-a fost inventat de Jock Goddard, un inginer aproape mediocru, chiar dacă e un jucător sclipitor în materie de corporaţii, ci de al dumneavoastră cu respect. De ce să pun în pericol zece milioane dezvăluind că progresul tehnologic care a transformat această companie într-o locomotivă în domeniul comunicaţiilor nu a fost creaţia

[1] Duşmanul declarat al lui James Bond, care apare în aproape toate romanele lui Ian Fleming. (n. tr.)

marelui creier corporat, ci a unuia dintre primii lui angajaţi, un modest inginer? Goddard îl putea primi gratis, aşa cum prevedea contractul meu de muncă, însă a vrut să deţină personal patentul. Asta însemna bani pentru el. De ce să vreau să scot la iveală aşa ceva şi astfel să pîngăresc legenda, reputaţia nepătată a celui pe care parcă *Newsweek* l-a numit cîndva „Omul de stat al Americii corporate“? Bineînţeles că n-ar fi frumos din partea mea să evidenţiez goliciunea micului rol jucat de Jock Goddard care se crede Will Rogers[1], imaginea aceea de cumsecădenie şi bunătate care îmbracă o asemenea lipsă de scrupule? Pentru numele lui Dumnezeu, asta ar însemna să-ţi spun că nu există Moş Crăciun. Cum să te deziluzionez, riscîndu-mi în acelaşi timp cîştigul financiar?

– Spui adevărul? am reuşit cu greu să-l întreb.

– Dar eu nu ţi-am spus nimic, mi-a răspuns Mordden. N-ar fi deloc în interesul meu. Adio, Cassidy!

[1] Will Rogers (1979-1935) – de origine cherokee, iniţial cowboy specializat în aruncarea lasoului şi înscris în *Cartea Recordurilor* pentru performanţele sale, a devenit actor, jucînd în 71 de filme, jurnalist, comentator radio şi scriitor. Considerat o adevărată legendă a Americii, în ciuda succesului de care s-a bucurat, a rămas un om simplu, preocupat de soarta altora, participînd la numeroase acţiuni caritabile. (n. tr.)

92

Nu văzusem ceva care să egaleze apartamentul de la ultimul etaj al Clădirii A din Trion.

Nu semăna defel cu restul companiei – nici vorbă de birouri sufocante sau cubiculumuri îngrămădite, nici urmă de mochetă sau lumini fluorescente.

Era un spaţiu deschis de dimensiuni uriaşe, cu ferestre de la podea pînă în tavan, care se bucura de lumina sclipitoare a soarelui. Pardoseli din granit negru, covoare orientale din loc în loc, pereţi lambrisaţi cu lemn tropical cu un luciu plăcut. Spaţiul era întrerupt de coloane de iederă, grupuri de scaune şi canapele cu un design deosebit, iar exact în centru, o cascadă gigantică – apa se prăbuşea dintr-o fîntînă nevăzută peste pietre rozalii cu forme necizelate.

Sala directorială de recepţie. Pentru discuţii cu vizitatori importanţi: miniştri din Cabinet, senatori şi congresmeni, directori executivi, şefi de state. N-o mai văzusem pînă atunci şi nu cunoşteam pe nimeni care să fi călcat acolo, şi nici nu era de mirare. Nu părea o parte a Trionului. Nici pe departe democratică. Era impunătoare, grandioasă, intimidînd pe oricine.

În mijlocul zonei cuprinse între cascada şi şemineul cu gaz şi buşteni din material ceramic era întinsă o masă mică şi rotundă, pregătită pentru micul dejun. Doi tineri de origine spaniolă, un bărbat şi o femeie cu uniforme maro, vorbeau calm în limba maternă şi aranjau cafetiere şi ceainice argintate, coşuri cu pateuri, carafe cu suc de portocale. O masă pentru trei persoane.

Nedumerit, am privit în jur, dar n-am văzut pe altcineva. Nu mă aştepta nimeni. Brusc, s-a auzit un clinchet şi cele două uşi ale liftului din cealaltă parte a încăperii au lunecat în lături.

Din el au coborît Jock Goddard şi Paul Camilletti.

Rîdeau zgomotos, amîndoi ameţiţi de succes, exaltaţi cît cuprinde. Goddard m-a zărit, a încetat imediat să rîdă şi a zis:

– A, uite-l. Paul, scuză-ne, sper că înţelegi.

Camilletti a surîs, l-a bătut pe umăr pe Goddard şi a rămas în lift, în vreme ce bătrînul a coborît, iar uşile s-au închis în urma lui. A traversat spaţiul acela deschis aproape în fugă.

– Hai cu mine pînă la baie, mi-a spus. Vreau să-mi curăţ machiajul ăsta nenorocit.

Tăcut, l-am urmat pînă la uşa neagră şi lucioasă pe care erau prinse silueta unui bărbat şi a unei femei. Lumina s-a aprins imediat ce am păşit înăuntru. O încăpere spaţioasă. Elegantă, numai sticlă şi marmură neagră.

Goddard s-a privit în oglindă. Părea mai înalt. Poate ţinea de postură: nu mai stătea încovoiat ca de obicei.

– Isuse, arăt ca Liberace[1], a zis el în timp ce îşi săpunea palmele ca să-şi îndepărteze machiajul. N-ai fost niciodată aici, adevărat?

Am clătinat din cap, urmărindu-l în oglindă cum îşi lasă capul spre lavoar. M-am simţit cuprins de sentimente amestecate – teamă, furie, uimire –, atît de complexe, încît nici nu ştiam ce atitudine să adopt.

– Ei, acum vezi lumea afacerilor, a continuat el. Aproape că-şi cerea scuze. Importanţa decorurilor teatrale – zorzoane, pompă şi atmosferă, toate nişte rahaturi. N-aş putea primi pe preşedintele Rusiei sau pe prinţul moştenitor al Arabiei Saudite în birouaşul meu sărăcăcios de jos.

– Felicitări, am spus eu încet. A fost o dimineaţă mare.

Şi-a şters faţa cu un prosop.

– Alt circ, a zis el, cu un gest de lehamite.

[1] Valentino Liberace (1919-1987) – pianist american de origine poloneză, considerat unul dintre cei mai mari organizatori de spectacole fastuoase, citat în *Cartea Recordurilor* drept cel mai bine plătit pianist şi instrumentist, avînd două stele pe Aleea Stelelor de la Hollywood. (n. tr.)

– Ai ştiut că Wyatt va cumpăra Delphos, indiferent de preţ, am spus. Chiar dacă asta ar fi însemnat să devină falit.

– N-a putut rezista tentaţiei, a zis Goddard. A aruncat prosopul, acum mînjit de fond de ten roz, pe placa de marmură.

– Nu, am spus. Mi-am dat seama că ritmul inimii îmi creştea. Nu, atîta vreme cît a crezut că te pregăteai să anunţi marea invenţie: cipul optic. Dar acest cip nici nu a existat, adevărat? Goddard a arborat din nou zîmbetul de spiriduş. S-a întors, iar eu l-am urmat afară din baie. Am adăugat: De aceea nu s-au depus cereri de patent, nici nu s-au deschis dosare la Resurse umane...

– Cipul optic, a spus el, aproape repezindu-se către masa pregătită, există doar în minţile înfierbîntate şi terfeloagele cîtorva rataţi şi nefericiţi de la o companie minusculă, care nu are nici o şansă, de la Palo Alto. Realizarea unei fantasme, pe care s-ar putea să o prinzi. Eu, în nici un caz.

S-a aşezat la masă şi mi-a făcut semn să stau alături.

M-am supus, iar cei doi chelneri în uniforme, care rămăseseră pînă atunci la o distanţă respectuoasă în apropierea unui stand cu iederă, s-au apropiat şi ne-au turnat cafea. Eram mai mult decît înspăimîntat şi derutat; mă simţeam epuizat.

– S-ar putea să fie nişte rataţi, am zis, dar ai cumpărat compania lor în urmă cu mai bine de trei ani.

Asta era o bănuială pe care o aveam după ce mă documentasem – investitorul principal la Delphos fusese, potrivit celor găsite pe Internet, un fond care manipula capital de risc, cu sediul la Londra, care primea bani printr-o firmă înmatriculată în Insulele Cayman. Iar asta arăta că Delphos, prin intermediul cîtorva companii fantomă, aparţinea unui investitor mare.

– Eşti băiat deştept, a spus Goddard, luînd o chiflă şi muşcînd din ea cu poftă. Adevăratul lanţ al întregii afaceri e al naibii de greu de descîlcit. Serveşte-te cu nişte pateuri, Adam! Astea cu cremă de brînză şi zmeură sînt *ucigătoare*.

Abia atunci am înţeles de ce Paul Camilletti, un om meticulos la sînge, se făcuse că „uită“ să semneze termenul din clauza

no shop[1]. Cînd Wyatt a observat acest lucru, şi-a dat seama că avea la dispoziţie mai puţin de douăzeci şi patru de ore pentru a „sufla“ compania de sub nasul lui Trion – deci nu avea timp să obţină aprobarea consiliului de conducere, chiar dacă acesta ar fi fost de acord. Lucru pe care consiliul nu l-ar fi acceptat.

Am observat locul liber de la masă şi m-am întrebat care va fi celălalt oaspete. Nu aveam poftă de mîncare, nici măcar nu-mi ardea de cafea.

– Dar singurul mod prin care l-ai făcut pe Wyatt să se prindă în cîrlig, am zis eu, a fost să-i plasezi informaţia prin spionul pe care-şi închipuia că-l infiltrase.

Vocea a început să-mi tremure, pentru că mă simţeam în primul rînd furios.

– Nick Wyatt e un tip foarte suspicios, a spus Goddard. Îl înţeleg – şi eu sufăr de asta. Seamănă cu cei de la CIA – ăştia niciodată nu iau în seamă informaţiile decît dacă le obţin prin mijloace secrete.

Am luat o gură de apă de la gheaţă, care era atît de rece încît am simţit o arsură în gît. Singurele sunete din încăperea acea uriaşă erau plescăitul şi bolboroseala cascadei. Lumina puternică mă deranja la ochi. Mă simţeam înveselit, lucru straniu. Chelneriţa a adus un vas din cristal cu apă ca să-mi umple paharul, dar Goddard i-a făcut un semn cu mîna.

– *Muchas gracias.* Puteţi pleca amîndoi, cred că ne descurcăm şi singuri. Vreţi să-l invitaţi şi pe celălalt oaspete, vă rog?

– Nu faci prima oară aşa ceva, adevărat? am spus.

Cine îmi spusese că, de fiecare dată cînd Trion se aflase pe buza prăpăstiei, un concurent de-al lor făcuse cîte o greşeală dezastruoasă, iar Trion revenise mai viabilă ca niciodată?

Goodard mi-a aruncat o privire.

– Nu devii meşter bun decît după multe lucrări.

[1] Clauza îl împiedică pe vînzător să trateze cu alţi potenţiali cumpărători. Cumpărătorul are doar opţiunea, nu şi obligaţia de a cumpăra, în vreme ce vînzătorul este împiedicat să întreprindă orice acţiune, singurul remediu fiind stabilirea unui termen de valabilitate al clauzei. (n. tr.)

Mi se învîrtea mintea. Memoriul de activitate şi biografia lui Paul Camilletti lămureau totul. Goodard îl angajase de la o companie pe nume Celadon Data care, la vremea respectivă, constituia cea mai mare ameninţare pentru Trion. Curînd după aceea, Celadon a făcut o gafă tehnologică de pomină – un pas greşit, precum alegerea sistemului Betamax în defavoarea celui VHS – şi a intrat în restructurare, după care Trion a înglobat-o.

– Înaintea mea a fost Camilletti, am afirmat eu.

– Şi alţii, înainte de el. Goddard a luat o gură de cafea. Nu, n-ai fost primul. Dar, recunosc, te-ai dovedit cel mai bun.

Complimentul m-a durut.

– Nu înţeleg cum ai reuşit să-l convingi pe Wyatt că ideea cu cîrtiţa putea da roade.

Goddard a ridicat ochii, întrucît în acea clipă s-au deschis uşile liftului cu care urcase el.

Judith Bolton. Mi-a stat inima în loc.

La taiorul bleumarin purta o bluză albă, arătă proaspătă şi sigură pe ea. Avea unghiile şi buzele în culoarea coralului. S-a apropiat de Goddard şi l-a sărutat scurt pe buze. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a luat mîna între palme. Emanau un parfum uşor floral şi erau reci.

S-a aşezat tot alături de Goddard şi a desfăcut un şervet pe care şi l-a aşezat în poală.

– Adam vrea să ştie cum l-ai convins pe Wyatt, a spus Goddard.

– A, n-a trebuit să-l forţez, ca să fiu sinceră, a spus ea, rîzînd gutural.

– Eşti mult prea subtilă ca să procedezi astfel, a spus Goddard.

Am privit-o lung.

– Dar de ce tocmai eu? am întrebat eu într-un tîrziu.

– Mă mir că mai întrebi, a spus ea. Uită-te numai ce ai reuşit! Eşti născut pentru aşa ceva.

– Asta şi faptul că m-aţi avut la mînă din cauza banilor.

– Adam, în cadrul corporaţiilor, sînt mulţi oameni care nu respectă regulile, a spus ea, aplecîndu-se către mine. Avem de unde alege. Însă tu ai ieşit mult în evidenţă. Erai de departe cel mai pregătit. O

înzestrare perfectă pentru a duce oamenii de nas, plus problemele pe care le aveai cu tatăl tău.

Am simţit cum mă înfurii peste măsură şi n-am mai fost în stare să mai ascult asemenea laude. M-am ridicat, aplecîndu-mă uşor deasupra lui Goddard, şi am întrebat:

– Vreau să te întreb ceva. Dacă ar trăi, ce părere crezi că ar avea Elijah?

Goddard m-a privit nedumerit.

– Elijah, am repetat. Fiul tău.

– A, da, ai dreptate, Elijah, a zis Goddard, iar treptat expresia de nedumerire s-a stins, înlocuită de una uşor ironică. Aşa e. Corect. Păi, asta a fost ideea lui Judith.

Apoi a chicotit.

Am simţit că se învîrte lumea cu mine, lumina a părut că mă orbeşte, estompînd tot ce mă înconjura. Goddard m-a privit şi a clipit.

– Adam, a spus Judith, pe un ton atent, înţelegător. Stai jos, te rog.

M-am aşezat, păstrînd pe chip o expresie de uimire.

– Ne-a îngrijorat faptul că s-ar putea să devii bănuitor dacă totul ar fi mers prea uşor, a spus ea. Eşti un tînăr extrem de inteligent şi de intuitiv. Totul trebuia să se lege, altfel se destrăma imediat. Nu puteam risca aşa ceva.

În minte mi-a revenit imaginea biroului din casa de lîngă lac a lui Goddard, trofeele despre care acum aflam că erau nişte făcături. Talentul de prestidigitator al lui Goddard, felul în care trofeul acela se spărsese căzînd pe podea...

– A, chestia aceea, a zis Goddard, „l-am impresionat pe bătrîn, îi aduc aminte de fiul lui, care a murit“, şi alte prostii la fel? Se leagă, nu?

– Da, nu se lasă asemenea lucruri la voia întîmplării, am spus, parcă de pe altă lume.

– Exact, a întărit Goddard.

– Foarte puţini oameni ar fi reuşit ca tine, a spus Judith. Apoi a surîs. Majoritatea n-ar fi fost în stare să îndure duplicitatea, pactizarea cu ambele tabere. Eşti un tip remarcabil, sper că eşti conştient de asta. Tocmai de aceea te-am ales. Şi ai dovedit că am avut dreptate.

– Nu pot să cred, am spus eu în şoaptă. Mi s-au înmuiat picioarele, pe care le simţeam fără vlagă. Trebuia să fug de acolo cu orice chip. Nu-mi vine să cred!

– Adam, ştiu ce greu îţi este, a spus Judith cu blîndeţe.

Sîngele îmi pulsa în cap de parcă mi-ar fi fost crăpat.

– Mă duc să-mi golesc biroul.

– Nici să nu te gîndeşti! a exclamat Goddard. Doar n-o să demisionezi. Nu-ţi permit. Nu găsesc pe toate drumurile tineri inteligenţi ca tine. *Am nevoie* de tine la etajul şapte.

O rază de soare m-a orbit pe neaşteptate cînd am încercat să le văd feţele.

– Şi o să ai încredere în mine? am întrebat cu amărăciune, dîndu-mă într-o parte, ca să scap de raza de soare.

Goddard a oftat.

– Băiete, spionajul industrial este în spiritul american, la fel ca plăcinta cu mere şi automobilul Chevrolet. Ce mama naibii, cum crezi că a devenit America o superputere economică? În 1811, un yankeu pe nume Francis Lowell Cabot s-a dus în Marea Britanie şi a furat cel mai preţios secret al Angliei – războiul de ţesut Cartright, piatra de temelie a întregii industrii textile. A adus revoluţia industrială în America şi ne-a transformat într-un colos. Şi totul, graţie unei simple acţiuni de spionaj industrial.

M-am întors şi am păşit pe podeaua din granit. Tălpile din cauciuc ale ghetelor mele de lucru au scos un scîrţîit.

– M-am săturat să fiu manipulat, am spus.

– Adam, m-a atenţionat Goddard. Vorbeşti cu amărăciunea unui ratat. Ca tatăl tău. Şi ştii că nu e aşa – eşti un *cîştigător*. Te-ai dovedit sclipitor. Ai toate calităţile necesare.

Am zîmbit, apoi am rîs tăcut.

– Cu alte cuvinte, sînt o jigodie, de fapt. Un duplicitar. Un mincinos de clasă.

– Crede-mă, ai făcut ceva ce se practică zilnic în marile companii din lume. Ascultă, ai un exemplar din Sun Tzu în birou – l-ai citit? „Toate războaiele se bazează pe înşelătorie“, aşa zice el. Iar afacerile înseamnă război, oricine ştie asta. *Afacerile, la nivel înalt, sînt o*

înşelătorie. Nimeni n-o să recunoască aşa ceva în public, dar acesta e adevărul. În glas i-a apărut o nuanţă de blîndeţe. Peste tot se joacă la fel. Nu, nu eşti un mincinos, Adam. Eşti un strateg de mare clasă.

Mi-am dat ochii peste cap, am clătinat din cap dezgustat şi am dat să plec spre lift.

Foarte încet, Goddard mi-a zis:

– Ştii cîţi bani a cîştigat Paul Camilletti anul trecut?

Fără să mă uit înapoi, am răspuns:

– Douăzeci şi opt de milioane.

– Ai putea realiza suma asta în cîţiva ani. Reprezinţi o valoare pentru mine, Adam. Ai o inteligenţă pătrunzătoare, găseşti întotdeauna soluţii, eşti sclipitor. Am pufnit uşor, dar probabil nu m-a auzit. Ţi-am spus cît de recunoscător am fost că ai salvat situaţia în proiectul Guru? Atunci şi în alte ocazii. Vreau să fiu mai clar în privinţa recunoştinţei. Îţi ofer o creştere de salariu... la un milion pe an. Plus posibilitatea de a primi acţiuni, avînd în vedere felul în care au început să urce, te-ai putea alege cu cinci sau şase milioane pe an. Dublează apoi suma pentru anul următor. O să ajungi multimilionar.

Am rămas ca împietrit. Nu ştiam ce să spun, cum să reacţionez. Dacă mă întorceam, îşi puteau închipui că acceptam. Dacă îmi vedeam de drum, aveau să considere că refuzam.

– Ai ajuns într-o zonă în care totul se plăteşte cu aur, a spus Judith. Ţi se oferă lucruri pentru care alţii sînt în stare să ucidă. Dar nu uita: totul ţi se oferă... pentru că *meriţi*. Eşti *croit* pentru o asemenea muncă. N-am cunoscut pe nimeni mai bun. Ştii ce ai vîndut în ultimele luni? Nu aparate de comunicare, telefoane mobile sau MP3-playere, ci pe *tine* însuţi. Ai vîndut marca Adam Cassidy. Iar noi *sîntem cumpărătorii*.

– Nu sînt de vînzare, m-am trezit spunînd şi imediat am avut o senzaţie de jenă.

– Adam, întoarce-te! a spus Goddard pe un ton furios. Întoarce-te, *acum!*

Cu o expresie mohorîtă, m-am conformat.

– Îţi este limpede ce te aşteaptă dacă pleci?

Am surîs.

– Sigur. Mă daţi în gît. Poliţiei, FBI-ului, cine ştie...

– N-o să fac aşa ceva, a zis Goddard. Nu vreau să apară în public nici măcar o şoaptă din toate astea. Dar fără maşină, fără apartament, salariu – pierzi orice avantaj. Nu mai ai nimic. Ce viaţă ar fi asta pentru un tînăr talentat ca tine?

„Eşti sclavul lor... Conduci o maşină de firmă, stai într-un apartament de firmă. Nici viaţa nu-ţi mai aparţine...“ Tata, depăşit total de evenimente, avusese dreptate.

Judith s-a ridicat de la masă şi s-a apropiat de mine.

– Adam, îţi înţeleg sentimentele, a spus ea dintr-o suflare. Avea ochii umezi. Te simţi jignit, eşti furios. Ţi se pare că ai fost trădat, manipulat. Ai vrea să te refugiezi în dezlănţuirea sigură, calmantă şi protectoare a unui copilaş. Întru totul explicabil – uneori, toţi reacţionăm la fel. Dar a venit vremea să renunţi la toane copilăreşti. Înţelege, nu ai decăzut. Te-ai *regăsit*. Spre binele tău, Adam. E bine.

Goddard s-a lăsat mai comod pe scaun, încrucişîndu-şi braţele la piept. Am zărit frînturi ale feţei lui reflectate de cafetiera şi zaharniţa de argint. Mi-a zîmbit binevoitor.

– Nu da cu piciorul, fiule! Ştiu că vei face alegerea potrivită.

93

Bineînţeles, Porsche-ul meu fusese ridicat. În seara precedentă îl parcasem neregulamentar; la ce mă puteam aştepta?

De aceea am ieşit pe jos din clădirea Trion şi am căutat din ochi un taxi, dar n-am zărit nici unul. Ar fi trebuit să dau telefon din hol ca să chem unul, dar simţeam nevoia copleşitoare, aproape fizică, de a pleca mai repede de acolo. Ducînd cutia mică din carton pe care o umplusem cu puţinele lucruri ţinute în birou, am pornit la drum pe marginea autostrăzii.

Cîteva minute mai tîrziu, o maşină de un roşu-strălucitor s-a apropiat de trotuar şi a încetinit cînd a ajuns în dreptul meu. Era un Austin Mini Cooper, ce părea de mărimea unui cuptor cu microunde. Geamul din dreapta şoferului a coborît şi a simţit parfumul floral şi îmbătător al Alanei dispersîndu-se în aerul oraşului.

A strigat spre mine:

– Hei, ce părere ai? Abia l-am cumpărat. Nu e *formidabil?*

Am încuviinţat din cap şi am încercat să zîmbesc misterios.

– Roşu atrage atenţia poliţiştilor, am spus.

– Dar nu depăşesc niciodată viteza legală.

Am dat din cap.

– Ce-ar fi să cobori de pe motocicletă ca să mă amendezi? mi-a propus ea.

Păşind mai departe, am mişcat din cap, nedorind să intru în acel joc.

– Hei, ce s-a întîmplat cu maşina ta?

– Mi-au ridicat-o.

– Urît. Şi unde te duci?

– Acasă. La Harbor Suites.

Mi-am dat seama cu un fior că nu avea să mai fie casa mea multă vreme. Doar nu eram proprietar.

– Păi doar n-o să mergi *pe jos* atîta drum. Mai ales cu *cutia* aceea în braţe. Hai, urcă, te duc eu.

– Nu, mulţumesc.

A condus alături de mine, mergînd încet pe lîngă trotuar.

– Hai, Adam, nu mai fi supărat!

M-am oprit, m-am apropiat de maşină şi, după ce am lăsat cutia jos, mi-am pus palmele pe acoperişul maşinii. Să nu fiu supărat?

Mă torturase atîta vreme gîndul că *eu* o manipulasem *pe* ea, cînd, în realitate, ea doar îşi îndeplinise misiunea.

– Şi... ei ţi-au spus să te culci cu mine, nu?

– Adam, a spus ea pe un ton de bun-simţ. Vino-ţi în fire! Asta nu făcea parte din fişa postului. Cei de la Resurse umane ar numi-o beneficii suplimentare, adevărat? Apoi a rîs sănătos, iar asta m-a făcut să îngheţ. Au vrut doar să te îndrum, să-ţi strecor indicii, cam aşa ceva. Dar apoi, *tu* te-ai ataşat de mine...

– Deci au vrut doar să mă îndrumi, am repetat eu ca un ecou. Uf, Doamne! Doamne! Mi se face rău.

Am ridicat cutia şi am pornit în continuare.

– Adam, am procedat aşa cum *mi-au spus*. Chiar nu înţelegi?

– Şi vom mai putea avea încredere unul în celălalt? Chiar şi acum – joci cum vor ei, nu?

– Of, te rog, a spus Alana. Adam, dragul meu. Nu mai fi aşa paranoic.

– Şi eu care credeam că ne-am apropiat, am zis.

– A fost grozav. M-am simţit *grozav.*

– Chiar aşa?

– Dumnezeule, nu lua totul în tragic, Adam! A fost doar sex. *Şi* afaceri. Ce e rău în asta? Crede-mă, nu *am jucat teatru!*

Am păşit mai departe, uitîndu-mă după vreun taxi, dar fără nici un rezultat. Nici măcar nu cunoşteam acea zonă a oraşului. Mă simţeam pierdut.

– *Hai,* Adam, a zis Alana, mergînd încet, alături de mine. Urcă în maşină!

Am ignorat invitaţia.

– Uf, hai odată, a spus ea, cu glas catifelat, sugerînd totul, dar fără a promite nimic. Vrei, pur şi simplu, să urci în *maşină?*

Mulţumiri

Iar acum, mulţumirile. Lista e întristător de lungă, însă această carte a fost gîndită şi scrisă îndelung.

Documentarea pentru alte romane m-a dus în jurul globului şi în locuri precum sediul KGB din Moscova, dar nimic din toate acestea nu m-a prevenit că viaţa în marile corporaţii americane poate fi atît de ciudată şi de fascinantă. În afară de vechiul meu prieten David Hsiao de la Cisco Systems, unde am fost ajutat enorm, şi de Tom Fallon, Dixie Garr, Pete Lang, Richard Henkus, Gene Choy, Katie Foster, Bill LePage, Armen Hovanessian, Sue Zanner şi Molly Chang, nimeni nu mi-a deschis uşi, oferindu-mi cu generozitate din timpul său. La Apple Computer, Kate Lepow m-a ajutat foarte mult. La Nortel, prietenul meu Carter Kersh s-a dovedit un îndrumător inteligent (şi spiritual), organizînd discuţii cu colegii lui, inclusiv cu Martin McNarney, Alyene Mclennan, Matt Portoni, Raj Raman, Guyves Achtari şi Alison Steel. De asemenea, am purtat conversaţii interesante cu Matt Zanner de la Hewlett Packard, Ted Sprague de la Ciena, Rich Wyckoff de la Marimba, Rich Rothschild de la Ariba, Bob Scordino de la EMC, Adam Stein de la Juniper Networks şi Colin Angle de la iRobot.

Cîţiva prieteni foarte inteligenţi m-au ajutat să imaginez combinaţiile financiare şi stratagemele secrete care constituie scheletul romanului. Între aceştia se numără Roger McNamee, Jeff Bone, Glover Lawrence şi, în special, prietenul meu Giles McNamee, care m-a pus în situaţia de a pătrunde gîndirea unui adevărat conspirator,

care scapă de acuzaţii. Nell Minow de la Corporate Library din Washington m-a ajutat să înţeleg politica de culise şi managementul unei corporaţii.

În probleme de securitate şi sisteme de informaţii din cadrul corporaţiilor am primit sprijin nepreţuit de la cîţiva dintre cei mai buni în domeniu, inclusiv Leonard Fuld, Arthur Hulnick, George K. Campbell, Mark H. Beaudry, Dan Geer şi expertul în spionaj industrial Ira Winkler. Pentru partea juridică a romanului *Paranoia* am beneficiat de sfaturile bunului meu prieten Joe Teig; Jackie Nakamura de la Day Casebeer Madrid & Batchelder (şi îi mulţumesc pe această cale lui Alex Beam, care ne-a pus în legătură); şi Robert Stein de la Pryor Cashman Sherman & Flynn; precum şi colegii săi, Jeffrey Johnson şi, îndeosebi, Jay Shapiro. Cunoştinţele extinse ale lui Adam în domeniul noilor produse informatice provin de la Jim Mann de la Compaq, proiectantul-şef al iPaq; Bert Keely de la Microsoft; Henry Holtzman de la Media Lab, MIT; Simson Garfinkel; Joel Evans de la Geek.com; Wes Salmon de la PDABuzz.com; şi, mai ales, Greg Joswiak, vicepreşedinte pentru Marketing produse hardware de la Apple Computer.

Unele dintre isprăvile tinereşti ale lui Adam sînt inspirate din relatările lui Keith McGrath, ale lui Jim Galvin de la Poliţia din Boston şi ale lui Emily Bindinger. În ce priveşte problemele medicale ale lui Francis X. Cassidy, am primit sprijinul fratelui meu, dr. Jonathan Finder şi a doamnei Karen Heraty, o asistentă ca un înger. Jack McGeorge de la Public Safety Group m-a ajutat, ca întotdeauna, cu numeroase detalii tehnice. Prietenul meu Rick Weissbourd şi-a adus contribuţia în diverse moduri. Am avut norocul să fiu ajutat de excelenţi asistenţi documentarişti, între care John H. Romero, Michael Lane şi nemaipomenitul Kevin Biehl. Iar asistenta mea, Rachel Pomerantz, este cea mai bună.

M-am simţit copleşit de enormul entuziasm şi sprijin al întregii echipe editoriale de la St. Martin's Press, între care John Sargent, Sally Richardson, Matthew Shear şi John Cunningham; pentru marketing, Matthew Baldacci, Jim DiMiero şi Nancy Trypuc; pentru publicitate, John Murphy şi Gregg Sullivan; Mike Storrings, Christina Harcar, Mary Beth Roche, Joe McNeely, Laura Wilson, Tom Siino, Tom Leigh şi Andy LeCount. Se întîmplă rar în viaţa unui scriitor să aibă în jurul lui întreaga editură, de aceea le mulţumesc tuturor din inimă.

Howie Sanders de la United Talents Agency a sprijinit cu entuziasm cartea încă de la început. Agentul meu literar, Molly Friedrich, s-a dovedit extraordinară: fidelă pînă la capăt, inteligentă, înţeleaptă şi bună la suflet.

Fratele meu, Henry Finder, director editorial la *The New Yorker,* este un editor de marcă. Din fericire, el a fost primul meu cititor, dar şi editor şi colaborator; contribuţia lui la acest roman a fost inegalabilă. Iar Keith Kahla, de la St. Martin's Press, nu e doar un editor minunat, ci şi un fin diplomat, un susţinător, un sprijinitor neobosit şi un feldmareşal din culise, dovedind o răbdare de sfînt. Îi rămîn recunoscător mai mult decît pot spune şi sigur mai mult decît mi-ar permite el să spun.

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI / Ţinta 7
PARTEA A DOUA / Legenda 67
PARTEA A TREIA / Înzestrare 127
PARTEA A PATRA / Compromiterea 187
PARTEA A CINCEA / Deconspirat 245
PARTEA A ŞASEA / Căsuța poștală 293
PARTEA A ŞAPTEA / Control 337
PARTEA A OPTA / Efracție înscenată 393
PARETA A NOUA / Măsuri active 449

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastrã

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Hillary Rodham Clinton	ISTORIE TRĂITĂ
Robin Cook	RISC ASUMAT
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
William Faulkner	CĂTUNUL
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ PE MUCHIE DE CUŢIT ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
Frederick Forsyth	RĂZBUNĂTORUL
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Hermann Hesse	JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIA SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN ◆ CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI
Ilf și Petrov	DOUĂSPREZECE SCAUNE ◆ VIŢELUL DE AUR
Franz Kafka	JURNAL ◆ CASTELUL ◆ CORESPONDENŢĂ (vol. 1)
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII

Mario Vargas Llosa	RĂZBOIUL SFÎRŞITULUI LUMII ◆ CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CONDIŢIA UMANĂ ◆ CUCERITORII / CALEA REGALĂ /
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ MUNTELE VRĂJIT ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR
G. García Márquez	UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Christopher Paolini	ERAGON
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CITADELA
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA
John Saul	PREZENŢA ◆ MÎNA DREAPTĂ A DIAVOLULUI ◆ CASA DE LA RĂSCRUCE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J.R.R. Tolkien	ROVERANDOM
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI ◆ SONATA KREUTZER ŞI ALTE POVESTIRI
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA

Noutăți

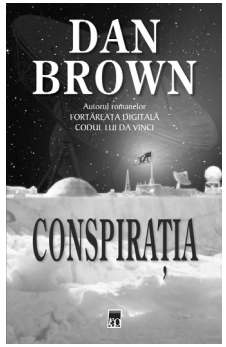

Dan Brown
CONSPIRAŢIA

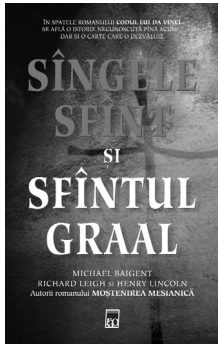
ÎN SPATELE ROMANULUI CODUL LUI DA VINCI
SE AFLĂ O ISTORIE NECUNOSCUTĂ PÎNĂ ACUM
DAR ŞI O CARTE CARE O REVELEAZĂ
SÎNGELE SFÎNT
ŞI
SFÎNTUL GRAAL
MICHAEL BAIGENT
RICHARD LEIGH şi HENRY LINCOLN
Autorii romanului MOŞTENIREA MESIANICĂ

Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln
SÎNGELE SFÎNT ŞI SFÎNTUL GRAAL

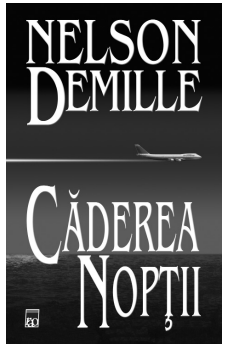

Nelson DeMille
CĂDEREA NOPŢII

În curînd

CODUL LUI DA VINCI
ediția specială ilustrată